

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MELISSA BASHARDOUST

MELISSA BASHARDOUST

Kız, Yılan, Diken

Her masalın başladığı gibi bir varmış, bir yokmuş.
Dokunuşlarına kadar zehirli olan bir prenses varmış.

Ancak bu, ailesinden uzakta, sadece kendi bahçesinde
güvenle yaşayan Soraya için bir masaldan ibaret değil.
O, gizlenmek zorunda olan ve ailesinin onu herkesten
sakladığı bir prenses.

İkiz kardeşi Soroush'un evleneceği gün yaklaşırken
Soraya'nın bir karar vermesi gerekir: Hayatında ilk
kez gölgelerinden çıkıp insanların içine karışmaya
hazır mıdır?

Hayatı boyunca elde etmek için kıvrandığı ve onu
özgürlüğüne kavuşturabilecek bilgiye sahip bir iblis
zindanlarında yatıyordu. Öte yanda ise ondan kork-
mayan, zehrinin altında yatan kişiyi anlayan genç
bir adam vardır.

Soraya dünyadaki yerini biliyordur ancak verdiği
kararlar hiç de ummadığı gibi sonuç verince kim
olduğunu ve neye dönüştüğünü sorgulamaya başlar.

İnsan ya da iblis.
Prensес ya da canavar.

Kız, Yılan, Diken

MELISSA BASHARDOUST

“Bashardoust, ait olduğu Pers kültüründen mitleri ve efsaneleri kullanarak kimsenin görüldüğü gibi olmadığı, büyülu ve ihanet dolu bir dünya yaratıyor. Şeffaf, şiirsel bir dil kullanan Bashardoust, karakterlerinin motivasyonlarını deşip beklenmedik sona kadar okuru kitaba bağlıyor.”

—*Booklist*

“Bashardoust, Pers mitlerini ve masallarını kadın kahramanın kimlik arayışına çeviriyor ve buna güçlü kadın müttefiklerini de ekliyor. Davetkâr bir feminist hikâye.”

—*Kirkus*

“Bilinen masallarla Pers mitlerinin ve efsanelerinin müthiş bir birleşimi. Yılın en iyi kitaplarından biri olduğu su götürmez bir gerçek!”

—*BuzzFeed*

“Aile, canavarlar ve aşk için yaptığımız şeyler üzerine büyüleyici bir hikâye.”

—*S.A. Chakraborty*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

MELISSA BASHARDOUST

İngilizce alanındaki eğitimini
Kaliforniya Üniversitesi,
Berkeley'de tamamlamıştır.

Orada yaratıcı yazarlığa,
çocuk edebiyatına, masallara
ve yeniden anlatımlarına ilgi
duymaya başlamıştır. Alice
isimli kedisi ve muhtemelen
ihtiyacından fazla *Jane Eyre*
kitaplarıyla Güney Kaliforniya'da
yaşamaktadır. *Girls Made of*
Snow and Glass ilk romanıdır.

MELISSA BASHARDOUST

Kız, Yılan, Diken

Çeviren: Belgin Selen Haktanır

Kız, Yılan, Diken

Özgün Adı: Girl, Serpent, Thorn

Melissa Bashardoust

Editör : Hümanur Turan

Çeviren : Belgin Selen Haktanır

Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Kapak Tasarım : Anna Gorovoy

Kapak Uygulama : Filiz Odabaş

Tür : Fantastik

Kitap No : 2310

1. Baskı: Şubat 2022

Isbn: 978-625-448-682-1

© 2017 by Melissa Bashardoust

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Flatiron Books'tan alınmıştır. Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

KENDİSİNİ ZEHİRLİ, CANAVAR YA DA
HER YANI DİKENLERLE KAPLIYMIŞ
GİBİ HİSSETMİŞ OLAN HERKESE.

*Ben hem Uyuyan Güzel'im hem de büyülü şato;
prenses kendi vücudu olan şatosunda uyuyor.*

—Angela Carter, *VAMPIRELLA*

GİRİŞ

Masallar hep, *Bir varmış, bir yokmuş*, diye başlar. Bu sözcükler bir olasılık, umut ya da çaresizlik şansı taşır. Kız annesinin ayaklarının dibine oturup masalı anlatmasını istediğinde –hep aynı masalı isterdi– en sevdiği kısım buydu çünkü bu sözcükler ona her şeyin mümkün olduğunu anlatırdı. *Bir varmış, bir yokmuş*. Kız hem vardı hem de yoktu.

Annesi masalı defalarca prova etmiş gibi aynı şekilde, aynı sözcüklerle anlatırdı.

Bir varmış, bir yokmuş. Arzur Dağı'nın güneyindeki bir şehirde yaşayan on üç yaşında bir kız varmış. O şehirdeki herkes dağa fazla yaklaşmamak gerektiğini bilirmiş çünkü orası divlerin yuvasıymış. Divler, yegâne amacı Yaratan'ın dünyasına yıkım ve karmaşa getirmek olan Yok Edici'nin iblis hizmetkârlarıymış. Çoğu insan dağın güney cephesini kaplayan engin ormanlık alandan bile kaçınırmış. Ama bazen kendilerini yetişkin sanan çocuklar sadece ve sadece gündüzleri oraya gider ve döndüklerinde böbürlenirlermiş.

Bir gün, kız cesur olduğunu kanıtlamak istemiş ve ormana gitmiş. Ormana oraya gittiğini kanıtlamak için sedir ağaçlarından birinin ince bir dalını koparacak kadar yaklaşmayı planlamış. Ama oraya vardığında, yerdeki bir ağa yakalanmış, birinin onu kurtarması için yalvaran genç bir kadınla karşılaşmış. Genç kadın kıza bunun bir div tuzağı olduğunu ve div geri gelirse onu esir alacağını söylemiş.

Kız genç kadına acımış ve ağın iplerini koparabilmek için hemen sivri bir taş bulmuş. Kadın serbest kalınca kıza teşekkür etmiş ve kaçmış. Kızın da aynı şeyi yapması gerekirmiş ama orada fazla oyalanmış ve çok geçmeden iri bir el onu omzundan yakalamış. Kız tepesine dikilen dive bakmış ve oradan kaçamayacak, hatta yardım istemek için çığlık bile atamayacak kadar dehşete kapılmış. Kalbinin korkudan yerinden fırlayacağını ve divin onu öldürmesine gerek kalmayacağını düşünmüş.

Div boş ağa, kopmuş iplerine ve kızın elindeki taşla şöyle bir bakmış ve neler olduğunu anlamış. “Bana ait olan bir şeyi çaldın,” demiş yeri göğü inleyen bir kükreyle. “Şimdi ben de senden bir şey çalacağım.”

Kız divin onu öldüreceğini sanmış ama yaratık onun dünyaya gelecek olan ilk kız çocuğunu lanetlemiş ve ona dokunan herkesin öleceği kadar zehirli olacağını söylemiş.

Bu noktada, kız hep annesini durdurur, neden dünyaya gelecek olan ilk kız çocuğunun lanetlendiğini sorardı. Kıskançlıkla ve belki de biraz öfkeyle ikiz erkek kardeşini düşündüğü belli olurdu. Yüz ifadesi her şeyi anlatırdı.

Annesi de hep divlerin neyi neden yaptıklarını sadece kendilerinin bildiğini, onların gizemli ve adilane olmayan yaratıklar olduklarını söylerdi.

Div kızın gitmesine izin vermiş ve kız doğruca evine geri dönmüş ama olanları ne kimseye anlatmak istemiş ne de bunu yapabilmiş.

Divin lanetini unutmak, böyle bir karşılaşmanın hiç gerçekleşmediğini düşünmek istiyormuş. Zaten çocukları olana ve endişelenmesi gerekene dek aradan seneler geçecekmiş. Bu arada, divin lanetini çoğu zaman aklına getirmeden yaşamayı başarmış.

Aradan seneler geçmiş ve kız büyüdüğünde, Atashar şahı tarafından eşi ve halkının kraliçesi olarak seçilmiş. Ona divin lanetinden söz etmemiş. Kendisini bile bunu unutmak üzereymiş.

Ancak ikiz çocukları –bir oğlan ve bir kız– dünyaya gelince ormandaki o günü hatırlamış. Elbette artık herhangi bir şey yapamayacağı kadar geç olmuş ve doğumdan üç gün sonra, divin lanetinin gerçek olduğunu anlamış.

Üçüncü günün sabahında, süt anne minik kızı emzirmek için kucağına almış ama tenleri birbirine değdiği anda kadın ölmüş ve yere yığılmış.

Annesi bu yüzden kızına tekrar tekrar bu masalı anlatmaya razı gelirdi. Kızının her zaman eldivenlerini takmasının ve kimseye dokunmamasının ne kadar önemli olduğunu unutmamasını isterdi. Kızının kendisinin on üç yaşındayken yaptığı gibi düşüncesiz davranmasını ve şehirden fazla uzaklaşıp ormana gitmesini istemezdi.

Bu noktada kızı hep eldivenli ellerine bakar ve onun yüzünden ölmüş olan süt annesini hatırlamaya çalışırdı. *Bir varmış, bir yokmuş*, derdi içinden. Bu sadece bir masal.

Annesinin kucağına oturup başını göğsüne yaslamak isterdi ama bunu yapmazdı. Asla yapmazdı.

Annesinin anlattığı bir masaldan ibaret değildi.

1

Soraya, Golvahar'ın çatısına çıktığında kendisinin var olduğuna inanacak gibi olurdu.

Çatı tehlikeli bir yer, ona acı hissettiren bir lükstü. Kenarda durduğunda, sarayın önünde sere serpe uzanan, her daim yemyeşil ve çok güzel olan bahçeyi görebilirdi. Ama bahçenin ve Golvahar kapılarının ötesinde, aklının alamayacağı kadar büyük olan dünyanın kalanı vardı. Sarayın etrafı insanlarla dolu bir şehirle çevriliydi. Güneye uzanan yol çölün merkezine, diğer ilçelere, şehirlere ve Atashar'ın sınırına kadar giderdi. Sınırın diğer tarafındaysa başka krallıklar, başka diyarlar ve başka halklar vardı.

Çatının diğer ucundan kuru ormanlık alanı ve kuzeydoğu yönünde herkesin korktuğu Arzur Dağı'nı görebiliyordu. Hangi köşeden etrafa baksa göz alabildiğince uzanan daha fazla dağ, çöl, deniz, tepe ve vadi görürdü. Aslında bunların Soraya'yı ufak ve önemsiz hissettirmesi gerekirdi. Bazen gerçekten de öyle hissedirdi ve çenesini ya

da yumruklarını sıkarak geri çekilirdi. Ama çoğu zaman, engin göğün altında tek başına dururken, özgür ve tasasız hissederdi. O yükseklikten kendisi değil, diğer herkes ufak gözükürdü.

Aına o gün farklıydı. O gün, kraliyet ailesinin şehirden geçişini izlemek için çatıya çıkmıştı. O gün, var olmadığı günlerden biriydi.

Kraliyet ailesi hep ilkbaharın ilk gününden kısa bir süre önce, yeni senenin ilk gününde gelirdi. Her mevsimde farklı bir ilçedeki bir sarayda kalırlar, böylece şah adına ilçeleri yöneten satrapları¹ daha iyi kontrol ederlerdi ama Soraya şahın kız kardeşi olmasına rağmen onlar gibi yer değiştirmezdi. Her zaman sarayların en eskisi olan Golvahar'da kalırdı çünkü sadece bu sarayda odaların arkasında odalar ve kapıların arkasında kapılar vardı. Bir şeyi ya da birini gizlemek için kusursuz bir yerdi. Soraya, ailesi onun gölgesinde yaşamak zorunda kalmasın diye Golvahar'ın gölgelerinin arasında yaşardı.

Yukarıdan kraliyet alayı şehrin kıvrımlı sokaklarında ilerleyen parıltılı altın rengi bir ipliğe benziyordu. Altın tahtırevanlarda Soraya'nın annesinin de aralarında bulunduğu soylu kadınlar taşınıyordu. Şahın en güvendiği, yüzünde her zaman sert bir ifade olan ordu komutanının arkasından altın zırhlı göz kamaştırıcı atlı askerler ilerliyordu. En arkada kraliyet ailesinin yüklü eşyalarını taşıyan altın rengi develer ve her zaman onlarla yolculuk eden bozorganlar ilerliyordu.

Alayın en başındaysa her zaman ailenin bayrağını süsleyen yeşil ve turuncu renkli görkemli kuşun altında at sırtında Atashar'ın genç şahı Soroush vardı.

Aydınlık ve karanlık. Gece ve gündüz. Bazen Soraya bile Soroush'un ikiz erkek kardeşi olduğunu unutuyordu. Ama rahiplere göre Yaratıcı ve Yok Eden de ikiz kardeşlerdi. Biri umuttan, diğeri de şüpheden var olmuştu. Soraya annesi onu dünyaya getirirken aklından ne gibi şüpheler geçtiğini merak ederdi.

Şah ve saray **kafesi kalebeliğe** altın paralar fırlatırken, sokaklara doluşmuş olan **halk tezahüratlar** etti. Soraya insanların şahı neden çok sevdiğini anlayabiliyordu. Soroush onların övgülerinin ışıyla parlardı; gülümsemesi mütevazı, duruşu ordu komutanının sert ve resmi duruşuna göre rahattı. Soraya ailesiyle oradan oraya yolculuk etmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmekten uzun süre önce vazgeçmişti ama vücudu ona yine de ihanet ediyordu. Korkuluk demirlerini o kadar sıkı sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri acıyordu.

Kraliyet alayı sarayın kapılarından geçip Golvahar'ın geniş bahçesine girince, Soraya yüzlerini daha iyi görebildi. Kırmızı azatan üniformalı Ramin'i görünce yüzünü buruşturdu. Başı dimdik olan Ramin bu üniformayı gururla taşıyor, ordu komutanının tek oğlu ve olası vârisi olarak kırmızı rengi üstünde taşımak üzere dünyaya geldiğini biliyordu.

Soraya bakışlarını hemen Ramin'in biraz arkasında ilerleyen birine çevirdi. Hemen hemen aynı yaşlarda, uzaktan yüz hatları göze çarpmayan, bir asker gibi kırmızı ve altın renkli bir giysi değil, sıradan biri gibi kahverengi sade bir tunik giymiş olan genç bir adamdı. Soraya tek bir şey dışında onu hiç fark etmemiş olabiliirdi.

Genç adam doğrudan ona bakıyordu.

Görkemli kraliyet alayına, yemyeşil muhteşem bahçeye ve karşıdaki heybetli saraya rağmen, genç adam başını kaldırmış ve çatıdaki gölgelerin arasında onları izlemekte olan yalnız kızı fark etmişti.

Soraya donakaldı ve şaşkınlıktan gizlenmeye bile fırsat bulamadı. İçgüdülerini ona bunu yapmasını söylüyordu –*gizlen, yok ol, kimse senin seni görmesine izin verme*– ama uzun süre önce içine gömdüğünü sandığı bir başka içgüdü genç adamla göz göze geldiğinde, kendisine etrafı görme ve başkaları tarafından görülme izni verdiğinde orada kalmasını söylüyordu. Çatının kenarından uzaklaşıp gözden kaybolmadan önce, içinden görmemesi gereken bir şeyi görmüş olan bu genç adama iki emir verdi.

Bunlardan ilki bir uyarıydı: *Bana bakma.*

Ama ikincisi bir meydan okumaydı.

Gel ve beni bul.

Soraya'nın diz çöktüğü otların yakınında bir böcek yürüyordu. Soraya böceği gördüğü anda donakaldı ve böcek güvenli bir mesafeye gidene kadar çıplak elleri havada asılı kaldı. Diğer yöne dönüp işine devam etti.

Kraliyet alayını izledikten sonra, düşüncelerini ve ellerini meşgul etmek için gülistana gitmişti. Bu duvarlarla çevrili gül bahçesi, ona okumayı öğretmenin yanı sıra annesinin armağanıydı. Soraya küçükken çiçeklere ve diğer bitkilere dokunup onları zehirlemediğini keşfetmişti ve annesi onu her ilkbahar ziyaret ettiğinde ona hem saksılı bir bitki hem de bir kitap getirmeye başlamıştı. Seneler içinde Soraya'nın koleksiyonu genişlemişti ve bahçesi artık çalılık-larda büyüyen, mis gibi kokular saçarak kerpiç duvarlara tırmanan pembe, kırmızı Şam gülleri, beyaz, sarı ve mor güllerle doluydu.

Sarayın daha büyük bahçesi gibi gülistan da sekizgen bir alanın ortasında birleşen karo döşeli patikalarla bölümlere ayrılmıştı. Ama saray bahçesinin aksine, gülistanın sadece iki girişi vardı: anahtarı sadece Soraya'da olan duvardaki bir kapı ve odasından açılan bir dizi kafes örgülü kapı. Gülistan sadece ona aitti ve bu yüzden içeri giren zavallı böcekler dışında birine ya da bir şeye dokunmaktan korkmasına gerek olmayan tek yerd.

Soraya geri geri giden böceği izlerken, odasından gelen sert ayak seslerini duydu. Hemen ayağa kalkıp elbisesini silkeledi ve belindeki keseden eldivenlerini çıkarıp taktı.

"Merhaba Sorayacığım," dedi annesi kapı aralığında durarak. İpekli giysilere bürünmüş, saçları parıldayan değerli taşlarla süslenmiş olan uzun boylu ve asil annesi, Soraya'ya hep insanüstü bir varlıkmiş gibi gelirdi. Merhum şah yedi sene önce hastalanıp öl-

düğünde Soroush ve Soraya henüz on bir yaşındalardı. Bu yüzden Tahmineh oğlu ülkeyi yönetecek yaşa gelene dek onun yerine tahta geçmiş ve hükümdar olmuştu. Ama bu büyük sorumluluğa rağmen, asla Soraya'ya sıkıntılarını hafifleten o değerli armağanları getirmeyi unutmamıştı. O sırada da koltuğunun altında bir kitap, ellerinde de kilden yapılmış bir saksı duruyordu.

Eldivenlerini takmış olan Soraya annesinin armağanlarını almak için öne adım attı ama sonra ondan birkaç adım ötede durdu. “Teşekkür ederim anne,” dedi yavaşça gül saksısını alıp. Saksının içindeki toprakta Soraya'nın tercih ettiği gibi sadece yeşil bir sap vardı. Kendi yetiştirdiği güllerin ilk kez bahçesinde açtığını görmek isterdi. Bunu yapabilmesi, yok ettiği kadar bir şeyleri besleyebildiğinin de kanıtıydı.

“Umarım yolculuk çok yorucu geçmemiştir,” diye seslendi saksıdaki gülü toprağa ekene dek koyacağı bir köşe ararken. O kadar uzun zamandır kimseyle konuşmamıştı ki sözcükler diline ağır geldi. Kucaklaşamadıkları için merhabalaşmaları hep mesafeli ve resmi olurdu ama Soraya annesinin gözlerindeki, hafif gülümsemesindeki içtenliği görmüştü ve kendi yüzünün de aynı ifadeyi sergilediğini umuyordu.

“Gayet güzel geçti,” dedi Tahmineh. “Bunu sana getirdim,” dedi kitabı uzatıp. “Hellea masalları getirdim çünkü bugüne dek anlatılmış olan bütün Atashari masallarını biliyorsundur.”

Soraya kitabı aldı ve annesi gülistanın kenarına yürürken resimli sayfalarla göz attı. “Bunlar çok güzel,” diye mırıldandı Tahmineh sarmaşık güllerine bakarken. Soraya için için gururlandı. Asla erkek kardeşi gibi parıldayamazdı ama annesini yine de gülümsetmeyi başarabilirdi.

“Bugün alay daha kalabalıktı,” dedi Soraya konuşmaya biraz alışınca. “Hepsi Nog Roz için mi geldiler?”

Tahmineh birden kaskatı kesildi. Sırtı öylesine dik duruyordu ki o haliyle bir heykeli andırıyordu. “Sadece Nog Roz için gelmediler,”

dedi en sonunda. “İçeri girelim Sorayacağım. Sana anlatmam gereken bir şey var.”

Soraya yutkundü ve eldivenlerinin içinde bile parmak uçlarının buz kestiğini hissetti. Önce annesinin geçebilmesi için kapının kenarında durdu ve elindeki kitabı bir yere bırakmadan onun peşinden içeri girdi.

Annesine ikram edebileceği şarap, meyve ya da başka bir şey yoktu. Hizmetkârlar günde üç kere Soraya’nın odasına yemek getirirler, yemek tepsisini kapının arkasına bırakırlardı. İnsanlar şahın münzevi bir kız kardeşi olduğunu biliyorlardı ve belki de hepsinin onun neden gizlendiğine dair ayrı ayrı teorileri vardı ama hiçbiri gerçeği bilmiyordu. Soraya’nın görevi bunu bir sır olarak saklamaktı.

Ama odası kesinlikle çok rahattı. Her yerde –yatakta, sandalyede, pencerenin çıkıntısında, zeminde– farklı dokularda, değişik kumaşlardan dikilmiş minderler vardı. Tüm zemini kenarları üst üste binmiş, canlı renkleri zamanla biraz solmuş kilimler kaplıyordu. Sanki Soraya dokunamadığı şeyleri bu suni yumuşak eşyalarla telafi ediyormuş gibi bütün yüzeylerde yumuşak bir şey vardı. Odasının her yerinde bahçesinden koparılmış solmuş güllerin koyulduğu cam vazolar vardı ve içeriye ölmek üzere olan çiçeklerin toprağımsı kokusu hâkimdi.

Odada sadece bir tane sandalye olduğu için Tahmineh pencere çıkıntısının bir ucuna oturdu. Soraya da dikkatle diğer ucuna oturup ellerini kucağında kavuşturdu ve dizlerini birleştirip annesi rahat etsin diye mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalıştı.

Ama annesi çok gergindi. Soraya’nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu ve kucağındaki elleri kıpır kıpırdı. Nihayet içine derin bir nefes çekerek başını kaldırdı ve, “Bu kadar çok ziyaretçimiz olmasının nedeni erkek kardeşinin önümüzdeki ay evlenecek olması,” dedi.

“Öyle mi?” dedi Soraya hafif bir saskınlıkla. Annesinin tavırla-

rından bir düğün değil de bir cenaze haberi alacağını düşünmüştü. Sorush'un er ya da geç evleneceğini biliyordu. Annesi onu kıska nacağını mı sanmıştı?

“Laleh’le evleniyor,” dedi annesi.

“Öyle mi?” dedi Soraya yine. Ama bu sefer ses tonu monoton-
du. *Mantıklı*, dedi içinden. Laleh ordu komutanının kızıydı ve hem
iyi yürekli hem de güzeldi. Atashar’daki en sevilen ve en nüfuzlu
kadın olmayı hak ediyordu. Onun için herkes mutlu olacaktı ve
olmalıydı.

Soraya’nın elbisesinin kolundan bir iplik sarkıyordu. Bunu iki
parmağının arasına alıp çekti ve kumaşın yavaş yavaş sökülüşünü
izledi. Nabız, hissetmek ya da isimlendirmek istemediği duygularla
hızlanmaya başlamıştı. İçine derin nefesler çekerken, iplik eldiven-
li parmaklarına birkaç kere dolanmıştı. Hoşnutsuzluk ya da öfke-
nin onu ele geçirmesine izin vermeyecekti. Bu duyguların yüzünde
belirmesine de. İçine bir nefes daha çekip ipliği parmaklarından
çözdü ve gülümseyerek annesine baktı.

“Birbirlerine yaklaşıyorlar,” dedi.

Annesi ona tatlı, içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. Rahatla-
dığı belliydi. “Ben de öyle düşünüyorum,” dedi yumuşak bir sesle.
Gülümsemesi birden silinir gibi oldu ve bakışlarını önüne çevirdi.
“Düğünden sonrasına kadar birlikte fazla vakit geçiremeyebiliriz.
Telaşlı günler geçireceğiz,” dedi.

Soraya boğazındaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştı.
“Anlıyorum,” dedi. Dünya her zamanki gibi onsuz yaşamaya de-
vam ediyordu.

“Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Soraya evet anlamında başını salladı. “Ben de seni seviyorum
anne.”

Biraz havadan sudan sohbet edip saraylıları çekiştirdiler ama
konuşma genel olarak tek taraflıydı. Soraya’nın aklı fazlasıyla duy-
gularını kontrol etmekle, bileklerinin açık kahverengi renginin de-

gişmediğinden emin olmak için kaçamak bakışlar atmakla meşguldü. Tahmineh gidene dek Soraya harcadığı çabadan dolayı yorgun düşmüştü.

Yeniden yalnız kalınca, annesinin yeni armağanı olan gülü dikmek için gülistana gitti. Eldivenlerini çıkarıp kollarına yayılan yeşil rengi görmezden geldi ve güllerin görüntüsüyle rahatlamaya çalıştı. Bir tanesini iki eliyle kavradı, yüzünü yaklaştırıp kokusunu içine çekti ve yumuşak yapraklarının kenarlarının yüzünü okşadığını hissetti. Yapraklar öylesine yumuşaktı ki bunun bir öpücük gibi olduğunu düşündü. Daha doğrusu hayal etti. Ellerini gülün sapından aşağı indirdi, parmağının ucunu dikenlerden birine bastırdı ve bu da onu rahatlattı. Tehlikeli bir şeyin de güzel ve değerli olabileceğini bilmek onu rahatlatıyordu.

Ama sonra bileklerinin iç tarafına, damarlarının koyu yeşile büründüğü noktaya bakmadan edemedi. Yüzündeki ve boynundaki damarların da aynı rengi alacağını, sakinleşene ve duygu fırtınasını dindirene dek yeşil bir ağ gibi yanaklarını kaplayacağını biliyordu.

Bir zamanlar birbirlerinden bir an olsun ayrılmazlardı: Soroush, Laleh, Soraya ve çoğu zaman onlara göz kulak olan Ramin. Laleh ve Ramin, Soraya'nın ailesinin dışında lanetten haberdar olan tek kişilerdi. Gerçi bunu kazara öğrenmişlerdi ama Soraya bu sırrı öğrendiklerine minnettardı.

Aksi takdirde asla bir arkadaşı olamazdı. Çocukken her şey çok kolaydı. Tahmineh endişelenmişti ama Soraya kimseye dokunmama büyük özen gösterebileceğini kanıtlamıştı ve Laleh her zaman çok uslu bir kızdı. Soroush asla bir terslik çıkmaması için hep yanlarındaydı. Uzunca bir süre gerçekten de hiçbir terslik çıkmamıştı.

Ama sonra şah ölmüştü ve dul karısı oğlu reşit olana dek tahta çıktığı halde herkesin gözü Soroush'a çevrilmişti. Annesi Soraya'ya güzel güzel erkek kardeşinin artık oyun oynamak için daha az vakti olacağını anlatmıştı ama seneler içinde, Soraya erkek kardeşini hiç göremeyişinin gerçek nedenini anlamıştı. Ailenin koruması gere-

On bir itibarı vardı ve zehirli yaratıklar Yok Edici'ye aitti. Soraya'nın üstündeki lanet duyulursa, bozorganlar Yok Edici'nin aile soyunu ele geçirdiğini düşünebilirlerdi. Şaha ve hanedanlığına olan güvenlerini kaybedip onu tahttan indirirlerdi.

Laleh'e gelince... Onunla son konuştuğundan beri aradan ne kadar zaman geçmişti? Üç sene mi, dört sene mi? Sorush'u kaybettikten sonra bile arkadaşlıklarını sürdürmüşlerdi ama iki çocuk oynamak ya da badem şekerleri paylaşmak için zaman ve alan bulabilseler bile iki genç kadının bunu yapması çok daha zordu. Özellikle de içlerinden biri hızla diğerinin asla giremeyeceği saray hayatına girerken. Her sene birbirlerinden biraz daha fazla uzaklaşmışlardı, birlikte geçirdikleri süre biraz daha fazla kısalmıştı. Bir yandan da bir araya geldiklerinde aralarına bir tuhaflık çöküyordu çünkü hayatlarının ne kadar farklı olduğunu ve her zaman öyle olacağını anlayacak yaşıydılar. Soraya ilk kez on beş yaşına bastığı ilkbahar Laleh'i hiç görmedi ve buna şaşırmadı. Laleh, Sorush'la aynı dünyaya aitti. O dünya gölgelerden değil, ışıktan oluşuyordu. Dar, gizli geçitlere değil, açık alanlara ait bir dünyaydı.

Soraya çömelip yeni gülüne bir yuva kazmak için ellerini toprağa daldırdı. Gözünün ucuyla böceğin hâlâ bahçede ağır ağır ilerlediğini gördü. Sığınağına izinsiz girmiş olan bu küçük yaratığı izledi. Sonra elini uzattı ve parmağını böceğin pürüzsüz sırtında gezdirdi.

Böcek hareketsiz kalınca Soraya işine devam etti.

2

Ailesinin gelişinden beş gün sonra Soraya yine çatıya çıktı. Kışın son gecesi olan Suri'ydi ve Soraya pür dikkat yakılmış olan ateye bakıyor, atalarıyla arasında bir bağ hissetmeye çalışıyordu. Ama bunu yapması hiç kolay değildi çünkü atası bir kuştu.

En azından masal böyleydi. Ailesinin hanedanlık soyundaki ilk şah, yani zalim Şahmar'ı tahtından eden ve iki yüz seneyi aşkın bir süre önce hükümdar olmuş olan şah terk edilmiş bir çocuktur. Ailesi onu reddetmiş, divlerin alması için bir dağın dibine bırakmıştı. Ama onu divler yerine anka kuşu –Atashar'ın sembolü ve koruyucusu olan efsanevi kuş– bulmuş ve kendi oğlu olarak büyütmüştü. Şahmar'ın yenilgisinden seneler sonra, anka kuşu tahta yeni çıkan oğluna tüylerinden birini vermişti. Böylece, oğlunu ve onun soyundan gelen her şahı ya da şahbanuyu Yok Edici'nin güçlerinden koruyacaktı. Anka kuşunun koruyucu gücünün Soraya'nın babasının ölümü gibi doğal ölümler üstünde bir etkisi yoktu ama

tahttaki şahı divlerden ve yatu olarak bilinen insan büyücülerden koruyordu.

Anka kuşunun koruyucu gücünün kazanılması ya da zorla ele geçirilmesi değil onun tarafından verilmesi gerekiyordu ve Soraya'nın ailesi için büyük bir gurur kaynağıydı ama anka kuşu Soraya'nın büyük büyükbabasının hükümdarlığı sırasında ortadan kaybolmuştu. Aileyi destekleyenler anka kuşuna artık ihtiyaç olmadığı için gittiğini iddia ederken, onlara karşı olanlar Soraya'nın büyük büyükbabası Hellea İmparatorluğu'yla senelerdir devam etmekte olan savaşa son verdiği için öfkelenip kraliyet ailesini terk ettiğini öne sürmüşlerdi. Diğerleriyse Şahmar'ın hâlâ hayatta olduğuna ve yenilgisinin intikamını almak için anka kuşunu avlayıp öldürdüğüne inanıyorlardı. Anka kuşunun başına ne gelmiş olursa olsun, onu gördüklerini hatırlayacak kadar uzun yaşayan kişilerin sayısı giderek azalmıştı.

Soraya'nın o gece atalarının saygı göstermesi gereken soyunun masalı böyleydi. Ertesi gün Nog Roz'da bütün saray hayatı kutlayacaktı ama Suri, ölülerin ruhlarına adanmış bir geceydi. Karşısında yanan ateş atalarını, ailesini koruyan koruyucu ruhları karşılıyordu.

Soraya her sene atalarının geri döndüğünü hissetmeye, bu uzun şah soyu ve karanlıkta tek başına yaşayan lanetli prenses arasında bir devamlılık hissi bulmaya çalışmıştı. Ya da kendisi ve o sırada kendi çatılarında ateşler yakarak atalarını karşılayan Atashar halkı arasında. Ataları, halkı, ülkesi... Bunlar bir insanın kökleri, onu belirli bir zamana ve yere bağlayan güçler, bir aidiyet hissiydi. Soraya bunların hiçbirini hissetmiyordu. Bazen bu hayattan incecik bir duman gibi kolaylıkla süzülüp gidebileceğini ve zerre kadar pişmanlık hissetmeden uzaklarda hayatına yeniden başlayabileceğini hissediyordu.

Soraya ateşin başından kalkıp çatının kenarına gitti. Aşağıdaki bahçenin de farklı yerlerinde kömür mangallarında birkaç daha ufak ateş yakılmıştı. Saray halkı ateşlerin etrafında toplanmış, ciddi ve saygılı görünmeye çalışıyordu ama muhtemelen şarap içerken dedikodu yapıyorlardı. İçlerinden biri onun bulunduğu çatıya ba-

kacak olursa, Soraya ateşe karşı sadece karanlık, asık suratlı bir siluet gibi gözükecekti.

Evet, suratı asıktı. Annesinin verdiği haberden sonra kendisine **suratını** asmayacağına söz vermişti. Kıskançlığa kapılmak, o zehri **damarlarının** yanı sıra kalbine de akıtması kesinlikle zor değildi. Ama yine çatıdaydı ve suratını asmıştı.

Çatının korkuluk duvarının kenarında iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturarak öne eğildi. Çatıya ne zaman çıksa, koyu kahverengi saçlarının duvara yayılması hoşuna giderdi çünkü bu ona en sevdiği masallardan birini hatırlatırdı. Bir prensesin onu görmek için penceresine gelen bir sevgilisi vardı. Prensese onun yukarı çıkabilmesi ve ona erişebilmesi için saçlarını aşağı sarkıtmayı teklif etmişti ama sevgilisi bunu kabul etmemişti. Prensese başındaki tek bir saç teline bile zarar vermeyeceğini söylemiş, bir ip sarkıtmasını istemişti. Soraya seneler içinde bu masalı defalarca düşünmüş, acaba günün birinde penceresinden dışarı baktığında o masaldaki gibi kendisinden çok ona öncelik verecek olan genç bir adam görecekti mi diye merak etmişti.

Aptalca bir düşünceydi. Anlamsız bir istekti. Soraya'nın artık bu tür hayallere kapılmaması gerektiğini öğrenmiş olması gerekirdi. Prensese ve canavarın aynı olmadığını bilecek kadar çok masal okumuştı. Hangisi olduğunu bilecek kadar yalnız kalmıştı.

Tam arkasını dönmek üzereyken gözüne bir şey takıldı. Kırmızı üniformalı bir grup asker, bir adamın etrafına toplanmıştı. Biraz daha dikkatlice bakınca, ilk tahmininin doğru olduğunu anladı: Ortadaki genç adam birkaç gün önce kraliyet alayının gelişi sırasında onu fark etmiş olan kişiydi. Üstünde kırmızı azatan tuniği vardı. Birçok kişinin doğuştan sahip olduğu bir ayrıcalıktı bu. Sıradan bir kişi, genellikle şahın taht için cesaret gerektiren muhteşem şeyler yapmış olan kişilere verdiği bir armağan olarak bu konuma yükselebilirdi. Bu genç adam azatana katıldıysa, kahramanca bir şey yapmış olmalıydı.

Soraya merakla çatıdan onu inceledi. İlk bakışta, kırmızı tunikler giymiş olan diğer askerlerin arasına rahatlıkla karışabilirmiş gibi gözüküyordu ama yapısı onlardan farklıydı. Diğer askerler geniş omuzlu, kolları kaslarla kaplı adamlardı ama bu genç adam ince uzun bir yapıya sahipti. Soraya, *Yıllankavi*, diye düşündü. Başını hafifçe yana eğişinde, duruşunda ve şarap kadehini tutuşunda diğerlerinin sahip olmadığı bir zarafet vardı. Diğer askerler tahta kütükler gibi gözükürken, genç adam akan bir sıvı gibiydi.

“Soraya?”

Soraya hemen doğruldu ve tereddütle sese döndü. Bir konuşmayı gizlice dinlerken yakalanmış gibi garip bir suçluluk duygusuna kapıldı. Ama ona kimin seslendiğini görünce genç adamı unuttu.

“Laleh,” dedi.

Arkasındaki ateşin kahverengi saçlarındaki altın tonları öne çıkardığı Laleh açık renkli tuvaletinin omzundan sarkan safran rengi koyu kırmızı-turuncu kuşağıyla adeta ışıltıyordu. Ne de olsa Sorush’la evlenecekti. Şimdiden bir kraliçe gibi gözüküyor ve bir kraliçe gibi davranıyordu.

“Çatıda biri olduğunu görünce sen olabilirsin diye düşündüm,” dedi Laleh. Sohbet etmeye alışık birisi gibi nazik konuşmasına rağmen, sesinde hafif bir tereddüt de vardı.

“Annem bana haberi verdi,” dedi Soraya. “Seni yüz yüze kutlama fırsatı bulduğuma sevindim.”

Soraya sesinin pek içten çıktığını sanmıyordu ama Laleh gülümsedi ve gergin omuzları gevşedi. Soraya’nın yanına gidip çatının kenarında durdu ve Soraya arkadaşı aralarında kaç adım mesafe olduğunu saymaya ya da ellerinin nerede olduğunu görmeye çalışmadığı için kalbinin sızladığını hissetti. Laleh her zaman Soraya’nın lanetli olduğunu unutulması sağlayan tek kişi olmuştu. Laleh gözlerini görmesin diye başını yana çevirdi.

“Geçen gün tanıştığımız günü düşünüyordum,” dedi Laleh. “Hatırlıyor musun?”

Soraya gülümsemeye çalıştı. “Yanlışlıkla senin odana daldığım **günü** hatırlayıp hatırlamadığımı mı soruyorsun? Nasıl unutabilirim?” Soraya küçükken Golvahar’ın gizli dehlizlerinde yönünü bulmakta şimdiki kadar usta değildi. Kapılardan birini eksik saymıştı ve gizli bir kapıdan Laleh’in odasına girmiş, bir anda yere kapaklanmıştı. Soraya o sırada masada bir oyun oynamakta olan Laleh ve Ramin’in bir anda odaya dalan o tuhaf eldivenli kızı görünce ne kadar şaşırdıklarını hâlâ hatırlıyordu.

“Duvardaki gizli kapıdan içeri girdiğini görmemiştim,” dedi Laleh. “O yüzden, Ramin yanına gidene dek hayal gördüğümü sanmıştım.” Kızgınlıkla başını salladı. “Elbette, verdiği ilk tepki üstüne yürümek oldu. Sanki bir suikastçı bizi öldürmesi için yedi yaşında küçücük bir kızı yollayabilirmiş gibi.”

Soraya hafifçe gülümsedi ama Ramin’in her konuda haklı olduğunu itiraf etmek hiç hoşuna gitmese de onun tehlikeli olduğunda yanıldığı söylenemezdi. Soraya duvardaki paneli yeniden açmaya çalışırken Ramin ona giderek yaklaşmış, kim olduğunu sormuştu. Elini ona uzattığında, Soraya panik içinde ona dokunmamasını, dokunursa zehirli olduğu için öleceğini söylemişti. Bu sırrı kimseye söylememesi gerekiyordu ama bu sözler bir anda ağzından kaçmıştı.

“Onun bana inanmayacağından çok korkmuştum,” dedi Soraya alçak sesle. Çatı duvarının üstüne yasladığı ellerine baktı. “Bunu kanıtlamamı isteyeceğinden ve beni rahat bırakması için bir şey öldürmek zorunda kalacağımдан korkmuştum. Ama sen onu geri çektin ve oyuna katılmak ister miyim diye sordun.” Soraya, Laleh’in gözlerinin içine bakmaya kararlı bir şekilde başını kaldırdı. “Korunmaya değer biri olduğumu hissettiren tek kişi sendin.”

Laleh yanıt vermedi ve Soraya bu sözleri duyan arkadaşının içinden geçenler gururdan acımaya ve suçluluk hissine dönüşürken gözkapaklarının ve dudaklarının üzüntüden nasıl sarktığını fark etti: *Sendin* demisti, *senin* değil. Soraya da ilk önce ağzından

çıkanları fark etmemişti. Telaşla aralarına düşen gölgeyi yok etmenin bir yolunu düşündü. “Muhteşem bir kraliçe olacaksın,” dedi. “Sorush şanslı.”

Bunun biraz faydası oldu. Laleh ona teşekkür ederken gözleri yine parıldadı ve sonraki sözlerine muzip bir ifade eşlik etti.

“Biliyor musun, eskiden senin Ramin’le evlenmeni isterdim.”

Soraya şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Neden benim için böyle şey diledin ki?” dedi ciddi bir ifadeye bürünmeye çalışarak.

Laleh Soraya’nın buna alınmış gibi tepki vermesine kahkahalarla gülmeye başladı ve eliyle ağzını kapattı. “Hepimiz çocuktuk ve hâlâ ikinizin günün birinde iyi anlaşacağınızı umuyordum. İkimizin kız kardeş olmasını istiyordum.”

Evet, Soraya bunu hatırlıyordu. Bir sabah, incir çaldıktan sonra meyve bahçesinde ağaçların altına uzanmışlardı. Yan yanaydılar ve omuzları birbirine değecek kadar yakın değildi ama aralarında mesafe bırakmaya çalışmış gibi de gözüküyorlardı. Laleh kız kardeş olmalarını dilemişti ve Soraya bunu biraz düşünüp büyüdüklerinde evlenebilmeyi dilemişti. Laleh bunun bir şaka olduğunu düşünüp gülmüştü. Soraya da gülmüştü ama aslında espri yapmamıştı.

Acaba Laleh konuşmalarının o kısmını da hatırlıyor mudur diye merak etti. Bunu hâlâ hatırlıyor mudur ve hâlâ bir şaka olduğunu düşünüyor mudur diye düşündü. Ama Soraya arkadaşını yine üzme istemediği için, “Bu durumda dileğin gerçekleşecek,” dedi.

Laleh’in tüm dileklerinin gerçekleşmesinin nedeni Sorush, diye düşündü Soraya kalabalığın arasında Sorush’u bularak. Babaları hatırladığı kadarıyla, Nog Roz haricinde pek halkın arasına karışmazdı ama Sorush inzivaya çekilmeyecek kadar genç ve hayat doluydu. *Surat asma,* dedi Soraya içinden.

Ama sonra Sorush’un konuşmakta olduğu genç adamı fark etti ve ağzından hayret dolu bir ses yükseldi. Laleh merakla ona döndü ve bakışlarını takip etti. “Ah, demek Azad’ı fark ettin.”

Laleh’in sesindeki muzip ifade ve yüzündeki bilmiş gülümseme

Soraya'nın öfkelenmesine neden oldu. Soraya bu genç adama karşı meraktan başka bir şey hissetmiyor olsa bile, Laleh bundan başka bir anlam mı çıkarıyordu? Yoksa Soraya'nın arkadaşlıklarının yerine koyabileceği biri olduğuna inanarak suçluluk hissini hafifletmeye mi çalışıyordu?

“Geçen gün kraliyet alayı geçerken fark ettim onu,” dedi Soraya karamsar düşüncelerini aklından atmaya çalışarak. “Daha önceden öyle olmadığı halde neden şimdi azatan üniforması giydiğini merak ediyordum.”

“Golvahar’a doğru yola çıkmadan birkaç gün önce, yakınlardaki bir köyde bir div baskını gerçekleştiği haberi geldi,” dedi Laleh. “Sorush oraya gitti ve divlerden biri ona arkadan saldırdı. Elbette anka kuşu onu koruduğu için, div saldırmaya fırsat bulamadan köyden genç bir adam diye bir darbe indirip onu bayılttı. Sorush bu cesur davranışı için onu bir azatan yaptı. Kabul töreni dündü. Sorush ondan düğün yapılana dek Golvahar’da kalmasını istedi.”

Soraya duyduklarını düşündü ama bundan da öte, Laleh’in Sorush’tan söz ederken nasıl gururlandığını, sevdiği adamı kurtaran genç kahramana ne kadar minnettar olduğunu fark etti. Ama Sorush anka kuşu tarafından korunduğu ve bir div ona zarar veremeyeceği için Soraya onun bu minnetinin biraz abartılı olduğunu düşündü.

“Aslında...” dedi Laleh. Bahçeye bakmaya devam etti ama sonra kararlı bir ifadeyle ve parıldayan gözleriyle Soraya’ya baktı. “Ben de seninle bunu konuşmak için buraya gelmişim,” dedi alçak sesle. “Sorush’a saldırmaya çalışan divi canlı ele geçirdiler ve zindana attılar. Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor ama Ramin’i ve babamı bundan söz ederken duydum.”

Soraya arkadaşının neden heyecanla ona bundan söz ettiğine bir anlam veremeyerek başını salladı ama sonra Laleh’in sözlerinin arkasındaki o dile getirilmeyen soruyu duydu. Bu sorunun gücü dizlerinin boşa gitmesine neden oldu ve dengesini kaybetmemek için çatı duvarına sıkıca tutundu.

Ya bu div lanetinin nasıl kaldırılabilceğini biliyorsa?

Üzüntüyle değil ama rahatlama hissiyle ağlayacak gibi oldu. *Umut* hissiyle. Daha önce hiç canlı bir div görmemişti ama kendi vücudu ona bu yaratıkların var olduğunu, sahip oldukları gücü ve zalimliklerini her daim hatırlatıyordu. Onu lanetleyen şey bir divdi ve kaderini belirlemişti.

Onu lanetlemiş olan bir div olduğuna göre, bir diğerrinin onu kurtarabilmesi mümkün müydü?

3

Soraya annesinin bekleme odasına açılan gizli paneli açtı ve boş odaya girerken içgüdüsel bir şekilde nefesini tuttu. Çocukken bile annesinin görkemli odasına girdiğinde kendisini huzursuz hissedirdi. Oradaki her şey kusursuzdu: eşyaların altın süslemeleri, alçak divanın önündeki fildişi bir masanın üstünde duran hurma ve fındık dolu kristal ve gümüş kâseler, ayaklarının altındaki kilimler. Ellerini gergin bir şekilde iki yanında tuttu çünkü herhangi bir şeye dokunursa annesine çok yakışan bu güzel, pırl pırl yeri mahvedeceğinden emindi.

Laleh'e ona divden söz ettiği için teşekkür ettikten sonra, annesini beklemek için doğruca onun odasına gitmişti. Zindanı ziyaret etmek için izin alması gerekecekti ama daha da önemlisi, annesinin yüzünün de kendi hissettiği umutla aydınlandığını görmek istiyordu. Tahmineh Soraya'nın üstündeki lanetten ne kadar üzüntü duyduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu ama al-

nının ortasında ince bir çizgi belirliyor, kızıyla vakit geçirdiği süre uzadıkça bu çizgi giderek derinleşiyordu. Soraya o çizginin yok olduğunu görmek istiyordu.

Oturmaya çalıştı ama kendisini fazla savunmasız hissedince odanın kenarlarında volta atmaya başladı. Süitin kapısı nihayet açıldığında, keşke duvarların arasında beklemiş olsaydı diye düşünerek donakaldı. Üstünde koyu mor rengi bir elbise olan annesi hizmetkârlarıyla eşikte durdu. Hepsi ona bakıyordu.

Tahmineh derhal duruma el koydu. Başını kızına hafifçe salladı, hizmetçilerine döndü ve gidebileceklerini söyledi. Hizmetkârlar gittikten ve kapı kapandıktan sonra endişeli bir ifadeyle Soraya'ya yaklaştı. Alnındaki çizgi yine belirmeye başlamıştı. "Bir sorun mu var?"

Soraya başını salladı. "Sana bir şey söylemem gerek. Seni mutlu edeceğini düşünüyorum." Aslında konuşmaya annesinin hatırını sorarak ya da kibar sözler söyleyerek başlamış olması gerekirdi ama kendisine hâkim olamamıştı. Laleh'i işin içine karıştırmadan ona yakalanmış olan divden söz etti ve divi ziyaret edip lanetiyle ilgili sorular sormak istediğini söyledi.

Aradan birkaç saniye geçti ve Soraya annesinin endişeli ifadesinin heyecana dönüşmesini bekledi. Ama Tahmineh dudaklarını birbirine bastırdı. Hiçbir şey söylemeden koltuğa oturdu ve ona karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Otur Soraya."

Soraya buz kesmiş bir halde oturdu. Annesinin karşısında kendisini sorguya çekiliyormuş gibi hissetti.

Yanılmıyordu. Annesi ona hemen, "Divi nereden öğrendin?" diye sordu.

Soraya bir yalan uydurdu ve tesadüfen bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi ama birden annesinin sorusunun ne anlama geldiğini fark etti. "Bundan haberin var mıydı?" diye sordu. Elinde olmadan suçlayıcı bir ses tonuyla sormuştu bu soruyu. "Bunu bildiğin halde bana söylemedin, öyle mi?" Sorush'un bundan söz

etmemesine şaşırmamıştı. Artık birbirlerini nadiren görüyorlardı ve tüm Atashar'ın yükü omuzlarında olduğu için kız kardeşi düşündüğü son şey olmalıydı.

Ama annesi... Soraya bu haberi ona Laleh'in değil annesinin vermiş olmasını beklerdi.

"Biliyordum ama seni ilgilendireceğini düşünmemiştim," dedi Tahmineh.

"Ama lanet..."

"Divler yalancıdır Soraya. Tehlikeli yaratıklardır. Onlardan biriyle konuşmana izin veremem."

"Bir div bana zarar veremez. Bir zindandayken bana bir şey yapamaz."

Tahmineh eteğinin kenarıyla oynadı. "Tehlikeler her zaman apaçık ortada değildir. Divler manipülatiftir. Seni bir sözcükle yok edebilirler."

"Anne, lütfen... Çok dikkatli olacağım. Bırak da onunla sadece konuşayım."

"Soraya, istediğin şey söz konusu bile değil," dedi annesi sesini yükselterek. "Çok tehlikeli ve divin söyleyeceklerini ciddiye alamazsın. Buna izin veremem."

Soraya'nın yanakları bu sert sözler karşısında kıpkırmızı oldu. Yüzündeki damarların öfkeden kabardığını biliyordu ve annesinin karşısında öylece oturmuş kızının vücuduna zehir yayıldığını izlediğine ve ufak bir ihtimal de olsa bu fırsattan yaralanmasına izin vermediğine inanamıyordu. Zehrin damarlarında aktığını, derisinden sızdığını ve dilini kapladığını hissederek başını salladı. "Bunu bana nasıl söylersin? Hem de..."

Aralarında hiçbir zaman konuşulmayan o konuyu dile getirmeden sustu ama çok geç kalmıştı. Tahmineh'in elleri kucığında hareketsiz kaldı ve gerçekten de zehirlenmiş gibi yüzü bembeyaz kesildi.

Soraya annesini asla suçlamamıştı. Hiçbir zaman, *Senin yaptığın*

bir seçim yüzünden hayatım bu hale geldi, dememişti. Ne de olsa divileride dünyaya gelecek olan çocuğunu lanetlediğinde annesi henüz bir çocuktü. Soraya asla olanlar için özür dilemesini istememişti ve Tahmineh asla özür dilememiştir. Özüru yerine alnındaki o çizgi, dile getirilmeyen sözlerin ağırlığı vardı.

Soraya başını önüne eğdi ve öfkesinin dinerek suçluluk duygusuna dönüştüğünü hissetti. Az kalsın ağzından kaçmış olan sözleri geri alabileceğini düşünseydi dilini ısırırdı. Parmakları elbisesinin kolundan sarkan ipliğı kavradı. Hâlâ bir yanı annesine ricasını geri çevirmesini kabul edemeyeceğini ve divle konuşması gerektiğini söylemek istiyordu. Bir yanı da sadece çığlık atmak istiyordu.

Ama suyun altına dalacakmış gibi içine derin bir nefes çekti ve, “Anlıyorum,” dedi.

Soraya gecenin bir yarısı nefesi kesilmiş bir halde uyandı. Şahmar’la ilgili bir rüya daha görmüştü.

Rüyalar her seferinde farklı oluyordu ama hep aynı şekilde sona eriyordu. Şahmar karşısında beliriyor ve eğri, pullu parmaklarından birini onun ellerine doğrultuyordu. Soraya ellerine bakınca, damarlarının koyu yeşile büründüğünü görüyordu ama bu sefer damarlar nihai ve geri alınması mümkün olmayan bir dönüşümle tüm vücuduna yayılıyordu. Derisinden bir şey fırlayacakmış gibi müthiş bir baskı hissediyordu ama daha fazla tahammül edemeyeceğı noktaya vardığında, Şahmar’ın kahkahası kulaklarında çınlar halde uyanıyordu.

Soraya’nın dinlediğı ilk masal kendisiyle ilgiliydi: Onu, yani annesinin dünyaya gelecek olan çocuğunu lanetleyen divle ilgili olan masaldı. Kendi kendine okuduğı ilk masalsa sarayın kütüphanesinden çaldığı bir kitaptaki Şahmar’la, işlediğı suçlar yüzünden bir sürüngene, çarpık bir yaratığa, bir dive dönüşen prensle ilgili olan masaldı.

Soraya genç adamın kollarına yayılan yeşil pullarla ilgili resme dehşetle bakmış, bakışlarını bileğinden vücuduna yayılmaya başlayan yeşil damarlara çevirmişti. Kitabı hemen kapatarak kendisine çok uslu bir kız olursa ve kötü düşüncelerden uzak kalırsa, lanetinin asla zihnini ele geçirmeyeceğini ya da vücudunu daha fazla değiştirmeyeceğini söylemişti.

Bir çocuk için daha korkutucu olabilecek başka divler de vardı: kanlı bir sopası olan hiddetli Aeshma ya da gittiği her yere yıkım götüren ve bir cesedi andıran Nasu gibi. Ama tekrar tekrar aklına düşen, onu dehşet içinde bırakan ve bir türlü unutmadığı div Şahmar'dı. Gerçi çok geçmeden onu düşünmesine gerek kalmamıştı çünkü Şahmar onu rüyalarında ziyaret etmeye, tepesine dikilmeye ve onun geçmişi Soraya'nın geleceği haline gelirken kahkahalarla gülmeye başlamıştı.

Soraya yatağında doğruldu ve rüyasında gördüğü görüntülerden ve derisinin altında biriken baskı hissinden kurtulmaya çalıştı. Kimseye, annesine bile bu dönüşümden ne kadar korktuğunu anlatmamıştı. Belki de Tahmineh bu yüzden kızının lanetten kurtulmanın bir yolunu ne kadar çok bulmak istediğini ya da bir divden korkmanın son derece anlamsız olduğunu anlayamıyordu. Soraya kendisinden ve dönüşebileceği şeyden çok daha fazla korkuyordu.

Hızla yatağından kalktı ve gülistanın kapılarını açtı. O gece ay çok az gözüküyordu ama çatıdaki ateşin korları hâlâ yanıyordu ve normalde canlı, rengârenk gözüken bahçesinin tamamını aynı turruncu renkle kaplıyordu. Bahçe duvarındaki kapıya doğru yürürken, çıplak ayaklarının altındaki çimlerin soğuk ve ıslak olduğunu ve tenini sıyırdığını hissetti. Kendisi dışında bir şey onu art arda adımlar atmaya zorluyormuş ve uykusunda yürüyormuş gibi hissetti. Gecenin bir yarısı olması umurunda değildi. Üstünde geceliği olmasını, ayaklarının çıplak olmasını da umursamıyordu. Umursadığı tek şey, sarayın altındaki zindanda onu bekleyen canavardı.

Onu zindana götürebilecek gizli bir deniz yolu; orası Soraya

dünyaya gelmeden uzun süre önce kapatılmıştı. Bu yüzden saray duvarının yanından ilerlemek zorunda kaldı ve zindana inen bir merdivene açıldığını bildiği ufak ve gösterişsiz bir kapının bulunduğu en uç köşeye doğru yürümeye başladı.

Çok düşüncesiz davranıyordu ve bunun nedeni sadece ellerinin ve ayaklarının çıplak olması ya da uygunsuz bir kıyafetle dışarı çıkmış olması değildi. Zindana girdiğinde ne yapacağını düşünmemişti. Orası muhafızlar tarafından korunuyor olmalıydı. Onları nasıl aşacaktı?

Yine de karşısında açık duran karanlık kapıdan uzak durmayı başaramadı. Kapıya vardığında, basamakların başında durup aşağıdaki boşluğa baktı ve bir yolunu bulacağını anladı; *mutlaka* bir yolunu bulması gerekiyordu. Onun için başka hiçbir şeyin önemi yoktu, hiçbir şeyin varlığını hissetmiyordu ve hiçbir şey onu durduramazdı...

Sağından gelen tiz bir alarm sesi düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı ve boğazına dayanmış sert bir kılıç hissetti.

“Yerinde olsaydım bir adım daha atmazdım,” diye kükredti karanlıkta tanıdık bir ses.

Onu oracıkta öldürmediği için şanslıydı ama Ramin’in sesini duyunca Soraya kendisini gerçekten de lanetlenmiş gibi hissetti. Onca insan varken onu neden Ramin’in yakalaması gerekmişti?

“Benim, Ramin,” dedi. Karanlık sesini yutunca, yüksek sesle tekrar denedi. “Benim, Soraya.”

Başka birisi olsa hemen geri adım atardı –şahın kızı ya da lanetli olduğu için– ama kılıç sanki Ramin bir dürtüye direniyormuş gibi boğazında fazla uzun kaldı. En sonunda kılıcını kınına soktu ve ellerini beline dayadı. “Soraya, seni beklemiyordum.” Ona doğru bir adım attı ve Soraya’yı geriye adım atmaya zorladı.

“Ben sadece... Onu görmek istemiştım.”

Soraya’nın sesi hâlâ alçak çıkıyordu. Ramin onu daha iyi duyabilmek için ona yine yaklaştı. Soraya geriye çekildi ama Ramin on-

dan bir adımdan daha uzak durmasına izin vermeden onu takip etti. “Çok yaklaştın,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Ramin alaycı bir sesle güldü. “Senden korkmuyorum Soraya.”

Soraya ellerini iki yanında yumruk yaptı. *Ama korkmalısın*, dedi içinden. Ama Ramin Soraya’nın ona zarar vermektense ölme-yi yeğleyeceğini çok iyi biliyordu. Ordu komutanının oğlu olarak kız kardeşiyle yaşıt, çekingen ve ürkek bir kızın onun asla olamayacağı kadar tehlikeli ve korkutucu olması onu çok öfkelen-dirmiş olmalıydı. Bu yüzden hep ona meydan okurmuş gibi kışkırtmanın yollarını aramıştı. Ona fazla yaklaşır, yakınında el kol hareketleri yapar ya da onunla en hakaret edici ve küçümseyici ses tonuyla konuşurdu. Soraya da her seferinde ellerini geri çeker, başını önüne eğer ve yeniden bir tomurcuğa dönüşmeye çalışan bir çiçek gibi onu görmezden gelmeye çalışırdı.

“Söylesene, bu saatte zindanın yakınlarında *ne* işin var?” diye sordu Ramin. “Duvarlardaki farelerle geceleri nasıl uyunduğunu unutacak kadar mı çok vakit geçirdin?”

Soraya sinir içinde, “İkimiz de o zindanda ne olduğunu ve neden burada olduğumu biliyoruz,” diye bağırırdı.

Ramin kaşlarını çatı. “Demek öğrendin. Sorush mu söyledi?” Düşünceli bir tavırla sustu ve Soraya onun karanlıkta bile öfkeden kıpkırmızı kesildiğini gördü. “Laleh söyledi, değil mi?” dedi Ramin daha sert bir sesle. “Hep onun peşinden giderdin. Ama yakında artık bunu yapamayacaksın. Laleh Sorush’la evlendikten ve Şahbanu olduktan sonra sana ayıracak vakti olmayacak.” Kollarını göğsünde kavuşturup ona imalı bir bakış fırlattı. “Belki o zaman onun değilse bile kendi ailenin itibarını düşünerek onu rahat bırakırsın. Onu geri planda tutmaya çalışacağını her zaman biliyordum. Onu bu yüzden senden uzak tuttum.”

Senelerin yalnızlığı ve hayal kırıklığı midesinde bir düğüm oluş-tururken, Soraya bu sözler karşısında adeta nefes alamadığını his-setti. “Onu *uzak* mı tuttum?”

“Zor olmadı. Laleh gibi birisi gizlenecek bir kız değildir. Yapmam gereken tek şey, seni nihayet unutana dek saraydaki yeni arkadaşlarıyla dikkatini dağıtmak oldu.”

Soraya kaskatı kesildi. Sadece kanı damarlarında sıvı ateş gibi akıyordu. Ramin’in hep sinir bozucu olduğunu düşünmüştü ama öfke hissini dinene dek göz ardı edip kontrol altına alabilmişti. O anda ise içinde akan ateş ne dinecekti ne de silinip gidecekti. İkisini de diri diri yiyecekti.

Ama korkmalısın, dedi içinden yine. Ama bu sefer her zaman pes eden umutsuz bir kızın isteği değil, bir farkındalık, nihayet inandığı bir gerçektir bu. Ayrıca bir tehditti. Ramin ona zarar verebileceğini ve yüzüne baka baka böbürlenebileceğini sanıyorsa, sınırlarını zorlamayı istiyorsa, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaktı. Bir bakıma, Soraya bir şekli olmayan öfkesinin artık bir ismi olmasından dolayı rahatlamıştı. Bir yüzü vardı. Dokunabileceği bir şeydi.

“Bu konuyu nereden öğrendiğin önemli değil,” diye devam etti Ramin. “Böyle birisi olduğun için divi görmesine izin vereceğim son kişi sen olurdun.”

Soraya başını kaldırdı ve boğazının ölümcül derisini gözler önüne serdi. “Neyim ben Ramin?” Ona doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe o kadar daraldı ki birinin geri adım atması gerekecekti.

Ama Ramin geri adım atmadı, hatta irkilmedi bile. Hâlâ Soraya’nın ondan daha tehlikeli olduğunu kabul etmiyordu. Soraya o anda elini uzatsa ve çıplak elini Ramin’in yüzüne yaklaştırsa ne olurdu diye merak etti. Ramin nihayet soğukkanlılığını kaybedip ona boyun eğermiydi?

Eli kendi kendine kalkmaya başladı ama tam o sırada aklından bir şey geçti: *Ramin ölürse, Soroush ve Laleh’in nikâh törenini ertelemek zorunda kalırlar.*

Bu düşüncenin hemen arkasından bir başka düşünce geçti aklından: Gözlerinin önüne Laleh’in yüzü, çocukluğunda aklına kazın-

mış olan ifadesi geldi. Laleh'le tanıştığı o ilk sene, Soraya kendisini divin onun hakkında yalan söylediğine ya da lanetin sona erdiğine inandırmıştı. Teorisini sınamak istemişti ve bir ilkbahar sabahı Laleh'le, turuncu kanatlarını açıp kapatan bir kelebek pencerenin pervazına konana dek beklemişlerdi. Soraya elini uzatmış ve parmağının ucunu hafifçe siyah kenarlı kanadının üstünde gezdirmişti. Dokunduğunu hatırladığı ilk canlı yaratık buydu. Öldürdüğünü hatırladığı ilk canlı yaratık da. Kelebek bir, iki kez kanatlarını çırpıttıktan sonra hareketsiz kalmıştı.

Ama en iyi hatırladığı şey kelebek değildi. Gözleri dolan, ağlamamaya çalıştığı için dudaklarını birbirine bastıran Laleh'in yüzündeki o büyük hayal kırıklığıydı. Soraya elde edemeyeceği bir şeyi isteyerek Laleh'i üzdüğünü anlamıştı.

Yapmasına ramak kalan şeyi fark edip –Ramin'e, Laleh'e, kendisine– Ramin'den uzaklaştı ve birisine boyun eğerken her yaptığındaki gibi kollarını sıkıca etrafına doladı. Elleri titriyordu; hayal kırıklığına uğradıklarını, ödülü alamadıklarına üzüldüklerini düşünmeden edemedi. Hayır, Ramin'in ölmesini istememişti. Onu ya da başka birini öldürmek istemiyordu. Lanetiyle ne gurur duyuyordu ne de memnuniyet hissediyordu. Tehlikeli olmaktan, divin onu bu hale getirmiş olmasından nefret ediyordu. Rüyalarına giren canavardan farklı olduğundan emin olmasını sağlayan tek şey buydu.

"Soraya?" Ramin ona yaklaştı.

"Beni rahat bırak," dedi Soraya öfkeyle, sesini yükseltmemeye çalışarak.

Şu anda senin korkuyla geri çekilmen gerekirdi, demek istiyordu. Ama öfkeli bir ses tonuyla konuşamazdı. Öfkesini dindirmesi gerekiyordu. Kollarını biraz daha etrafına dolayıp omuzlarını sarkıttı. Öfke ve utanç hisleri kontrolü ele geçirmek için yarışıyorlardı. Ama daha güvenli olduğu için vücudunu utanç pozisyonu almaya zorluyordu. "Unut gitsin. Senden bunu istememeliyim," dedi.

Başını önüne eğdiği için Ramin'in yüzünü göremiyordu ama onu bıkkınlıkla iç çektiğini duydu. "O konuda haklısın. Hem sadece şah divi kimin görebileceğine karar verebilir. O yüzden odana git ve bunu unut."

Ramin'in onu geri çevirmesine hissettiği ani öfke hissini yatıştırmaya çalıştı ve arkasını döndüğü gibi gülistana, elde edemeyeceği şeyi istemesi engelleyen duvarlara doğru hızla yürümeye başladı.

4

Yeni senenin ilk günü olan Nog Roz sabahı, Soraya kalkıp kararlılıkla giyindi.

Böyle bir günde, normalde odasından çıkmamaya daha da büyük bir özen gösterirdi. O gün saray kapılarını herkese açar, bahçeler toplumun her kesiminden insanlarla dolardı ve şah da orada olurdu. Şah günün büyük bir kısmını kabul salonunda konukları ve armağanları kabul ederek geçirdiği halde, insanların arasına karışıp kutlamaya katılabilirdi.

Ama gece boyunca Ramin'in sözlerini düşünmüştü: *Hem sadece şah divi kimin görebileceğine karar verebilir.*

Şahı yalnız yakalamak zordu. Genellikle, etrafında muhafızları olurdu ve çoğu zaman ona ya ordu komutanı ya da Tahmineh eşlik ederdi. Soraya ona ulaşmak için dehlizleri kullansa bile, muhtemelen önce bir muhafızla karşılaşır ve neden Atashar'm en güçlü ve iyi korunan kişisine gizli gizli ulaşmaya çalıştığını açıklamak

zorunda kalırdı. Ama o gün farklıydı. Soroush çok iyi korunacağı halde, açık alanda olacaktı ve yanına gitmesi kolaylaşacaktı. Hem keyifli de olacaktı. Nog Roz armağanların verildiği bir gündü. Belki de Soraya'ya ondan istediği tek armağanı vermeyi kabul ederdi. Annesi isteğini yerine getirmeyi reddetmişti ama Soroush ondan daha kıdemliydi ve Soraya'nın divi görmesine izin verirse Tahmineh bu konuda bir şey yapamazdı.

Daha önceden giymek için hiçbir neden bulamamış olduğu yeşil ve altın renkli, sırmalı kumaştan dikilmiş şık bir tuvalet giydi. Oda-sından çıkıp gülistandan geçti ve çoktan insanlarla dolmuş olan bahçedeki kutlamalara doğru yürüdü. Selvi ağaçlarının altında, çocuklar cesur kahramanların masallarını canlandıran yaşlı bir masal anlatıcısının etrafına toplanmışlardı. Efsanevi kralların zafer masallarının anlatıldığı şarkılar ve trajik âşıklarla ilgili hüznü baladlar söyleyen ozanların müzikleri kulağına çalındı. Sarayın tam önünde, her sene her mevsim için ayrı ayrı inşa edilen dört kerpiç sütun vardı. Sütunların üstünde bitmiş olan mercimek filizleri yeni başlayan senenin bolluk bereket içinde geçeceğini müjdeliyordu. Bahçenin dört bir yanına üstlerinde meyve, bademşekeri ve çörek dolu altın kâseler ve arı kovanı biçiminde pamuk şekerleri –bunlar süs niyetine masalar koyulmuştu ama çocuklar sürekli olarak şekerli şeritleri aşırıyorlardı– bulunan alçak masalar kurulmuştu. Havada sümbül ve gülsuyu kokusu vardı. Bu koku ilkbaharı temsil ediyordu.

Soraya bu kutlamayı sadece çatıdan görmüş ya da seslerini uzaktan duymuştu. Bu renk cümbüşünün içinde ve aydınlıkta olmak, hayatında ilk kez bir senenin kendisi için de farklı geçeceğini, ilkbaharın her şeyi yenileme gücünün nihayet kendisi için de geçerli olacağını hissettirmişti. Canı bademşekeri çekti ama masaların etrafı çok kalabalıktı. Kutlamaları uzaktan izleyebileceği bir noktada, bir erguvan ağacının koyu mor renkli tomurcuklarla kaplı dallarının altında güvenli bir yer buldu.

Kalabalığın arasına girmenin zor olacağını düşünmüştü –ger-

çekten de her hareketine, attığı her adıma dikkat etmesi gerekmişti—**ama** ancak o kadar büyük ve farklı kişilerden oluşan bir kalabalıkta gizlenmek için çaba sarf etmesi gerekmediğini anlamıştı. Kimse ona **ya** da eldivenlerine bakmıyor, kim olduğunu sormuyordu ama kendisini hiç olmadığı kadar özgür ve daha görülebilir hissediyordu.

Ağaçların altında dururken, neden orada olduğunu tamamiyle unutabilirdi ama bir saat sonra müthiş bir tezahürat koptuğunu duydu ve o yöne döndü. Sorush kalabalığın arasından geçiyordu ve bir grup asker arkasından şerefine kadehlerini kaldırmıştı. Sorush bir şahın gösterişli giysileri yerine askerler gibi, siyah saçlarıyla ve bronz teniyle uyumlu olan kırmızı bir tunik giymişti. Babasının vefatından önce, Nog Roz'u Laleh'le birlikte kutlardı. Sorush onlara çörekler aşırırdı ve onlar da bunları birlikte yemek için Soraya'nın odasına götürürlerdi.

Soraya ağacın gölgesinin altından çıktı ve Sorush'un peşine takıldı. Kalabalığın arasında dikkatle yürümesi, kimseye fazla yaklaşmaması gerektiğinden geride kaldı ve bahçenin dört alanını birbirinden ayıran selvi ağaçlarının orada onu gözden kaybetti. Yine de dikkatle kıvrımlı patikada ilerledi ve kendisini düz bir çizgide ilerleyemeyen bir yılan gibi hissetti.

Selvi ağaçlarını geçtikten sonra kırmızı tuniği uzaktan bile kolaylıkla seçilen Sorush'u görebildi. Sorush kararlı adımlarla nereye gidiyordu? Etrafına bile bakmıyor, kalabalığın arasında kimse yokmuş gibi yürüyordu. Soraya adımlarını yavaşlatıp onun nereye gittiğini görmek için ilerlediği noktaya baktı. Kutlamaya katılanlar için gölgelik bir dinlenme alanı sunan çardaklardan birine doğru ilerleyen açık bir patika gördü.

Çardakta müstakbel kocasını bekleyen Laleh'i görünce donakaldı. Laleh'in yanında alnında endişe çizgisi olmayan, gözlerinde şefkatli bir ifadeyle oturan Tahmineh vardı.

Soraya çardağın yakınlarındaki çiçek açmış bir badem ağacının arkasına gizlenerek Sorush'un müstakbel karısının ve annesinin ya-

nına gidişini izledi. Üçü kesinlikle bir aile gibi gözükyorlardı. Laleh'in yüzünde mutlu bir gülümseme vardı ve gözleri parlıyordu. Soroush'un Laleh'in ellerini tutup başparmağıyla tenini hafifçe okşadığını görünce Ramin'in, *Laleh gibi birisi gizlenecek bir kız değildir*, dediğini hatırladı. Tahmineh ikisini izlerken mutluluğu gözlerinden okunuyordu; oğluya ve yeni geliniyle gurur duyduğunu belliydi. Soraya annesini hiç o kadar huzurlu görmemişti.

Eldivenli elleriyle ağacın kabuğunu soydu. Annesinin, erkek kardeşinin ve sahip olduğu tek arkadaşın etrafında kendi yokluğunu hissetti. Üçünün mutlu gülümsemeleri ona gerçeği anlatıyordu: Onların kaderinde mutlu olmak vardı ve bu yüzden asla onlarla bir arada olamazdı. Bunu ne kadar inkâr etmek istese de Soraya onların mutluluğunu, hatta mutlu olma olasılıklarını bile her zaman için için kıskanacağını biliyordu.

Güneşin en tepeye yükseldiği zaman ortadan kaybolan bir gölge gibi sessizce geri çekildi. Ama arkasındaki kalabalık giderek çoğalmış, aşılmaz bir insan duvarı oluşturmuştu. İnsanların arasından geçebileceği bir yol ararken nefes almaya ve hızlanan kalp atışlarını sakinleştirmeye çalıştı. Ama sadece birkaç adım sonra bacaklarına bir şey çarptı ve irkilerek geri sıçradığında aniden önüne çıkmış olan küçük bir kız çocuğu gördü. Gözlerinin önüne kanatlarını çırpıp kelebekler geldi ve Soraya küçük kızın oracıkta yere düşüp öleceğini düşünerek korkudan buz kesti. Ama kız sadece Soraya'nın elbisesine değmişti. Soraya'yı fark etmeden seke seke uzaklaştı.

Soraya buna rağmen nabzını yavaşlatamadı. İnsanların arasından geçmeye çalışırken panik ve rahatlama hisleri başının dönmesine neden oldu. Yanaklarındaki tanıdık yanma hissi ona yüzündeki damarların belirginleştiğini anlattığından başını önüne eğdi ama bu yüzden daha çok kişiye istemeden sürtünerek yürümek zorunda kaldı. Birisine her değdiğinde, vücudu sürekli olarak korkuyla irkilmekten bitkin düşene ve ne yapacağını bilemez hale gelene dek kalbi duracakmış gibi oldu.

Kimseye değmemek için adeta ufalmış, omuzlarını öne sarkıtmış, başını önüne eğmiş ve kollarını etrafına sarmıştı. Artık hareket bile edebildiğini sanmıyordu ama dengesini fena halde kaybettiği için emin de olamıyordu. Damarları derisinden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordu. *Sakın bayılma*, dedi içinden başı fırlı fırlı dönerken ve kalbi çılgınlar gibi atarken. Bayılacak olursa birisi yüzüne dokunabilir ya da nabzını yoklamak için eldivenlerini çıkarabilirdi. *Sakın bayılma, sakın bayılma.*

Birisinin omzunu sıkıca kavradığını hissetti. Bir el kolunun üst tarafına dolandı. Birisi ona yardım etmeye çalışıyordu. “Hayır,” dedi güçsüz bir halde. “Hayır, yapmayın...” Başını biraz kaldırıncı, onun tehlikeden de tehlikeli olduğunu bilmeyen, masumane bir şekilde yardımına koşmuş olan kişiyi gördü. Yüzüne düşen saçlarının arasından, kırmızı tunikli genç adamın tanıdık yüzünü gördü.

“Azad,” diye fısıldadı.

Genç adam gözlerini kırptırdı. “Beni tanıyorsun,” dedi şaşkınlıkla ama buna mutlu olduğu belliydi.

“Bana yaklaşmamalısın.” Soraya ondan uzaklaşmaya çalıştı. “Anlamıyorsun...”

Ama Azad onu bırakmadı. “Merak etme,” dedi. “Ben de seni tanıyorum prenses.”

Soraya genç adamın elinin ağırlığı altında donakaldı ve bu sözleri içinden tekrarlardı. Azad onu tanıdığını söylemişti. Ama tam olarak ne biliyor olabilirdi? Ona unvanıyla hitap ettiğine göre prenses olduğunu biliyordu. Ama bu ılık ilkbahar gününde neden eldiven taktığını biliyor muydu? Neden yüzünü gizlemeye çalıştığını biliyor muydu? Onu ölümden ayıran tek şeyin ince bir kumaş örtüsü olduğunu biliyor muydu?

“İyi gözük müyorsun,” dedi Azad. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Soraya aklından geçen soruları bir kenara attı. Halâ bahçenin

ve kalabalığın ortasındaydı; başı da dönüyordu. “Saraya dönmem gerek,” dedi boğuk bir sesle. İçeri girdiğinde dehlizlere kaçabilirdi. Dehlizlerin o serin karanlığı ona hiç o anki kadar cazip gelmemişti.

“Seni götürüyüm,” dedi Azad. Kalabalığın arasında ona yol açarken, kolunu omzuna atıp ona destek oldu ve başkalarına değmesini de engelledi. Soraya kalp atışlarının normale dönmeye başladığını ve artık başının dönmediğini hissetti. Sanki kendi vücudunda bir yolcuymuş gibi hafiflemiş ve tüm sorumluluklarından kurtulmuş gibi hissediyordu.

Ama sarayın basamaklarına yaklaşırlarken onu endişelendiren başka bir şeyle karşılaştı: Ramin sarayın girişindeki büyük bir ayva ağacının gölgesinde duruyordu. İçeri girecek olurlarsa Ramin kesinlikle onu görürdü ve Soraya önceki geceki karşılaşmalarından hemen sonra onunla yeniden yüzleşmeye hazır değildi.

Soraya birden durunca Azad endişeyle kaşlarını çattı. “Şuradan gidelim,” dedi Soraya. Sağa döndü ve Azad’ı sarayın yan tarafını çevreleyen meyve bahçesinin ağaçlarına doğru götürdü. Ana bahçenin sınırlarını aştıkları anda, insanların sayısı azaldı ve nihayet yalnız kaldılar. Buna rağmen Soraya Azad’ın kolundan sıyrılmadı. Azad’ın yakınlığı artık sadece bir kalkan değil, aynı zamanda bir tür lüks, muhtemelen bir daha asla tadamayacağı sert bir şaraptan bir aldığı bir yudumdu. Ondan uzaklaşmaması yanlış mıydı?

Senin ne olduğunu ya da içinde bulunduğu tehlikeyi bilmediği için yanlış, dedi zihnindeki bir ses. Azad onu tanıdığını söylemişti ama kolunu rahatça omzuna attığına göre tüm gerçeği biliyor olamazdı.

Soraya nar ağacının altında aniden durunca Azad’ın kolu kaydı. “Teşekkür ederim,” dedi Soraya, “ama yolun kalanını kendim gidebilirim.”

“Elbette prenses,” dedi Azad başını hafifçe eğerek. “Sana yardımcı olmama izin verdiğin için şeref duydum. Yardımcı olabileceğim başka bir konu varsa lütfen bana söyle.” Başını kaldırdı ve kahverengi gözlerini beklentiyle ona dikti. Bahçesindeki ağaçların altında umut muydu?

Soraya ona başka bir konuda yardıma ihtiyacı olmadığını söylemek için ağzını açtı ama birden, “Kim olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Azad utanmış gibi gülüp başını önüne eğdi. Soraya onun boyunun zarif kıvrımını ve yanaklarındaki belirgin gamzelerini görmezden gelmeye çalıştı. *Aptalca bir şey bu*, dedi içinden. Ona derhal veda etmiş olması gerekirdi.

“Birkaç gün önce seni çatıda gördüğüm anda kim olduğunu anladım,” dedi Azad. “Tıpkı hayal ettiğim gibiydin.” Onu çatıda gördüğü anki gibi gözlerini kaçırmadan bakıyordu ve Azad ona baktıkça Soraya onun bakışları altında giderek daha gerçekmiş gibi hissediyordu.

“Ne demek istiyorsun?”

Azad yumuşak, saygılı denebilecek bir ses tonuyla devam etti. “Eskiden babam bir tüccardı. Atashar’ın dört bir yanını ve ötesini gezerdi. Geri geldiğinde bana gördüğü yerlerle ilgili masallar getirirdi. Ben on yaşındayken bana prensesin gizemli masalını anlatmıştı. Golvahar’ın duvarlarının dışında kimsenin onu görmediğini ya da sesini duymadığını söylemişti. Onun bir sır olduğunu, özenle korunan bir hazine gibi sarayda gizlendiğini anlatmıştı.”

Soraya bunu duyunca şaşkınlığını gizleyemedi. Bir hazine olmadığını söylemek istedi ama Azad’ın bakışları –Soraya’nın gerçek olduğundan emin değilmiş gibi tatlı, hülyalı bir ifadeyle bakıyordu– onu engelledi.

“Bu masal beni büyülemişti,” dedi Azad. “Geceleri geç vakitlere kadar uyanık kalır, neye benzediğini ve seni neden gizlediklerini düşünür, seni kurtarmak için asil bir atla saraya geldiğimi hayal ederdim. Eskiden ikimizin...” Başını çevirdi ve yanakları pembeleşti. Soraya’ya tekrar baktığında gözlerinde Soraya’nın anlam veremediği bir parıltı vardı. “Senin neden hemen tanıdığımı anladın mı? Sen benim en sevdiğim masalsın. Seni çok uzun zamandır tanıyormuş gibi hissediyorum.”

Soraya ne diyeceğini bilemez halden içine bir nefes çekti. Ken-

disini ilk kez Azad'm hayallerindeki gibi gördü: bir canavar olarak değil, bir masalın kadın kahramanı olarak. Elbette bu sadece bir yanılsama, küçük bir çocuğun masum romantik hayallerinin bir ürünüydü ama bir an için kendisine bundan keyif alma izni verdi.

Ona gerçeği söylemek istemiyordu. Onun hayallerindeki halinin sırf zihninde kalsa bile devam etmesini istiyordu. Ne yapması gerektiğini anlamıştı.

"Bugün beni kurtararak hayallerini gerçekleştirmiş oldun," dedi. "Artık gitmem gerek."

Azad'ın yüzü bir anda asıldı ve alnının ortasında hayal kırıklığıyla dolu bir çizgi belirdi. "Burada kalman ve benimle biraz daha konuşman için seni ikna etmemin bir yolu yok mu?"

Soraya hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "İnan ki yok. Böylesi daha iyi..."

Soraya lafını tamamlayamadan, sert bir ses ikisinin de irkilmesine neden oldu. "Kalabalıkta seni gördüğümü sandığımda yanılmamışım demek."

İkisi birden arkalarına döndüler ve onlara doğru yürüyen Ramin'i gördüler. Soraya hemen Azad'dan bir adım uzaklaştı ama bu davranışı onun daha da suçlu görünmesine yol açtı.

"Bu kadar kalabalık bir günde dışarıda olman büyük düşüncesizlik." Ramin imalı bir şekilde kaşlarından birini kaldırmış ona bakıyordu. "Yeni bir arkadaş bile edinmişsin. Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Soraya bütün vücudunun kasıldığını hissetti. Ramin Azad'a lanetten söz etmeye cesaret edemezdi. Bunu yaptığı takdirde kraliyet ailesini kızdırabilirdi. Soraya geri çekilmek ile öne adım atıp ona korkmadığını göstermek arasında gidip geldi. Ama bir gece önce neredeyse kontrolünü kaybetmiş olmasından dolayı hissettiği suçluluk duygusu hâlâ dinmemişti. O yüzden, "Bu konu seni ilgilendirmez Ramin," demekle yetindi.

Ama Ramin artık ona bakmıyordu bile. Dikkatini gergin bir şekilde kıpırdamadan ve konuşmadan duran Azad'a vermişti. Ramin

ona yaklaşıp tam karşısında durdu. Azad ancak o anda içine bir nefes çekti ve omuzlarını geriye atıp dimdik durdu. Azad'ın etrafında bir fırtınadan önce toplanan bulutlar ya da saldırmak üzere olan bir yılanın kıpırtısız haline benzer garip bir enerji vardı. Soraya gözlerini ondan alamıyordu.

“Sen geri getirdiğimiz köylüsün,” dedi Ramin. Çenesini kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve memnuniyetle başını salladı. “O gün kendini hepimize kanıtladın. Bu yüzden bir askerden bir diğer askere bir tavsiye: Ondan uzak dur.”

Azad uzun boynunu ne yaptığını bilir, zarif bir tavırla hafifçe yana eğdi. “Tavsiyenize ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.”

“Ramin, buna gerek yok,” diye araya girdi Soraya, sakın bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek.

Ramin doğrudan ona baktı ve kibirli bir ifadeyle dudak büktü. “Seni dinlememe gerek yok Soraya. Bu konuşmanın bir parçası değilsin.”

Birden bir çatırtı duyuldu. Yılan en sonunda saldırıya geçmişti. Soraya Azad'ın yumruğunun hareket ettiğini bile görmemişti ama yumruk atmış olmalıydı çünkü Ramin yere serilmiş, çenesini ovuşturuyordu.

Ramin yanlarına geldiğinden beri Azad ilk kez bakışlarını ondan ayırıp Soraya'ya döndü. “Özür dilerim,” dedi hemen ama gözleri hâlâ öfkeyle parıldıyordu ve ellerinden biri yumruk halindeydi.

Soraya o tuhaf enerjinin etrafını sardığını, ikisinin de gözle görülür bir şekilde titrediğini fark etti. Kendi eli de yumruk halindeydi. Sanki Azad onun bir uzantısı olmuş ve Ramin'e kendisi vurmuştu. Azad adeta onun öfkesinin koluydu ve onun saldıramayacağı anlarda saldırıyordu. Katıksız hiddetinin gücü haline gelmiş gibiydi.

Azad'ın gözlerinin içine bakıp başını salladı. “Özür dilemene gerek yok,” dedi. Sesindeki kararlılık onu bile şaşırttı.

Ramin çenesinde belirmeye başlamış koyu renkli bir çürükle yerden kalktı. “Bu bir hataydı,” dedi Azad'a Ramin ona saldırarak

oldu ama Soraya ikisinin arasına atılıp Ramin'i tam önünde aniden durmaya zorladı.

Şimdi Soraya yılan olmuştu ve zehri Azad'mkinden çok daha ölümcüldü. Saldırmaktan başka bir şey istemiyordu. Ramin'e doğru bir adım attığında onun korku dolu bir ifadeyle geriye kaçtığını görünce keyiflendi.

Ramin'in gözlerindeki korku büyük bir hızla bir zafer ifadesine dönüşünce Soraya onun ne yapacağını anladığı halde onu engellemedi.

"Bir ödlek olduğumu sanma sakın," dedi Ramin, Soraya'nın arkasında duran Azad'a. "Seninle hemen burada dövüşürdüm ama haksız bir avantaja sahipsin. Bu kız zehirli... Bir div tarafından lanetlenmiş. Ona dokunduğun anda ölürsün."

Ramin konuşurken Soraya kanının çekildiğini, vücudu buz bir kalıbına dönüşmüş ve tenini yakacak kadar soğukmuş gibi hissetti. Damarları görünür hale gelmiş olabilir diye sırtının Azad'a dönük olmasına sevindi. İçinde tanıdık bir his fokurduyordu: Önceki gece Ramin'e zarar vermek istemesine neden olan o acımasız öfkeydi bu. O anda da yaptığı gibi, yutkunarak bu hissi bastırdı ve nefes almaya çalıştı.

Ramin zafer kazanmış gibi sırtıp yanlarından uzaklaştı. *Laleh'i elimden almak ona yetmedi*, diye düşündü Soraya. *Beni yapayalnız bırakana dek pes etmeyecek.*

Soraya Ramin gittikten sonra bile Azad'a dönemedi. "Dedikleri doğru," dedi ona bakmadan. Sözcüklerin boğazını yaktığını hissetti. "Her zaman öğrenmek istediğin sır buydu işte. Gizemli prenses küçücük bir bebekken bir div tarafından lanetlenmişti ve bu yüzden herkesten gizlenmesi gerekiyor. Bana dokunursan ölürsün."

Vücutunda hızla akan kanı ona yüzündeki damarların koyu yeşil renge büründüğünü anlattı ve Azad'a döndü. Azad yüzünde ciddi, gözlerinde hüznü bir ifadeyle onu izliyordu.

"Söylesene," dedi Soraya eldivenli ellerini ona uzatarak. "Hâlâ en sevdiğin masal mıydın?"

5

Bir bakıma Ramin'in Azad'a sırrını söylemiş olmasından memnundu. Azad'ın anlattığı versiyonu çok hoşuna gitmişti; bunu kolay kolay unutamayabilirdi. Dolayısıyla Azad'm ondan uzaklaşmasına ve ona fazla bağlanmadan önce gitmesine izin vermesi gerekiyordu.

Ama Soraya'nın şakayla karışık bir şekilde sorduğu soru havallı asılı kaldığı halde Azad geri adım atmadı. Soraya'ya yaklaştı; o kadar çok yaklaştı ki Soraya onun kirli sakalını bile fark etti. Azad başını hafifçe yana eğdi, kahverengi dalgalı saçları alnına düştü. "Sen her masaldan daha güzelsin prenses... *Soraya*," diye mırıldandı. Soraya onu güçlkle duydu ama dudaklarının ismini söyleyişini izledi. Azad duygularının derinliğine şaşırmış gibi hafifçe başını salladı. "Zihnimde sadece bir gölgeydin. Ama şimdi seni görebiliyorum ve nasıl biri olduğunu, güzel ama ölümcül olduğunu biliyorum. Seninle konuşabiliyorum. Sana dokunabiliyorum." Azad

yavaşça, tereddütle Soraya'nın saçlarını yüzünden geriye attı ve boynuna asma dalları gibi yayılmış olan damarları ortaya çıkardı. *Güzel ama ölümcül*, diye tarif etmişti onu. Soraya bunu nasıl yaptığını bilemiyordu ama Azad bu sözcüklerden birinin kulağa en az diğeri kadar tatlı gelmesini sağlıyordu.

Ama Azad'ın sözlerinden ve ona yakın duruşundan çok etkilenmiş olsa da Soraya toparlanıp geriye çekildi ve saçları Azad'ın elinden kaydı. "Artık neden benden uzak durman gerektiğini anlamışsındır," dedi ama Azad bir yana, kendi sözleri ona bile inandırıcı gelmedi.

Aralarına mesafe koymasını gerektiğini düşünüp arkasına döndü ve meyve bahçesinin kalanını Azad onu izliyor mu diye arkasına bakmadan hızla aştı.

Azad'ın onu izlemesini çok istiyordu.

"Sana yakın olmaktan korkmuyorum," diye seslendi Azad. "Sadece senin beni istemeyeceğinden korkuyorum." Azad'ın ona yetişmek için telaşla koştuğunu duydu.

"Benim ne istediğim önemli değil," dedi durmadan. "Beni son kez görüyorsun. Beni göz önüne çıkarmıyorlar, unuttun mu? Bugün odamdan bile çıkmamalıydım." Aklından geçen diğer düşünciyi, çardakta gördüğü manzaranın eşlik ettiği düşünciyi dile getirmedi: *Öyle ya da böyle, beni geride bırakacaksın.*

Meyve bahçesi sarayın kenarından kıvrılarak devam ediyordu. Soraya ağaçların arasından çıktığında, ileride gülistanın duvarlarını gördü. O duvarların arasına girip güvende olana dek durmayacaktı. Hiçbir şey ya da kişi için durmayacaktı.

"O zaman neden çıktın?" Azad'ın sesi hemen arkasından geliyordu. Rahatlıkla önüne geçebilirdi ama bir adım gerisinden geliyordu. Soraya bunun korkudan değil, saygıdan kaynaklandığını düşünmeden edemedi.

"Seni hiç ilgilendir..." Kendi düşünceleri sözlerini böldü ve aniden durdu. Arkasında Azad'ın içine ani bir nefes çektiğini duydu. Arkasına döndüğünde, Azad ona fazla yaklaşmış olduğu için ikisi

de hızla geriye adım attı. Soraya onu tepeden tırnağa süzdü, kırmızı asker üniformasını inceledi ve bunu nasıl hak ettiğine dair Laleh'in anlattıklarını hatırladı. *Seni hiç ilgilendirmez*, demek üzereydi ama aslında onu ilgilendiriyordu. Zindanda bir div olmasının ve o gün odasından çıkmasının nedeni Azad'dı.

"Sarayın zindanına girebilir misin?" diye sordu Soraya. Azad bu beklenmedik soru karşısında kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum. Azatan kurallarını daha yeni öğreniyorum."

Soraya düşünürken eldivenlerini çekti. Azad zindana girebilse bile divi göremeyebilirdi. Divi görmeyi başarsa bile -onu kendi adına dive yollasa bile- Soraya divle kendisinin konuşamamasının haksızlık olduğunu hissedirdi. Başını salladı. "Hayır, işe yaramaz," dedi kendi kendine.

Yine arkasını dönecek oldu. Azad, "Divi mi düşünüyorsun?" diye sordu. Bu sefer şaşırma sırası Soraya'daydı. Tekrar ona döndüğünde, sanki ilk başından beri ne istediğini biliyormuş gibi ona muzip bir ifadeyle baktığını gördü. "Sence div lanetinin nasıl kaldırılabilceğini biliyor mudur?"

"Bi... Bilmiyorum ama ona sorana dek rahat edemeyeceğim. Zindana girmeyi denedim ama Ramin izin vermedi. Dehlizleri de kullanamam."

"Dehlizleri mi?"

Soraya o kadar uzun süredir yeni birisiyle konuşmamıştı ki bunu ağzından kaçırmıştı. "Golvhahar'ın her yerinde gizli dehlizler vardır. Bunları kullanarak kimseyle karşılaşmadan sarayda dolaşabiliyorum." Bunu açıklamak zorunda kalmak onu tuhaf bir şekilde utandırmıştı. Azad'ın onun fareler gibi duvarların içinde yaşadığını düşünmesini istemiyordu. *Duvarlardaki farelerle geceleri nasıl uyunduğunu unutacak kadar mı çok vakit geçirdin?* "Ama zindana açılan dehliz kapalı," dedi.

Azad gözlerini kıstı ve düşünceli düşünceli saraya baktı. "Nasıl kapatılmış?"

“Kilitli bir kapı var,” dedi Soraya.

“Belki kilidi kırabiliriz.”

Azad ona baktığında, Soraya bir sır paylaşıyorlarmış gibi heyecanlandı. Bakışları Azad’ın kollarında dolaşırken, Ramin’e ne kadar sert bir yumruk attığını hatırladı.

Ama yine de tereddütlüydü. Dehlizlere kimseyi sokmamıştı. Meşaleyle girildiğinde bile karanlık ve dar dehlizlerdi bunlar. Yakın temastan kaçınmak bir hayli zor olurdu. Annesi ne planladıklarını duysa kesinlikle karşı çıkardı. Ama zaten Soraya’nın divle konuşmasını istemiyordu ve Soraya annesinin bu emrine uymanın imkânsız olduğunu biliyordu.

Sarayın önündeki bahçeden gelen müzik ve neşeli sesler aralarındaki derin sessizliği doldurdu. Soraya yine annesini Soroush ve Laleh’le gördüğü anı, ne kadar rahat ve mutlu olduklarını düşündü. *Ben de mutlu olmayı hak etmiyor muyum?* Ona sunulan bir mutluluk şansını kullanmayı hak etmiyor muydu?

“Benimle gel,” dedi Azad’a. Peşinden geldiğinden emin olmak için arkasına bakmasına gerek yoktu.

Onu sarayın ön kenarındaki çalılık bir patikaya, zindandan uzağa götürdü. Sarayın duvarından kenarları oyularak göğe dönük bir sıra tüy şekli verilmiş ve parlak renklere boyanmış basamaklar iniyordu. Basamaklar anka kuşunun armağanının sembolüydü. Soraya basamaklardan yukarı çıkmadı ve duvara en yakın konumda olan yeşil tüye doğru gitti. Boyanın rengi çok koyu olduğu için tüye kadar uzanan ince çentiği görmek zordu ama Soraya orada olduğunu biliyordu. Parmaklarını dışarıdan fark edilmesi neredeyse imkânsız olan boşluğa soktu ve elini sağa götürdü. Taş duvardaki panel kayarak açılınca, içeri girip Azad’a onu izlemesini işaret etti.

O dar tünellerde birisinin daha nefes sesini duymak ve yalnız olmadığını bilmek tuhaf bir histi. Dehlizlerde yönünü bulmaya o kadar alışmıştı ki karanlıkta bile nereye gittiğini biliyordu. Dolayısıyla, paneli tekrar kapatana dek içerisinin ne kadar karanlık olduğunu fark

etmemişti. Duvardaki çentikten içeri sızan cılız ışıktaki eldivenlerini kontrol edip delik veya yırtık olmadığından emin oldu ve elini tereddütle Azad'a uzattı. İstemediği takdirde elini tutması gerekmediğini söyleyecekti ama buna fırsat bulamadan Azad elini tuttu.

Onu geçitlerden, merdivenlerden ve sarayın farklı odalarına açılan kapılardan geçirip içgüdüsel bir şekilde dönemeçleri döndü. Onları Golvahar'ın zindanına götürecek olan merdivenlere vardıklarında, onu adımlarına dikkat etmesi için uymarmayı unutmadı. Basamaklardan indikten sonra duvardaki meşalelerden birini ve duvardaki bir oyukta olduğunu bildiği çakmaktaşını almak için Azad'ın elini bıraktı. Uzun süredir meşaleleri yakmaya ihtiyaç duymamıştı ama o anda alevlerin etrafı aydınlatmasına minnet hissetti.

Golvahar'ın gizli merkezindeki yuvarlak bir odaya inmişlerdi ve karşılarında üç farklı koridor vardı: Biri tam karşılarındaydı, biri solda ve bir kapıyla kapatılmış olan üçüncü koridor da sağdaydı. Azad odanın ortasında durdu ve onları çevreleyen taş duvarlara baktı. Soraya sırtını duvara yaslayıp Azad'ın boynunun kavisine, ışığın ve gölgenin okşadığı boğazına bakmamaya çalıştı.

“Sarayın her yanı bu dehlizlerle mi dolu?”

Soraya başını hızla kaldırıp ona bakınca, Azad'ın gözleriyle karşılaştı. “Diğer taraftaki daha yeni sayılan kanat dışında her yerde dehliz var. Eskiden bütün şehrin altında da tüneller olduğunu, ilk Hellea savaşlarında bir baskın sırasında malzeme temin etmek için kazıldıklarını okumuştum. Ama o tüneller o kadar uzun zamandır kullanılmadı ki hâlâ orada olup olmadıklarından emin değilim.”

“Saraydaki dehlizleri kim inşa etmiş?”

“Kesin olarak kimse bilmiyor. Genel inanış, her zaman bir kaçış yolunun olmasını isteyen paranoyak bir şahın inşa ettirdiği.”

Azad hafifçe gülümsedi. “Paranoyak mı zeki mi?”

“Sanırım ikisi de biraz doğru. Her halükârda ona teşekkür borçluyum. Yoksa odama tıkalıp kalırdım.”

Azad kapıyı işaret etti. “Zindana giden koridor bu mu?”

Soraya evet anlamında başını salladı. “Bir keresinde anneme kapının neden kilitli olduğunu sormuştum. Muhtemelen mahkûmlar kaçmasın diye öyle olduğunu söylemişti.” Azad kilitli kapıyı inceledi. Kapı kolunu biraz zorladıktan sonra geri geri gitti ve koşarak omzunu kapıya indirdi. Ahşap kapı yerinden bile kıpırdamayınca tekrar tekrar denedi ama açmayı başaramadı ve nefes nefese kaldı. *Büyük bir ihtimalle omzunda kocaman bir çürük oluşmaya başlamıştır*, diye düşündü Soraya. Mahkûmları caydırması gereken bir kapıyı kırabileceklerini düşünerek aptallık etmişlerdi.

Ama Azad kapının önünde durmuş, başını hafifçe yana eğmişti. “Acaba...” dedi kendi kendine.

Lafını tamamlamayınca Soraya meraklanıp, “Aklından ne geçiyor?” diye sordu.

“Paranoyak ama akıllı bir şah olsaydım ve elimin altında bir gizli tünel ağı olsaydı, gizli bir zindanın anahtarını üstümde, yani çalışabileceği bir yerde gizlemezdim,” dedi. “Kimsenin aklına gelmeyecek ama kolaylıkla bulabileceğim bir yere gizlerdim.”

“Anahtarın buralarda olabileceğini mi düşünüyorsun?”

Azad omuzlarını silkti. “Evet ama bunun bize pek bir faydası olmayabilir. Anahtar bir yere gömülmüş ya da duvarların içine gizlenmiş olabilir. Gerçekten de buralardaysa, her yeri yoklayarak bulmak çok uzun sürer.”

Ama Azad “duvarların içine gizlenmiş olabilir” dediği anda, Soraya onu dinlemeyi kesmişti çünkü aklına bir şey gelmişti. Azad haklıydı, herhangi birinin gizlenmiş olan anahtarı bulması çok uzun sürerdi. Ama Soraya o tünellerde büyümüştü. Sırlarını, gizli çentiklerinin ve oyuklarının tamamını çok iyi biliyordu. Dolayısıyla, orada gizli bir bölme varsa bunu hatırlayabilirdi.

Azad’a bir açıklama yapmadan odanın girişine geri gitti ve yere çömeldi. Kış ayları onun için her zaman daha zor geçerdi. Gülistanındaki çiçekler solar, kitaplarından sıkılırdı ve ona ait olan geçitleri keşfetmekten başka yapacak bir şey bulamazdı. Küçükken oradaki

tuğlalardan birinin üstüne bir X işareti kazındığını fark etmişti. Başka birisinin gözüne çarpmayabilirdi ama o yaşta işaretli tuğla gözleriyle aynı sevideydi. Dizlerinin üstüne çöküp tuğlayı buldu ve parmaklarını taşa kazınmış çizgilerin üstünde gezdirdi. Asla çözmemiş olduğu bir gizemdi bu; o ana dek.

Tuğla ellerinin altında yerinden oynayınca çekip çıkardı. Açılan boşlukta ufak bir gümüş anahtar duruyordu.

Anahtarı Azad'a verdiğinde, Azad ona şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Orada olduğunu nasıl anladın?"

Soraya yanıt vermeden gülümsedi ve anahtarı kilide soktu. Azad gizemli prenses ilgili bir şeyleri merak etmeye devam edebilirdi.

Azad'ın tuttuğu meşalenin önünde, Soraya yabancı dehlize girdi. Orada basamaklar ya da başka yönlere uzanan koridorlar yoktu. Bu yüzden tünelin onları doğrudan zindana yönlendireceğini umdu. Zeminin aşağıya doğru eğim kazandığını, onları giderek Golvahar'ın derinliklerine götürdüğünü fark etti.

Nihayet bir çıkmaz alan gibi gözüken bir yere vardılar ama Soraya hemen karşısındaki taş bölmenin kenarını bulup yana itmeye çalıştı. Bölme senelerdir kullanılmadığı için sadece hafifçe kırıldı. Azad meşaleyi duvardaki boş bir desteğe takıp ona yardıma gitti. Kollarını Soraya'nın iki yanından duvara yaslayınca Soraya nefesinin kesildiğini hissetti. Taş bölme biraz daha rahat bir şekilde yerinden oynadı ama bu sefer de Soraya birbirlerine fazla yakın durdukları için endişelenmeye başladılar.

"Bu kadar yeter," diye fısıldadı boğuk bir sesle. İkisinin de içinden geçebileceği kadar geniş bir boşluk oluşturmayı başarmışlardı. Soraya, Azad ancak geri çekildiğinde rahat bir nefes alabildi.

"İlk önce ben gireyim," diye fısıldadı Azad. Soraya kendi güvenliği için değil, duvardan diğer tarafa çıktığında bir muhafızla karşılaşabilir diye bunu kabul etti.

Azad rahatlıkla boşluktan içeri girdi ve birkaç saniye sonra Soraya'ya elini uzattı. Soraya elini tutup ter, durgun hava ve tam ola-

rak anlamadığı bir başka kokunun hâkim olduğu loş bir koridora çıktı.

Taş bölmeyi yerine yerleştirdikten sonra Azad sol tarafı işaret etti. “Buradan.”

Soraya bir sağa bir sola baktı. İki yön de aynı gözüküyordu. “Soldan gitmemiz gerektiğini nereden biliyorsun?”

“Zemine bak.”

Soraya yere bakınca sol tarafın aşağı eğim kazandığını, sağ tarafınsa yukarı doğru çıktığını fark etti. Tamam anlamında başını salladı ve koridorda ilerlemeye devam ettiler.

Yürürlerken tuhaf koku giderek arttı. Bir süre sonra Soraya bunun ne olduğunu anladı. “Üzerlik otu,” diye fısıldadı Azad’a. Yakılan üzerlik otu tohumlarının keskin kokusu divleri güçten düşürür, muazzam güçlerini zayıflatır ve onları uyuşuk hale getirirdi. Bir zindan hücresi gibi dar bir alanda, duman esir alınmış bir divi kontrol altında tutmaya yeterdi. “Kokuyu takip edersek divi bulabiliriz.”

Üzerlik otu kokusu onlara bir fener gibi yol gösterdi. Soraya onlara yol gösteren bir şey olduğuna sevinmişti çünkü zindanın derinliklerine indikçe dive yaklaştıklarını biliyordu. Koku daha da keskinleşip, duman meşalenin loş ışığında görünür hale geldiğinde Soraya yaklaştıklarını anladı.

“İşte,” dedi Azad aşağı inen basamakları işaret edip. Duman daha da aşağıdan geliyordu.

Dar merdivenin tepesinde başlarını eğip basamakları indiler ve dibe yaklaştıklarında, Soraya aşağısının bir meşaleyle aydınlatıldığını gördü. O ana dek odaklandığı tek şey zindana girebilmek olmuştu ama kendisini orada bulunca, o hücrede bir canavar olduğunu ve doğruca onun yanma gittiklerini hatırladı.

Basamaklar kayanın içine oyulmuş bir odaya açılıyordu. Alanın ortasında kıvrımlı tavandan zemine kadar inen ve bir mağarayı andıran bir zindan hücresi oluşturan demir parmaklıklar vardı. Basa-

maklara yakın olan duvardaki bir kancaya keskin kokulu dumanın yayıldığı bir mangal ve bir meşale asılmıştı. Meşale bir ışık halkası oluşturunuyordu ama hücrenin yarısı hâlâ karanlıktı ve Soraya gölgelerin arasından bir şeyin onları izlediğini hissedebiliyordu.

Öne doğru adım atmadan önce boğucu havayı içine çekti. O hücrenin içinde neyle karşılaşacaktı? Rahiplere göre divler Yok Edici'nin dünyaya yollanan parçalarıydı ve insanlar kötülüğü gördüklerinde anlasınlar diye Yaratıcı tarafından onlara canavar özellikleri verilmişti. Soraya kütüphanedeki kitaplarda divlerin resimlerini görmüştü ama bu yaratıkların hepsi farklı şekillerde olabiliyordu. Bazıları devasa boyutlarda, boynuzlu, sivri dişli ve keskin tırnaklı, bazıları da pullu derileri bir zırh gibi olan sürüngen formunda, diğerleriyse kâh bembeyaz kâh benekli postları olan yaratıklardı.

Soraya hücreye baktı ve gözleri loş ışığa alışınca divin kehribar rengi gözlerini gördü. Yaratığın ağır ağır ayağa kalkışını ve ışığa doğru adım atışını izledi. Kendisini korkunç bir canavar görmeye hazırladı ama...

Karşısında bir kız duruyordu.

6

Soraya genç kadını ilk gördüğünde bir hata yaptıklarını ve orasının divin hücresi olmadığını düşündü. Ama sonra genç kadın demir parmaklıklara yaklaştığında siyah saçları yana kayarak yüzünü ortaya çıkardı ve Soraya doğru hücreye geldiklerini anladı.

Divin teni tuhaf bir şekilde soluktu; yüzünde kalıcı gölgeleri andıran gri ve kahverengi desenler vardı ve gözlerinin kehribar parlaklığı doğal gözüküyordu. Gözleri belirli açılardan karanlıkta tıpkı gece hayvanlarının gözleri gibi fosforlu bir ışıltı saçıyordu. Yaratık o gözlerle ve Soraya'ya bir şahinin sert bakışını hatırlatan bir ifadeyle onları izliyordu.

Soraya ilk kez bir divle karşılaştığı için ona ne diyeceğini bilemedi. "Ben..."

Ama lafını tamamlayamadan, div parmakları bir insanınkinden biraz daha uzun olan ellerinden birini kaldırdı. Gözlerinin rengini andıran berrak bir ses tonuyla, "Kendini tanıtmaya gerek

yok prenses,” dedi. “Kim olduğunu ve neden beni görmeye geldiğini biliyorum. Ama yalnız olmadığın sürece seninle konuşmam. Muhafızlar ve askerler burada olmamalı.” Son cümlesini söylerken bakışları Soraya’nın arkasında duran Azad’a çevrilmişti. Div ona bakınca gözlerini hafifçe kıstı. Soraya, divin Soroush’u öldürmesini engelleyen ve yakalanmasını sağlayan kişinin Azad olduğunu hatırladı.

Soraya öfkeyle dive bakmakta olan Azad’a döndü. Eldivenli parmaklarını Azad’ın kolunda gezdirdi. Azad ona baktığında sert ifadesi yumuşadı. “Lütfen,” dedi Soraya.

Anlık bir tereddütten sonra Azad hafifçe başını salladı. “Basmakların tepesinde bekleyeceğim ve etrafı kolaçan edeceğim. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana seslen.” Ona bilmiş bir ifadeyle sırtıp el sallayan dive son bir sert bakış fırlatıp yukarı çıktı.

Soraya o gidene dek bekledi, sonra fikrini değiştirmeden eldivenlerini çıkarıp kuşağının içine koydu. Div neden orada olduğunu biliyorsa, bu üstü kapalı tehdidin ne anlama geldiğini anlayacaktı.

Divin bakışları Soraya’nın çıplak ellerinden yüzüne çevrildi ve sipsivri beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Parmaklarını ağır ağır demir parmaklıklara doladı. “İkimizin yalnız kalması daha iyi olmadı mı?” diye sordu. “Daha özel bir konuşma yapabiliriz. Haydi Soraya, sormak istediğin şeyi sor bana.”

İsmi divin ağzından duymak Soraya’nın irkilmesine neden oldu. Demek div onu tanıdığını iddia ettiğinde yalan söylememişti. Ama daha ilk baştan eşit olmamaları Soraya’yı rahatsız etti ve divin beklediği soru soruyu sormak yerine, “Bana ismini söyle,” dedi.

Divin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama, “Parvaneh,” diye yanıt verdi.

Soraya sanki bu sözcük sorusuna verilen basit bir yanıt değil de bir suçlamaymış gibi ürktü. *Parvaneh*, bir pervane ya da kelebek için kullanılabilecek bir sözcüktü. Divin onun hakkında her şeyi, parmağıyla dokunarak çaldığı tüm kısa ve uçuşan hayatları bildi-

ğinden emin bir şekilde gözlerinin içine baktı. Çıplak ellerinin teline değen hava ona ölümü hatırlattı.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?” diye sordu. Sesi titrek çıkmıştı.

Div başını hafifçe yana eğdi ve yüzündeki gölgeler derisinin altında bir şey hareket ediyormuş gibi yer değiştirdi. “Bütün parikler seni tanır Soraya,” dedi mırılar gibi. “Bir div kadar tehlikeli olan insansın sen.”

“Bir parik nedir?” diye sordu Soraya, divin son cümlesini duymazdan gelip.

“Yok Edici’nin farklı özelliklerini taşıyan farklı div türleri vardır,” dedi Parvaneh. “Drujlar, kastarlar ve pariklerin farklı becerileri ve yetenekleri vardır. Parikler, divler arasında insana en benzeyen tür olduğundan aranızda gizlenmemiz ve casusluk yapmamız da daha kolaydır.”

Başka bir zaman olsaydı, Soraya divlerin neler yaptıklarını merak ederdi ama Parvaneh’in sorularına ne kadar süre yanıt vereceğini bilemiyordu. “Lanetimi biliyorsan, onu nasıl kaldırabileceğimi de biliyorsundur.”

Parvaneh hayal kırıklığıyla ağır ağır başını salladı. “Neden böyle bir şey istiyorsun ki? Muazzam bir güce sahip olabilirsin.”

Soraya acı acı güldü. “Güce sahip olduğumu mu sanıyorsun?” Parmaklıklara biraz daha yaklaştı ve içindeki zehrin fokurdamaya başladığını hissetti. Belki de bunun nedeni o zindanın yerin çok altında olması, yukarıdaki düzenli hayatından bambaşka bir dünya olması ya da kendisi kadar ölümcül bir varlıkla konuşuyor olmasıydı ama Soraya hayatında ilk kez gerçek duygularını itiraf etti.

“Bir zindana girip güç sahibi olmaktan korktuğum için mi sana lanetime nasıl son verebileceğimi sorduğumu sanıyorsun?” Ona bir adım daha yaklaştı. “Ailem benden utandığı için beni gizliyor. Günlerimin büyük bir kısmını yapayalnız geçiriyorum. Buna güç diyorsan, bu gücü istemiyorum.” Parmaklıklardan sadece birkaç

santim ötede duruyordu ve hücreye divin ona dokunabileceği kadar yaklaşmıştı. Anlık bir tereddüt neredeyse yine geri adım atmasına neden olacaktı. Çünkü hiç korku hissetmeden dive o kadar yaklaşılabilmesinin nedeninin laneti olduğunu biliyordu. Div haklıydı; gerçekten de güce sahipti. İnsanların korkmasını sağlayan bir güçtü bu.

O gün Ramin'in bakışlarındaki korkuyu görmek onu memnun etmemiş miydi? Utanç hissi tenini soğuk bir ter katmanı gibi kaplamadan önce birkaç saniye bunun keyfini çıkarmamış mıydı?

Tutunması gereken şey güç değil, utanç olmuştu. Hâlâ insanmış gibi hissettiren duygu utançtı. Bir div kadar tehlikeli bir insandı ama bir divin aksine ölümcül olmaktan ya da canavarlığından keyif almayı reddediyordu. Parvaneh demir parmaklıkların bir tarafında çürürken, Soraya'yı diğer tarafta tutan unsur buydu.

Parvaneh'in gözlerinin içine baktı. "Şimdi söyle bana: Bu laneti nasıl kaldırabilirim?"

Parvaneh parmaklıklardan uzaklaşmadan dikkatle onu süzdü. Bakışları Soraya'nın yüzünden boğazına ilerleyince, Soraya onun renk değiştiren damarlarını izlediğini anladı. Sonra onu şaşırtarak elini parmaklıkların arasından uzattı, parmak uçları Soraya'nın yanağındaki damarların biraz ötesinde durdu ve ona hiç dokunmadan elini Soraya'nın boğazına doğru götürdü. "Çok yazık. Her şey boşa gidecek," dedi bu sözcüğü vurgulayarak elini indirirken.

Parvaneh elini uzattığında ve ona dokunmasına ramak kaldığında, Soraya kesik kesik nefes alıp vermeye başlamıştı. Ancak div elini geri çektiğinde, "Beni lanetleyen sen miydin?" diye sorabildi.

Parvaneh hayır anlamında başını salladı. "Benim lanetinle hiçbir ilgim yok."

"Ama laneti kimin koyduğunu biliyorsun, değil mi? Bunu parikler mi yaptılar?"

Parvaneh'in gözlerinde muzip bir parıltı ve daha keskin, başka bir ifade belirdi. "Hem yaptılar hem de yapmadılar. Bütün masallar böyle başlamaz mı zaten? Acaba *sana* hangi masalları anlattılar Soraya?

Nasıl lanetlenmişsin? Bana doğruyu söylersen, ben de sana gerçekleri anlatırım. Kulağa adilane geliyor, değil mi?”

Soraya tereddütle Parvaneh’e istediğini vermenin olması tehlikelerini düşündü. Yüksek bir uçurumun tepesine duruyormuş ve bir div ona atlamasını söylüyormuş gibi hissediyordu. Ona kulak asarsa aptallık etmiş olmaz mıydı?

Çaresiz bir aptal gibi davranmış olurum, diye düşündü. Annesinin ona anlattığı, Arzur Dağı’nın güneyindeki ormanda divin onu bulduğu masalı anlatmaya koyuldu. Bunu tıpkı Tahmineh’in anlattığı gibi, çok uzun zaman önce başka birisinin başına gelmiş bir efsaneymiş gibi anlattı. Ne isim verdi ne de birini suçladı. Küçüklüğünde masalı fazla irdelemeden, duyduğu gibi kabul etmişti. Annesiyle her vakit geçirdiğinde bu masalı anlatmasını istemiş, her seferinde farklı bir son duymayı ummuştı. Ama büyüdükçe sözcüklerle arasına mesafe koyamamaya, masalı dinlemekte zorlanmaya başlamıştı. O anda bile masalı sonuna kadar anlatmakta zorlanıyordu ama kendini üstünden bir an olsun ayrılmayan gözlerle bakarak masalı tamamlamaya zorladı.

“Evet?” dedi masalı bitirince biraz fazla yüksek bir sesle. “İşte, masal bu kadar. Şimdi bana bildiklerini anlat.”

“Bana gerçeği söylemen karşılığında gerçekleri anlatacağıma söz verdim,” dedi Parvaneh. “Ama sen bana bir masal anlattın.”

“Annemin anlattığı masal buydu.”

“Annen yalan söylemiş.”

Soraya buna bir saniye bile inanmadığı için hemen başını salladı. Annesi bir yalancı değildi. Soraya’nın *hayatı* bir yalan değildi. Buna rağmen divi görmek istediğinde Tahmineh’in ne kadar büyük bir kararlılıkla bunu reddettiğini düşünmeden edemedi. Divin söyleyeceklerinden korkmuş olabilir miydi? Yoksa Parvaneh basit bir imayla Soraya’nın hayatını karıştırmaya mı çalışıyordu? *Divler manipülatif yaratıklar olabilirler. Seni bir sözcükle yok edebilirler.*

Soraya parmaklıklardan uzaklaştı. “Beni kandırmaya çalışıyorsun. Sana ne anlatırsam anlatayım hayır diyecektin.”

Parvaneh abartılı bir hareketle elini göğsüne götürüp bu sözlerle şaşırmış gibi davrandı. “Bana inanmıyor musun? O halde sana şunu sorayım: Neden lanet sen dünyaya geldikten birkaç gün sonra etkili olmaya başladı?”

Soraya bıkkınlıkla ofladı. “Bilmiyorum. Annem doğum yaparken ölmesin diye, kızını asla kucağına alamayacağını bilerek yaşasın diye...”

“Peki neden dünyaya gelen ilk kız çocuğu lanetlendi? Neden sadece dünyaya gelen ilk çocuk lanetlenmedi?”

“Çünkü divler gizemli ve adilane olmayan yaratıklardır,” dedi Soraya öfkelenerek ama bu soru anlamlıydı. Soroush’u her gördüğünde düşüncelerinin altında bu soru belirmişti.

“Neden bir div kendi türünü bile zehirleyebilecek bir çocuğu bu şekilde lanetlesin?” diye devam etti Parvaneh. “Neden kendisine karşı kullanılabilir bir silah yaratsın?”

Bu sefer Soraya verecek bir yanıt bulamadı ve Parvaneh’in yüzünde Soraya’nın yanaklarının kıpkırmızı olmasına neden olan küçümseyici bir gülümseme belirdi. “Hem seninki gibi bir lanet bir çocuğu korkutmak için söylenen sözlerden çok daha karmaşık bir süreç gerektirir.”

Soraya elbisesinin kolundan sarkan ipi çekiştirmemek için kendini tuttu. “Aklımı karıştırmaya çalışıyorsun.”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana yalan söylenmiş ama yalan söyleyen ben değilim.”

“Umurumda değil!” diye bağırdı Soraya. Sesi daha da yükselmişti. Senelerce duygularını kontrol etmeye ve iradesine hâkim olmaya çalıştığı halde, cıyaklayan bir iblis yüzünden bu duyguların hepsinin yüzeye çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. İçine bir nefes çekip kendisine derisi pullarla kaplı Şahmar’ı hatırlattı ve sakinleşmeye gayret etti. “Nasıl lanetlendiğim umurumda değil. Bana sadece bundan nasıl kurtulabileceğimi anlat,” dedi daha sakin bir sesle.

Parvaneh kaşını kaldırdı. “Bu kadar basit bir konuda bana inan-

miyorsan, lanetinden nasıl kurtulacağını anlattığımda nasıl inancaksın?”

Soraya sesi titremeden, “O halde bunun yanıtını *biliyorsun*,” diyebilene dek aralarına derin bir sessizlik çöktü.

Parvaneh yanıt vermek için ağzını açtı ama duraksayıp bir şeyi dinliyormuş gibi başını yana eğdi. “Sen de ayak sesleri duyuyor musun Soraya?”

Duyuyordu. Parvaneh bunu sorduktan sonra bağırıp çağıran birilerinin de sesini duydu. Soraya hızla merdivene doğru döndüğünde mağaraya giren ilk askeri gördü. Azad’ı kollarından tutmuş merdivenden aşağı indiren iki asker daha geldi.

“Kıpırdama,” diye bağırды ilk asker Soraya’ya kılıcını kaldırıp.

Soraya bir an için, *Hepsini alt edebilirim*, diye düşündü. Arkasında Parvaneh’in aklından geçenleri duymuş gibi kıkır kıkır güldüğünü duydu. *Sakin ol*, dedi içinden. İçerisi muhafızların damarlarını göremeyeceği kadar karanlıktı ama yine de bu riski göze alamazdı.

“Seni kimse durdurmadan nasıl buraya girebildin?” diye sordu muhafız.

Soraya Azad’a şöyle bir bakınca, Azad hayır anlamında hafifçe başını salladı. Onlara gizli dehlizden söz etmemişti. Soraya da söz etmeyecekti. “Dilediğim yere gitme hakkına sahibim,” dedi Soraya otoriter bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Muhafız kılıcını indirmeden kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Nasıl böyle bir hakka sahip oluyorsun?”

Soraya damarların renginin silikleştiğinden emin olmak için hemen ellerine baktı, avcunu kendine çevirip parmağındaki kraliyet yüzüğünün görüneceği şekilde elini gösterdi. “Erkek kardeşim şahtır.”

Muhafız şaşkınlıkla içine bir nefes çekti ve üstünde anka kuşu mührü olan yüzüğe daha yakından bakmak için Soraya’ya yaklaştı.

“Şimdi, lütfen... Bana eşlik eden kişiyi serbest bırakın,” dedi Soraya. “Bizi yalnız bırakın ki işimizi bitirelim.”

Muhafız muhtemelen zindanda yakaladığı ve şahın kız kardeşi olduğunu iddia eden kıza inanmadığı için kaşlarını çatdı. Buna rağmen kılıcını biraz indirdi ve saygılı bir sesle konuşmaya başladı. “Divi sadece birkaç kişinin görme izni var ve prenses onlardan biri değil. Burada kalmanıza izin veremem.”

Soraya bütün vücudunun öfkeden kaskatı kesildiğini hissetti ama bir kez daha sakın davranmaya çalıştı. Muhafızla tartışacak olursa daha da öfkelenirdi ve sırları yüzünde belirirdi. “O halde, bize dışarı kadar eşik edin de gidelim.”

Muhafız başını salladı. “Buna da izin veremem. Kimliğinizi teyit edene dek sizi başka bir yere götürmem gerekiyor. Gerçekten de prensesseniz, eminim ki bunu neden yapmam gerektiğini anlarsınız.”

Soraya’nın içinden geçen ilk şey yine adama direnmek oldu ama bu sefer kendine hâkim olmayı başardı. Zaten o gün ilk amacı Sorush’la konuşmak olmamış mıydı? “Anlıyorum,” dedi. “Şaha onunla konuşmak istediğimi söyleyin.” Baş muhafız diğer adamlarla başıyla bir işaret verdi ve Azad’ı yukarı çıkardılar. Azad giderken Soraya’ya bir bakış fırlattı ve Soraya ona iyi olduğunu anlatmak için başını salladı.

“Lütfen benimle gelin prenses,” dedi baş muhafız.

Soraya telaşla eldivenlerini taktı. Parvaneh arkasından, “Başka zaman görüşürüz o halde Soraya,” dedi.

Baş muhafız ona yaklaşırken Soraya dive, “Yanıtı gerçekten de biliyor musun?” diye mırıldandı. Muhafıza direnmeden gitti çünkü karşı koyarsa derisinin adama değebileceğinden çok korkuyordu.

Ama merdivenin başına bir kez daha dive döndü. “Doğruyu mu söylüyordun?” diye seslendi Parvaneh’e.

Parvaneh hücresinin karanlığına dönmeden önce yanıt verdi.

“Annene sana yalan söyleyip söylemediğimi sor ve geri gelip bana onun yanıtını söyle. Seni bekleyeceğim.”

7

Soraya o güne dek taht odasına sadece birkaç kere girmişti ve ne kadar görkemli olduğunu unutmuştu. Kubbeli devasa tavan bile insanın dudağını uçuklatacak güzellikteydi. Duvarlarda ahşaptan oyulmuş rölyefler, savaşan kralların zaferlerini betimleyen tablolar ve zeminde anka kuşunun şeklini oluşturan renkli karolar vardı.

Odanın en ucunda bir platformun üstünde altından yapılmış muhteşem bir taht ve arkasındaki duvarda canlı kırmızı ve turuncu renklerle yapılmış, Golvahar'ın ateş tapınağında her daim yanan Kraliyet Ateşi'ni temsil eden kocaman bir alev resmi vardı. Soraya'nın ölmeden önce sadece birkaç kere gördüğü babası hep soğuk ve asil bir ifadeyle, başında karmaşık desenli, ağır bir taçla o tahtta oturuyor olurdu. Soraya erkek kardeşinin resmi olarak tahtın vârisi ilan edildiği töreni duvarların arkasındaki gizli bir paneli aralayarak izlemişti ve onun tacı takacak kadar güçlü olup olamayacağını merak etmişti.

Ama töreni izlerken, sadece platformun yan tarafındaki yakın gözetleme noktasından belli olan bir şey görmüştü. Taç tavandan sarkan ince gümüş bir zincire asılıydı ve şahın tam başının üstünde durduğu için sanki şah bunun ağırlığını taşıyormuş gibi gözüküyordu. Bunu Sorush'a anlattığında kardeşi rahatlayıp gülmüştü.

Ama artık gülmüyordu.

Soraya taht odasının yanındaki bir odada beklerken neler olup bittiğini hayal etmeye çalıştı. Zindan muhafızı saray muhafızlarından birine prenses olduğunu iddia eden genç bir kadının erkek kardeşiyle konuşmak istediğini söylemişti. Böylece bu haber bir komuta zinciriyle şahın özel yardımcılarından birine ulaşmış, adam onu bahçede bulup kız kardeşinin zindanda divle konuşurken yakalandığını söylemiş olmalıydı.

Soraya kardeşinin resmi görevleriyle ilgilenmediği tek kutlama gününde onu rahatsız ettiği için üzülebilirdi ama yüzünde sert bir ifadeyle tahtın yanında duran annelerini de yanında olduğu için ona çok sinirlenmişti.

Soraya öne çıkıp diz çöktü ve alnını şahın huzuruna çıkıldığında yapılması gerektiği gibi soğuk taş zemine dayadı.

Sorush'un, "Gidebilirsin," dediğini duydu ve muhafızların ayak sesleri yankılanana dek onunla konuştuğunu sandı.

Muhafızlar taht odasından çıktıktan sonra bile kardeşinin bıkın bir ses tonuyla, "Soraya, lütfen ayağa kalk," dediğini duyana dek başını kaldırmadı.

Soraya doğruldu ve Sorush'un ondan ne kadar resmi davranmasını beklediğinden emin olmadığı için, "Emirlerinize karşı geldiysem çok özür dilerim yüce şahım. Saygısızlık etmek istememiştim," dedi. Tahtın mı yoksa tavandan sarkan tacın mı öz kardeşinin bir insan değil de sarayın daimi bir parçası gibi görünmesine neden olduğunu bilemedi. Kendi zihninde bile onu Sorush olarak değil şah olarak düşünmek daha doğru geliyordu.

"Bana öyle hitap etmene gerek yok," dedi Sorush kraliyet unva-

nını kast ederek. “Kötü niyetle hareket etmediğini biliyorum. Ama keşke önce bana sorsaydın...”

“*Bana sordu,*” dedi Tahmineh sert bir sesle. “Ben de zindana girmesini yasakladım. Bu kadar tehlikeli bir şey yapmana şaşırdım Soraya. Böyle bir işe kalkışmayacak kadar dikkatli olduğunu sanıyordum.”

Soraya gözlerinin yandığını hissederek yanağının iç kısmını ısırdı. Başka birisi için bu hafif bir azar olabilirdi ama onun için dikkatli davranmak bir ölüm kalım meselesiydi.

“Div sana ne söyledi?” diye sordu annesi.

Annene yalan söyleyip söylemediğini sor.

Soraya dikkatle annesine bakıp bir korku ya da suçluluk ifadesi aradı ama annesinin kusursuz maskesi asla düşmezdi. Soraya onlara bir türlü Parvaneh’in söylediklerini tekrarlayamadı. Bir kere, annesini yalan söylemekle suçlamak affedilmeyecek kadar büyük bir saygısızlık olurdu. Öte yandan, Parvaneh yalan söylemiş olsa bile, bu davranışı annesinin onu uyardığı türden bir manipülasyondu ve Soraya’nın bir daha divle konuşmaması için daha da ısrarcı davranırdı.

“Ona lanetimden kurtulmanın bir yolunu bilip bilmediğini sordum. İşe yarar bir şey söylemedi,” dedi Soraya. Bunun bir yalan sayılmayacak kadar doğru olduğunu umdu. “Ama bunun zamanla değişebileceğini düşünüyorum.”

“Oraya geri dönmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu Soroush merakla.

“Evet,” dedi Soraya. “Ama senin izinle elbette.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Tahmineh hemen. Oğluna dönüp bunu teyit etmesini bekledi. “Çok tehlikeli olur.”

Soraya ve annesi, Soroush’a bakıp kararını vermesini beklediler. Soraya, oğlu dilediği takdirde onun kararına karşı çıkarsa annesinin ne kadar hüsrana uğrayacağını tahmin edebiliyordu. Kendisi de herhangi bir şeyi yapabilmek için ikiz kardeşinin onayını beklemekten dolayı biraz hayal kırıklığı hissediyordu.

Ama erkek kardeşi sessizce kararını düşünürken, Soraya annesinin yüzünde hüsrandan başka bir şey gördü. Göz açıp kapayana dek kaybolmuştu: Tahmineh'in bir heykeli andıran ifadesi silinmiş, korkuya ya da çaresizliğe benzer başka bir ifade belirmişti. Bu, tıpkı birbirine eş desenleri, tek bir imgeyi yansıtan ama sonra onu bir arada tutan bütün ilmeklerin en ufak bir dokunuşta çözülebileceğini fark ettiğiniz, çok güzel dokunmuş bir duvar halısına bakmak gibiydi. Soraya bir an için annesini bir arada tutan ilmeklerin ne kadar narin olduğunu gördü ve bu sayede Parvaneh'in doğruyu söylediğini anladı.

Annesi ondan bir şey saklıyordu. Bu gerçek her ne ise, Soraya'nın öğrenmesinden ölesiye korkuyordu.

"Annemizin kararma katılıyorum," dedi Soroush nihayet. "Senden zindana bir daha girmemeni ya da divle konuşmamanı istiyorum."

Soraya yanıt vermeye cesaret edemedi.

"Doğru olan bu," dedi annesi ama Soraya bakışlarını yere çevirdi ve ikisine de bakmadı.

"Mümkünse seninle bu kadar resmi olmayan bir yerde özel olarak konuşmak istiyorum," dedi Soroush. Soraya onun emirleri ricaymış gibi dile getirmesinden hiç hoşlanmıyordu. Ne de olsa bu konuda bir seçim hakkı yoktu. Soroush'un ricada bulunması başının üstünde duruyormuş gibi gözüken ama aslında havada asılı duran taç kadar samimiyetten uzaktı.

"Elbette," diye mırıldandı Soraya.

"Lütfen beni orada bekle," dedi Soroush yandaki bir kapıyı işaret ederek.

Soraya ağır ağır, bir toplantı odasını andıran bir yere açılan kapıya doğru gitti. Sade odanın büyük bir kısmını uzun bir masa dolduruyordu. Soraya kardeşinin gelmesini beklerken masanın yanında volta atmaya başladı.

Soroush nihayet tacı ve şah giysileri olmadan geldiğinde daha ufak tefek gözüküyordu ve özür dilermiş gibi gülümsüyordu. Soraya ar-

kasını dönüp volta atmaya devam etti. Ona mutlu seneler dilemesi ya da nişanlandığı için tebrik etmesi gerekirdi ama o anda ağzından çıkacak her sözcüğün zehir gibi olacağından emindi.

“Muhtemelen bana çok kızgınsın. O yüzden hemen şunu söyleyeyim: Kararımda ciddi değildim.”

Soraya durdu ve başını ona çevirdi. “Ne dedin?”

“Annemizi endişelendirmek istemedim ama divle *mutlaka* konuşman gerektiğini düşünüyorum.”

Soraya tamamen ona döndü ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. “Bana izin veriyor musun?”

“Şey... Resmi olarak değil,” dedi Soroush. “Ama zindana kimseye görünmeden girmenin bir yolunu buldun... Bunu tekrar yapabilirsin, değil mi?”

Soraya evet anlamında başını salladı ama bir açıklama yapmadı.

“O halde senden sadece onu gizlice ziyaret etmeni istiyorum. Muhafızlara seni rahatsız etmemelerini söyleyeceğim ama bunu başka kimse bilmemeli. Bir de bunun karşılığında senden bir ricada bulunacağım.”

Soraya başını hafifçe yana eğdi ama bu hareketi ona fazlasıyla Parvaneh’i hatırlatınca hemen toparlandı. “Ne gibi bir rica?”

Soroush odanın köşesindeki dolaptan uzun bir rulo çıkardı. Ruloyu masada açtı ve Soraya bunun farklı yerlerinde kırmızı işaretler bulunan bir Atashar haritası olduğunu gördü. “Bu işaretler divlerin son birkaç senede saldırdığı bölgeler,” dedi Soroush. “Kısa bir süre önce bu saldırılar arttı ama beni esas endişelendiren şey daha düzenli ve birlik halinde yapılıyor olmaları. Div baskınları genellikle hızlı ve acımasız olur ve yıkımdan başka bir amaç taşımaz ama bu saldırılar bilinçli ya da planlı gibiydi. Ayrıca köyleri yağmalamaktan çok ordularımızla savaşmakla ilgilenmeye başladılar. Sanki bir şeyin *pratiğini* yapıyorlar.”

Koyu renkli saçları alınına düşmüş olan Soroush’un sesi konuşurken daha da endişeli bir hal aldı ve haritadan zorla yanıt alabilirmiş

gibi kenarını sıkı sıkı tuttu. Tahtında otururken hiçbir tacın ya da sorumluluğun ağır gelmediği kusursuz şah imajı bir anda silindi. Soraya karşısında sadece çok genç yaşta tahta çıkmış bir genç görüyordu.

“Yanıtları öğrenmem gerek,” dedi Sorush daha alçak bir sesle. “Sürekli olarak bir sonraki savaş için endişelenmeseydim, bu ülke için çok daha fazlasını yapabilirdim.” İçine bir nefes çekti ve konuşmaya devam etmeden önce bir süre içinde tuttu. “Babamız hastalanmadan önce günün birinde onun adına tamamlamamı umduğu planlarından ve reformlarından söz etti. Bozorganların kontrolünü azaltmak, sıradan halkı güç sahibi olacakları daha yüksek pozisyonlara getirmek istiyordu ama bunu kendi hükümdarlığı boyunca gerçekleştirememişti. Benim bunu yapacağımı umuyordu ama bu saldırılar yüzünden bu konuyu *ele almaya* bile yaklaşmadım; soylular bana olan inançlarını yitirmeye başladılar ve özellikle de anka kuşu kayıpken onları kızdırmayı göze alamam. Anka kuşu ortadan kaybolduğundan beri soylular sınıfında ailemizin tahtta olmaması gerektiği konuşuluyor. Seni bu yüzden...”

Sorush birden susunca lafını Soraya tamamladı. “Beni bu yüzden gizliyorsunuz.” Sorush bakışlarını masaya dikerken aralarına huzursuz bir sessizlik çöktü. Soraya sessizliği bölmek için devam etti. “Ama aradığın yanıtları benim bulacağımdan nasıl emin olabiliyorsun? Div bana neden planlarından söz etsin ki?”

Sorush gözleri umutla parıldayarak ona baktı. “Çünkü ona bunu doğrudan sormayacaksın. Onunla konuşma nedenin tamamıyla farklı. Dolayısıyla div azatan askerlerine karşı olduğu gibi temkinli davranmayacaktır. Senden onu sorguya çekmeni değil, sadece divler ve planlarıyla ilgili olarak bilmediğimiz konuları anlattığı takdirde bana söylemeni istiyorum. Bunu yapar mısın?”

Soraya hemen evet anlamında başını salladı. Sorush’a çok kızmıştı ama kardeşi ona o anda bir şans, bir armağan veriyordu. Özür dilemek ve teşekkür etmek arasında gidip geldi. Ama gururu ikisini

de yapmasına izin ermediği için bu iyiliğine karşılık olarak bir armağan sundu.

“O sadece bir div değil,” dedi Soraya. “Kendisinden bir ‘parik’ olarak söz ediyor.” Sorush’a Parvaneh’in ona anlattığı farklı div türlerini ve pariklerin casusluk yapabilecek kadar insana benzediklerini anlattı. Sorush’un aradığı yanıt bu değildi ama yine de onu ilgiyle dinledi. Ne de olsa herhangi bir bilgi hiçbir şey bilmemekten daha iyiydi.

“Bir hafta sonra şafak vaktinde ateş tapınağına gel,” dedi Sorush. “Orada yalnız kalabiliriz ve bana bu bir hafta boyunca öğrendiğin her şeyi anlatabilirsin. Teşekkür ederim Soraya.”

Soraya karşılık olarak teşekkür mü etmeli yoksa bir şekilde çocukluklarında paylaştıkları arkadaşlıklarını mı dile getirmeli diye düşündü. Ama ağzını açmaya her hazırlandığında boğazı tıkanı. “Bana zindana kadar eşlik eden asker... Ona ceza vermeyeceksin, değil mi?”

Sorush gülümsedi. “Elbette vermeyeceğim.” Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Ama dikkatli olacaksın, değil mi?”

Soraya bu soruyu duyduğuna neredeyse sevindi. Kardeşine karşı minnet yerine öfke hissetmesi daha kolaydı. “Her zaman dikkatliyim,” dedi.

Doğal yörüngelerine geri dönen güneşi ve kıskanç gölgesini andıran iki kardeş birbirlerine baktılar ama Sorush bakışlarını hemen kaçırdı.

Hücre boş gözüküyordu ama Soraya öyle olmadığını biliyordu. Gölgelelerin arasında keskin bakışlı gözleri ya da bir gülümseme aradı.

Ama bunlar yerine bir ses duydu: “Geri geleceğini biliyordum.”

Soraya zor da olsa oraya geri gitmeden önce birkaç gün beklemiş, Sorush’un muhafızlarına mağaradan sesler duyarlarsa bunu

dikkate almamalarını emretmesine fırsat tanımıştı. Parvaneh öne çıktı. Siyah saçları ve tenindeki desenler onun gölgelerden var olmuş bir yaratık gibi görünmesine neden oluyordu. “Hâlâ yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

Soraya’nın gözlerinin önünden annesinin çaresiz ifadesi geçti. “Hayır, sana inanıyorum.”

“Devam et,” dedi Parvaneh parmaklarını demir parmaklıklara dolayarak. “Sorunu sor.”

Soraya yutkunurken, kalp atışlarının tüm vücudunda yankılandığını hissetti. Nedense –ya Parvaneh’in pür dikkat onu izlemesinden ya da damarlarında hızla akan kan ve zehirden dolayı– bu sefer sorusunu sorduğu takdirde onun yanıt vereceğini biliyordu.

“Lanetimi nasıl kaldırabilirim?”

Parvaneh uzun uzun ona baktıktan sonra, “Annene yalan söyleyip söylemediğini sorduğunda sana ne yanıt verdi?” diye sordu. “Yalan söylediğini itiraf etti mi?”

Soraya gerildiğini hissetti. Darmadağın olacaktı gibi hissediyordu. “Bana yanıt verecek misin vermeyecek misin?”

“Sana karşı dürüst olmamı istiyorsan, senin de dürüst davranman gerek Annen yalan söylediğini itiraf etti mi etmedi mi?”

“Hayır, etmedi,” dedi Soraya ters bir ses tonuyla.

“Ama sen yine de onun yalan söylediğini anladın. İlginç.” Parvaneh biraz öne eğildi. “Ona kısa konuşmamızdan söz etmediğin izlenimine kapıldım. İnsanların dürüst yaratıklar olduklarını sanıyordum.”

“Lütfen,” dedi Soraya boğuk bir sesle. Artık sakın davranması mümkün değildi. “Lütfen bana bildiklerini anlat.” Nefes alıp vermeye, derisine yayılmaya başladığını bildiği yeşil damarları durdurmaya çalıştı ama sırlardan usanmıştı. Bir sır *olmaktan* usanmıştı. Öğrenmek istediği yanıtlara karşılık olarak onurunu ayaklar altına alması gerekecekse bunu yapacaktı.

Parvaneh’in bakışlarına sert bir ifade yerleşti ve ciddi bir sesle,

“Seni korumaya çalışıyorum,” dedi. “Sana yanıt söylediğim anda, bir saniye dahi huzur hissedemeyeceksin.”

“Bugüne dek asla bir saniye bile huzur hissetmedim. Bildiklerini anlat.”

Parvaneh yanıt vermek üzere ağzını açtı ama sonra dönüp parmaklıkların önünde yürümeye başladı. “Sana yanıt verirsem, karşılığında bana ne vereceksin?”

Ah demek bir şey istiyordu. Soraya’nın bunu tahmin etmiş olması gerekirdi ama çaresizlik içinde olduğundan divin ondan bir şey isteyebileceğini hesaba katmamıştı. “Ne istiyorsun?” diye sordu.

Parvaneh kaşlarından biri kaldırıp ona bakarken duraksadı. “Bana özgürlüğümü verir misin?”

“Senin için kardeşimle konuşurum,” dedi Soraya hemen. “Ondan...”

Parvaneh bu yanıtı geçiştirdi. “İkimiz de bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyoruz. İstersen beni hemen şu anda özgür bırakabilirsin.”

Soraya başını salladı. “Bu tür bir güce sahip değilim.”

“Öyle mi?” Parvaneh kollarından birini parmaklıkların arasından uzatıp parmağıyla hâlâ duman yaymakta olan mangalı işaret etti. “Yapman gereken tek şey o mangalı söndürmek. Gerisini ben yapabilirim.”

Soraya önce mangala, sonra Parvaneh’e baktı ve bakışlarını tekrar mangala çevirdi. İsteddiği bilgiye sahip olabilmek için divi serbest bırakabilir miydi? Kendisini kurtarma ihtimaline karşılık olarak Golvahar’ı –bütün *ailesini*– tehlikeye atabilir miydi? Parvaneh’in Soroush’a saldırmış olduğunu hatırladı. Hem Parvaneh’in ona doğruyu söyleyeceğini nereden biliyordu? Çok büyük bir riski göze alması gerekiyordu ve karşılığında bir ödül alıp almayacağı da kesin değildi. “Hayır,” dedi en sonunda hiç tereddüt etmeden. “Bunu yapamam.”

Parvaneh omuzlarını silkip yürümeye devam etti. “Yapabileceğini sanmıyordum zaten ama sormak zorundaydım. Merak etme, pazırlık yapmaya hazırım.” Tekrar Soraya’nın karşısına geçti. “Bana anka kuşunun tüyünü getirmeni istiyorum.”

Bunu çok basit bir şeymiş gibi söylemişti ama Soraya sanki div içine girmiş ve vücudunda kalan son umudu da tüketmiş gibi bomboş hissetti. Divin bu isteği mümkün değildi; hem kardeşine hem de halkına karşı yapabileceği en kallesçe şeydi. Bunu yaparsa sadece farklı bir nedenden dolayı ailesi için bir lanet olmaya devam ederdi.

Ayrıca şahtan ve en kıdemli rahipten başka kimse tüyün nerede olduğunu bilmiyordu.

“Bunu yapamam,” dedi çatlak bir sesle.

Parvaneh başını salladı. “Tek teklifim bu. Bana tüyü getirirsen, sana laneti nasıl kaldıracığını anlatırım.”

Soraya teninin karıncalandığını hissetti. Birden etrafındaki her şeyin fazlasıyla farkına vardı. Boğucu mağaradaki efsand kokusu çok keskindi ve duman görüş alanını bulanıklaştırıyordu. Loş ışıktaki divin gözleri fazla parlak, fazla deliciydi. *Buraya asla gelmemeliydim*, diye düşündü Soraya. *Bir divin bana doğruyu söyleyebileceğine asla güvenmemeliydim*. Çünkü bu bir tuzaktı, bunu anlamıştı. Parvaneh onu annesinin yalan söylediğine inandırıp güvenini kazanmaya çalışacak ve sonra Soraya’yı ailesine ihanet etmeye ikna edecekti. Yoksa bir div neden ona yardım etmeyi kabul etsindi?

İşin en kötü yanı da Soraya’nın bu teklifi kabul etmeyi istediğini hissetmesiydi. Ama çok temkinli davranmalıydı. Yanıtı öğrenme arzusunun sağduyunun önüne geçmemesi gerekiyordu. “Anlaşmamıza sadık kalacağını nereden bileyim? Ya da yanıtı bildiğine nasıl güveneyim?” Kararlı ve otoriter bir sesle konuşmaya çalıştı halde, sesi teslim olmuş gibi çıkmıştı.

Anlık bir tereddüitten sonra Parvaneh’in yüz hatları öylesine keskinleşti ki arasına hapsediği duvarların inşa edildiği taşlardan yapılmış bir heykel gibi gözüktü. Gözlerinin soğuk parıltısı en

az meşalenin alevleri kadar parlaktı ve o anda bir insandan ayırt edilmesi mümkün değildi. “Pariklerin, kız kardeşlerimin üstüne yemin ederim ki bana tüyü getirirsen, aradığın yanıtı bulacaksın.”

Ses tonu ne alaycı ne de sinsiydi. Soraya ona inandığını hissedince buna şaşırdı ama bu durum yerine getirmesi mümkün olmayan bu anlaşmayı daha da sinir bozucu kılıyordu. “Tüyü neden istiyorsun?” diye sordu. “Onu yok etmeyi mi planlıyorsun?”

“Hayır. Ona ihtiyacım var. Neden diye sorma, sana söyleyemem.”

“Peki tüyü kullandıktan sonra bana geri verebilecek misin?”

“Başarılı olursam evet. Geri verebileceğimi düşünüyorum.”

Soraya başını salladı. Bunu sormamış olması gerekirdi. Hatta bu teklifi düşünmemesi ya da Parvaneh’in anlattığı hiçbir şey inanmaması gerekirdi. “Hiç mantıklı değil. Neden tüyü yok etmeyesin ki? Erkek kardeşimi öldürmeye çalıştın. Hangi div olsa tüyü yok etmek isterdi.”

“Ben sıradan bir div değilim,” dedi Parvaneh aksi bir tavırla. “Ben bir parikim ve özel amaçlarım var.”

Bu yanıt Soraya’yı şaşırttı ve acaba bu konuşmadan yine de faydalı bir şeyler öğrenebilir mi diye düşündü. “Ama ben divlerin bugünlerde hiç olmadıkları kadar birlik içinde hareket ettiklerini duydum,” derken sesinin titrememesine gayret etti. “Yoksa aranızda anlaşmazlıklar mı var?”

Parvaneh’in yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. “Demek öyle olduğunu duydun? Eminim ki sana bunu söyleyen kişi şu anda ona vereceğin yanıtı bekliyordur. Zaten bu sayede buraya geri gelmene izin verilmedi mi?”

Soraya sessiz kaldı ve Parvaneh evet der gibi başını salladı. “Eh, seni eli boş geri yollayamam, değil mi? En sevdiğim ziyaretçi sensin. Sana o kişiye aktarabileceğin bir yanıt vereyim: Divlerin hiç olmadığı kadar birlik içinde hareket ettikleri konusunda haklısın. Ama esas sorman gereken soru onları *kimin* bir araya topladığı.”

“Kim...”

“Sana anlatabileceklerim bu kadar. Ama bir şeyi iyi anlamamı istiyorum. Söylediklerimi kime anlatacaksan, aramızdaki anlaşmadan kesinlikle söz etmeyeceksin. Anka kuşunun tüyünü istediğimi *bir* kişiye bile, mesela kardeşine ya da yanında gördüğüm o yakışıklı askere söylersen anlaşma bozulur. Emin ol ki birine söylediğini anında anlarım ve bir daha seninle konuşmam. Anladın mı?”

“Anladım.”

Parvaneh kolunu parmaklıkların arasında uzattı. “El sıkışalım mı? Siz insanlar bir anlaşma yaparken böyle yapmıyor musunuz?”

Ciddi değildi. Soraya divin onunla dalga geçtiğini biliyordu. Ama Parvaneh’in gözlerindeki sinsi ifade istifini bozmadan ona kolay kolay korkmadığını göstermek istemesine neden oldu. Böylece bakışlarını divin gözlerinden ayırmadan hücreye yaklaştı ve eldivenli ellerinden birini Parvaneh’in ulaşabileceği kadar uzattı.

Parvaneh’in eli Soraya’nın tahmin edemeyeceği bir hızla parmaklıkların arasından öne fırladı ve Soraya’yı yakalayıp demir parmaklıkları omzunda hissedene dek onu kendine çekti. Yüz yüze kaldılar ve ikisi de diğerine önce geri çekilmesi için meydan okudu. Parvaneh onu hâlâ sıkı sıkı tutuyordu.

Birbirlerine çok yakın durduklarından Parvaneh’in yüzündeki desenleri daha net bir şekilde görebiliyordu: Çenesinde ve kenarlarında karmaşık dalga desenleri, yanaklarında sarmallar ve alnında düz çizgiler vardı. Bir güvenin kanatları derisinin üstüne yayılmış gibi gözüküyordu. Soraya’nın içinden parmağının ucuyla o çizgilerin üstünden gidip bir güvenin kanadı kadar yumuşak mı diye kontrol etmeye dair güçlü bir istek geçti. Ama sonra bir kelebeğin kanadına son dokunduğunda neler olduğunu hatırlayarak irkildi.

Parvaneh onun nasıl ürktüğünü fark etti ve başını hafifçe salladı. “Korkma,” dedi. Soraya’nın gözlerine bakmıyordu. Soraya onun yüzündeki desenleri incelerken Parvaneh’in de onun yüzündeki yeşil çizgileri incelemiş olduğunu anladı.

“Senden korkmuyorum,” diye fısıldadı.

Parvaneh'in gözleri parıldadı ama bu seferki parıltı alaycı değildi, daha çok açlığı andırıyordu. "Elbette korkmuyorsun," dedi. "Sadece bir dokunuşla beni öldürebilirsin. Neden herhangi birinden korkasın ki?" Ona daha büyük bir dikkatle bakıp başını yana eğdi. "Hayır, sen sadece kendinden korkuyorsun." Elini Soraya'nın elinden çekerken eldivenini de çıkardı. Çıplak tenine aniden havanın değmesi Soraya'nın hep paniğe kapılmasına neden olurdu ama bu sefer panik hissi yerini hızla öfkeye bıraktı. Parvaneh eldiveni onun ulaşamayacağı bir noktada sallarken, yüzünde zafer kazanmış gibi bir gülümseme belirmişti.

"Onu bana geri ver," dedi Soraya.

Parvaneh başını salladı. "Bunu almak için geri gelmen gerekecek."

Soraya itiraz edemeden Parvaneh yine karanlığa karıştı ve Soraya'nın bir parçasını yanında götürdü.

8

Nog Roz'dan bir hafta sonra, Soraya planladıkları gibi Soroush'la ateş tapınağında buluştu. Ateş tapınağı sarayın içinde değil, arkasındaki alçak bir tepeye inşa edilmiş olan ayrı bir binaydı. Dolayısıyla Soraya oraya gidebilmek için tünelleri ya da gizli dehlizleri kullanamazdı. Sabahleyin şafak sökmeden önce kalktı ve kimsecikler uyanmadan tapınağa gitti.

Parvaneh o yerine getirmesi imkânsız olan teklifi yaptığından beri onun yanına gitmemişti. Bir anlamı yoktu. İzleyeceği yol daha yeni açılıyorken bir anda bir çıkmaz sokak haline gelmişti. Anka kuşunun tüyünün nerede olduğunu bilmiyordu. Biliyor olsaydı bile, tüyü asla bir dive veremezdi.

Teklifi aklından atmaya çalışıyordu ama ellerine büyük gelen bir çift yeni, alışık olmadığı eldiveni ne zaman taksa, Parvaneh'in gözlerinin parıltısını ve talep ettiği bedeli hatırlıyordu. Ayrıca ileri adım atamayacağı halde geri adım atamayacağını da biliyordu.

Bir daha divle konuşmadan önceki, lanetini kaldırmanın bir yolu *olduğunu* bilmediği bir zamana dönemezdi.

Ateş tapınağının bulunduğu tepeye tırmanırken, *Sorush'a sora-bilirim*, diye düşündü yüzüncü kere. Sorush tüyün nerede olduğunu biliyordu. Muhtemelen o sırada ateş tapınağında olan baş rahip de biliyordu. Öğrenmesi gereken şeyi bilen tek iki insanla yalnız kalacağını ama nedenini açıklamadan ikisine de soramayacağını bilmek onu çileden çıkarmaya başlamıştı.

Ateş tapınağına vardığında şafak yeni söküyordu. Sarayın görkemli haline kıyasla, sade tapınak oraya ait değilmiş gibiydi: Bir kare oluşturan dört taş sütunun üstüne oturtulmuş yuvarlak kubeli bir çatısı ve her iki yanında birer kemer olan bir binaydı. Soraya oraya nadiren giderdi ama bunun nedeni bulunduğu yer değil, ateş tapınağına son gittiğinde meydana gelen olaydı.

Kelebek hadisesinden kısa bir süre sonra, Soraya dua etmek ve Yaratıcı'dan yaratıklarından birine zarar verdiği için özür dilemek amacıyla tek başına tapmağa gitmişti. O zamanki baş rahip onun lanetinden söz ettiğine kulak misafiri olmuştu ve Yaratıcı'nın onun dualarını dinlemeyeceğini çünkü ona ait olmadığını söylemişti; zehirli ya da ölümcül olan her şey Yok Edici'ye aittir demişti. Baş rahibin bu düşüncesi, Soraya'ya reddedemeyeceği kadar mantıklı geldiğinden, bir daha tapınağa gitmemişti. Rahibin daha sonradan vatana ihanetten suçlu bulunması ve infaza mahkûm edilmesi Soraya'yı biraz olsa rahatlatmıştı ama adam kaçmayı ve izini kaybettirmeyi başarmıştı. *O bile tüyün nerede olduğunu biliyor*, diye düşündü Soraya keyifsizce.

O sıradaki baş rahip lanetinden haberdar değildi. Dolayısıyla Soraya içeri adım attığında baş rahip sadece gülümseyip uzun cüppesi kadar beyaz saçlarla kaplı başını eğip selam verdi. O ve genç bir rahip tapınağın ortasındaki bir taş tabanlığın üstünde duran bir urnada yanmakta olan Kraliyet Ateşi'nin yanında duruyorlardı. Atashar'ın dört bir yanında Yaratıcı'ya adanmış başka kutsal ateş-

ler de yanıyordu ama sadece Kraliyet Ateşi, Yaratıcı'nın yolladığı ışık da dahil olmak üzere birkaç farklı kaynak kullanılarak ayinlerle yakılmıştı. Tabanlığın etrafı demir bir kafesle çevriliydi ve sadece bir rahip bunu açıp asla sönmeyen ateşi karıştırabilirdi. Genç rahip alevlere üzerlik otu döktü ve keskin koku her yana yayıldı.

Eski baş rahibin ciddi bir ses tonuyla en büyük korkularını teyit eden sözleri hâlâ kulaklarında yankılanan Soraya tapınağın girişinde huzursuzca durdu. *Bu tapınağa ait değilsin*, demişti baş rahip. *Yok Edici'nin kötü ruhların arasında gezindiği Duzakh uçurumu gibi bir yere aitsin. Hatta yatuların sığındığı, akbabaların insan etine aç bir halde tepesinde uçtuğu ve div Nasu'nun ölüm ve yıkım sağtığı dakhmehe aitsin. Çünkü sen de bunu yapmıyor musun prenses? Sen de ölüm için yaratılmadın mı?*

Bu sözler Soraya'nın zihninde dönüp duruyordu. Arkasından Sorush'un ayak seslerini duyunca rahatladı.

Sorush baş rahibin yanına gidip alçak sesle bir şeyler söyledi. Rahip bir ona bir Soraya'ya bakıp tamam der gibi başını salladı ve genç rahiple dışarı çıkıp onları yalnız bıraktı.

Rahipler gittikten sonra Soraya biraz daha rahatladı ve içinde ateşin çıtır çıtır sesler çıkardığı demir mangalın karşısındaki Sorush'un yanına gitti.

“Yeni bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Sorush ona alçak sesle. Gözlerini ateşten ayırmadı.

Soraya ona ne söyleyeceğine ve hangi ayrıntılardan söz etmeyeceğine çoktan karar vermişti bile. “Parikler ve diğer divler arasında bir düşmanlık olabilir. Ya da en azından bu parik ile diğerleri arasında var,” dedi.

Sorush başını salladı. “Faydalı bir bilgi olabilir bu. Daha önceden savaş alanında onun gibi bir div görmediğime şaşırmıştım. Ama o yaratıklar birbirine benzemedikleri için gördüklerimden farklı olması şaşırtıcı değil.”

“Bir şey daha var,” dedi Soraya. “Divlerin hiç olmadıkları kadar

birlik halinde hareket ettiklerinin doğru olduğunu ama esas onları *kimin* bir araya getirdiğini sormamız gerektiğini söyledi. Ama yalan söylüyor olabilir. Ağzını aradığımı anlamıştır.”

Sorush düşünceli düşünceli ateşe bakarken kaşlarını çatı. “Başka bir şey öğrenebildin mi?”

“Ne demek istediğini sormaya çalıştım ama bana başka bir şey söylemedi.”

“Hayır,” dedi Sorush ona dönüp. “Lanetinle ilgili demek istemiştim.”

Soraya kardeşine yalan söylememek için onun bunu sormayacağını ummuştu. Ona Parvaneh’in ne istediğini söyleyemezdi çünkü söylediği takdirde Sorush hep bu teklifi kabul edip etmeyeceğini ve lanetten kurtulmak için ona ihanet edip etmeyeceğini düşünmeye başladı. “Hayır,” dedi Soraya bakışlarını kaçırarak. “Onunla tekrar konuşmamın bir anlamı olur mu bilmiyorum.”

Gözünün ucuyla kardeşinin evet der gibi başını salladığını gördü. “Onu tekrar görmeye gitmezsen, bunu anlayışla karşılarım. Ama gidecek olursan ve sana başka bir şey anlatırsa, bana haber ver.”

“Elbette,” dedi Soraya ve misyonunun bu kadar çabuk gittiğine hayal kırıklığına uğradığını fark edip şaşırdı. Faydalı olmayı özle-yecekti.

Konuşmaları sona erdiği için Sorush kapıya doğru gitti. Soraya sanki kardeşi ateşin sıcaklığını da beraberinde götürüyormuş gibi tuhaf bir şekilde üşüdüğünü hissetti. “Sorush?” diye seslendi arkasından. Kardeşi ona döndü ve Soraya kendisine hâkim olamadan, “Çocukluğumuzda baş rahip olan ve infaz edilmeden kaçmayı başaran adamı hatırlıyor musun?” diye sordu. “Ona ne olduğunu biliyor musun? Neden tutuklanmıştı?”

“Kraliyet Ateşi’ni söndürmeye çalışırken yakalanmıştı,” dedi Sorush. “Adamın bir rahip kılığına girmiş bir yatu olduğu anlaşıldı. Neden sordun? Sence parik ondan mı söz ediyordu?”

“Hayır. Buraya geri gelmek bana onu hatırlattı. Sadece merak ettim.”

Soraya kardeşi gittikten ve rahipler içeri girdikten sonra bile gözleri yanmaya başlayana dek ateşe bakmaya devam etti.

O halde eski baş rahip bir büyücüydü. Soraya’ya Yok Edici’ye ait olduğunu söylemişti. Kendisi de onunla bağlantılı olduğundan Soraya onun doğruyu söylediğini düşündü. Ama sırf bu adam tütün nerede olduğunu biliyor diye ona kin besleyemezdi çünkü Soraya onu nerede bulacağından gayet emindi.

Çatının farklı noktalarından Golvahar’ı çevreleyen şehrin tamamını bir haritaya bakıyormuş gibi görebiliyordu. Evlerin ve dükkânların çatılarına, şehri farklı bölgelere ayıran düzenli sokaklara göz attı. Şahlar senelerce her şeyi ve herkesi ait olduğu yerde tutarak ülkelerini istikrarlı bir şekilde yönetmeyi başarmışlardı. Bu yüzden, Soraya’nın bir duvar halısındaki bir leke ya da bir bahçedeki bir yabani ot gibi gizlenmesi gerekmişti. Şehirde dakhmeh için nasıl bir yer yoksa, Soraya için de o duvarların arasında bir yer yoktu.

Zihninde sahte rahibin yankılanan sözleri olmadan bile şehir duvarlarının dışındaki bir tepedeki görkemli, çatısız ve silindirik biçimli dakhmehe gitmekten kaçınabilirdi. Bunun nedeni bir seçimden ziyade, bir hayvan leşine bakmamaya çalışacağı gibi korku ve tiksintiden kaynaklanan bir içgüdüydü. Ailesinin onu görmek istememesinin arkasında da bu içgüdünün olduğunu düşünüyordu. Kimse ölümün yüzüne bakmak istemezdi.

Ama Soraya bir keresinde çatıdayken boş bulunmuştu. Günbatımından birkaç saat önce çatıya çıkmış ve bir cenaze alayı görmüştü. Bir ailenin Nasu ve diğer iblislerden korunmak için elinde bir mangalın içinde yanan üzerlik otu taşıyan bir rahibin arkasından kaybettikleri yakınlarını dakhmehe götürdüklerine şahit olmuştu.

Ölü taşıyıcıları cesedi dakhmehe götürmüşlerdi. İçeri sadece onların girmesine izin veriliyordu ve dışarı çıktıktan sonra baştan aşağı temizlendikleri bir ayın yapıyorlardı. O gün, Soraya tepede uçan akbabaları görene dek onları izlemiş, sonra ölü taşıyıcıların kemikleri almak için geri gelip gelmeyeceklerini merak ederek arkasını dönmüştü.

Dakhmeh tepesinde insan etine aç akbabaların uçtuğu, div Nasu'nun ölüm ve yıkım saçtığı yerd.

Yatuların sığındığı yerd.

Sorush'la tapınakta konuştuğu günden beri, her gün çatıya çıkıp dakhmehe bakmış, şüphelerini teyit edecek bir işaret görmeyi beklemişti. Sahte rahip dakhmehe sığınmış olabilir miydi? Orası hayatta olanların girmeye cesaret edemediği, içeri girmek bir kenara düşünmek bile istemediği tek yerd. Soraya yatuların saç veya tırnak gibi insan kalıntılarını büyülerinde kullandıklarını okumuşt.

Bu tür şeyleri bulmak için dakhmehten daha iyi bir yer var mıydı? Soraya bir yatu olsaydı oraya gizlenirdi.

Ama yatu seneler önce kaçmıştı. İlk önce dakhmehe sığınmış olsa bile, sonradan başka bir yere kaçmış olabilirdi. Ölmüş bile olabilirdi. Hâlâ oradaysa ve Soraya şehre inip ıssız bir bölgeden geçip öylesine nahoş bir yere gitmeyi başarsa bile, ona anka kuşunun tüyünün nerede olduğunu sorabilir miydi? Kendisine Parvaneh'in teklifini asla kabul etmeyeceğini söylemişti. Peki neden hâlâ her gün çatıya çıkıyor, merakla dakhmehi izliyordu?

Belki de Parvaneh'e ya da tüye ihtiyacı yoktu. Yatunun laneti kaldırmanın bir yolunu biliyor olması da olası değil miydi? Belki de bunu ilk başından beri biliyordu ama yasak büyüleri bildiğini belli etmek istememişti.

"Bunu yapmam gerek," diye mırıldandı Soraya kendi kendine. Kararlılığına kendi de şaşırdı. Artık mesele sadece bunu nasıl yapacağını planlamaktı.

"Soraya?"

Sesi duyunca irkildi ama merdivenlerden yukarı çıkan kişinin Azad olduğunu görüp rahatladı. Nog Roz'dan beri aradan kaç gün geçmişti? En azından üç hafta geçmişti. Zihni iblislerle, tüylerle ve büyücülerle öylesine meşguldü ki o gün ona büyük bir yardımda bulunmuş olan genç adam neredeyse hiç aklına gelmemişti. Azad onu son gördüğünden bu yana daha da bronzlaşmıştı ve kolları daha kaslı gözüküyordu. Muhtemelen bu süreyi eğitim alanında diğer askerlerle talim yaparak geçirmişti. Onu aralarına kabul etmişler midir yoksa pozisyonu şahın armağanıyla yükselmiş olan bir köylü olarak mı görüyorlardır diye merak etti. Belki de Azad da Golvahar'ın düzenli dünyasına pek uymuyordu.

Azad yanına gelirken, “Beni nerede bulacağını hep biliyorsun,” dedi Soraya.

“Çünkü hep buraya bakıyorum,” dedi Azad gülümseyerek. “Tali alanına gidip gelirken başımı kaldırıyorum ve çatıdan ileriye baktığını görüyorum. Nereye baktığını görmek için geldim.” Azad arkasından onun baktığı yöne bakınca, Soraya sanki Azad aklını meşgul eden şeyin dakhmeh olduğunu anlayacakmış gibi paniğe kapıldı.

“Kardeşim sana nasıl davranıyor?” diye sordu birden Azad'ın dikkatini dağıtmak için. “Umarım iyi davranıyordur. Ondan Nog Roz'da olanlardan seni sorumlu tutmamasını istedim.”

“Onu pek görmedim,” dedi Azad. “Yarınki nikâh hazırlıklarıyla meşguldür herhalde.”

Nikâh... Nikâhı ve ertesi gün düzenleneceğini neredeyse unutmuştu. İmkânsız amacından başka her şeyi unutmuş durumdaydı. Ama o anda bile sokaklar tören hazırlığı yapan, uzun masa ayaklarını kuran, kilimleri seren ve ağaçların dallarına kristal kuşlar bağlayan insanlarla doluydu.

“Ayrıca,” dedi Azad gözlerinin içine bakarak, “onun kız kardeşiyle vakit geçirmeyi yeğlerim. Nog Roz'dan beri seni sık sık düşündüm.”

Soraya sırf Azad fısıldamaya başladığı için değil, birisi onu Sorush'a tercih ettiği için haince bir keyif aldığından sırtının buz kesdiğini hissetti. *Bu iş yürümez*, diye fısıldadı ısrarcı bir ses. Buna rağmen Azad'ın ona ilgi göstermesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Hâlâ Nog Roz'da kalabalığın arasında yürümesine yardım ettiğinde kolunu nasıl omzuna attığını hatırlıyordu.

Bunu hatırlayınca aklına bir fikir geldi. Azad o gün kalabalıkta yürümesine yardım ettiğine göre bunu yine yapamaz mıydı? Ama ondan böyle bir ricada bulunabilir miydi? Azad zaten ona bir kere yardım ederek pozisyonunu tehlikeye atmıştı.

"Aklında başka bir şey var," dedi Azad. "Gözlerin seni ele veriyor."

"Nog Roz'u düşünüyordum," dedi Soraya. "Benim için o gün yaptıklarını düşünüyordum."

"Divi mi? Sorunun yanıtını verdi mi?"

Soraya içine bir nefes çekip ona ne kadarını anlatması gerektiğini, Azad'm ne kadarını duymayı hak ettiğini düşündü. Ama Parvaneh'in teklifini yakışıklı bir asker de dahil kimseye anlatmaması gerektiği uyarısını hatırlayınca, "Hayır," dedi. "Söyledikleri hoşuma gitmedi. Ama başka bir yol olabileceğini düşünüyorum."

"Nedir?"

Soraya yine tereddüt etti ama dakhmeh onu en az zindan kadar kendisine çekiyordu. Azad'a zindana giderken de yalan söylememişti, şimdi de söylemeyecekti. Özellikle de yanında kalması için mükemmel bir bahanesi varken. "Dakhmehe gitmem gerekiyor," dedi. "Orada aradığım yanıtları biliyor olabilecek bir yatuyu bulmayı umuyorum."

Azad'ın ona karşı çıkmasını ya da hayretle yüzüne bakmasını bekledi ama onun sadece sessizce bunu düşündüğünü gördü. Niha yet, "Oraya yalnız gitmeni istemem," dedi. "Seninle gelmeme izin verir misin?"

Soraya o kadar rahatladı ki neredeyse gülecekti. "Saraydan ve

şehirden çıkmak için yardıma ihtiyacım var. Ama dakhmehe girmeni isteyemem...”

“İstemene gerek yok,” dedi Azad. Ona bir adım daha yaklaştı ve aralarındaki kısacık mesafeyi aşip eldivenli ellerinden birini tuttu. “Hep bunu istedim... Seni kurtarmayı istedim.”

Azad gözlerini ondan bir an olsun ayırmadan yavaşça elini dudaklarına götürdü.

Bu nazik hareketinin Soraya’yı etkilemesi ya da heyecanlandırması gerekirdi ama Azad’ın dudaklarını eldivenli elinde belli belirsiz hissetmek, içinde bulundukları durumun gerçekliğini daha da yoğun bir şekilde hissetmesine neden oldu. *Hâlâ bunun bir masal olduğunu düşünüyor, ben de kendi iyiliğim için böyle düşünmesine izin veriyorum.* Azad sanki zihninde yüz kere prova yapmış gibi hep doğru sözleri söylüyor, doğru davranışları sergiliyordu. Muhtemelen bunları gerçekten de prova etmişti. Soraya yanlış olduğunu bildiği halde onu durdurmuyordu; can güvenliği ve saraydaki pozisyonunu tehlikeye attığı halde kahraman rolü oynamasına izin veriyordu.

“Bu bir hata,” dedi hem kendine hem de ona. Elini geri çekti.

Azad endişeli bir ifadeyle başını salladı. “Ne demek istiyorsun? Seni incittim mi?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Soraya. “Ama beni kurtaramazsın Azad. Ben de senden bunu isteyemem. Sanırım ikimiz de birbirimizi tam olarak gerçekçi bir gözle görmüyoruz.” Eldivenli ellerine, öfkeye kapılmamaya çalışırken elbisesinin kollarını çekiştirip kopardığı ipliklere baktı. “Bu işin sonunda istediğin kişi olacağıma söz veremem,” dedi alçak sesle.

Azad tam ona karşı çıkacakken durdu, ona baktı ve iç çekti. “Haklı olabilirsin,” dedi. “Galiba bir sarayda yaşamının, bir saraya ait olmanın, yine bir kahraman gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istedim.”

“Yine mi?”

Azad elini dalgalı saçlarının arasında gezdirirken omuzları gerildi. Soraya onu ilk kez görüyormuş gibi hissetti: cesur bir kahraman ya da yardımına koşan yakışıklı adam gibi değil de kendi sorunları olan genç bir adam gibi.

“Toplumda ilk kez yükselmiyorum ya da alçalmıyorum,” dedi acı bir ses tonuyla. “Sanırım sana babamın bir tüccar olduğunu söylemiştim. Çok başarılı bir tüccardı ve sık sık satrapların saraylarına ve bozorganların malikânelerine davet edilirdi.

“Bazen beni de yanında götürürdü ve galiba onlardan biri olduğumu, o tür yerlere *ait* olduğumu hissetmeye başladım. Ama babam birkaç kötü yatırım yaptı ve gözden düştü. Dışlandık. Sahip olduğum, olduğuna inandığım her şeyi kaybettim.”

“Baban...”

“Öldü mü diye mi soracaktın?” Azad bu sözcükten hiç etkilenmemiş gibi Soraya’nın gözlerinin içine baktı. “Evet. Toplumdan dışlanmamızdan kısa bir süre sonra öldü. Divler gelip köylülerin yarısını katledene dek tek başıma köyde yaşadım.” Duraksayıp bakışlarını yere çevirdi. “Kulağa yanlış geliyor ama bazen hâlâ ona, olamadığı her şeye karşı müthiş bir öfke hissediyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattığı her şey için.”

Yumruklarını sıkı ve öfkesini zapt etmeye çalışırken ellerinin üstündeki damarlar kabardı. Soraya parmaklarını damarlarının üstünde gezdirmek, başka birisinin öfkesini ve acısını hissetmek istedi. Azad Ramin’e yumruk attıktan sonra nasıl bakıştıklarını, aralarında nasıl bir bağ kurulduğunu düşündü. Ancak birbirlerinin sert yanlarını sergilediklerinde diğerinin gerçek olduğunu hissetmişlerdi.

Azad başını sallayıp anılarından sıyrılmaya çalıştı. “Seni çatıda ilk gördüğümde yine o genç adam gibi hissettim. Sanırım senin sayende kaybettiklerimi yeniden kazanmak istedim. Bu yüzden özür dilerim.” Azad onu ürkütmemek için yavaşça ve büyük bir dikkatle elini uzatıp elinin tersini Soraya’nın saçlarında gezdirdi. “Ama bana

izin verirsen, sana yine de yardım etmek isterim,” dedi. “Senin yanımdayken olduğum kişiyi seviyorum. Her kim olmak istiyorsan, bu uğurda sana yardım etmek istiyorum.”

Azad daha önce de saçlarına dokunmuştu ama bu sefer farklıydı. Öncekinde Soraya nefes bile alamamış, bir anda silinip gideceğini ya da yok olacağını sanmıştı. Ama o anda, anlattığı her şeyden, ellerinin üstündeki damarları gördükten ve sert ses tonunu duyduktan sonra... Azad ona dokunabileceği birisi gibi geldi. Bunu düşündüğü anda içine, bir anda parlamış bir kıvılcım gibi ani bir sıcaklık yayıldı. Böyle hissediyordu. Sanki Azad’ın bakışları ve dokunuşu altında dumandan aleve dönüşüyordu. Onun söylediklerini içtenlikle kendisi için de tekrarlayabilirdi: *Senin yanımdayken olduğum kişiyi seviyorum.*

Soraya geri çekildi ve saçları Azad’ın parmaklarının arasından yavaşça kaydı. “O halde bu gece buluşuyor muyuz?”

Azad’ın dudaklarında hem hoş hem de biraz sinsi bir gülümseme belirdi. “Bu gece,” dedi.

9

Soraya belki on beşinci kere şalını yüzünün etrafına biraz daha dolayıp şalın ve kararmakta olan havanın göze batmasını engelleyeceğini umdu. Yakışıklı bir askerle kaçamak yapan sıradan bir genç kadın gibi gözükebilirdi. Daha doğrusu, öyle gözükeceğini umuyordu.

Kendi yakışıklı askeriye onu sözleştikleri gibi gülistanının duvarlarının dışında bekliyordu. Soraya o tanıdık duvarların dışına çıktığı anda Azad yanında belirdi ve hemen koluna girdi.

“Hazır mısın?” diye fısıldadı Soraya’ya.

Soraya bunu duymamış gibi davrandı. Onu en çok korkutan şey dakhmeh değildi. Tüm hayatını geçirdiği saraydan çıkmak bile kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. Her zaman bildiği dünyanın dışında adım atmak üzereydi. Buna kim hazır hissedebilirdi ki?

Ama zamanlamalarının iyi olduğunu düşündü. Şahın nikâh töreninden bir gece önce, bahçe müzik sesleriyle ve kutlamalarla cıvıl cıvıldı. Törene sadece saray erkânı katılacağından, etraf Nog

Roz'daki kadar kalabalık değildi ama Soraya ve Azad'ın kaçarken göze batmayacağı kadar insan vardı.

Bahçede yürürlerken Azad'ın koluna sıkıca girdi ve yanlarından birileri geçtiğinde irkilmemeye gayret etti. Sürekli olarak etrafına bakınıyor, annesinin karşısına çıkmasını ya da birisinin ona çarpıp kazara tenine değmesini bekliyordu. Bir tablonun ya da bir duvar halısının manzarasının içine yürüyormuş gibi hissediyordu; sanki ait olmadığı ve tam olarak uymadığı bir dünyaya izinsiz girmişti ve birisinin onu fark etmesi an meselesiydi. Ama Azad onu kendinden emin bir şekilde birlikte dans eden, gülen ya da yemek yiyen insanların arasından rahatlıkla geçirdi ve kimse dönüp ikisine bakmadı.

En sonunda sarayın kapılarına yaklaştılar. Azad ona beklemesini söyleyip nöbetçilere yaklaştı. Soraya, Azad'ın neden söylediklerini duymamasını istediğini biliyordu; nöbetçilerin sırtışından onun neler dediğini tahmin edebiliyordu. Ama Azad her ne dediyse işe yaradı ve birkaç dakika sonra ona gelmesini işaret etti. Soraya hızla nöbetçilerin yanından geçip Azad'ın beklediği noktaya gitti.

Kapılardan çıktıktan sonra, onları şehrin merkezine götürecek olan ufak tepeye uzanan basamaklarla karşılaştılar. Gerçekten de dünyanın kenarına adım atıyormuş gibi hissetti. Yoksa tam tersi miydi? Nihayet *dünyaya* mı adım atıyordu? Soraya bakışlarını yeni yeni belirmeye başlamış olan yıldızlara çevirdi. Dışarıdan şehre bakmak dengesini bozmuş ve onu savunmasız hissettirmişti ama göğe bakınca yıldızların arasında yüzdüğünü, yüzeyinden gizli bir derinliğe daldığını hayal edebiliyordu. Belki de tepetaklak olan bir dünyada artık zehirli olmazdı.

Azad birkaç adım ötede kıpırdamadan duruyordu. Soraya gözlerini gökten ayırıp nereye baktığını görmek istedi. *Ona* bakıyordu. Yıldızlardan da parlak gözleriyle Azad onu izliyordu. Soraya gözlerinin içine baktı ve eldivenlerinin içinde parmak uçlarının karınca-landığını hissetti.

"Hazır mısın?" diye sordu Azad ikinci kere. Elini yavaşça ona uzattı.

Soraya aralarındaki mesafeyi kapatıp eldivenli eliyle Azad'ın elini tuttu. "Şimdi hazırım."

Azad onu boş sokaklara doğru götürdü. Şehir gece vakti sessizleşmeye başlamıştı ama etrafta hâlâ Soraya'nın dikkatli davranmasını gerektirecek kadar insan vardı. Yine de Nog Roz'daki gibi bocalamasına neden olan bir kalabalık yoktu. Şehir meydanına yaklaşırlarken, sokaklar genişlemeye başlayınca Soraya da daha rahat nefes alabilmeye başladı.

Ancak meydana vardıklarında çok uzun zamandır sadece tepeden görebildiği bu alanda olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Suri için çatıları aydınlatılmış blok biçimli evler ve binalar, meydana girip çıkılmasını sağlayan kemerli kapılar vardı. Her şey hem çok tanıdık ve yabancı, hem bildiği hem de bilmediği şeylerdi.

Azad onun etrafa bakındığını fark etmiş olacaktı ki durup görkemli yüksek bir binayı işaret etti. "Orası adalet sarayı," diye fısıldadı. "Birazdan pazar meydanına gireceğiz."

Soraya tezgâhlarını ve dükkânlarını kapatmak üzere olan insanlarla dolu uzun caddeye bakıp gündüzleri yoğun kalabalıkla ve potansiyel müşterileri çekmek için bağırان satıcılarla nasıl görüldüğünü, ne tür sesler duyulduğunu hayal etmeye çalıştı. Pazar alanının kokuları hâlâ belirgindi; bir ara gülsuyu kokusu ve ondan kısa bir süre sonra da deriyle karışık bakırmısı kan kokusu hissetti.

"Deri pazarı yakınlarda mı?" diye sorduğunda Azad şaşkınlıkla ona baktı.

"Kasaplar ve dericiler şurada," dedi Azad daha dar bir sokağa açılan birkaç basamağı işaret ederek. "Şurada da kilim pazarı kurulur."

O sırada o tezgâhların hepsi boştu ama Soraya sokağa dizilmiş kilimleri ve duvar halılarını, boyalarının parlak renklerini, doğudan getirtilmiş top top ham ipekleri meşhur Atashar kilimlerinin güzel desenlerine dönüştürerek işleyen dokuma tezgâhlarının sesini hayal edebiliyordu.

“Keşke pazarı kurulduğunda görebilseydim,” diye fısıldadı karanlıkta.

Gece ona yanıt vermedi ama Azad, “Göreceksin,” dedi. “Lanetinden kurtulduktan sonra seni buraya getireceğim.”

Azad onu birkaç sokaktan, duvarlarla çevrili meyve bahçeleri olan düz çatılı evlerin önünden geçirdi. Soraya duvarlardan birinin arkasından gelen çocuk kahkahaları duydu.

“Neredeyse şehir duvarlarına vardık,” dedi Azad. Soraya’nın elini sıkı sıkı tutup, bakışlarını ileri dikerek hızlı ve çevik adımlarla yürümeye devam etti. Soraya kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Gitmek istedikleri esas yeri unutması işten bile değildi. Bu hayat dolu ve aydınlık yeri bırakıp ölüme ve gölgelere ait olan bir yere gidiyorlardı.

Ama o anda korkuya kapılamazdı. Şehre girmeye bile korkmuştu ama bu kısa ziyaret ona cesaret verip korkularını hafifletmişti. Sarayın dışındaydı, gerçek dünyaya adım atmıştı ve kimseye zarar vermemişti. Birisini ya da bir şeyi öldürmeden *yaşayabiliyordu*.

“Yorulmadın ya?” dedi Azad biraz yavaşlayarak.

“Hayır, yorulmadım. Hayatımda hiç bu kadar enerjik hissetmemiştim.”

Soraya onun hafifçe gülümsediğini görür gibi oldu. Yola devam ettiler.

Batmakta olan güneşe doğru ilerlediler. Şehrin doğu duvarındaki büyük ahşap bir kapıya vardıklarında, güneş ufukta neredeyse batmak üzereydi. Gece bekçisi, Azad’ın kırmızı tuniğini görünce soru sormadan geçmelerini işaret etti.

Alçak bir tepenin üstünde hayatta olanlardan güvenli bir mesafede tek başına duran dakhmehe varmaları yürüyerek bir saat daha sürecekti. Azad yanlarına bir fener almıştı. Güneş battıktan sonra bunu yaktı ve yolu aydınlatsın diye kaldırdı. Ama ışık dakhmehe ulaşmad ve sadece etraflarındaki kuru ve çatlak zemini aydınlattı.

Soraya bu yolculuğun en zor kısmının şehirden geçmek olacağını düşünmüştü ama şehir duvarlarından öteye attığı her adımla

birlikte, göğsüne bir ağırlık binmiş gibi güçlkle nefes alıp vermeye başladı. Arkasına bakıp ne kadar yol kat ettiklerini görmek istedi ama karanlık şehri örtmüştü. Fenerin titrek ışık halkası dışında, etraflarında sadece göz alabildiğince uzanan karanlık vardı.

Çatıya çıktığında tüm dünya ayaklarının altına serilirdi ve şehir ile dakhmeh arasındaki mesafeyi ölçebilirdi. Ama artık etrafa tepeden bakmadığı için bahçesindeki böcekler kadar ufaldığını, ona çok büyük gelen bir dünyada aşması imkânsız olan bir yolda yürüdüğünü hissediyordu. Daha önceden odasının ve bahçesinin sınırları ona boğucu gelmiş miydi? Duvarlarının arkasındaki dehlizlerde nefes alamadığını hissetmiş miydi? Kendisine gülecek haldeydi. Önce sahip olduğu alan ona yetmemişti, şimdiyse fazla büyüktü.

Azad onun giderek kesik kesik nefes alıp verdiğini duymuş olmıydı ki sessizliği ve karanlığı bölerek, “Bana bir masal anlat,” dedi.

Azad’ın sözleri Soraya’yı düşüncelerinden sıyırdı ve fenerin ışığının hafifçe aydınlattığı profiline baktı. Azad dikkatini dağıtmak, yolculuğun ona daha kısa gelmesi için uğraşıyordu ve Soraya bu yüzden ona minnettardı.

Böylece ona sevgilisinin tırmanması için saçlarını aşağı sarkıtan prensesin masalını anlattı. Masal sona erince Azad bir masal daha anlatmasını istedi. Bu sefer Soraya ona ejderhaları alt eden on adamdan daha kuvvetli olan ve aptal bir şahı divlerden kurtaran cesur bir kahramanın masalını anlattı.

Onun bir masal daha anlatmasını isteyeceğini sandı ama Azad, “Bana en sevdiğin masalı anlat,” dedi. “Tekrar tekrar okuduğun bir masal olsun.”

Soraya *ilk* anlattığı masalın en sevdiği masal olduğunu söyleyerek itiraz etmek istedi ama seneler içinde en çok okuduğu masal bu olmamıştı. Geceleri defalarca rüyalarına giren masal o değildi. Bir parçası olduğunu derinden hissettiği, bu yüzden ona anlattığı takdirde kendisiyle ilgili çok fazla bilgi ele vereceğinden korkup tereddüt etmesine neden olan masal da o değildi.

Ama bir kez daha Şahmar aklına geldi ve ondan başka bir şey düşünemedi.

“Bir varmış, bir yokmuş,” diye başladı. Sesi hem ona aitmiş hem de değilmiş gibiydi. “Her genç adamın sahip olması gereken özellikleri taşıyan bir prens varmış. Yakışıklı, nazik ve cesurmuş ama aynı zamanda gururlu ve meraklıymış. Bir gün, prens bir div yakalamış ama onu öldürmemiş. Onu bir mağaraya kapatmış ve her gün ziyaret edip bildiği sırları anlatmasını istemiş.”

Soraya ikisinin de aklından onun zindandaki dive yaptığı ziyaretin geçtiğini düşünüp sustu.

“Çok geçmeden, div prensi babasından ya da ağabeylerinden çok daha iyi bir hükümdar olacağına ikna etmiş. Genç adam da aynı fikirdeymiş. Ne de olsa divlerin bile sırlarını bilmiyor muymuş? Böylece prens babasını ve ağabeylerini öldürüp tahta çıkmış.

“Artık şah olan prens, elini kana bulayarak tahta çıktığı halde uzunca bir süre ülkesini barış içinde yönetmiş. Ama divi hâlâ ziyaret ediyormuş. Zamanla kendisinde birtakım değişiklikler meydana geldiğini fark etmiş. Kemikleri değişmiş, derisi pullarla kaplanıp sertleşmiş ve içinden şiddet dolu şeyler yapmak geçmeye başlamış. Savaşmayı, yok etmeyi istiyormuş; ülkesini terör estirerek ve zor kullanarak yönetmeye başlamış ve kana susamışlığını bastırmak için her ay anlamsız bir şekilde iki kişinin kurban verilmesini emretmiş. Kral olmasını sağlayan cinayetler en sonunda onu bir dive dönüştürmüş...”

Sesi titreyen Soraya sustu ve olduğu yerde durup toparlanmaya çalışırken, boğazının öfkeden yandığını hissederek gözyaşlarını içinde tutmaya gayret etti. Yanından Azad’ın, “Kalanını biliyorum,” dediğini duydu. “Devam etmene gerek yok.”

Masalın kalanı anka kuşunun evlat edindiği, Şahmar’a karşı bir isyan başlatan atasıyla ilgiliydi. Şahmar’ı sürgüne yollamıştı ve masalın hangi versiyonuna inandığınıza bağlı olarak, Şahmar ya diğer divler tarafından öldürülmüştü ya da anka kuşundan intikam alacak kadar uzun yaşamıştı. Bu masal ailesinin soyunu anlatıyordu ama Soraya’nın kendisini en yakın hissettiği kısmı bu değildi.

“Bu masal seni neden çok etkiliyor?” diye sordu Azad alçak sesle.

Soraya yanıt vermek istemedi ama bu soruyu yanıtlamaya hazırlıklı olmasaydı, masalı anlatmaya başlamazdı.

Kollarını öne uzattı ve elbisesinin kollarını sıyrıp bileklerindeki koyu yeşil renkli damarları gözler önüne serdi. “Bunu sorman mı gerekiyor?” diye fısıldadı. “Masal sana tanıdık gelmiyor mu?” Elbisesinin kollarını yeniden aşağı çekti. “Küçüklüğümden beri, aynı şeyin benim başıma gelip gelmeyeceğini, zehrin sadece bir başlangıç olup olmadığını, insanlıktan çıkana dek giderek tehlikeli bir yaratığa dönüşüp dönüşmeyeceğimi merak ettim.” Bu açıklamayı yapmakta zorlanacağını düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Bu sözleri yüksek sesle söylediğinde, zihnindeki kadar korkutucu olmadıklarını fark etmişti.

“Kendime *iyi yürekli* olduğum ve asla öfkelenmediğim ya da kıskançlık sergilemediğim takdirde Şahmar gibi bir canavar olmayacağımı söyledim.”

Azad yutkundu ve bakışları Soraya’nın yüzündeki ve boynundaki damarlarda gezindi. “Bunu başarabildin mi?”

Soraya yere bakıp çatlak toprağın ona cesaret vermesini bekledi. Ama yerdeki çatlaklar ona damarlarını ve içinde akan zehri hatırlatmıştı. “Bilmiyorum,” dedi. Bahçesindeki tüm o ölü böcekleri, Ramin’e zarar vermek istediği geceyi, karanlıkta ona dikkatle bakan kehribar rengi gözleri düşündü. “Gerçek bir zarar vermemek için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama bazen düşüncelerimin zehirlendiğini ve düşüncelerimle... ya da davranışlarımla ilgili kontrolü tamamıyla kaybetmemin an meselesi olduğunu hissediyorum... Bazen rüyalarımda bunu görüyorum... başka bir şeye dönüştüğümü görüyorum ve Şahmar tepeme dikilip gülmeye başlıyor...” Soraya gözlerini kapattı ama bunu yaptığı anda gözlerinin önünde Şahmar’ın görüntüsü belirdi.

Azad elini elinin üstüne koyana ve endişeli hareketlerini durdurana dek eldivenlerini çıkıştırdığını fark etmedi. “Bana bak Soraya.”

Gözlerini açtı ve Şahmar’ın zafer ifadesine bürünmüş yüzü yerine sadece Azad’ı gördü. Azad’ın büyük bir dikkatle ona baktığını görün-

ce nefesi kesilir gibi oldu; fenerin Azad'ın gözlerine yansıyan alevi, ona Parvaneh'i hatırlattı. Azad'ın alnındaki çizgi ona neredeyse öfkeli bir görünüm veriyordu. Soraya gözlerini ondan kaçırmaya çalıştığı halde Azad elini daha sıkı tuttuğu için bir şey yapamadı. "Masallar yalan söyler," dedi Azad alçak sesle ve kararlılıkla. "Sen bir canavar değilsin."

Soraya başını salladı. "Beni tanı mıyorsun," dedi ama Azad artık onu çoğu kişiden daha iyi tanıyordu. "Duvarların arkasına ve kat kat giysinin altına gizlenmem, beni küçücük önemsiz bir şey gibi görmene, bir insandan çok bir masal gibi düşünmene yol açıyor olmalı. Ama bilmediğin ve henüz görmediğin yönlerim var."

"Küçücük önemsiz bir şey olduğunu düşünmüyorum." Azad'ın yüzü yumuşadı ve öfkenin yerini ciddi bir ifade aldı. "Bence içinde o kadar büyük bir güç var ki bu seni korkutuyor ve kendini sürekli olarak önemsiz kılmadığın sürece neye dönüşeceğini bilmediğin için bunu kasıtlı olarak yapıyorsun."

Azad ellerini bıraktı ve dakhmehe doğru konuşmadan yürümeye devam ettiler. Yol neredeyse sona ermek üzereydi. Çok geçmeden, Soraya ilerideki bir tepede karanlığın arasında silindiri biçimli bir bina gördü. Bu manzaranın içini dehşetle ya da tiksintiyle doldurması gerekirdi ama binaya dikkatle bakmadı bile. İçinden sürekli Azad'ın sözlerini tekrarlardı ve bu sözler kalp atışlarının ritmine uyana dek bunu yapmaya devam etti.

Ancak tepenin dibine vardıklarında Azad'ın sözleri büyüsünü yitirdi. Dakhmeh tüm heybetiyle karşılarında duruyordu ve Soraya midesinin bulandığını hissediyordu. Orada olmanın, *canlı* bir şekilde oraya gitmiş olmanın yarattığı *yanlışlık* hissi üstüne çöktü ve tenini ince kum taneleri gibi kapladı. Hafif hafif nefes alıp veriyor, ölümün pis kokusunu içine çekmemeye çalışıyordu.

Tepenin zirvesine yaklaştıklarında, Soraya dakhmehin içinden

dışarı sızan soluk turuncu renkli ışığı fark etti. *Haklıymışım*, dedi içinden. İçerideki sahte rahipten farklı bir yatu olabilirdi ama nedense bu kişinin en başından beri onu beklediği hissine kapıldı.

Azad'ın ona dönebileceğini, bunu yapmak zorunda olmadığını söylemesini bekledi ama Azad bir şey demedi. Açıkçası Soraya da onu vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordu. Kendisi ona bir çıkış yolu sununca, içinden buna şaşırды. “Burada beklemelisin.”

Azad başını salladı. “Bunu yapamam. Ya ikimiz de içeri gireriz ya da birlikte döneriz.”

Dönmek için beklediği bahane buydu ama onca yolu geldikten sonra bunu yapamayacağını biliyordu. “Lanetim beni korur,” dedi. “İçeri *tek başıma* girmek istiyorum.” Soraya böyle dediği anda bunun doğru olduğunu fark etti. Hayatının çözülmeye başlayan bu noktasının başka birisiyle paylaşmak istemediği mahrem bir yanı vardı.

Azad kaşlarını çattı ama Soraya'nın ciddi olduğunu düşünmüş olmalıydı ki en sonunda tamam der gibi başını salladı. “Yakınlarda olacağım. Bana ihtiyacın olursa seslen.”

Soraya bunu kabul etti ve serin gece havasını son kez içine çekip yürümeye devam etti. Elbette daha önceden bir dakhmehe hiç girmemişti; oraya sadece ölü taşıyıcılar girebilirdi. En kötü olasılığa karşı kendini hazırlamıştı. Etrafta çürümüş ya da leş kuşları tarafından didiklenmiş cesetler mi olacaktı? Bir yatuyu ölülerin parçalarıyla tekinsiz bir ayin yaparken mi görecekti? Çocukları korkutup dakhmehten uzak tutmak için anlatılan bütün masallar bir bir aklına gelmeye başladı. *Dakhmehe adım atarsan ya da bir cesedin yanında fazla kalırsan, ceset divi Nasu seni bulur ve hastalanmana neden olur.*

Ama Soraya içeri adım atar atmaz, dehşet ya da tiksinti hissetmedi. Hissettiği tek şey muazzam bir boşluktu.

Dakhmehin iki katlı olduğunu fark etti; o sırada dakhmehin çevresinde bir halka oluşturan çıkık bir platform biçiminde inşa

edilmiş olan üst katında duruyordu. Platform boyunca mezar boyutlarında dikdörtgen oyuklar vardı. Bu alçak mezarların hepsinin boş olduğunu görüp rahatladı. Elbette kuşların girebilmesi için bir çatı yoktu; hem hava umduğu kadar boğucu ve leş kokulu değildi hem de gökyüzünde parıldayan yıldızları görebiliyordu.

Platform dakhmehin ortasındaki bir çukura doğru hafif bir eğim kazanıyordu. Soraya dikkatle mezarların arasındaki yürüyüş yolundan aşağı inmeye koyuldu. Üç sıra mezar olduğunu gördü ve en ufak mezarların bulunduğu üçüncü sıranın yanından geçerken bunların çocuklara ait olduğunu tahmin etti.

Platformun sonunda tereddütle durdu. Aşağıdaki çukurda yanan bir ateş gördü; dışarıdan gördükleri ışığın kaynağı buydu. Ama bunun haricinde orada herhangi bir şey ya da biri yoktu. Birden Azad'a dışarı kalmasını söylediğine pişman oldu.

Neden herhangi birisinden korkacaksın ki? diye soran Parvaneh'in sesini duydu. Haklı değil miydi? Soraya her zaman odadaki en tehlikeli kişiydi. Bundan cesaret alarak platformun kenarına oturdu ve kayarak inmeye karar verdi.

Ayakları zemine değdiğinde beyaz bir toz bulutu oluştu ve Soraya akbabalar cesetleri yedikten sonra kemiklere ne olduğunu anladı.

Ateşin ışığında, duvardaki demir parmaklıkları fark etti. Bunlar yağmur suyunun dışarı akmasını sağlıyor olmalıydı. Ateşe biraz yaklaştı ve bir kırbaç, içinde yahniye benzer bir yemeğin kalıntıları olan boş bir kâse gördü. Bunların sahibinin nerede olduğunu merak etmeye başladığında, arkasından iki taşın birbirine sürtünürken çıkardığı sesi andıran hırıltılı bir ses duydu.

"Kimsin sen?" dedi arkasındaki kişi. Soraya bu sesi tanıyordu. "Burada ne işin var?"

Soraya hızla arkasına döndü. Platformun altındaki karanlık alanda gri saçlı, dağınık sakallı ve kırmızı gözlü pespaye kılıklı bir adam vardı. Hatırladığı kadar uzun boylu değildi ama yine de onu görünce içinden geriye çekilmek, onun ve Yaratıcı'nın yargısından kaçmak geldi. Bir

kez daha kendisine, *Neden herhangi birisinden korkacaksın ki?* diye sordu ve yumruklarını sıkarak güç almaya çalıştı.

“Beni hatırlıyor musun?” dedi sakın bir sesle.

Adam ilk önce boş boş baktı ama sonra hayretle içine bir nefes çekip, “Bana yüzünü göster,” dedi. Ona biraz yaklaştı. “Düşündüğüm kişiysen bana kendini göster.”

Soraya yine korkuya kapılmasına rağmen ateşe doğru döndü, titreyen elleriyle şalını çıkardı ve yaşlı adama hızlanan kalp atışlarının belirginleştirdiği, içinden zehir akan ince damarları göstermek için saçlarını geriye attı.

Soraya’nın yüzünü gören adamın gözleri parıldadı ve ağır ağır başını salladı. “Seni hatırlıyorum prenses,” dedi. “O geceyi hatırlıyorum.” Sırıttı. “Seni çok korkutmuştum, değil mi?”

Soraya öfkeden yüzünün alev alev yandığını hissetti. *Şu anda elimi uzatsam ona dokunabilirim*, diye düşündü. *Bakalım o zaman kim daha çok korkar?* Ama ona zarar veremezdi. Ona hâlâ ihtiyacı vardı. “Bunca zamandır gizleniyor muydun?” diye sordu. “Yatuların daha güçlü olduğunu sanıyordum. Kaçmak için büyülerinden faydalanamadın mı?”

Adamın gülümsemesi silindi. “Beni neden kimsenin bulamadığını sanıyorsun?” Ellerini iki yana açtı. “Bana zarar vermek isteyenlerin içeri girememesi için dakhmehin sınırlarına bir büyü yaptım.” Kollarını indirdi. “Ama kitaplarım olmadan, akrabalarının kalıntılarını kullanarak köylülere ufak tefek lanetler okumaktan başka bir şey gelmiyor elimden.”

Lanet sözcüğü Soraya’nın zihninde bir yılanın tıslaması gibi yankılandı ve ona amacını hatırlattı. “Kitapların yakılmadıysa, onları senin için bulabilirim,” dedi.

Adam alaycı bir sesle güldü. “Herhalde karşılığında benden bir şey isteyeceksin.”

“Baş rahip olarak anka kuşunun tüyünün nerede olduğunu öğrenmişsinizdir. Bana yerini söyle.”

Soraya'nın bu isteği adamı şaşırttıysa bile istifini hiç bozmadı. Başını tamam der gibi sallamadan önce kısa bir süre bu teklifi düşündü. "Anka kuşunun tüyü Kraliyet Ateşi'nin kalbidir," dedi.

"Ateşin içinde mi yani?" Soraya ateşin etrafındaki demir parmaklıkları, kimse ateşi söndürmesin diye gece gündüz nöbet tutan rahipleri düşündü. Ateş tapınağında tek başına olabilmenin bir yolunu bulabilirse, belki de bir aletle tüyü almayı başarabilirdi. Parvaneh işi bittikten sonra tüyü ona geri verebileceğini söylemişti. Soraya lanetini nasıl kaldırabileceğini öğrendikten sonra, tüyü gizlice yerine koyabilirdi. Ailesine ihanet etmeden özgür kalabilirdi. İçine sevince benzer bir his yayılmaya başladı.

Ama yatu aklından geçenleri anlamış gibi başını salladı. "Anlamıyorsun," dedi, "tüy ateşin içinde *değil*. Ateşin bir *parçası*. Başka bir ateşin içinde olsaydı, yanıp kül olurdu ama Kraliyet Ateşi'nin içinde alevlerin bir parçası haline gelir ve ateşe şahı koruma gücü bahşeder."

Soraya kaşlarını çatı. "Şahı koruyan şey *ateş* mi?"

Yatu evet anlamında başını salladı. "Evet ama tüy onun bir parçası olduğu sürece."

Soraya'nın sevinci çoktan silinmeye ve uzuvlarına buz gibi sinsi bir dehşet hissi yayılmaya başlamıştı. Vücudu yatunun ne dediğini zihninden önce idrak etmişti. "O halde tüyü almanın tek yolu..."

Yatu Soraya'nın lafını tamamladı: "...ateşi söndürmektir."

Bu sözler Soraya'nın kalan son umudunu da yok etti. Tüyü yerine koysa bile fark etmezdi. Tüy tek başına kardeşini koruyamazdı ve birçok ayinsel kaynağı olan ateş derhal yakılamaz, kardeşinin belirsiz bir süre boyunca tüm tehlikelere karşı savunmasız kalmasına neden olurdu. Soraya'nın lanetini nasıl kaldırabileceğini öğrenmesinin tek yolu kardeşini tehlikeye atmak ve yatunun denediği için ölüm cezasına çarptırıldığı bir suçu işlemekti.

Yatu onu izliyordu. "Ah," dedi ona acımış gibi. "Sana duymak istediklerini söylemedim galiba. Kitaplarımı aramayacağın anlamına mı geliyor bu prenses?"

"Belki kitaplarını yine de hak edebilirsin," dedi Soraya sert bir sesle.

Yatunun lanetini nasıl kaldırabileceğini bildiğine dair beslediği o umut kırıntısını az kalsın unutacaktı. Yatu yanıtı biliyorsa, tüye ihtiyacı kalmazdı. “Beni zehirli yapan laneti nasıl kaldıracağımı söyle.”

Bu sefer yatu onun bu isteğine şaşırdı. Başını salladı. “Bunu bildiğini sanıyordum prenses. Laneti kaldırmanın yolu anka kuşunun tüyü.”

Soraya endişeden yatunun tüyle ilgili sözlerini yanlış duyduğunu ya da çarpıttığını sandı. Ama yatu devam etti. “Anka kuşunun tüyünün iyileştirici bir gücü vardır. Senin durumunda, anka kuşunun tüyünün ucuyla derini delmen gerek. Parmağına batırabilirsin.”

Soraya midesinin bulandığını hissederek gözlerini yumdu. Monoton bir sesle, “Teşekkür ederim,” diye mırıldanıp yatuya sırtını döndü. İçinde bir şeylerin uyuştüğünü hissetti. Etrafındaki dünya her şey önemsiz bir rüyaymış gibi bulanıklaşırken nerede olduğunu bile unuttu. *Bu gece daha fazla düşünmeyeceğim*, dedi içinden. *Bundan böyle umutlanmayacağım.*

“Bekle prenses,” diye seslendi yatu boğuk bir sesle arkasından. “Hiçbir bilgiyi bedavaya vermem. Sana verdiğim bilgi için bana borçlusun.”

Soraya yatunun sözlerini geçiştirmiş gibi elini ona doğru salladı. “Sözümü tutup kitaplarını arayacağım ve bulunca sana getireceğim.”

“Bana bundan daha iyi bir şey verebilirsin.”

Soraya tam ne demek istediğini sormak için ona dönerken, gözünün ucuyla bulanık bir şey gördü ve küt diye bir ses duydu.

Kemiklerle dolu pis zemine yığılırken, hissettiği tek şey acıydı.

10

Bir an için gözleri karardı ama ayıldığında yerdeydi ve tek eliyle yatunun kör bir şeyle vurduğu gözünü kapatmıştı. Derken yatu elini kaptı ve Soraya kalın bir iple eldivenlerinin üstünden hızla bileklerini bağlayan adamın sert yüz hatlarını gördü. Dişlerinin arasında fildişi saplı uzun bir bıçak duruyordu. Soraya'nın başına bıçağın sapıyla vurmuş olmalıydı.

“Dur! Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Soraya, ellerini kurtarmaya çalışarak. Bıçak yüzüne o kadar yakın dururken bağırp Azad'dan yardım istemeye cesaret edemedi ama bağırarak konuşursa belki Azad sesini duyar ve bir terslik olduğunu anlardı. “Benden ne istiyorsun?”

Yatu ellerini bağlayıp ağzındaki bıçağı aldı. “Ailen canına karşılık olarak bana ne verir? Para mı? Resmi bir af mı? Eminim ki kitaplarımdan fazlasını verirler. Ya da belki seni yok edeceğim için bana para öderler.”

Soraya, Azad'a seslenmemek için dilini ısırđı. Yatu ellerini Sora-ya'nın teninden korumak için onun eteğinin ucunu kullanarak ayak bileklerini bağlamaya başlamıştı. Soraya belki hızla çağlık atarsa, üstüne atılırsa ya da bayılmış gibi numara yaparsa...

Ama bir plan yapmaya fırsat bulamadan bir şey yatuyu geriye çekip yere fırlattı. Yatu ayak bileklerini bağlamayı tamamlayamadığı için Soraya ipleri tekmeledi, yana yuvarlandı ve hemen dizlerinin üstüne oturdu. Yatuya saldıran kişinin Azad olduğunu gördü. Azad fenerini dışarıda bırakıp karanlıkta platformdan onlara yaklaşmıştı ve ona direnen yatunun elindeki bıçağı almaya çalışıyordu.

Soraya dehşet içinde yatunun ağırlığıyla yere mıhlanmış olan Azad'a ve boğazına çok yakın duran bıçağı baktı. "Git!" diye bağırdı Azad ona.

Ama Soraya onu orada bırakamazdı. Bağlı olan elleri eldivenlerinin içinde titrerken, ayağı kalkmaya ve dengesini yitirmemeye çalıştı... Birden o eldivenlerin ellerine çok bol olduğunu hatırladı. İçinden Parvanehe teşekkür etti. Yere eğilip eldivenlerden birinin kenarına, parmak uçlarının üstünde kalan hava dolu kısma bastı. Var gücüyle elini eldivenden kurtarmaya çalıştı.

Her zamanki eldivenlerini takmış olsaydı, bu plan ya işe yaramazdı ya da kendisini yaralayabilirdi. Ama kader ya da Yaratıcı -veya Parvanehe- sayesinde, eldiveni sağ elini kısmen de olsa çıkarabileceğı kadar gevşekti. Sağ elini tekrar tekrar çekerek nihayet eldivenden ve bileğindeki bağlardan kurtardı. Hızla diğeri elini de çözdü.

Soraya kendisini kurtarmaya çalışırken, Azad hâlâ yatuyla mücadele ediyordu. Ama Soraya bağlarından kurtulduğı anda başını kaldırdı ve yatunun dizini Azad'm karnına indirdiğini gördü. Azad acı içinde bağıırken yatunun bileğini bırakmak zorunda kaldı.

Onun bağıırışı Soraya'nın içinde bir kıvılcım çakmasına, bütün vücuduna utanç hissinin yayılmasına neden oldu. Azad onun yüzünden, tehlikeli planını kabul ettiğı ve bağırdığında yardımına koştuğı için ölecekti ve Soraya onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacaktı.

Bir kez daha zihninde Parvaneh'in fısıltısını duydu: *Muazzam bir güce sahip olabilirsin.*

Bu sözler artık alay değil, bir öneriydi; bir çözümdü. Yatunun elinde bir bıçak vardı ama Soraya kendi silahına sahipti. Alevlerin ışığı yatunun havaya kaldırdığı bıçağının üstüne vurdu ve Soraya'nın hissettiği utanç öfkeye dönüştü.

Tenine dokunacağım. Tenim tenine değecek. Yatunun teni soğuktu ama yine de Soraya'ya hiçbir zaman hissetmediği kadar ılık geldi. İçinde bulundukları durum hoş olmasa da bu basit duyumsama ona öylesine yabancıydı ki Soraya bir an için nerede olduğunu unuttu. Sonra neler olacağını da unuttu.

Yatu çok geçiriyormuş gibiydi. Donakalmış, gözlerini Soraya'nın eline ve derisinin altındaki zehir dolu damarlara dikmişti. İkisinin şakin bakışları altında, yatunun bileğindeki damarlar Soraya'nın çok iyi bildiği koyu yeşil renkli zehirle doldu ve koluna yayılmaya başladı. Elindeki bıçak birden Azad'ın yanına düşüp çınladı.

"Ne yaptın?" diye bağırdı boğuk bir sesle. Bileği Soraya'nın elinden kayarken yere yığıldı. Zehir boynuna doğru ilerledi ve konuşmaya çalıştığında ögürdü.

Bunu ona ben yaptım, diye düşündü Soraya. Kendisini ufak ve anlamsız hissettiği, ailesinin ona yalan söylediği ya da görmezden geldiği, kendi kabuğuna çekilip utanç verici bir şeymiş gibi gizlendiği tüm zamanları hatırladı. O zehrin tamamı artık yatunun içindeydi. Soraya yatunun boğuluşunu izlerken hafiflediğini hissetti. Bedensizdi. *Özgürdü.*

O güne dek, bir kelebekten daha büyük bir şeyin zehrine yenik düştüğünü görmemişti. Yatunun ne kadar sürede öleceğini bilmiyordu. Uyuşmuş ama merakına yenik düşmüş bir halde onu izledi.

Yatu yerde sere serpe yatarken kasılıyor ve son hayat kıvılcımları da onu terk ediyordu. Kısa bir süre sonra kıpırtısız kaldı ve damarları silikleşti. Soraya öldüğünü anladı.

"Soraya."

Yatu ölmüştü. Onu öldürmüştü ve adam bir kelebekten çok daha büyüktü.

“Soraya, ne yaptın?”

Yatunun konuştuğunu, son sözlerini tekrarladığını sandı ama sonra Azad’ın konuştuğunu fark etti. Azad yerden kalkmış yatunun cesedini inceliyor, parmaklarıyla boğazını yokluyordu.

Acı bir sessizlikten sonra, “Ölmüş,” dedi Azad. Soraya’ya baktı, dudakları hafifçe aralandı ve gözleri irileşti. “Onu öldürdün.”

Seni kurtarmak için yaptım bunu, demek istedi Soraya. *Başka seçeneğim yoktu*. Ama kendisini savunmak için doğru sözcükleri ararken bile kendisine yalan söylediğini biliyordu. Yatuyu bayıltmak için ağır bir şey arayabilirdi. Onu ona dokunmadan öldürmekle tehdit edebilirdi. *Başka* bir şey düşünebilirdi ama onu hiç düşünmeden öldürmüştü. Seneler önce ona söyledikleri yüzünden ona kızgın olduğu, duymak istediği yanıtları vermedi diye öldürmüştü... Bir de kolay olduğu için. Çünkü ufak bir yanı hep bunun ne kadar kolay olacağını merak etmişti ve karşısına bunu öğrenmek için kursuz bir fırsat çıkmıştı.

Soraya öğürdü ve yatunun açık kalmış donuk gözlerini görmemek için biri eldivenli diğeri çıplak elleriyle yüzünü kapattı. Ama ondan kurtulamazdı; yatu artık onun bir parçası olmuştu. Yerdeki ceset ona aitti. Bundan kendisi sorumluydu. “Çok üzgünüm,” dedi ama sözcükler hiçbir şeyi değiştirmede. Ellerini indirdiğinde ceset hâlâ orada olacaktı. Kendisi de hâlâ bir katil olacaktı.

Azad tenine değmemeye çalışarak elbisesinin üstünden bileklerini tuttu ve ellerini yüzünden çekti. “Üzülme,” dedi kararlılıkla. Bu sözcüklerin Soraya’nın zihninde yankılanmasına, Ramin’e karşı onu koruduğu ilk tanıştıkları günü hatırlamasına neden oldu. “İkimizi de kurtardın.”

Azad’ın bakışları da sözleri kadar tereddütsüzdü. Gölgele yüzüne yansıdı ve teni loş ışıktaki turuncu tonuna büründü. Soraya ona izin verirse belki Azad sözlerle, bir bakışla ve bir dokunuşla suçluluk his-

sini yenmesine yardımcı olabilir diye düşündü. Ne yaptığını düşünmeden Azad'ın yüzüne yaklaştı ama son anda kendisine geldi. Ama ona karşı yine de inkâr edemeyeceği bir çekim hissediyordu. Sanki görünmez bir bağ etraflarına dolanmış, onları sarıp sarmalamıştı. Aralarında her ne geçerse geçsin, o an sadece ikisine aitti ve onları kasvetli bir nikâh kıyılmış gibi birleştirmişti.

Azad kaşlarını çatı. "Bir yerin mi incindi?" diye sordu.

Soraya ölüme ait o yerde son derece uygunsuz bir kakhaha patlattı. "Beni kimse incitemez," dedi telaşla. Sonra daha sakın bir sesle devam etti. "Artık bitti. Masal burada sona eriyor Azad."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Azad bileklerini sıkıca tutarak. "Yatu sana ne söyledi? Hiçbir açıklama yapmadan masalın sona erdiğini söyleyemezsin."

Haklıydı. Kendisini onun için tehlikeye atmış, onu kurtarmak için yardıma koşmuş, en kötü anında onu teselli etmişti. Onu kendisinden uzaklaştırması doğru olmazdı. Azad gerçeği öğrenmeden ve bu maceraya boşuna atıldıklarını anlamadan bunu yapamazdı.

"Lanetimi kaldırabilmem için anka kuşunun tüyüne ihtiyacım var. Yatuya bu yüzden geldim. O adam vatana ihanetten tutuklanana dek baş rahipmiş gibi rol yapmıştı. Ona tüyü nasıl bulabileceğimi sordum."

Azad pür dikkat onu dinliyordu. "Peki sana söyledi mi?"

Soraya ona, yatunun anka kuşunun tüyü ve ateşle ilgili olarak söylediklerini ve ancak ikisinin birlikte şaha anka kuşunun korumasını sağladığını açıkladı. "Şimdi anladın mı? Bunu yaparsam aileme ihanet etmek zorunda kalırım." Azad'a bakıp durumu anladığına dair herhangi bir işaret bekledi ama Azad gözlerinde inatçı bir parıltıyla başını salladı. "Hayır Soraya. Bu noktada vazgeçemezsin. Belki de yatu yalan söylemiştir. Belki ateş tapınağına gidersek, kimseyi tehlikeye atmadan tüyü ödünç almanın bir yolunu bulabiliriz."

"Hayır," dedi Soraya hemen. Geri çekildi ve ona kontrolünü kaybetmesinin ne kadar kolay olduğunu hatırlatan cesede baktı. "Kendime bunu yapabilecek kadar güvenmiyorum."

“Ben pes etmeyeceğim,” dedi Azad. “Birlikte bunu yapmanın bir yolunu bulacağız.”

Azad yine elini tutmak istedi ama Soraya hayretle geri çekildi. “Seni anlamıyorum. Ben bir katilim Azad. Az önce birisini öldürdüğüme şahit oldun. Neden hâlâ bana yardım etmek istiyosun?”

Azad ona yaklaşırken ağır ağır başını salladı. “Hayatımı kurtardın Soraya. Yaptığın şey savaş alanında askerlerin yaptığından nasıl farklı olabilir? Kimse seni bir yatuyu öldürdüğün için suçlamaz. Bana onun vatana ihanet suçundan arandığını söyledin.”

Azad’ın dedikleri mantıklıydı ama Soraya başkaları için doğru olan şeylerin kendisini için asla doğru olmadığını biliyordu. Ailesi birisini öldürdüğünü öğrenecek olursa, ona farklı bir gözle bakmaya başlardı: Uykuda olan, zehrini kullanmayan bir yılan olarak değil, uyanmış ve saldırmaya hazır bir yılan olarak görürlerdi. Soraya ürpererek Şahmar’ı düşündü.

“Bu durum farklı,” dedi.

“Nasıl farklı?”

“Çünkü neler olacağını görmek için ona dokundum!” diye bağırdı Soraya kollarını etrafına dolayarak. “Neler yapabileceğimi görmek istedim. Yaptığım şey bir savaşçının görevi değildi. Bu...” Ağzında acı bir tatla başını salladı. “Bir güç gösterisiydi.”

Azad’ın ne tepki vereceğini merak etti ve yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmesini bekledi. Yutkunurken boğazının hareket ettiğini, parmaklarını hafifçe kıvrıdığını gördü ama bu işaretler dışında ne düşündüğünü ele vermemişti.

Soraya’nın bakışları, ikisi de farklı nedenlerden dolayı ona acı hissettiren Azad ile ceset arasında gidip geldi. İkisine de sırtını dönüp kollarını sıkıca etrafına doladı ve omuzlarını sarkıttı. Ama kendisini ufaltması için çok geç kalmıştı. Olanlar olmuştu.

Azad hafifçe omuzlarını kavradı ve Soraya’nın omuzları adeta onu bir büyüden kurtarmış gibi gevşedi. Sonra gözlerini kırptırarak kapattı. Azad arkasından öylesine alçak ve yumuşak bir sesle

konuştı ki Soraya bu ses zihninden geliyormuş gibi hissetti. “Beni dinle Soraya,” dedi ses onu sarıp sarmalayarak. “Nedenlerin ne olursa olsun ve herkes ne derse desin, bunu yaptığına memnunum. Bence sen... *olağanüstüsün*.”

Azad bu son sözcüğü nefesini dışarı verirken söylemiş, Soraya ılık nefesini boynunun kıvrımında hissetmişti. Soraya ona sokulmaktan, Azad’ın ona her şeyi unutturacak kadar sımsıkı sarılmasına izin vermekten başka bir şey istemiyordu. Ona inanana kadar sözlerinin derisine nüfuz etmesini istiyordu. O güne dek hissetmediği kadar derin, insan dokunuşunu hissetmekten de güçlü bir istekti bu. Gözlerini açarken kalbinde ince bir sızı hissetti.

“Cesedi akbabalara bırakalım,” dedi Azad. Ellerini onun omuzlarından çekip diğer eldivenini aramaya koyuldu.

“Hayır,” dedi Soraya şaşılacak bir kararlılıkla. “Onu platforma koymamız gerek.” Cesetler, Yok Edici’ye aitti ve geriye kemikler kalana dek Yaratıcı’nın toprağını kirletirlerdi. Soraya o gece çok fazla kural çiğnemişti; en azından bunu doğru yapmak ona çok önemli geliyordu.

Azad buna karşı çıkacakmış gibiydi ama sonra iç çekti. “Tamam.” Cesedi omzuna atıp platforma taşıdı ve kayanın üstüne yerleştirdi. Soraya yatunun kenardan sarkan ayaklarına odaklanmamaya çalıştı.

“Şimdi buradan gidelim ve aklımızdan çıkaralım,” dedi Azad. Soraya’ya eldivenini uzattı. “Ama masalımız henüz sona ermedi Soraya. Bundan emin olabilirsin.”

Soraya ona karşı çıkamayacak kadar yorgundu; özellikle de onun haklı olmasını istediği için. “Beni eve götür,” diye fısıldadı eldivenini alırken. Eldivenini taktı, elini ona uzattı ve Azad’ın onu dakhmehten çıkarıp yaşayanların dünyasına geri götürmesine izin verdi.

11

Azad'la şehrin boş sokaklarından geçip sarayın kapılarına giderken etrafıyla ilgilenmiyordu. Bir kez daha şehir duvarlarının ve sarayın kapılarının orada nöbet tutan muhafızlar vakit çok geç olmasına rağmen Azad'ın üniformasını görünce geçmelerine izin verdi. Soraya büyük bir suçluluk hissine kapılmış olduğu halde, Azad için her şeyin ne kadar kolay olduğunu düşünmeden edemedi. Yeni statüsü ve özgüveniyle dilediği her yere gidebilirdi. Soraya ise ellerini kana bulamadan saraydan bile çıkamıyordu.

Yatunun yüzü, hem donuk hem de suçlayıcı olan gözleri, zehrin damarlarından boynunun gerilmiş kaslarına nasıl yayıldığı hâlâ gözlerinin önündeydi.

Omzunda bir şey hissetti ve Azad olduğunu fark etmeden önce irkildi. Onun bu tepkisini gören Azad elini geri çekti. Ona bir şey dedi -nasıl olduğunu, onunla kalmasını isteyip istemediğini sordu- ve Soraya zihnindeki suçluluk hissini gürültüsünden Azad'ın ne dediğini güçlükle anlayıp hayır anlamında başını salladı.

İçinden ağlamak geliyordu, en azından biraz rahatlamak isti-

yordu ama kendisini bir çiçek gibi solmuş ve bomboş hissediyordu. Giysileri ve saçları hâlâ dakhmehin ölüm kokusunu ve pisliğini taşıyordu. Eldivenlerini ve elbisesini lekeleyen kemik tozunun yanı sıra, bunlar ciğerlerine de hapsolmuştu. Ama Soraya yıkanıp giysilerini değiştirse, hatta giysilerini yaksa bile dakhmehi hayatının sonuna dek içinde taşıyacağını biliyordu. Hayatta olanların bu yüzden oraya girmemesi gerekiyordu. Dakhmehi tam anlamıyla geride bırakmak asla mümkün değildi.

Gülistana vardıklarında birbirlerinden ayrıldılar. Soraya o gece dışarı çıkmadan önce kuşağının içine gizlediği anahtarını çıkarıp tek başına bahçeye girdi ama bir türlü odasına gidemedi. Vücudu kıpırdamak istemiyordu. Azad onu oradan çıkarmasaydı, acaba hâlâ yatunun cesedinin başında mı dururdu diye düşündü. Her zaman suçluluğun bir duygu olduğunu düşünmüştü ama artık bunun bir hastalık, yüksek ateş gibi bir hal olduğunu anlıyordu. Bu duygu onu kasları sınırlarını zorlayacak kadar gerilmiş, vücudu bu yeni ve dehşet verici gerçeğin etrafında bükülmüş gibi hissettiriyordu.

Bir katildi. Bir canavardı.

Bahçede etrafına bakındı. Dakhmehle uzaktan yakından bir ilgisi olmayan bir yerdi; hayat doluydu, hava çiğ ve gül kokusuyla taze, temizdi. Kendi elleriyle yarattığı, öldüremediği hayattı.

Karmaşık ve güzel bir yalandı bu.

Ne yaptığını düşünmeden eldivenlerini çıkardı, en yakınındaki güle gitti ve sapından koparıp parçaladı. Kendisini o bahçeye sahip olduğu sürece iyi yürekli olduğuna, sadece kötülük yapmak, öldürmek için yaratılmamış olduğuna inandırmıştı. Ama o gece gaddar ve ölümcül bir yaratık olmanın ne kadar kolay olduğunu, iyi yürekli ve önemsiz olmanın ise çok çaba gerektirdiğini anlamıştı. Bunlar onun için aynı şeyler değil miydi?

Boğuk bir çığlıkla güllere saldırdı ve eline dikenlerin batmasına aldırış bile etmeden hepsini sapından koparmaya başladı. Her şeyi yok etme arzusuyla bahçeyi dolaştı, bütün gülleri söküp ayaklarının

altında parçalandı. Sabahleyin bu korkunç manzarayla karşılaştığında utanacağını biliyordu ama o anda -o anda- katışıksız bir huzurdan başka bir şey hissetmiyordu. Kendisini kaybetmişti ama hayatında ilk kez *gerçek* kişiliğine uygun bir şekilde hareket ettiğini hissediyordu.

Her şey bittiğinde nefes nefese kalmıştı. Ellerine toprak, ya kan ya da gül yapraklarının rengi bulaşmıştı ve elbisesi mahvolmuştu. Zemin parçalanmış güllerle ve kırık saplarıyla kaplanmıştı. Birisi gülistanı görse, bir fırtınada yerle bir olduğunu düşünebilirdi.

Kulaklarında kendi kanının akışından başka bir ses yoktu ama önündeki çıplak bir gül sapına gri ve kanat çırpın bir şey konduğunda bu ses de dindi. *Parvaneh*, dedi içinden hem gül sapının üstündeki yarattığı hem de anında gözlerinin önünde beliren yüzü düşünerek.

Parvaneh o sırada bile onu bekliyordu ve eldivenini rehin tutuyordu. *Bunu geri almak için gel*, demişti. Soraya onu ve Parvaneh'i, bir canavarı diğeriyle bir arada tutan görünmez güçlü bir ip gibi bu sözlerin çekimini hissetti. Parvaneh onu hâlâ insan gibi hissettiren tek kişiydi. Azad bunu bile başaramamıştı. O fazla masumdu, elleri tertemizdi.

Soraya elini uzattı ve parmağı pervanenin kanadının üstünde havada asılı kaldı. Onu öldürmesi artık bir fark yaratır mıydı? Bu seçimi yapmaya fırsat bulamadan, pervane güvenli bir yere uçup onu tuhaf bir mahrumiyet hissiyle baş başa bıraktı.

Bunu almak için geri gelmen gerekecek.

Soraya sessize gülistanın kapısından dışarı çıktı ve Azad'a gösterdiği gizli girişe giden merdivenlere yöneldi. O gece ihtiyaç duyduğu şeyin gülistan olmadığını anlamıştı. Ne güllerin ne de Azad'ın güzel sözlerinin tesellisine ihtiyacı vardı.

O gece bir başka canavarı görmesi gerekiyordu.

Mağara neredeyse tamamıyla karanlıktı ve etrafı sadece mağadaki birkaç kor aydınlatıyordu. Soraya öyle olmasına sevindi. Karanlık her şeyi gizlerdi. Elbisesine bulaşmış olan kemik tozlarını,

sıyrıklar içinde kalmış kan lekeli ellerini ve derisinin altındaki zehri gizliyordu. Orada bir sestten ibaretti.

Daha doğrusu Parvaneh'in, "Gördüğüm kadarıyla hareketli bir gece geçirmişsin," dediğini duyana dek öyle olduğunu düşündü.

Soraya gözlerini kısıp parmaklıkların diğer tarafına baktı ve Parvaneh'in gözlerinin insana ait olmayan parıltısını gördü. "Elbette karanlıkta görebiliyorsun," diye mırıldandı.

Parvaneh parmaklıklara doğru yürüdü. Ona yaklaştığı için Soraya onu biraz daha iyi görebildi. "Döndün. Tüyü alabildin mi?"

Soraya birden öfkелendiğini, soğuk ellerine bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Tüyün lanetimi kaldırmayacağını en başından beri biliyordun," dedi bitkin ve çatlak bir sesle.

Parvaneh hayal kırıklığıyla ona bakıp omuzlarını sarkıttı. "Demek öğrendin," dedi keyfi kaçmış gibi.

"Bunu neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü söyleseydim, bana asla tüyü getirmezdin."

"Beni *kullandın* mı yani?"

"Sen beni kullanmadın mı?" diye sordu Parvaneh sesini yükselterek. "Buraya ilk geldiğinde laneti nasıl kaldıracağını söylemiş olsaydım, bir daha ne buraya gelirdin ne de beni düşünürdün. Birbirimize yaptığımız anlaşmadan başka bir şey borçlu değiliz. Sen bana tüyü getirdin, ben de sana lanetini nasıl kaldıracağını söyledim. Sözümü tutmuş olurdum."

Soraya tiksintiyle başını salladı. "Tüm bunlar senin için bir oyundan başka bir şey değil."

"*Hayır,*" dedi Parvaneh. Sesi mağarada yankılandı. Parmaklıkları o kadar sıkı sıkı kavradı ki damarları kabardı. "Benim için bir oyun değil bu Soraya. O tüye ihtiyacım var. Neden onu bana getirmeden buraya geldiğini bilmiyorum. Divlerin gizli planlarını öğrenmek için beni kandırabileceğini mi sandın? Bu zindandan daha kötü şeylere dayanırken bile çok daha değerli sırları sakladım. Tüyü getirmediysen..."

"Onu sana getiremem," dedi Soraya bıkkınlıkla. Yüzünü, deri-

sinin altında bir nabız gibi atan damarları işaret etti. “Tüy bende olsaydı, şu ana dek kullanmaz mıydım sanıyorsun?”

Parvaneh, Soraya’nın gözlerinin içine baktı ve gözlerinin o tuhaf parıltısı güçlendi. “Ama nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Soraya sessiz kalarak yanıt verdi.

“Tüyün nerede olduğunu biliyorsun ama alamıyorsun. Neden?”

“Onu alırsam aileme ve bildiğim her şeye ihanet etmiş olurum.”

“Neden onları bu kadar önemsiyorsun?” Parvaneh sesini bağırarak kadar yükseltmişti. “Seni aralarına kabul etmediklerine göre, gerçek ailen sayılırlar mı? Seni dışladılar ve küçümsediler. Neden hâlâ onları düşünüyorsun?” Soraya onun nasıl bir yaratık olduğunu bilmiyor olsaydı, yüzü çarpılmış, sesi isterik çıkan Parvaneh’in ağlamak üzere olduğunu düşünebilirdi. Bu ani duygu patlamasının arkasındaki nedenin ne olabileceğini merak etti ama onun sonraki sözlerini duyunca, ona karşı hissettiği bir parça sempati de yok oldu: “Zorluklarla mücadele etmeyi göze almazsan, lanetinden asla kurtulamazsın.”

“Göze almazsam mı?” diye bağırdı Soraya. “Tüyün nerede olduğunu nasıl öğrendiğimi sanıyorsun? Bu gece bir dakhmehe girdim. Bana saldırmaya çalışan bir yatuyla konuştum. Bu gece...”

Soraya sözlerini tamamlayamadan sesi çatladı ve en sonunda gözyaşları öylesine şiddetli bir şekilde boşaldı ki kendisi yere atıp kutsal bir varlığın karşısında günah çıkarıyormuş gibi alnını toprak ve taş zemine yasladı.

Gözyaşlarını içinde tutmadı. Ağlayarak dakhmehe ciğerlerinden atıyormuş gibi hissetti. Dökecek gözyaşı kalmadığında, artık gergin ya da öfkeli değildi. Uykusu gelmiş gibiydi. Zindanda yere kıvrılıp uyuyabilirmiş gibi hissetti.

Başını kaldırıncaya, Parvaneh’in karşısında yere oturmuş dikkatle onu izlediğini gördü. “Dakhmehte neler oldu Soraya?”

Azad’ın, *Şimdi buradan gidelim ve aklımızdan çıkaralım*, dediğini hatırladı. Ama Soraya günahını zindana gömmek için orada değil miydi? Hem o itirafı duyup da onu yargılamayacak olan bir iblisten daha iyi bir seçeneği olabilir miydi?

“Oraya yanıtları bulmak için gittim,” dedi Soraya. Sözcükler de gözyaşlarının aktığı gibi kolaylıkla ağzından döküldü. “Yatuya tüyü nerede bulabileceğimi sordum ama bana verdiği yanıt... Bunu yapmam mümkün değil.” Soraya gözlerini yumdu ama mağaranın karanlığı bile onu gerçekliğinden koruyamazdı. “Bu gece, canlı bir insana dokunduğumda neler olduğunu öğrendim. Kazara değil, isteyerek ve kasıtlı olarak öldürebildiğimi öğrendim.” Yutkundu. “Büyük bir öfkeyle öldürebildiğimi öğrendim.”

Gözlerini açtı çünkü Parvaneh’in yüzünde onu yargılayan bir ifade görmeyeceğini biliyordu. Ama ona baktığında Parvaneh’in bakışlarını yere çevirmesini beklemiyordu. Parvaneh dalgın dalgın yerdeki bir noktaya bakıyordu ve Soraya’nın duyamadığı özel bir konuşma yapıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı. En sonunda, başını kaldırıp Soraya’ya baktı. “Bu durumda seçimini yaptın mı?” diye sordu.

Soraya başını salladı. “Seçeneğim yok. Hep lanetim olmadan kim olurdum, gizlenerek ve utanç içinde büyümemiş olsaydım nasıl birisi olurdum diye merak ettim. Ama bu gecedен sonra, nasıl birisine dönüştüğümü, izlediğim bu yolun beni nasıl etkilediğini anlamaya çalışıyorum. Zehrin beni bir canavara dönüştüreceğinden korkardım ama ya bundan kurtulmaya çalışmak beni daha da korkunç bir canavara dönüştürürse?”

Parvaneh yanıt vermedi. Gözlerinde derin ve muğlak bir ifadeyle ona bakıyordu. Soraya bir kez daha Parvaneh’in daha önceden nasıl bir hayat sürdüğünü, o sözünü ettiği ‘çok daha kötü’ şeylerin neler olduğunu merak etti. Neden Parvaneh’in yüzündeki çizgilerde ve desenlerde kendi pişmanlığını okuyabildiğini hissediyordu? Aralarına çöken sessizlikte bir ateş söndükten sonra etrafa saçılan küller gibi derin bir anlayış süzüldü.

“O zaman bunu yapma,” dedi Parvaneh en sonunda. Kararlı sesi mağarada cınladı ve parmaklıklara yaklaştı. “Seçeneğin olmadığı konusunda yanılıyorsun. Sen çoktan bir seçim *yaptın*. Şimdi bunu kabullen. Atashar’ın en güçlü ve iyi korunan varlığısın. Neden bun-

dan vazgeçmek istiyorsun? Neden kendini savunmasız hale getirmek istiyorsun? Dünya tehlikeli bir yer.”

Soraya bir kez daha yatuyu düşündü ama bu sefer onu ölü değil canlı haliyle gözlerinin önüne getirdi. Gözünün sızladığını hissederken, üstüne eğilmiş bileklerini bağlamakta olan yatuyu düşündü. Yatunun bileğini kavradığında lanetinin gücü onu heyecanlandırmamış mıydı? Ona saldıran adamı etkisiz hale getirmenin ne kadar kolay olduğuna şaşırmamış mıydı? Laneti olmasaydı, yatu Azad’ı öldürür, onu da fidye istemek için rehin alırdı. Öte yandan, laneti olmasaydı oraya gitmesi için bir nedeni de olmazdı.

“Yatuyu öldürmemin nedeni güç sahibi olmakla ilgili sözlerin ve sensin,” dedi Soraya öfkeyle. Haksız bir suçlamaydı ama onu biraz olsun rahatlatmıştı. “Bu gece aklımdan bunlar geçiyordu. Onu öldürdüğümde güç sergilediğimi sandım ama aslında sadece bir parçamı kaybettim. *Tehlikeli* olmak, bildiğin herkes seni geride bırakırken aileni utandırmamak için duvarların arkasına saklanmak zorunda kalmak güç değil. Ailemi istiyorum. Hayatımda birileri olsun istiyorum. Ben...” Ama ona çok yeni ve alaycı sözlerle maruz kalamayacak kadar değerli olan *sevgi* sözcüğü ağzından çıkmadı.

Parvaneh biraz düşündü. “Belki de etrafında yanlış kişileri tutuyorsundur. Kız kardeşlerim seni memnuniyetle aralarına kabul ederler. Beni hemen serbest bırakırsan, seni onlara götürebilirim. Yeni bir ailen olur.”

Soraya hayretle güldü. İlk başlarda Parvaneh’in onunla dalga geçtiğini sandı ama ses tonu ciddiydi ve bu teklifi içtenlikle yapmıştı. “Ailemi unutmamı ve divlere katılmamı mı istiyorsun?”

“Divlere değil, pariklere.”

“Hâlâ aradaki farkı anlayamadım,” diye mırıldandı Soraya doğrulurken.

“Annene sor. O aradaki farkı biliyor.”

Bunu duyan Soraya donakaldı. “Ne demek istiyorsun?”

Parvaneh yerden kalkarken, Soraya’nın ummadığı kadar zorlandı. Bu kadar uzun süre üzerlik otuna maruz kalan bir dibe ne olurdu?

“Annenin sana lanetinle ilgili olarak neden yalan söylediğini hiç düşünmedin mi? Bunun nedeni bunu sana onun yapmış olması.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Soraya. “Bunu bana pariklerin yaptığını söylemiştin.”

“Annenin isteği üzerine yaptılar. Seni üstü yıldızlarla kaplı bir battaniyeye sarıp sarmalamış bir halde pariklere getirdi ve bu laneti koymalarını istedi. Bunun nasıl yapıldığını merak ediyor musun? Seni zehirli kılan şey bir divin kanı. Bir insan bir divin kalbinden akan kanlarla yıkanır, o divin özelliklerini alır. Sen birkaç damla kana maruz kalmış olmalısın.”

Soraya duyduğu sözleri kupkuru kalmış bir toprak parçasının yağmur damlalarını emdiği gibi emmeye çalıştı. Geçmişiyile ilgili çok az şey biliyordu. Ama her sözcük biraz daha derisine saplandı ve iblislerle arasındaki bağı biraz daha doğruladı. “Annemin bu tür bir şey yapması için hiçbir nedeni yoktu.”

“Gidip ona sor,” dedi Parvaneh sabırsız bir sesle.

Soraya fena halde ağrımaya başlayan başını salladı. “Buraya geri gelmemeliydim. Artık ikimiz de birbirimize yardımcı olamayız.” Gitmek üzere arkasını döndü.

“Soraya, bekle!” diye seslendi Parvaneh. “Bu senin.” Parmaklıkların arasından ona koyu renkli bir şey uzattı.

Soraya ona yaklaştı ama çıplak ellerini ona uzatmaktan korkuyordu.

Parvaneh onun neden tereddüt ettiğini anlayınca, “Korkma,” dedi. “Al bunu. İkimiz adına da dikkatli olacağım.”

Soraya ağır ağır elini kaldırdı ve eldiveninin tanıdık yumuşak kumaşını hissedene dek karanlıkta elini ona uzattı. Eldivenini alırken, Parvaneh o gece birisini öldürmesine neden olduysa bile, kendisini ve Azad’ı bu sayede kurtardığını hatırladı.

Parvaneh eldiveni bırakmadı. Dudaklarını söylemediği sözcükleri içinde tutmak için birbirine bastırmıştı ve gözlerinde tuhaf bir parıltı belirmişti. Ama sonra başını salladı ve eldiven parmaklarının arasından kaydı. “Bilmediğin ve sana söyleyemeyeceğim çok şey var,”

dedi. “Ama inan ki senin yerinde olsaydım, güzel bir söz ya da hoş bir dokunuş uğruna zırhımdan vazgeçmezdim. Bir canavardan diğerine bir tavsiye olarak sana bunu söyleyebilirim.”

Sanki Soraya'nın geri geleceğinden eminmiş gibi başka bir şey söylemeden ve veda etmeden karanlığa döndü.

12

Ertesi sabah –nikâh sabahı– Soraya’nın kahvaltısını annesi getirdi. Tahmineh çoktan mor ipekli bir kumaştan dikilmiş tören elbisesini giymişti ve saçları değerli taşlarla örülmüştü. Soraya onun yanında kendisini pespaye ve bakımsız hissetti. En fazla bir saat kadar uyuyabilmişti ve uykuya daldığı o kısacık sürede korkunç kâbuslar görmüştü. Bir bakıma, törene katılmayacağına memnundu.

Annesi ona endişeli bir bakış fırlattı ve kahvaltı tepsisini odadaki alçak masaya koydu. “Bu sabah biraz birlikte vakit geçirmenin güzel olacağını düşündüm,” dedi. Masanın etrafındaki minderlere karşılıklı oturacak şekilde yerleştiler. “Bu sene nikâh yüzünden fazla vakit geçiremediğimizi biliyorum ve bu konuda çok üzgünüm. Ama bugünden sonra bunu telafi edeceğim.”

Soraya yanıt vermemek için ağzına bir hurma attı. Elbette annesinin dediği doğru değildi. Törenden sonra bile Tahmineh, Laleh’in Şahbanu olarak yeni rolüne uyum sağlamasına yardım edecekti ve

birkaç ay içinde onu geride bırakıp hep birlikte Golvahar'dan ayrılacaklardı.

Belki de Tahmineh o gün Soraya'nın keyifsiz olacağını düşünmüştü; sürekli olarak konuşuyor, ondan pek bir karşılık beklemeden saray dedikodularını anlatıyordu. Soraya için sorun değildi; düşünebildiği tek şey Parvaneh'in Tahmineh'in lanetten sorumlu olduğuna dair ortaya attığı iddiaydı ve ağzını açacak olursa, annesine bunu soracağından korkuyordu.

Soraya, Tahmineh'in lanetin ayrıntılarıyla ilgili olarak yalan söylediğinden emindi ama onun kızının lanetlenmesini *istemiş* olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bunun hiçbir mantıklı nedeni yoktu. Soraya hanedanlıkları için daimi bir tehditti. Sarayda özgürce dolaşabilse, iyi bir evlilik yapabilse ya da gizlemeleri gereken korkunç bir sır olmasaydı, ailesi için çok daha değerli olurdu. Parvaneh'in suçlaması çok saçmaydı.

Gidip ona nedenini sor, demişti Parvaneh sanki bu soruyu sormak çok kolaymış gibi. Ama Soraya bu tür bir sorunun bir suçlamadan farksız olacağını ve annesini –*şahın annesini*– divlerle birlik olmakla ve yasak büyüler yapmakla suçlamanın en iyi ihtimalde büyük bir saygısızlık ve en kötü ihtimaldeyse hainlik sayılacağını biliyordu.

Peki ya Parvaneh yanılıyorsa? diye düşündü. Ya bir hiç uğruna annesiyle arasındaki ilişkiyi mahvederse? O anda bile aralarında önlerindeki masadan çok daha büyük bir uçurum olduğunu hissediyordu: Zindanın ve dibinde yatunun cesedinin yattığı dakhmehi de içine alabilecek kadar büyük bir uçurumdu bu. Ya o anda hissettiğinden de derin bir yalnızlık varsa?

Tahmineh nihayet gitmek üzere ayağa kalkınca, Soraya elinde olmadan rahatladığını hissetti. "Gelini kontrol edip hazır olup olmadığına bakmalıyım," dedi Tahmineh. Bundan bir görevmiş gibi söz etmesine rağmen Soraya annesinin sesindeki gururu ve heyecanı duyabiliyordu. Bir kız evlatla kurmak istediği türden bir ilişkiydi

bu... Peki o zaman neden öz kızını gölgelerin arasında yaşamaya mahkûm etmişti?

Tahmineh kapıda Soraya'ya döndü ve sesini alçaltarak, "Div konusunda ne kadar hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama sana yardım etmeyeceğini biliyorum. Onların dediği hiçbir şeye güven olmaz," dedi.

"Biliyorum anne."

Tahmineh gülümsedi. "Anladığına sevindim. Anlamıyorsan bile şu anda bana güven. İleride ne demek istediğimi anlarsın."

Soraya tamam der gibi başını salladı ama annesi odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra göğsünde bir çığlğın yükseldiğini hissetti. İçinden, *Neyin gerçek olduğunu bilmezken sana nasıl güvenebilirim?* diye sormak geçti. Ama annesi bir konuda haklıydı: Parvaneh onu tek sözcükle, tek imayla yok etmişti. Soraya ona asla tam olarak inanmayacaktı ama doğruyu söylemiş olabilir mi diye düşünmeden de edemeyecekti.

Ne yaptığını bile fark etmeden yatağının yanındaki gizli kapıya gitti ve dehlizlere çıktı. Hissettiği şüpheyi ya doğrulayacak ya da sonsuza dek aklından atmasını sağlayacak *bir şey* yapmalıydı. Annesine doğrudan soru soramayacağı için, kanıt bulabilmek için odalarını gizlice araştırması gerekecekti. Annesi o sırada Laleh'in yanında olmalıydı. Daha sonra da tören için hep birlikte bahçeye çıkacaklardı ve odaları boş olacaktı. Böylece, Soraya kimse görmeden odalara girip çıkabilirdi.

Ama annesinin bekleme odasına vardığında tereddüt etti. Oda boştu ama annesinin yasemin kokusu hâlâ hissediliyordu. Soraya her zaman olduğu gibi kendisini ona yasak olan bir yere giriyormuş gibi hissetti.

Ama o odaya girmesinin amacı kanıt aramaktan başka bir şey değildi. Araştırmasına bekleme odasından başladı. Hâlâ odadaki her şeyi kirlettiğini hissederek hızla minderleri ters çevirdi ve boş vazoların içine baktı.

Orada bir şey gizlemeye uygun fazla yer olmadığı için yatak odasına geçti. Araştırmasına devam ederken, dikkatli ve saygılı davranmayı unutmaya başladı. Yatakların, sandalyelerin, hatta kilimlerin altına baktı; çekmeceleri, mücevher kutularını karıştırdı ve gardırobunu açıp onu garip bir şekilde tatmin eden kaba hareketlerle annesinin tuvaletleri bir kenara itti. Ne aradığını bile bilmeden her yere baktı.

Annesinin onun lanetiyle ilgili bir şeyler bildiğine dair bir kanıt arıyordu ama yazılı bir itiraf haricinde bu işaretin ne olabileceğini bilemiyordu. Belki de annesinin eşyalarını karıştırmayı seçmiş olmasının nedeni buydu: Parvaneh'in haklı olduğunu değil, tam aksi-ne haksız olduğunu kanıtlamaktı.

İşte tam o sırada bir şey bulduğunu fark etti.

Etrafı karıştırırken, annesinin yatağının karşısındaki duvarda asılı olan bir duvar halısını indirmişti. Bunu yerine asmaya giderken, duvardaki taşlardan birinin diğerlerinden daha farklı olduğunu gördü. Taşın kenarları birisi kurcalamış gibi çentikliydi. Soraya dizlerinin üstüne çöküp taşı daha yakından inceledi. Gevşek olduğunu fark edince kendisine bunun sadece gevşek bir taş olduğunu ve odanın güzelliğini bozduğu için annesinin bunu bir duvar halısıyla kapattığını söyleyerek taşı yerinden çıkardı.

Tam bu düşünceye inanmış gibiyken duvarın içinde bir şey buldu. Belli ki annesinin gizlemek istediği bir şeydi. *Bu her ne ise, ona ait olmayabilir*, diye düşündü. *Bizden yüzlerce sene önce birisi buraya koymuş olabilir*. Soraya elini duvara soktu ve bir bohça biçiminde bağlanmış bir sürü paçavra çıkardı. Üstlerinde kan lekeleri vardı.

Paçavraları açıp yere serdi. Sonra inledi ve elleriyle yüzünü kapattı.

Bunlar bir battaniyenin parçalarıydı ve kesinlikle kan lekeleriyle kaplıydı. Ama kan, toz ve kirin altında, silinmeye başlamış ve rengi solmuş bir desen gördü: yıldızlar.

Paçavraları koklayınca, etrafında üzerlik otu kokusu hissetti

ve Parvaneh'in dediklerini hatırladı: *Seni üstü yıldızlarla kaplı bir battaniyeye sarıp sarmalamış bir halde pariklere getirdi ve bu laneti koymalarını istedi.*

Parçalar Soraya'nın zihninde yerine oturmaya başladı. Kızını her gördüğünde, yüzünde acı ve suçlu bir ifade beliren Tahmineh. Soraya'nın zindandaki divle konuşmaması için ısrarcı davranması ve Parvaneh'in ona neler söylediğini panik içinde ısrarla sorması. Küçüklüğünde Soraya'nın sorduğu soruları hep geçiştirmesi. Annesi masalındaki tutarsız kısımları örtbas etmek için hep, *Çünkü divler gizemli ve adilane olmayan yaratıklardır*, derdi.

Soraya yıldız deseninde farklı bir mesaj okumaya çalışırken kesik kesik nefes alıp verdiğini duydu. Ama yıldızlar tekrar tekrar tek bir gerçeği anlatıyorlardı: *Bunu bana o yaptı. En başından beri biliyordu.*

Soraya hâlâ annesinin neden öz kızını bu şekilde mahvettiğini anlamamıştı ama bir divin kalbinden akan kan damlalarıyla lekelenmiş olan o battaniyeyi inkâr edemezdi.

Neden Soroush değil de ben? Çocukluğundan beri aklını kurcalamış olan soruyu sormadan edemiyordu. Neden kendisi lanetlenmişti de ikiz erkek kardeşi lanetlenmemişti? Neden erkek kardeşi aydınlıkta büyüyeblsin diye kendisinin gölgelerin arasında yaşaması gerekmişti? Ailesi onun için bir şey bile yapmadığı halde, neden kardeşinin iyiliği için tüyü almamayı seçmişti?

Zihninde Parvaneh'in, *Seni aralarına kabul etmediklerine göre, gerçek ailen sayılırlar mı? Seni dışladılar ve küçümsediler*, diye sorduğunu duydu.

Azad'ın tatlı bir sesle, *Ama masamız henüz sona ermedi Soraya*, diye vaatle bulunduğunu duydu.

Seslerini gayet net bir biçimde duydu ama annesini, babasını, erkek kardeşini ya da Atashar halkını düşünmeye çalıştığında duyduğu tek şey sessizlik oldu.

Kan lekeli battaniyenin yıldızlarında, yapması gereken seçimi gördü. Her zaman istediği hayatı yaşayabilmek için onu boğmaktan

başka bir işe yaramamış olan bağları koparmayı seçebilirdi. İhtiyacı olan tek şey annesinin ona vermiş olduğu o zehri içinden atmaktı.

Soraya titreyen ellerle battaniyeyi kolunun altına sıkıştırdı ve duvar halısını tekrar asmadan odadan çıktı. İzlemesi gereken yolu gayet iyi bilerek odasına giderken, kanı tüm vücuduna düzenli bir ritimde yayılıyordu. Üstüne bir şimşek isabet etmiş ve içinde bir ateş yanmaya başlamış gibi hissediyordu. Tüyü almak için fazla beklerse ateş sönerdi ve laneti kaldırmadan önce küle dönüşürdü. Bu fikirden vazgeçmeden önce hemen o gün yapmalıydı bunu. Rahipler de dahil olmak üzere herkes bahçede olacaktı ve ateş tapınağı korumasız kalacaktı.

Soraya odasına girince battaniyeyi yatağının altına gizledi ve bahçe aletlerinin arasında gülleri sulamak için kullandığı urnayı aradı. Bunu gülistandaki süs havuzunda suyla doldurup bahçe kapısından dışarı çıktı ve... Az kalsın Azad'ın yere uzattığı bacaklarına çarpıp yere kapaklanacaktı.

Doğrulurken urnadaki suyun birazı döküldü. Azad sırtını bahçe duvarına yaslamış yerde oturuyordu. Soraya'yı görünce hemen ayağa fırladı. "Belki seni görebilirim diye bütün sabah burada bekledim," dedi. "Dün gecedен sonra nasıl olduğunu görmek istedim."

"İyiyim," dedi Soraya monoton bir sesle ve yürümeye devam etti.

Azad peşinden geldi. Soraya onun elinde ne olduğunu ve nereye gittiğini anlayacağını biliyordu. "Tören için bahçede olman gerekmez miydi?" dedi Soraya.

"Tören umurumda değil. Soraya, ne yapıyorsun? Bir şey mi oldu?"

Azad onu kolundan tutunca, Soraya daha fazla suyun dökülmesi için durmak zorunda kaldı. Ona baktı ve ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. Azad planının korkunç, hatta haince olduğunu düşünebilirdi ama önceki gece onu en kötü haliyle görmüştü ve yanında kalmıştı. Zaten ne yapacağını kısa sürede öğrenecekti.

Soraya kimsenin onları duymayacağından emin olmak için etra-

fına bakındı. Havada keskin bir et, şifalı ot, çiçek ve baharat kokusu vardı ama o gün bahçenin o kısmı boştu. Herkes ya sarayın içinde ya da bahçenin diğer tarafındaydı. “Ateş tapınağına gidiyorum,” dedi. “Özgürlüğüme kavuşacağım.”

Azad gözlerinin içine baktıktan sonra ağır ağır başını salladı. “Ne zaman seni tanıdığımı düşünsem beni şaşırtıyorsun. Soraya, bunu yapmak istediğinden emin misin? Ailen...”

“Bunu bana *ailem* yaptı,” diye bağırdı Soraya. Urnayı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri acıyordu. “Annem beni lanetledi ve bu konuda bana senelerce yalan söyledi. Şimdi söyle bana: Aileme ne borçluyum? Sadakat mı? Sevgi mi? Onlar bana ne zaman bunlardan birini verdiler? Hayatımı ve özgürlüğümü feda ettiler. Ben sadece benden çaldıkları şeyi geri alacağım.”

Tanıştıklarından beri Azad ilk kez ondan korkmuş gibiydi. Elini Soraya’nın kolundan çekti ve ağzı şaşkınlıktan açık kalırken geriye doğru bir adım attı. Ama konuştuğunda, Soraya onu dehşet içinde bırakan şeyin *kendisi* olmadığını anladı. “Bunu sana annen mi yaptı?” dedi Azad. “Nedenini söyledi mi?”

“Hayır. Onunla konuşmadım. Onunla konuşmak *istemiyorum*. Bana yalan söylemekten başka bir şey yapmadı.”

“Anlıyorum,” dedi Azad ona tekrar yaklaşarak. “İnan bana bunun nasıl bir öfke olduğunu biliyorum. Bunu ben de hissetmişim. Ama bunu yapmak istediğinden emin misin? Sonuçlarına hazır mısınız?”

Soraya hiç düşünmeden, “Evet,” dedi ama sonuçları pek düşünmemişti. Sonra neler olacağını düşünmeden o anda harekete geçmek istiyordu. Yatu ateşi söndürmeye çalıştığı için ölüm cezasına çarptırılmıştı. Soraya onun gibi kaçmadığı takdirde bundan aşağı bir ceza almayacağını biliyordu. “Evet,” dedi yine. “Bunu istiyorum. Golvhah’den gitmek ve bir daha dönmek istiyorum.” Urnayı dirseğinin içine oturttu; çekinerek ve tereddüt ederek eldivenli eli ni Azad’ın göğsüne yaslayıp parmaklarını kalbinin üstünde kıvırdı. “Benimle gelir misin?” diye fısıldadı.

Ondan tam olarak ne istediğini bilmiyordu. Onunla birlikte tapmağa gelmesini mi, onunla kaçmasını mı yoksa dilediği kadar yanında kalmasını mı istediğinden emin değildi. Bunların hepsini istediğini düşündü. En çok dokunmak istediği kişi Azad'ken, lanetinden kurtulup onu kaybetme fikri büyük bir haksızlık gibi geliyordu.

Azad içine titrek bir nefes çekti ama Soraya bunu kabul edeceğini biliyordu. Hissettiği bağı, dakhmehteki o dile getirilmemiş vaadi. Azad'ın da hissettiğini biliyordu. Soraya onun hayatını kurtarmak için birisini öldürmüştü. Buna karşılık olarak Azad, Soraya'nın onu kendisinden uzak tutmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişti. Ya birlikte batacaklardı ya da birlikte çıkacaklardı.

"Soraya." Azad elini Soraya'nın elinin üstüne koyunca, Soraya eldivenine rağmen onun teninin sıcaklığını hissetti. "Çok uzun süre senin hayalini kurdum. Seninle olabilmek için her şeyi yaparım. Bunu bile."

"Senden çok şey istediğimi, yeni hak ettiğin pozisyonunu feda etmeni istediğimi biliyorum."

Azad başını salladı. "Bu tür şeylerin insanın elinden ne kadar ani bir şekilde alınabileceğini öğrendim. Uzun zaman önce ailemi ve toplumdaki konumumu kaybettim. Senin dışında kaybedecek hiçbir şeyim yok." Soraya'nın elini dudaklarına götürdü ve eldivenli parmaklarını öptü. Bu hareketi olacakların bir vaadi gibiydi.

Soraya o anı bozmak istemedi ama elini geri çekip, "Bunu rahipler meşgulken ve tapınakta kimse yokken yapmamız gerekiyor," dedi.

Birlikte sarayın arkasındaki alçak tepeye gittiler. Azad urnayı ondan almayı teklif etti ama Soraya bunu kabul etmedi. Elinde bir şey olsun istiyordu. Yürürlerken birkaç saray muhafızına rastladılar ama adamlar törene yetişmek için acele ettiklerinden onlara dikkat etmeden yanlarından geçtiler. Soraya'nın ellerinin nasıl titrediğini ya da derisine yayılmış olan koyu yeşil çizgileri bile fark etmediler.

Tepeye oyulmuş olan basamaklardan çıktılar ve zirveye vardık-

larında kendilerinden başka Golvahar'da törene katılmayacak olan diğer iki kişiyle karşılaştılar.

Soraya rahiplerin bahçede olacağını doğru tahmin etmişti ama onların yerine ateşin başında nöbet tutan başka birileri olacağını bilememişti.

Ama Azad buna hiç şaşırmamıştı. “Bunu ben hallederim,” diye mırıldandı ve elini sallayarak iki muhafıza doğru yürüdü. Soraya rahatlayarak nefesini dışarı verdi. Bir kez daha Azad'ın azatan askerleri arsındaki özel konumuna minnet duydu. Azad herhangi bir anahtardan bile daha faydalıydı.

Azad'ın iki adamla merhabalaşmasını, konuşmaya devam ederken ellerinden birini sağdaki muhafızın omzuna koyuşunu izledi. Sonra tuniğinin yan tarafından gizlediği bir şeyi çıkardığını gördü. Işıl ışıl ilkbahar güneşinin altında göz alacak kadar parlayan bir şeydi bu.

Azad öylesine hızlı ve çaktırmadan saldırdı ki sağdaki muhafız şaşkınlıkla bağırıp böğrünü tutarak dizlerinin üstüne yığılırken, diğer muhafız ne olduğunu bile anlayamadı. Azad'ın hançerinin diğer muhafızın zırh levhalarının arasındaki boşluktan böğrüne sapladığını görmemişti. Ama Soraya görmüştü. Azad'm bir sonraki hamlesinin ne olduğunu bildiği için dehşet içinde donakalmıştı.

İkinci muhafız arkadaşına ne olduğunu anlamak için yere eğildi ve yaralı adamın parmaklarının arasından akan kanı görüp bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Azad yine saldırıya geçti. İkinci adamın boğazını kesti.

İkinci muhafız anında yere yığıldı ve kanlar içinde son nefesini verirken, Azad birinci muhafızın da boğazını keserek işini bitirdi. Soraya'nın yanına döndüğünde iki muhafız da ölmüştü.

Azad elini omzuna koyunca Soraya irkilip bağırmaya başladı. “Ne yaptın? Onları katledeceğini değil, *konuşup* içeri girmemizi sağlayacağını sanıyordum!”

“Sonra ne olacaktı?” diye karşılık verdi Azad. Yanağındaki hafif

bir sıyrık dışında gayet iyiydi. Gözlerinde yaptığı şeyi savunan, buz gibi kararlı bir ifade vardı. “Ne yaptığımızı anladıktan sonra gitmemize izin mi vereceklerdi? Sana bu işin sonuçlarına hazır olup olmadığını sormuştum Soraya. Haklı olduğumu sen de biliyorsun. Aksi takdirde burada durup yaptıklarına seyirci kalmazdın.”

Soraya’nın dilinin ucuna kadar gelen tüm itirazlar silindi. Azad haklıydı. Onun hançerini tuniğinden çıkardığını gördüğü halde ne sesini çıkarmıştı ne de onu engellemek için bir şey yapmıştı. Olacaklar kaçınılmazmış gibi adamları öldürmesine izin vermişti çünkü onu durdurduğu takdirde daha tapınağa giremeden planlarının başarısız olacağını biliyordu. Hayır, onu rahatsız eden şey Azad’ın muhafızları öldürmüş olması değil, bunu *ustalıkla* yapmış olmasıydı.

Soraya onun dediklerini kabul ederek başını salladı ve yerdeki ölü adamlardan bir daha söz etmeden ateş tapınağına girdiler.

Soraya demir parmaklıkların arkasındaki gümüş urnada yanan Kraliyet Ateşi’nin parıltısını gördü ve içindeki ateşin de onu cayır cayır yakıldığını hissetti. *Bir hata yapıyorsun*, diye uyarıyordu onu ateş ama o anda vazgeçecek olursa, o iki muhafız boş yere ölmüş olurdu. Pişman olmak için çok geçti.

Azad hem etrafı gözetlemek hem de Soraya’ya biraz mahremiyet sağlamak için kapıda kalırken, Soraya demir parmaklıklara yaklaştı ve yana iterek açtı. Tabanlığın üstüne çıkıp ateşin sıcaklığını yüzünde hissederken, üzerlik otu ve sandal ağacı kokusu onu bunaltacak kadar keskindi. Ateşin tam ortasına baktı ve alevlerin arasında bir annenin, anka kuşunun oğlunu koruması için kendi vücudundan kopardığı tüyü aradı.

Bunu düşününce öfkeleni ve o sabah yaşadığı öfke bir kez daha canlanıp ateşi gördüğünde içine dolmaya başlayan dehşet hissinin yerini aldı. Onca senedir iyi bir kız evlat, iyi bir kız kardeş olmaya çalışmıştı. Ailesinin onun varlığını unutmasını ve göz ardı etmesini elinden geldiğince kolaylaştırmış, şikâyet bile etmeden kendi halinde yaşamıştı. Lanetinden kurtulmanın bir yolunu ararken bile

kendisine bunu biraz da ailesi için, onlara artık yük olmamak için yaptığını söylemişti. Ama kendisine daha fazla yalan söyleyemezdi. Kraliyet Ateşi'nin söndürürse, bunu kesinlikle saf bir bencillikle, sadece ve sadece kendi çıkarları için yapacaktı.

Ama hayatında bir kez olsun bencil davranmak istiyordu.

Su dolu urnayı kaldırıp ateşin üstüne boca etti. Su ateşe değdiğinde, bir yılan tıslamasını andıran bir ses çıktı ve etrafını bir anda buharlar kapladı. Buharlar dağıldığında ateş sönmüştü ve geride sadece küller kalmıştı. Urna Soraya'nın titreyen ellerinden düşüp un ufak oldu. Soraya ne yaptığını doğru dürüst düşünmeye başlamadan ellerini küllere daldırınca eldivenleri isle kaplandı.

Küllerin altında renkli bir şeyin parıldadığını gördü. Külleri yana attı ve büyük bir kısmı yeşil renk olan ama ucunda parlak turuncu bir nokta bulunan anka kuşunun tüyünü buldu. Tüy anka kuşunun üstünden daha yeni koparılmış gibi temizdi ve yanmamıştı.

Soraya eldivenlerini çıkarıp tüyü yavaşça aldı ve bu korkunç ihanetini cezalandırmak için birden küle dönüştürmüş gibi dikkatle avcuna koydu.

Hayır, bunu düşünmeyecekti. Özgürlüğüne bu kadar yaklaşmışken bunu düşünemezdi.

Yatunun talimatlarını hatırladı. Nefesini tuttu ve parmağının etli kısmını bir nar tanesi büyüklüğünde bir kan damlasının belireceği kadar tüyün ucuna bastırdı.

İlk önce bir fark hissetmedi ve tüm bunları boşuna yapmış olabilir mi diye düşündü. Ama sonra tüm vücuduna bir titreme yayıldı ve kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki -korktuğu ya da çaba sarf ettiği anlardan da hızlı- nefesinin kesildiğini hissetti. Etrafındaki renkler bulanıklaştıkça, kendisi de bulanıklaşıyor, vücudu eriyormuş ve iç organları akıp gidiyor gibi hissetti. Acı hissetmiyordu ama güzel bir his de değildi. Zehir tamamıyla akıp gittikten sonra geriye bir şey kalacak mı diye merak etti. Baş dönerken, ellerini havaya kaldırdı ve bileklerindeki koyu yeşil çizgilerin derisinin altında açık mavi yeşil renkli silik bir iz gibi kaldığını gördü.

Damarlarının rengi silikleşirken, kalbi son bir şiddetli çarpıntıyla normalde döndü ve göğsünden yayılan düzenli ritmin sesi kulaklarında yankılandı. Görüşü netleşti, kan akışı yavaşladı ve her şeyin sona erdiğini anlattı. Zehirden kurtulmuştu.

Dudaklarından bir hıçkırık ile bir kahkaha karışımı tuhaf bir ses yükseldi. Zehirden kurtulduğunu hissedebiliyordu ama onun yokluğunun içinde açık bir pencereden içeri dolan bir cereyan gibi soğuk, pişmanlık ürpertisi gibi bir his yarattığını fark edince şaşırdı. Bunu üstünden atmaya çalıştı. Azad'a söyler söylemez ya da bir şeye dokunmayı dener denemez, pişmanlık hissi dinecekti. Yine ihtiyacı olabilir diye tüyü kuşağının içine gizledi. Etkilerinin kalıcı olduğundan emin olduğunda, onu geri yollamanın bir yolunu bulacaktı.

Telaşla tabanlıktan aşağı indi ve sesi duyunca ona dönen Azad'ın yanına koştu.

"Yüzün," dedi Azad gözleri şaşkınlıktan irileşmiş bir halde. Tapınağın içine bir adım attı. "Damarların..."

"Önce bir şeye dokunup neler olacağını..."

Ama Soraya lafını tamamlayamadan, Azad yüzünü ellerinin arasında aldı ve dudaklarını dudaklarına dayadı.

Bir dakika, dedi Soraya içinden. *Neler oluyor?*

Hayatında deneyimlediği ilk dokunuş buydu ve tüm benliğini ele geçirmişti. Aynı anda bir sürü farklı duyu deneyimliyordu: dudaklarında Azad'ın dudakları, kalbine karşı çarpan kalbi, damarlarına yayılan sıcaklık... Bunlardan sadece birine odaklanması mümkün değildi. Bir fırtınada bir tanecik yağmur damlasını hissetmeye çalışmak gibi bir şeydi. Kendisini o ana, *Azad'a* teslim etti ve düşünmeyi bir kenara bırakıp uzun zamandır içinde uyuyan içgüdülerin devreye girmesine izin verdi. Ellerinin en başından beri yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yaptı ve Azad'ın güzel boynuna sarılarak onu kendisine çekti. Bunları yaparken bir yandan da, *Hâlâ hayatta. Ona dokunduğum halde hâlâ hayatta,* diye düşünüyordu.

Birden, alt dudağına bir iğne batmış gibi canı yandı ve elinde

olmadan boğuk bir çığlık attı. Ama canı acıdığı için mi yoksa keyif aldığı için mi bağırdığını bilemiyordu. Teni ovularak temizlenmiş gibi duyarlı ve hassastı. Dolayısıyla acı ve keyif arasındaki ayrım yok olmuştu. Hissettiği tek şey *dokunuşt* ve onu öyle etkisi altına almıştı ki buna tahammül etmekte zorlanıyordu.

Ama Azad onu incittiğini düşünmüş olmalıydı ki Soraya'yı itti ve tutkuyla boynuna dolanmış olan kollarını çözdü. Soraya soluklanmaya çalıştı ve gözlerini yavaşça açarak ona baktı ama...

Hayır.

Başını kaldırıp karşısında Azad'dan bir kafa boyu kadar uzun, Azad olmayan ama korkunç bir şekilde ona benzeyen bir yaratık görünce beti benzi attı.

Aklından ilk olarak kendisinin onu bu hale getirdiği geçti. Öpüşürken laneti ona aktarmış olmalıydı. Ama karşısındaki pullarla kaplı nahoş yaratık bu dönüşüme hiç de şaşırmış gibi değildi. Soraya'nın başından beri bayıldığı boynunun bazı kısımları artık kalm, yeşil ve kahverengi pullarla kaplıydı. Az önce tenine değmiş olan elleri yok olmuş, bunların yerine bir kertenkelenin pençelerini andıran sivri, kıvrık tırnaklı ince parmaklar belirmişti. Saçları yoktu ve girintili çıkıntılı başı da kalanı gibi pullarla kaplıydı. Sırtından iki tane iri, kayışimsı kanat çıkmıştı. Yüzüyse... İnce dudaklarının arasından sivri ve kıvrık dişleri gözükiyordu. Gülümsüyordu.

Soraya dizlerinin boşaldığını hissetti ama kâbuslarından fırlamış bu korkunç yaratığın karşısında dizlerinin üstünde olmak istemediği için var gücüyle ayakta durmaya çalıştı. "Nesin sen?" diye sordu dehşetle.

Yaratık başını geriye attı ve Soraya acı içinde boynunun kıvrımının ne kadar tanıdık göründüğünü düşündü. "Beni üzüyorsun Soraya," dedi alaycı bir sesle. Aynı sest, aynı hızda konuşuyordu ama sanki Azad'ın sesi bir kuyunun dibinden geliyormuş gibi kalınlaşmıştı. "Beni hemen tanıyacağını düşünmüştüm."

Evet, onun kim olduğunu biliyordu. Ona ne olduğunu sorma-

dan bile biliyordu. Başını kaldırıp görmeyi beklediği genç adam yerine onu gördüğünde anlamıştı.

Ama yaratık yine de yanıt verdi.

“En sevdiğin masalım,” dedi Şahmar.

13

Soraya rüya gördüğünü umdu ama bu bir başka kâbustu. Ne de olsa bir divin insan kılığına girebildiğini ya da üzerlik otunun etkilerine direnebildiğini hiç duymamıştı. Ama rüyalarında hep Şahmar belirdikten hemen sonra, tam rüya bir kâbusa dönüşürken uyanırdı.

Bu sefer kâbus sona ermedi.

Azad, yani Şahmar bir adım atıp ona yaklaştı. Soraya bir an için korkmayı unuttu. Artık onu koruyan zehrin damarlarında akmadığını unuttu. Sonra Azad'ın ellerinin yüzünde gezindiğini, dudaklarını dudaklarında hissettiği anı hatırlayıp ürperdi. Tiksintiyle ya da pişmanlıkla değil, daha önceden hiç hissetmediği bir korkuyla ürperdi.

Hayatında ilk kez tamamıyla savunmasızdı.

Şahmar sivri tırnaklı pullarla kaplı ellerinden birini Soraya'nın yüzüne doğru kaldırdı ve Soraya senelerce birisi ona fazla yaklaştı-

ğında yaptığı gibi alışkanlıktan donakaldı. O iyi bildiği gözleri aradı ama karşısındaki yaratığın gözleri bir yılanınki gibi sarı renkti ve gözbebekleri dikey birer çizgi biçimindeydi.

“Cesur, acımasız Soraya,” dedi Şahmar. Kalın sesinde tuhaf bir şefkat ifadesi vardı. “Senden bu kadar hoşlanacağım hiç aklıma gelmemişti.” Elini geri çekti ve Soraya bir anda hissettiği hayal kırıklığına karşı koymaya çalıştı. Hain teni, bir canavarın dokunuşu bile olsa, hâlâ dokunulmayı arzuluyordu. “İlgilenmem gereken başka işler var,” dedi Şahmar ona sırtını dönerek. “Yoluma çıkmazsan güvende olursun.”

Soraya sesini çıkarabilecek cesareti toplayana kadar Şahmar ateş tapınağından çıktı. Her biri bir insan uzunluğunda olan kanatları açıldı ve göğesini havalandı.

Soraya nihayet toparlanıp dışarı fırladı ve gökyüzünde süzülen Şahmar’ı gördü. Sarayın üstüne bir gölge düştü. Şahmar güneşin önünde duraksamıştı ve kanatları ışığını örtmüştü. Soraya dehşet ve hayret karışımı bir hisle ona bakarken, bu dehşetengiz yaratığın nasıl bir insan kılığına girebildiğini, onu nasıl en başından beri kandırabildiğini düşündü...

Sonra çığlıklar başladı.

Çığlıklar bir anda etrafını sardı ve dört bir yandan bir dehşet dalgası gibi üstünü kapladı. Çok geçmeden nedenini anladı. Tepede durduğu noktadan şehrin kuzeybatı bölgesini görebiliyordu. Sokaklarda yarıklar oluştuğunu, cehennemvari bir sarsıntıyla zeminden akın akın divler fırladığını gördü. İnsanların divlerin ayakları altında ezilmemek ya da tepetaklak olan evlerin molozları altında kalmamak için çığlıklar atarak sokaklarda kaçtıklarını gördü.

Gündüz vakti bana şehri göstereceğine söz vermişti, diye düşündü Soraya. Ama geriye görebileceği bir şey kalacak mıydı?

Korku ve şok içinde uyuşmuş, donakalmıştı ama birden koşmaya başladı. Büyük bir hızla tepeden inip sarayın köşesinden döndü ve çığlıkların geldiği en yakın noktaya yöneldi: Nikâh törenine ka-

tılmış olan Atashar'ın en nüfuzlu kişilerının bir koyun sürüsü gibi bir araya toplandığı bahçeye doğru koştu. Azad'ın gerçek kimliği karşısında öylesine büyük bir şok geçirmişti ki onu neden kandırdığını unutmuştu. *Ateşi benim söndürmemi sağladı*, diye düşündü. Ateşi sırf isteyerek söndürmekle kalmamış, onu tapınağa gitmeye de *ikna* etmişti. Ama aslında Şahmar onu adım adım o noktaya kadar yönlendirmişti. Saldırıya geçebilmek için Soraya'nın tüyü bulmasını beklemişti.

Artık Soraya'nın ailesi –*ülkesinin* tamamı– onun yüzünden tehlikede idi. Bencil davranış yüzünden.

Soraya koşarken ve göğsü nefessiz kalmaktan dolayı yanarken bile elindeki tek silahını yitirdiği için ne yapabileceğini düşünüyordu. Çoktan tehlikede olan insanları bir tehdit konusunda uyarmaktan başka bir şey yapamazdı.

Üstüne korkularını teyit edercesine bir gölge düştü ve bunun sarayın tepesinde dakhmehin üstünde bir akbaba gibi daireler çizen Şahmar'a ait olduğunu görmek için başını kaldırıp göğe bakmasına gerek kalmadı. Onun divlere bir işaret verdiğini, saldırıya geçmeleri için bilerek ortaya çıktığını tahmin etti. Peki ama nasıl olmuştu da yeraltından saldıramışlardı?

Soraya'ya kendi sesi yanıt verdi. Hemen hemen bir ay önce ona her şeyden habersiz bir şekilde söylediği bir şeyi hatırladı. Azad'a, *Eskiden bütün şehrin altında tüneller var*, demişti. Şahmar. Bunu ya hükümdar olduğu zamanlardan biliyordu ya da ona divlerin şehre sızmasını sağlayacak bilgiyi kendisi vermişti. Şahmar her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı ve her şey Soraya'ya, onu defalarca yanlış seçimi yapacağına dair inancına bağlıydı. Şahmar onu bir haine dönüştürmüştü ve Soraya'nın ruhu bile duymamıştı.

Sarayın bahçesinin kenarındaki meyve bahçesinden hızla geçti ve soluklanmak için durup neden olduğu zararı inceledi.

İlk bakışta, bahçe tarumar olmuş gibi gözüküyordu.

Eskiden kalma su kanallarının çıkışlarının bulunduğu nokta-

larda derin çukurlar açılmıştı ve divler hem bu genişletilmiş tünellerden hem de yıkılan saray duvarlarından çıkmışlardı. Yemeklerle dolu masalar devrilmiş, kocaman ağaçlar köklerinden sökülmüş, kilimler divlerin ayaklarının altında ezilmişti. Paniğe kapılmış olan davetliler dört bir yana kaçışıyordu ama hiçbiri bahçenin sınırlarına varamıyordu çünkü hangi yöne dönseler karşılarına onları durduran bir div çıkıyordu.

Soraya'nın Parvanehe yaptığı ziyaretler bile onu bir saldırıyla karşılaşmaya hazırlamamıştı. Bu divlerin hiçbiri çoğu insan formunda olan parikler değildi. Kitaplarda gördüğü resimlerdeki canavarları andırıyorlardı. Hepsi birbirinden farklı ve dehşet verici yaratıklardı; bazıları Şahmar gibi pullu ve sivri dişli, bazıları da uzun dişli, gövdeleri diken diken kıllarla kaplı yaratıklardı. Bazıları insan boyundaydı, bazıları da birer dev gibi konukların tepesine dikilmişti. Birkaçının Şahmar gibi kanatları vardı ve ya sarayın tepesinde uçuyor ya da duvarlarına tırmanıyorlar, korkuyla kaçışan insanların yolunu tıkamak için aşağı kocaman taşlar fırlatıyorlardı.

Soraya etrafa saçılmış olan cesetlere bakmamaya çalışarak bahçede koşmaya devam etti. Her yer vücutları ezilip kemikleri parçalanmış, kafatasları içe göçmüş ve uzuvları kırılıp bembeyaz kemikleri fırlamış, gövdeleri yarılıp çimleri kanlarıyla kırmızıya boyamış olan askerlerin ve muhafızların cesetleriyle doluydu. İnsanlar güvenli bir yer bulabilmek için yanından koşarak geçiyor, ona ne yaptığını ve bir kalabalığın arasında çaresiz bir şekilde durabilmek için ödediği bedeli hatırlatıyorlardı.

Çarpışma sesleri duydu ve arkasına bakınca sağ kalan askerlerden birinin kılıcıyla uzun tüylü, sivri dişli bir dive saldırdığını gördü. Askerin sırtı ona dönüktü ama Soraya birden onu profilden gördü ve şaşkınlıkla *Ramin* olduğunu fark etti. Yüzünde sert ve dikkatli bir ifade vardı ama div ziyafet masalarından birinin iri bir parçasıyla kolaylıkla kılıcını savurmasını engelledi ve Ramin'in elinden düşürdü. Savunmasız ve silahsız kalan Ramin geri çekilmeye, etrafta bir

silah aramaya başladı ve tam o sırada Soraya'yla göz göze geldi. O kısacık şaşkınlık anından faydalanan div sivri pençelerini Ramin'in böğrüne geçirdi. Ramin kanlar içinde yere yığılırken, Soraya çığlık atmamak için elleriyle ağzını kapattı.

Soraya onun son nefeslerini verişine şahit olmaya hakkı olmadığını düşünerek arkasını döndü. Daha birkaç hafta önce onu öldürmeyi hayal etmemiş miydi? O anda da onun ölümünden sorumlu değil miydi? Ramin gerçek bir savaşta asla kolay kolay yenilmezdi – azatan askerlerin hiçbiri kolay kolay yenilmezdi– ama o gün divlere karşı sayıları yeterli değildi, zırhsızlardı ve hazırlıksız yakalanmışlardı. Kusursuz bir saldırı gerçekleştiren divlerin ise ne yaptıklarını gayet iyi bildikleri belliydi. Soraya kardeşinin ona yakın tarihlerde gerçekleşen div baskınlarından ve divlerin daha büyük bir olay için adeta prova yaptıklarından söz ettiğini hatırladı.

Bu anı suçluluk ve korku duygularını delip geçti. Soraya sonraki karmaşayla ilgili bir şey fark etti: Şahit olduğu şey bir karmaşa *değildi*. Divlerin baskınlarının esas amacının yıkım ve katliam olduğunu çok iyi biliyordu ama ölenlerin büyük bir kısmı askerler ve muhafızlardı. Divlerin hiçbiri saraya girmeye kalkışmıyordu ama birkaç tanesi hâlâ görkemli binanın yüzeyine ve duvarlarına tırmanıyordu. Bir grup da girişi kapatmıştı. Bir gergedan gibi boynuzlu ve deri tabakalı bir divin içeri gizlice girmeye çalışan yaşlıca bir adamı kaptığını ama onu sadece bir başka divin dikkatle izlediği birbirine sokulmuş bir grup insanın yanına koyduğunu gördü. Gerçekten de bahçenin dört bir yanındaki divler nikâh törenine gelmiş olan konukları ufak gruplara ayırıp kaçmalarını engelliyorlardı ama hiçbiri onlara zarar vermiyordu. Soraya o ana dek divlere neden yakalanmadığını anladı; kaçmaya ya da direnmeye çalışmadığı için ne yaptığıyla ilgilenmemişlerdi.

Sarayın basamaklarının oradaki bir grup insanın başında nöbet tutan div kenara çekildi ve Soraya yüzünde acı dolu bir ifadeyle her zamanki soğukkanlı halinden eser kalmamış olan annesini gördü.

Ne yaptığını düşünmeden ona doğru koşmaya başladı; tek amacı teselli bulmak, affedilmek ya da sadece ailesinin tamamının ölümüne neden olmadığını duymaktı.

Basamaklara vardığında elbisesine basıp tökezledi ve annesinin önünde elleriyle dizlerinin üstüne kapaklandı. Af dilemek için gayet uygun bir pozisyon.

“Soraya? Burada ne işin var? Burada olmamalısın!” Tahmineh’in sesi panik ve derin bir hayal kırıklığıyla tiz bir çığlık gibi çıkmıştı.

Soraya annesine baktı: Mor ipekli tuvaleti yırtılmış, saçlarındaki değerli taşlar ince saç örgülerine karışmıştı ve yüzü ağlamaktan şişmişti. Soraya hep annesinin yıkıldığında nasıl görüneceğini merak etmişti ve o anda içinden keşke bunu öğrenmeseydi diye geçirdi. “Özür dilerim anne,” dedi elini ona uzatıp. “Çok üzgünüm.”

Soraya hatırladığı kadarıyla annesinin ellerine ilk kez dokunuyordu. Her şeyi açıklayabilirmiş gibi annesinin ellerini tuttu.

Tahmineh ne irkildi ne de ellerini geri çekmeye çalıştı. Tam aksine elleri ait oldukları yeri bulmuş gibi Soraya’nın ellerini hemen sıkıca tuttu. Soraya’nın çıplak ve pürüzsüz ellerine bakıp derisinin altında zehir olmadığını görene dek bir tuhafılık olduğunu fark etmedi.

“Hayır,” dedi son nefesini verirmiş gibi. Başını kaldırdı ve kızının gözlerinin içine baktı. “Soraya, ne yaptın?”

Annesinin sorusu, hayatında ilk kez öptüğü erkekten geri çekilip kâbuslarından fırlamış olan yarattığı gördüğü andan beri kendisine sorduğu soru zihninde cınladı.

Ona yanıt veremeden, bir şey onu kolundan tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Uzun dişleri ağzından sarkan div tepesine dikildi. “Seni hatırlamıyorum,” diye kükredi.

“Bana zarar veremezsin,” dedi Soraya hissetmediği kadar cesur bir sesle. Düşünebildiği tek şey, hâlâ lanetli olsaydı o divi çoktan öldürmüş olacığıydı.

Div gözlerini kıstı. “Seni öldüremem. Ama yine de...”

Ama div Soraya’ya ne yapabileceğine dair bir açıklama yapmaya

fırsat bulamadan, bir gölge yine güneşi örttü ve yukarı bakan herkes gökten kanatlı bir siluetin aşağı süzüldüğünü gördü.

Şahmar kanatları açık bir halde basamakların tepesine ve ayva ağacının önüne indi. Üstünde hâlâ Azad'ın giysileri vardı; kırmızı tunik ve pantolon adeta insanlıkla alay edermiş gibi pullu vücudunun üstünde gerilmişti. O basamaklardan inerken herkes sus pus kesildi.

Soraya'nın kolunu tutan divin karşısına geçti. "Bir daha ona dokunursan ya da tehdit edersen o dişlerini kendi ellerimle sökerim," dedi gayet sakın bir sesle.

Div elini derhal Soraya'nın kolundan çekti.

Şahmar, Soraya'ya dönüp gözlerinin içine baktı. Sonra Soraya'yı şaşırtarak bakışlarını onun arkasındaki bir şeye çevirdi. Soraya arkasına baktığında annesinin beti benzi atmış bir halde ona yaklaştığını ve buz gibi bir ifadeyle Şahmar'ın bakışlarına karşılık verdiğini gördü.

Ama Soraya gördüklerinin ne anlama geldiğini idrak edemeden, Şahmar ikisine de sırtını döndü ve kalabalığın ortasına uçtu. Bahçenin dört bir yanında ufak insan gruplarının oluşturulmuş olması bile bilinçliydi. Divler gelin ile damadın oturması gereken alandaki yırtık kilimin üstünde duran Şahmar için bir izleyici kalabalığı hazırlamışlardı.

"Kim olduğumu biliyorsunuz," diye böğürdü Şahmar yankılanan kalın sesiyle. Kalabalığa hitap ederken hem kollarını hem de kanatlarını iki yana açmıştı. "Birçoğunuz öldüğümü ya da sadece çocuklarınızı korkuttuğunuz bir masal olduğumu sanıyordunuz. Ama Şahmar efsanesi gerçektir ve tacımı seneler önce elimden almış olan aileden geri almaya geldim. O soydan gelen kişi şu anda aranızda. Onu buraya getirin."

Herkes şahı görebilmek için etrafına bakınırken kalabalıkta bir hareketlilik yaşandı. Şahmar, Soraya'nın erkek kardeşini görmek istiyorsa, Sorush ölmemiş demektir.

“Burada şahım,” diye seslendi divlerden biri. Bir sıra selvi ağacının önünde duruyordu. Soraya seslenen divin başında nöbet tuttuğu insanların kralın yaralı muhafızları olduğunu gördü. Muhafızlar savunmaya geçmeye hazırlandılar ama bir çatışma başlamadan aralarından hem tanıdık hem de yabancı görünümlü birisi öne çıktı. Soraya bir zamanlar yakışıklı ve çocuksu olan ama o anda perişan ve bembeyaz gözüken yüzü tanıyordu. Kardeşi öne çıkarken onun rahat ve asil adımlarını tanıdı ama Sorush özellikle de devasa Şahmar’a yaklaşırken ufak tefek ve sıradan gözüküyordu.

“Genç şah Sorush,” dedi Şahmar etrafında bir daire çizerek. “Benim tacımı takıyorsun. Benim sarayımda yaşıyorsun. Benim unvanımı kullanıyorsun.”

Sorush hayır der gibi başını salladı. “Tahta çıkma hakkını yitirdin. Artık bunların hiçbiri sana ait değil.”

Şahmar, Sorush’un karşısında dikilirken duraksar gibi oldu ama Sorush başını kaldırıp onun yüzüne bile bakmadan bakışlarını ileriye dikmeye devam etti. “Öyle mi?” diye tısladı Şahmar. “Ama beni evine buyur eden kişi *sendin*. Bana arkadaşım diye hitap ettin ve hayatını kurtardığım için teşekkür ettin.”

İşte o anda Sorush’un asil maskesini çatırdamaya başladı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve Şahmar’a baktı. Onun kim olduğunu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. “Azad?”

Şahmar elini göğsüne götürüp abartılı bir tavırla başını eğdi. “Bu zaferi biraz da sana borçluyum.” Herkes duyabilsin diye sesini yükseltti. “Şu anda bile bir div ordusu şehrinizi istila ediyor. Krallığınızı yerle bir edene ya da ben onlara durmalarını emredene dek durmayacaklar.”

Şahmar susunca bahçenin farklı yerlerindeki insan gruplarından mırıltılar yükseldi ve herkes göğe bakıp şehirden yayılan dumanları fark etti. Sorush istifini bozmamaya çalışırken dişlerini sıktı.

“Divlerin dediklerimi yaptıklarını fark etmişsinizdir,” dedi Şahmar, şahtan çok kalabalığa hitap ederek. “Emirlerime itaat ediyorlar.

Sürgünde geçirdiğim senelerde, onlara bir kralın yönetimi altında bir araya gelmenin, bir vizyonu –benim vizyonumu– izlemenin ne anlama geldiğini öğrettim. Bu sefer anka kuşunun yardımına gelmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Bu kısıymı sadece ben durdurabilirim. Bolluk bereket içindeki saygın hayatlarınıza dönmenizi sağlayabilirim. Ama önce... Önce beni yeni şahınız olarak kabul etmeniz gerekiyor.”

Şahmar ne zaman konuşması, ne zaman susması gerektiğini biliyordu. Böylece oradaki herkesin sözlerini gayet iyi anlamasını sağlıyordu. Üstelik şahın nikâh törenine katılmak için gelmiş olan konuklar arasında sıradan kişiler yoktu. Ülkenin dört bir yanından bozorganlar ve satraplar, şahı ve onun adına ilçeleri yönetecek kişileri seçmiş olan insanlar vardı.

Divlere bu yüzden askerler dışında kimseyi ciddi bir şekilde yaralamamaları ya da öldürmemeleri emredilmişti. Şahmar’ın niyeti Atashar’ın tamamını yok etmek değildi. Ülkeyi yönetmek istiyordu.

“Evet, ne diyorsun?” diye sordu Soroush’a. “Halkını korumak için tacından vazgeçecek misin? Dizlerinin üstüne çöküp bana yalvaracak mısın?”

Soroush düşmanın gözüne bakmak için başını kaldırdı. “Yaratıcı bizi koruyacak,” dedi. Sesi Şahmar’inkinden daha alçaktı ama bir o kadar güçlüydü. “Ve sen yenileceksin.”

Şahmar sessizce, bir heykel gibi kıpırdamadan Soroush’a baktı. Sonra zarif boynunu aniden çevirip doğrudan Soraya’ya baktı.

“Hayır,” diye fısıldadı Soraya. Bunu yüksek sesle söylediğinin farkında değildi ama annesinin kolunu tuttuğunu hissetti.

Şahmar ağır ağır ona yaklaştı. “Şimdi anlıyorum,” dedi. “Hâlâ anka kuşunun tüyünün sizi koruyacağını düşündüğün için bana teslim olmayı reddediyorsun.” Şahmar, Soraya’ya yaklaştıkça, annesi kolunu daha da sıkıyordu. Soraya’nın tam önünde durup memnuniyetsiz bir tavırla başını salladı. “Bu ailede ne kadar çok yalan söylenmiş. Belki de her şeyi ortaya dökmenin vakti gelmiştir.” Pullu

elini Soraya'nın bileğine doladı ve sert bir hareketle onu annesinin elinden kurtardı.

Soraya ve annesi aynı anda çılgılık attılar ama uzun dişli div Tahmineh'in kızının peşinden gitmesini engelledi. Şahmar, Soraya'yı kolaylıkla bahçenin ortasına sürükleyip kardeşinin karşısına götürdü. Sorush duygularını belli ettiği takdirde Şahmar'm bunu aleyhine kullanacağını bildiğinden ne kız kardeşine baktı ne de annesiyle onun çılgılıklarına tepki verdi.

Ama Şahmar'ın Soraya'nın çıplak tenine değdiğini fark edince gözlerini şaşkınlıktan irileşti. Bu anlık bir tepkiydi ama Şahmar bunu da gözden kaçırmamıştı.

"Ona sen mi söyleyeceksin, ben mi söyleyeyim?" diye sordu Soraya'nın bileğini bırakmadan.

Soraya yalvarır gibi ona baktı ve ilk kez yüzünü kaplayan pulların arasında yer yer deriyle kaplı noktaların da olduğunu fark etti. Şahmar'ın yüzünün altında Azad'ın, doğru yoldan sapmadan önceki halinin, güvendiği ve birlikte oradan kaçmak istediği genç adamın yüzünü gördü. Bu manzara, Soraya'nın gri renkli yoğun suçluluk pusunu bir anda delen ani bir öfke kıvılcımına dönüştü.

"Sakin bana dokunma," dedi çenesini sıkarak. Elini hızla geri çekip Şahmar'ın elinden kurtardı. Herhangi birisinin bile ona dokunmasının onun dokunuşundan daha iyi olduğu iması, ona edebileceği en büyük hakaretti.

Şahmar hırlayarak tepesinden ona baktı. Yine bileğini kavradı ve onu etraflarındaki kalabalığa çevirdi.

"Atashar halkı," diye seslendi kalabalığa. "Eminim ki şahın gizemli kız kardeşi hakkında anlatılan masalları duymuşsunuzdur. Belki de onun neden gizli kaldığını, neden asla ailesinin yanında olmadığını merak etmişsinizdir."

Soraya bir kez daha elini kurtarmaya çalıştı ama Şahmar'm pençeleri derisine batıyordu.

"İzin verirsiniz..." İnce dudaklarında belirmeye başlayan bir gü-

lümsemeyle Soraya'ya baktı. "Prensesin lanetiyle ilgili gerçeği size ben anlatayım."

Şahmar hâlâ divin tuttuğu Tahmineh'i işaret etti. "Çocukları dünyaya ilk geldiklerinde, o zamanlar Şahbanu olan sevgili ana kraliçeniz minik kızını divlere götürdü ve onu korumalarını istedi."

Korumalarını mı? Soraya birden debelenmeyi kesip hareketsiz kaldı. Azad'a lanetinin arkasında annesinin olduğunu söylemişti ama bunun nedenini kendisi bile bilmiyordu. Ama Azad nedenini biliyorsa, gerçekleri de en başından beri bildiği halde Soraya'nın yanıtları bulabilmek için çaresizlikle zindandan dakhmehe, oradan da ateş tapınağına gitmesine ve ellerinin giderek daha fazla kana bulanmasına izin vermişti. Soraya bu yüzden ondan nefret etmesine rağmen ne anlatacağını merak ediyordu.

"Divler bunu kabul ettiler," diye devam etti Şahmar, "çünkü Şahbanu zamanında onlara yardım etmişti ve ona borçluydular. Minik kıza bir lanet koydular ve dokunduğu her şey ölsün diye damarlarını zehirle doldurdular."

Kalabalığın mırıltıları tıpkı bir eşekarısı kovanından yükselen öfkeli bir vızıltı gibi giderek yükseliyordu. Şahın annesi nasıl böyle canavarca bir şey yapabilmişti? Bu aile başka neler gizliyordu?

Ama Soraya daha en kötüsünü duymadıklarını biliyordu.

Şahmar kaçmasın ve kardeşinin üzgün yüzünden bakışlarını kaçıramasın diye onu kollarından tutarak yine çevirdi. "Ve bu kız onu lanetleyen ailesinden intikam almaya karar verdi. Kardeşinin nikâh gününü bekledi ve ateş tapınağına gidip muhafızları öldürdü. Sonra da Kraliyet Ateşi'ni söndürdü çünkü ateşin içinde onu lanetinden kurtarabilecek tek şeyin olduğunu öğrenmişti: anka kuşunun tüyü."

Şahmar'ın daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadı. Elini Soraya'nın çenesinin altına koyup yüzünü tuttu. Böylece herkes Soraya'nın çıplak tenine değdiği halde ona bir şey olmadığını gördü.

Soraya kardeşinin üzgün bakışlarına bakmamak için başını bile

çeviremedi. “Özür dilerim,” demeye çalıştı ama sözcükler boğazını tıkayan hıçkırık yüzünden o kadar boğuk çıktı ki sesi neredeyse hiç duyulmadı.

Şahmar onu bıraktığı anda Soraya suçluluk hissinin, kardeşinin utancının ve annesinin sırlarının ağırlığı altında ezilmiş bir halde yere yığıldı. Şahmar’ın ona ait olduğunu düşündüğü anlarda o çok beğendiği zarif adımlarla ağır ağır kardeşine yaklaştığını gördü.

“Evet?” dedi Şahmar. “Hâlâ Yaratıcı’nın seni koruyacağına inanıyor musun? Atashar’ı benden daha iyi koruyabileceğini mi düşünüyorsun? Yoksa karşımda diz çökecek misin?” Kalabalığa döndü. “Ülkeni yıkımdan kurtarmak için karşımda diz çökecek misin?” diye bağırdı kollarını iki yana açarak.

Soraya önce kimin diz çöktüğünü bilemiyordu. Bunu ailesine karşı hissedilen öfke yüzünden mi yoksa içinde bulundukları umutsuz durum yüzünden mi yaptıklarından emin değildi. Ama Atashar’ın en güçlü kişileri etrafında teker teker diz çökmeye başladılar ve kendilerine yeni bir şah seçtiler. Soraya onları suçlayamazdı; gurur ya da sadakat onları sadece daha fazla yıkıma götürürdü.

Çok geçmeden, şahın akrabaları –Soraya’nın asla tanımadığı teyzeler, halalar, amcalar, dayılar ve kuzenler– dışında bütün bozorganlar diz çökmüştü. Birbirlerine sokulmuş olan Laleh ve yaralanmış olan babası. Tahmineh. Ve Sorush.

Soraya yığıldığı yerden erkek kardeşini izledi ve ona bakmasını bekledi. Ama Sorush yavaşça önce tek dizinin, sonra diğerinin de üstüne çöküp teslimiyetini sergileyerek alnını yere dayarken gözlerini tahtına el koyan yaratıktan ayırmadı.

Şahmar galip gelmişti.

14

Soraya senelerce Golvahar'ın duvarlarının arasında bir mahkûm olduğunu düşünmüştü ama artık gerçek bir mahkûmdu.

Hücresi kesinlikle çok lükstü. Sarayın yeni kanadında genellikle şahın en önemli konularına ayrılan odalardan biri verilmişti ona. Ama oda eskisi kadar güzel değildi çünkü divler odayı neredeyse tamamıyla boşaltmışlar, silah ya da bir kaçış yolu olarak kullanılabilecek her şeyi alıp götürmüşlerdi: çarşaf, mektup açacakları, vazolar ve kaldırılacak ağırlıkta olan bütün eşyalar. Div onu odaya ilk hapsedtiğinde, Soraya kendisini neredeyse zindanın karanlığını özler halde bulmuştu. Zindanın gölgeleri onun için gizlenebileceği hiçbir köşesi olmayan bir odadan daha rahattı.

Ama daha da önemlisi, odadan kaçması mümkün değildi. Soraya'nın Şahmar'ın neden onun için ve ailesi için bu kadar gösterişli bir hapis hane seçtiğini düşünmesine gerek yoktu. Yanıtı biliyordu:

Sarayın her yanı bu dehlizlerle mi dolu?

Diğer taraftaki daha yeni kanat dışında her yerde dehliz var.

Soraya yine de duvarları yoklayıp gizli boşluklar var mı diye baktı. En azından Şahmar'ın onları ne kadar hayatta tutacağını merak etmekten başka bir şey yapmış olacaktı. Soroush başını eğdiği anda Şahmar'ın onu oracıkta infaz edeceğini sanmıştı ama Şahmar div askerlerine şahın ailesini ve diz çökmemiş olan herkesi toplayıp sarayın yeni kanadına hapsetmelerini emretmişti. Soraya onun merhamet eylediğini düşünmüyordu. Şahmar'ın yeni halkını korkutmamak için onları sonradan gizlice öldürteceğini tahmin ediyordu.

Kulağını duvara dayayıp duvarı tıklatarak odayı dolaştı ve o odalarla bağlantılı geçitler olmadığı konusunda ona yanıldığını anlatacak bir ses gelecek mi diye kulak kesildi. Ama duyduğu tek şey, duvarı tıklatırken oluşan ritmin zihninde sözcükler olarak yankılanmasıydı: *Senin suçun. Senin suçun. Senin suçun.*

Tam kapıya vardığında kapı birden açıldı ve Soraya'nın yumruğu havada asılı kaldı. Bir gagası olan bir div başını içeri uzatıp şöyle bir Soraya'ya baktı ve sonra Tahmineh'i odaya itip kapıyı arkasından kapattı.

İkisinin aynı odaya tıklması bir tesadüf müydü? Yoksa Şahmar birbirlerini parçalayıp yükünü biraz azaltacakları mı umuyordu?

İkisi de konuşmadan, hareket etmeden birbirlerine baktılar. İkisi de darmadağındı, yüzlerinde gözyaşları lekeleri vardı ve üzgünlerdi. Soraya annesinden af dilemesi mi yoksa bir açıklama yapmasını istemesi mi gerektiğini bilemiyordu. Olanlardan sonra bile annesiyle nezaket ve resmiyeti bir kenara bırakıp nasıl içtenlikle konuşabileceğini bilmiyordu.

En sonunda Tahmineh gözleri dolu dolu olmuş bir halde öne adım attı ve elini Soraya'nın yüzüne götürdü. Soraya daha ziyade alışkanlıktan irkilerek geri çekildi ama annesinin yüzündeki acı ifadeden, onu reddettiğini düşündüğünü anladı.

Tahmineh üzgün üzgün iç çekip arkasını döndü ve pencerenin önüne geçti. Soraya çoktan pencereyi kontrol etmiş, içinden geçi-

lemeyecek kadar dar ve kemiklerini kırmadan aşağı atlayamayacağı kadar yüksekte olduğunu görmüştü. Tam annesine bunu söyleyecekken Tahmineh ona döndü ve, “Herkes sana bunu benim yaptığımı söylediğinde buna şaşırmadın,” dedi. “Benim yaptığımı biliyordun.”

“Bunu bana senin yaptığını biliyordum ama nedenini hâlâ bilmiyorum.”

Tahmineh kızının ima ettiği soruyu anladıysa bile oralı olmadı. “Nasıl öğrendin?”

“Div söyledi,” dedi Soraya. Bunu bir sır olarak saklamanın bir anlamı kalmamıştı. “Zindandaki divi diyorum.”

Tahmineh şaşkınlıkla ona baktı. “Onunla konuştun mu?”

“Konuşmamı Sorush istedi. Faydalı bir şey söylerse ona haber vermemi istedi.”

Tahmineh acı bir gülümsemeyle başını salladı. “Çocuklarımı kontrol edemeyeceğimi tahmin etmeliydim. En azından artık ısrarla onunla neden konuşmanı istemediğimi anlamışsındır.” Aralarında yine yeteri kadar mesafe bırakarak odanın ortasına geçti. “Anlamadığım konu, bunu öğrendikten sonra neden gelip benimle konuşmadığın.”

Annesi ellerini iki yana açmış merakla ona bakıyordu. Soraya annesi o zaman da böyle açık ve dürüst davranmış olsaydı, önce ona gider miydi diye düşündü. Ama Soraya yasak konuların üstüne fazla gittiği tüm zamanlarda alnında o endişe çizgisi belirlediğinde ve vücudu bir darbe almaya hazırlanıyormuş gibi gerildiğinde ona bu soruyu nasıl sorabilirdi?

“Bana doğruyu söyle,” dedi Soraya biraz titrek bir sesle. “Sana gelseydim ve divin dediklerini anlatsaydım, gerçeği söyler miydin? Yoksa dediklerini inkâr edip onun yalan söylediğini mi söyledin?”

Tahmineh sessiz kalınca, Soraya ihtiyacı olan yanıtı almış oldu. “Ayrıca nedenini hâlâ anlayamıyorum,” dedi. Artık resmi davranacak sabrı kalmamıştı. “Şahmar bunu beni korumaları için yaptığını,

divlerin sana borçlu olduğunu söyledi. Benim hayatım hakkında benden daha çok şey biliyor. Onun öyle davranmasına...” Soraya lafını nasıl tamamlayacağını bilemedi. Azad ne yapmıştı? Kendisi tüyü almadan önce, Azad yapmasını istemediği neyi yapmıştı? Soraya kollarını etrafına doladı ve öfkeli çıkışından utanarak annesine sırtını döndü. Artık öfkelenmeye hakkı olduğundan emin değildi.

Tahmineh arkasından elini tereddütle omzuna koydu. “Bunu yapmaya seni o mu zorladı?” diye sordu alçak sesle.

Soraya başını salladı ve keşke aksini söyleyebilseydi diye düşündü. “Tüyü almaya zorlamadı. Ama ona güvenmem için her zaman ne yapması ve söylemesi gerektiğini biliyordu.”

“O halde onun ne olduğunu bilmiyor muydun? Neler yapmayı planladığından haberin yok muydu?”

Soraya şaşkınlıkla annesine döndü. “Elbette bilmiyordum! Bunların hiçbirini ben istemedim. Sadece lanetimden kurtulmak istiyordum.”

Tahmineh keyifsizce güldü. “Ama şimdi bir laneti kaldırarak bir başka lanetinden içine saplandın.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Soraya. “Başka bir lanet mi? Bana hiç doğruyu söyleyecek misin?” Bu son soruyu elinde olmadan sert bir sesle sormuştu ama artık duygularını gizlemenin bir anlamı yoktu.

Tahmineh kapının yanındaki duvara sırtını yaslayıp gözlerini tavana dikti. “Haklısın. Artık her şeyi öğrenmenin vakti geldi. Hatta geç bile kaldık. Belki de sana bunu daha önceden anlatsaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.” Hüzünle gülümsedi. “Ya da sen her şeyi daha önce öğrenir ve benden yine de nefret ederdin.” Zemine kayıp dizlerini karnına çekti. Soraya onun hiç sırtını dimdik tutmadan rahat bir şekilde oturduğunu görmemişti. Odada yabancı birisiyle olmak gibiydi. Çıplak zeminde annesinin karşısına oturdu ve küçüklüğünde sık sık yaptığı gibi masalını anlatmaya başlamasını bekledi.

“İlk kısmı doğru,” dedi Tahmineh. “Küçük bir kızken, Arzur Dağı’nın yakınlarındaki ormana gittim ve orada bir ağa yakalanmış bir kadın gördüm. Ama kadın insan değildi. İlk önce bunu fark et-

medim. Ağın içinde onu tam olarak göremiyordum ve insana çok benziyordu ama onu serbest bıraktığımda, kanatlarını açtığı anda ne olduğunu anladım. Bir div, bir parikti. Bana saçından bir parça verdi ve yardıma ihtiyacım olursa saçını yakıp dumanını içime çekmem gerektiğini, o gece rüyamda onunla konuşabileceğimi söyledi. Uçup gitti ve ormanda yalnız kaldım.”

Tahmineh konuşmak ona acı veriyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

“Sonra Şahmar beni buldu,” dedi.

Soraya kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Şahmar seni ormanda bulan div miydi?” Ama bunu sorarken bile yanıtı biliyordu. Bahçede ikisinin birbirlerini tanıdıklarını fark etmişti.

“Şahmar beni buldu,” dedi Tahmineh yine daha yüksek sesle. Sanki sesini yükselterek korkularını bastırmaya çalışıyordu. “O zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordum. Sadece bir canavar olduğunu sandım. Bana ona ait olan bir şeyi aldığımı ve bu yüzden benden bir şey alması gerektiğini söyledi.”

Soraya kaşlarını çattı. Bu kısmı biliyordu. “Ama...”

“Bir kızım olana dek bekleyeceğini ve o reşit olunca onu kaçırıp onunla evleneceğini söyledi.”

Tahmineh’in sözleri buz gibi bir esinti gibi üstlerine çöktü ve Soraya pişmanlıkla inledi. Annesinin onun neden dokunulmaz olmasını istediğini anlamıştı. Senelerce Tahmineh’in onu ailelerini ya da başkalarını korumak için gizlediğini sanmıştı ama aslında en başından beri Soraya’yı korumak istemişti.

“Senelerce onun dediklerini unutmaya çalıştım,” diye devam etti Tahmineh. “Sözlerinin gerçek mi yoksa boş bir tehdit mi olduğunu bilemiyordum. Ama dua ettim. O günden sonra her gün bir kız çocuğum olmaması için dua ettim. Soroush dünyaya geldiğinde dualarımın kabul olduğunu sandım ama ondan birkaç dakika sonra sen dünyaya geldiğinde seni hem çok sevdim hem de senin için çok korktum.”

“Parik sana yardım etti.”

Tahmineh evet anlamında başını salladı. “Onun saçlarını se-

nelerce saklamıştım çünkü o günün geleceğini biliyordum. Sen dünyaya geldikten sonra saçları yaktım ve rüyamda bir ormanda olduğumu gördüm ama orası Şahmar'ın beni bulduğu orman değildi. Daha önceden hiç görmediğim yemyeşil, ağaçlarla dolu bir ormandı. Parik orada beni bekliyordu. Ona kızımı korumam ve hiçbir divin ona dokunmaması gerektiğini söyledim. Bana bir sonraki gece sarayın yakınlarındaki dakhmehe gitmemi ve seni de yanında getirmemi söyledi.”

“Dakhmehe mi gittin?”

Tahmineh utanç içinde başını eğdi ama Soraya ikisinin de cesaretlerini toplayıp oraya gitmek zorunda kaldıklarını bildiği için annesine karşı beklemediği bir şefkat hissine kapıldı. Ama annesi ondan da cesaretli davranmış, oraya savunmasız bir şekilde tek başına gitmişti. *Benim için*, dedi Soraya içinden. *Bunu benim için yaptın ve ben ona ihanet ettim.*

“Çaresizdim,” dedi Tahmineh. “O yüzden parikin dediğini yaptım. Yanında birkaç parik daha vardı. İçi suyla dolu, bir bebeğin sığabileceği büyüklükte bir leğen getirmişti. Elindeki kırmızı bir sıvıyla dolu bir şişe vardı ve bunun birkaç damlasını suya karıştırırsam senin dokunulmaz olacağını söyledi. Sana dokunan insanlar, hayvanlar ya da divler anında öleceklerdi.”

Tahmineh gözlerinde ateşli bir ifadeyle ona baktı. “Bunu kabul ettim,” dedi kararlılıkla, hatta meydan okuyan bir sesle. “Kabul ettim çünkü bu kadar tehlikeli bir dünyada seni nasıl koruyabileceğimi bilmiyordum. Zaman zaman lanetini kışkırttığım oldu çünkü Şahmar beni ormanda bulduğunda hissettiğim korkuyu asla hissetmeyeceğini düşündüm. Seni Golvahar'da gizledim ve kendimi seni burada bırakmaya zorladım. Şahmar peşime düştüğü takdirde dikkatini çekmek istemedim. Ama keşke seni yanıma alabilseydim. Keşke gerçekleri sana daha önce anlatsaydım.”

“Neden anlatmadın?” diye sordu Soraya hemen. İçini pişmanlık ve kızgınlık karışımı tuhaf bir his kapladı.

“İlk başlarda korkmanı istemediğim için anlatmadım,” dedi an-

nesi. “Çocuğuma onu bir canavarın kaçırabileceğini nasıl söyleyebilirdim? Nedenini anlatmadan ne yaptığımı nasıl açıklayabilirdim? Senin bunun gölgesi altında büyümeni istemedim. Sen büyüdükten sonra da...” Bakışlarını ondan kaçırıp kucağına çevirdi. “Benden nefret etmeni istemedim. Ne kadar mutsuz olduğumu görüyordum ve yaptığım şey yüzünden, seni kendim koruyamadığım için mutsuz olduğumu görmeye tahammül edemiyordum. Seni burada her bırakıp gittiğimde büyük bir pişmanlığa kapılıyordum.” Tahmineh ona baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Soraya, beni affedebilecek misin?”

Soraya gözlerinin yanmaya, boğazının tıkanmaya başladığını hissetti. Bir yanı esas kendisinin af dilemesi gerektiğini, seçimleriyle herkesi mahvettiğini söylemek istiyordu. Öte yandan bir yanı da onu reddetmek, annesine onu affedemeyeceğini çünkü onu bir tehlikeden korumaya çalışırken, bir başka tehlikeye karşı tamamıyla savunmasız bıraktığını söylemek istiyordu.

Ama bunları dile getirmek yerine, Soraya çocukluğundan beri yapmak istediği şeyi yaptı. Annesine yaklaştı ve çıplak elini elinin üstüne koydu. Bir nefeste, daha doğrusu bir hıçkırıktaki, Tahmineh onu kollarına aldı, kızının başını göğsüne yasladı ve ileri geri sallanırken saçlarını okşadı.

İkisi birlikte o an için birbirlerini affettiklerini ya da reddettiklerini söylemeden ağladılar. Belki ikisi de suçluydu ama bir insanın Şahmar’ın merhametine kaldığında ne kadar korkunç seçimler yapabileceğini biliyorlardı. Bu, paylaştıkları ve Soraya’nın miras aldığı bir lanetti. Tuhaf bir şekilde, ilk kez annesinin kızı olduğunu hissediyordu.

Soraya’yı boğmakla tehdit eden o ağır, şekilsiz suçluluk hissi şekillenmeye, hissetmekten çok *yapabileceği* bir şeye dönüşmeye başlamıştı. “Bunu ben başlattım,” dedi gözyaşları arasında. Başını kaldırdı. “O yüzden hepimiz için benim sona erdirmem gerek.”

Tahmineh kızının yüzünü tuttu ve bir an için çok uzun süredir onlara yasak olan bu basit hareketin keyfini çıkardılar. Sonra ellerini indirip, “Bunu sen başlatmadın, o başlattı,” dedi. “Ama buna bir

son verebilecek olan tek kişi *sensin*. Saraydan gizlice çıkabilmenin yolunu ancak sen bulabilirsin. Buradan kaçtığın anda bir baykuş gibi kanatları olan pariki bulman gerek. Bana olan borcunu ödedi ama belki bize bir kere daha yardım eder. Parikler Şahmar'a karşıdır. Seni bu odadan çıkarabilirsem, kalanını yapabilir misin?"

"Elbette ama nasıl..."

Tahmineh başını sallayıp parmağını dudaklarına götürdü. "Şimdi olmaz. Hava kararınca." Günbatımının pencereden içeri sızan tatlı turuncu ışıklarını işaret etti.

Hava yavaş yavaş kararana dek beklediler. Sonra Tahmineh fısıldayarak, "Kapının arkasında bekle," dedi. "Kapı açılınca ve div içeri girince, var gücünle kaç. Sakın tereddüt etme Soraya. Anladın mı?"

Soraya evet der gibi başını salladı ama annesinin planını hâlâ bilmiyordu. Kapı açıldığında div onu fark etmesin diye sırtını duvara yasladı. Tahmineh pencereye gidip yumruğunu sıkıp cama indirdi ve camı büyük bir gümbürtüyle kırdı.

İkisi korkmuş gibi çılgınlık atmaya başladılar. Soraya gerçekten de korkuyla bağırdığı halde Tahmineh numara yapıyormuş gibiydi. Kanlar içinde kalan elini geri çekerken bile gözlerini bir an olsun kapıdan ayırmadı. Soraya hemen yanına gitmek istedi ama annesi elini kaldırdı ve Soraya tereddüt etmemesi gerektiğini hatırladı.

Birkaç saniye sonra kapı öylesine sert bir şekilde açıldı ki Soraya az kalsın ezilecekti. Gagalı div içeri girip Tahmineh'in kanlı kolunu öne uzattığı ve acı içinde yardım istediği pencereye doğru gitti. Annesinin tembihine rağmen Soraya tereddüt etti. Annesi divin ona yardım mı edeceğini yoksa kanlar içinde ölüme mi terk edeceğini bilemezdi. Şahmar'ın onun hayatta olup olmamasını umursadığından nasıl emin olabilirdi?

Ama hemen kaçmazsa Tahmineh'in yaptığı şey boşa gidecekti. Soraya annesinin yeteneklerinden birini heba etmişti bile. Aynı hatayı tekrarlamayacaktı.

Divin sırtı ona dönükken, sessizce kapının arkasından çıkıp kaçmaya başladı.

15

Sağa döndü ama orada da nöbet tutan bir div vardı. Neyse ki yüzü koridorun diğer tarafına dönüktü. Soraya kayarak durdu ve hemen aksi yöne koşmaya başladı. Sarayın o kanadını iyi bilmiyordu ama bir kez daha bir koridora saptıktan sonra, divlerin sığamayacağı kadar dar bir merdivenle karşılaştı.

Karşısına sağa dönme içgüdüsünü engelleyen divin çıkmış olması işine yaradı. Soraya merdivenden indiğinde, sarayın arka tarafındaki bu dar koridorların ve süslemesiz duvarların daha çok hizmetkârlar tarafından kullanıldığını anladı. Koridorun sonuna kadar gidip karşısına çıkan tek yolu izledi. Orası onu sarayın yeni kanadından ana binasına götürecek olan uzun koridordu ve orada duvarların arasındaki dehlizlere kolaylıkla gizlenebilirdi.

Uzun koridor sarayın arka tarafındaki alana açılan büyük kemerli kapıların olduğu yuvarlak sütunlu bir geçide açılıyordu. Elbette kapılarda ikişer tane iriyarı div nöbet tutuyordu. Soraya o

alandaki gölgelerin arasından çıkmadan, gizli dehlizlerin en yakınındaki girişin hangisi olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sakinleşebilmek için içine derin bir nefes çekti. *Saraydan gizlice çıkabilmenin yolunu ancak sen bulabilirsin*, diye düşündü ve annesinin sözleri onu rahatlattı.

İçinde artık zehir kalmadığı halde, hâlâ kimseye görünmeden ve ses çıkarmadan sarayda ustalıkla dolaşabiliyordu. İçine yeniden derin bir nefes çekti ve alanın karşısındaki koridora baktı. O koridorda, sağdaki ikinci kapı kâtiplerin çalışma odasıydı ve orada onu gizli dehlizlere götürecektir olan gizli bir kapı vardı. Tabii önce kimseye yakalanmazsa.

Terlikleri mermer zeminde ses çıkarmasın diye büyük bir dikkatle boş alana adım attı. Çok ağır adımlarla divler onu fark etmeden ilk sütuna varmayı başardı. Sütunun arkasından divlerin görüş alanının tam ortasına çıkmaya cesaret etmeden önce, diğer yöne bakmalarını bekledi. Bir süre onları izledi, bekledi ve nihayet dışarıdaki bir şey dikkatlerini oraya vermelerini sağladı.

Soraya bu sefer ağır ve sessiz adımlar atmaya özen göstermeden koştu. Terliklerinin zeminde çıkardığı sesler divlerin dikkatini çekmiş olacaktı ki boğuk bir ses ve arkasından ona doğru hızla yaklaşan ayak sesleri duydu.

O sırada karşıdaki koridordaydı. İkinci kapıya vardığı ve ter içinde kalmış elleriyle kapı kolunu çevirdiği anda, divlerden biri paldır küldür peşinden koştu ve güçlükle o alana sığmaya çalıştı. *Eldivenlerim olsaydı işim kolaylaşırdı*, diye düşündü Soraya. Ama kapıyı açıp arkasından kapatmayı başardı ve div onun nereye gittiğini anlayana dek ona biraz zaman kazandıracağını umdu.

Kâtiplerin karanlık ve penceresiz ofisinde, içgüdüleriyle hareket ederek çalışma masasının arkasındaki duvardaki kapıyı buldu. Ofisin kapısı açılmaya başladığı anda dehlize daldı...

Ve div içeri dalarken, kapıyı hızla arkasından kapattı. Duvardaki

ince çatlaktan divin boş ofiste etrafına baktığını, bir aslaninkini andıran tüylü yüzünün asıldığını gördü. Div öfkeyle kükreyip odadan çıktı.

Soraya derin bir oh çekerek yere çöktü ama rahatlama hissi uzun sürmedi. O an için güvendeydi ama hâlâ saraydan dışarı çıkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Dahası, Şahmar'ın onun ortadan kaybolduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Büyük bir ihtimalle onun gizli dehlizlere gittiğini tahmin edecekti ve girişlerden birinin yerini biliyordu.

Bir de annesinin dediği gibi baykuş kanatlı bir pariki bulması gerekiyordu. Ama saraydan kaçmayı başarsa bile, tek başına pariki nasıl bulacaktı?

Kız kardeşlerim seni memnuniyetle aralarına kabul ederler. Beni hemen serbest bırakırsan, seni onlara götürebilirim.

Çözüm hem çok basitti hem de çok saçmaydı. Parvaneh mutlaka diğer parikleri nasıl bulabileceğini biliyordu. Soraya'nın laneti hakkında o kadar çok şey bildiğine göre, annesinin sözünü ettiği baykuş kanatlı pariki de tanıyor olmalıydı. Ama Parvaneh neden ona yardım etmeyi kabul edecekti? *Tüy*, diye düşündü Soraya. Elini beline götürüp kuşağının içindeki tüyü yokladı.

Onu zindana götürecek olan odaya doğru yürümeye başladı ama en iyi seçeneğinin Parvaneh olduğunu bildiği halde bir başka korkunç hata yapmaktan korkuyordu. Parvaneh bir divdi ve mutlaka Şahmar'la birlikti.

Soraya sanki Parvaneh'le aynı odadaymış gibi yüzündeki gücemiş ifadeyi görür, asabi sesini duyar gibi oldu. *Ben sıradan bir div değilim*, demişti ona bir keresinde. *Ben bir parikim ve özel amaçlarım var.*

Parvaneh ona tüyü almamasını, lanetiyle huzur içinde yaşamasını ve annesine neden onun lanetlenmesini istediğini sormasını da öğütlemişti. Soraya onun dediklerini yapmış olsaydı, Şahmar'ın planı başarısız olabilirdi.

Soraya zindana doğru attığı her adımda hâlâ kendisiyle tartışıyor. Azad'la girdiği yuvarlak odaya vardığında, aslında zindana geri gitmesinin başından beri kesin olduğunu anladı. Baykuş kanatlı pariki bulmak zorunda olmasaydı bile, kehribar rengi o gözlerle bakmak ve Parvaneh'in en başından beri bu olayın bir parçası olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Zindana adım atar atmaz, etrafını üzerlik otunun tanıdık ve rahatlatıcı kokusu sardı. Duman hâlâ bu kadar yoğunsa, divler henüz oraya girmemiş demektir. Yani Parvaneh onların planının bir parçası olmayabilirdi. Soraya kendisine üzerlik otunun Azad'ı etkilemediğini hatırlattı ama daha önceden bir insan olduğu için etkilenmemiş olabileceğini düşündü.

Nefesini yavaşça dışarı verip sessizce Parvaneh'in mağarasına uzanan basamakları indi. Işık bu sefer daha güçlüydü ve Parvaneh'in huzursuz bir şekilde hücresinde volta attığını görebiliyordu. Parvaneh, Soraya'yı gördüğü anda donakaldı ve parmaklıklara yaklaştı. Derhal yüzüne, boynuna ve çıplak ellerine baktı. "Yaptın, değil mi?" dedi. Heyecanla tekrar yüzüne baktı. "Tüyü getirdin mi?"

Soraya soruyu duymazdan gelip öne adım attı. "Biliyor muydun? Buraya ilk geldiğinde ve onu gördüğünde, kim olduğunu ve neler yapmayı planladığını anlamış mıydın?"

Parvaneh'in yanıt vermek için yüksek sesle konuşması gerekmedi. Gözlerinin parıltısı hafifledi, omuzlarını sarkıttı ve ellerini parmaklıklardan çekti. Vücut dili suçlu olduğunu anlatıyordu.

Soraya hayal kırıklığıyla başını salladı. Buna neden o kadar çok şaşırdığını, ihanete uğramış gibi hissettiğini bilmiyordu. Parvaneh bir div değil miydi? "Biliyordun ama bana hiçbir şey söylemedin."

"Sana çok şey söyledim. Beni dinlemedin."

"En başından beri bunun bir parçasıydın, değil mi? Kardeşime saldırman... Tüm bunlar seni saraya sokmak için planın parçasıydı. Kralın için ne kadar da harika bir casus oldun," dedi Soraya hışımlla.

Parvaneh'in gözleri öfkeyle parladı. "O benim kralım değil," dedi

hırlar gibi. “Beni yakalayan kişi. Sana her şeyi anlatsaydım, bana inanır mıydın? Dediklerimin tek kelimesine bile inanmadın. Sana yakışıklı yeni arkadaşının aslında divlerin lideri olduğunu söyleseydim, en iyi ihtimalde bunu reddederdin. En kötü ihtimaldeyse bunu ona söylerdin, o da seni bir yalancı olduğuma inandırırdı. Sonra beni ve kız kardeşlerimi cezalandırırdı.”

Soraya annesinin neden onunla daha önceden konuşmadığı sorusuna verdiği yanıtı duyar gibi oldu. Parvaneh’in haklı olduğunu inkâr edemezdi. Daha yumuşak bir sesle, “Kız kardeşlerin mi?” dedi.

“O, bizi spor olsun diye avlar. Kız kardeşlerimin çoğu onun mahkûmu.”

Annemin ormanda serbest bıraktığı parik gibi, diye düşündü Soraya. “Şu diğer parikler... İçlerinden birinin baykuş kanatları var mı?”

Parvaneh başını şaşkınlıkla yana eğdi. “Parisa,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Seni lanetleyen parik.”

“Onu bulmam gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“O da yakalananlar arasında. En azından Şahmar bana öyle demişti. Ama...” dedi Parvaneh’in gözleri Soraya’nın omzunun arkasındaki bir noktaya çevrildi. Etraflarındaki dumanın kaynağına bakıyordu. “Beni serbest bırakırsan seni ona ve diğerlerine götürebilirim. İkimiz onları kurtarabiliriz. İkimizin de kurtarması gereken bir ailesi var.”

Soraya sessizce bu teklifi düşündü. Artık kime güvenebileceğini bilmiyordu. Azad’a gönülden güvenmişti ve yanılmıştı. Parvaneh’in düşman olduğunu düşünerek hata mı etmişti? Yoksa o anda ona güvenerek mi daha büyük bir aptallık yapmış olurdu?

Parvaneh aklından geçenleri anlamış gibi başını salladı. “Bana hâlâ güvenmiyorsun. Ama belki sana Şahmar’ın neler yaptığını gösterirsem, onun dostu olmadığıma inanırsın.” Parvaneh ona sırtını döndü ve üstündeki eski elbisesini başının üstünden çekip çıkardı.

Soraya şok içinde gözlerini kaçırmaya çalıştı ama sonra Parvaneh'in ona ne gösterdiğini fark etti.

Parik kanatlarını açana dek, annesi bir kızı kurtardığını sanmıştı. Sonra baykuş kanatlı bir parik olduğunu fark etmişti. Elbette Parvaneh'in kanatları bir pervaneninki gibiydi ve derisindeki desenlerin aynısı kanatlarında da vardı. Daha doğrusu Soraya aynı desen olduklarını tahmin ediyordu. Bunu anlamak kolay değildi çünkü Parvaneh'in kanatları paramparça edilip yırtılmıştı ve sırtından birer kurdele gibi sarkıyordu.

Soraya ne yaptığını düşünmeden demir parmaklıklara kadar yaklaştı. O noktadan kanatları inceleyince, üstlerinde bir hançer ya da bir pençe izini andıran uzun ve düzgün yırtıklar olduğunu gördü.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordu üzgün üzgün.

Parvaneh elbisesini geri giyip ona döndü. "Evet, beni yavaş yavaş bu hale getirdi. Anka kuşu tüyünün kanatlarımı iyileştirebileceğini düşünmüştüm."

Soraya onu dinliyordu ama ona durumu en iyi anlatan şey Parvaneh'in sözleri değildi. Parikin cansız sesinde, gözlerinin cılız parıltısında ve yüzündeki yorgun çizgilerde sadece ailesini değil, bir parçasını da kaybetmiş olan bir varlık görüyordu.

Anka kuşu tüyünü kuşağından çıkarıp onun erişebileceği bir noktada tutmaya çalıştı. Parvaneh'in gözleri aç ve çaresiz bir ifadeyle tüye kilitlendi. "Tüy sende," dedi hayretle.

Soraya ona arkasını dönüp duvarda yanmakta olan mangala gitti. Belki ona güvenmekle hata ediyordu ama yıkımla ve çaresizlikle, sivri dişlerle ve kayışimsı kanatlarla, ormandaki dehşet içindeki kızla ve dizlerinin üstüne çökmüş bir şahla ilgili imgeler zihninde dönüp duruyordu. Şahmar'ın yaptıklarını geri alamazdı ama Parvaneh'i özgür bırakabilirdi.

Soraya o gün ikinci kere bir ateşi söndürüp mangalı ters çevirdi ve kömürler zindanda dört bir yana saçıldı.

Parvaneh'in bir açıklama duymasına gerek yoktu. Üzerlik otun-

dan yayılan dumanlar dinince, inanılmaz bir güçle iki parmaklığı gevşetti ve rahatlıkla aralarından geçip hücrelerinden çıktı.

Soraya bir hata daha mı yaptı, Parvaneh boynunu kırıp efendisinin yanına gider ve ikisi birlikte kandırdıkları saf kızın arkasından gülerler mi diye düşündü. Ama Parvaneh ona yaklaşmadı. Gözlerini kapattı, başını kaldırdı ve içine derin bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Bana yardım edeceğini söyledin,” dedi Soraya ona hatırlatma yaparak.

“Edeceğim,” dedi Parvaneh. Gözleri önceden de çok parlaktı ama nasıl olduysa şimdi daha da parlak gözüküyorlardı. “Ama kanatlarım iyileşene dek pek bir faydam olmaz.” Arkasını dönüp elbisesini sıyrdı. Duman dağıldığı için hareketleri artık daha canlıydı. Soraya elinde olmadan geriye doğru bir adım attı. Karşısında birisinin soyunması ona hâlâ imkânsız geliyordu. İkisini nasıl bir araya getireceğini bilemiyormuş gibi gözlerini Parvaneh’in sırtından elindeki anka kuşu tüyüne çevirdi.

Parvaneh bir süre bekledikten sonra ona imalı bir bakış fırlattı. “Biraz yaklaşman gerek.”

Onun alaycı sesi Soraya’nın düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı ve Parvaneh’e yaklaşıp ona dokunmadan yaralı kanatlarını inceledi. Tüyün ucunu en büyük yırtığın üstünde gezdirince, kanat kendi kendini tamir etti. Ama bir sürü yırtık vardı. Üstelik sadece uzun ve düzgün yırtıklar değil, daha ufak, kenarları tırtıklı ve muhtemelen kendiliğinden açılmış olanlar da vardı. İyileştirme işi uzun sürecekti. Soraya onun kanatlarındaki yırtıkları teker teker iyileştirirken ikisi de konuşmadı.

Yumuşacık tüyü kanatların üstünde gezdirmek, ikisinin hafif nefes seslerini dinlemek ve bir şeyleri tamir etme hissi rahatlatıcıydı. Soraya’ya bahçesinde iş yaptığı, gülleri tomurcuk açıp büyü-yebilsin diye çalılıkların dallarını ve kuru yaprakları temizlediği zamanları hatırlatmıştı. Diğer eliyle Parvaneh’in kanadına ilk do-

kundduğunda bunu fark etmeden yapmış, daha iyi iyileştirebilmek için onu düzleştirmek istemişti. Ne yaptığını fark ettiği anda elini hemen geri çekmişti ama içgüdüsel korkusu dinince, parmaklarını yine kanadın üstünde gezdirdi ve çok uzun zaman önce karşılaştığı kelebeği düşündü.

İşine devam etti ama gözleri sürekli olarak Parvaneh'in kanatların arasındaki çıplak tenine, sırtındaki gölgeler gibi kıvrımlı, birbirinin tıpatıp aynısı olan desenlere, omurgasının kıvrımlı şekline kayıyordu. Tıpkı seyahat tutkusu gibi bir şeydi bu; parmak uçları daha önceden bilmedikleri yeni topraklar, yeni dokular keşfetmek için can atıyordu.

Ancak son yırttığı da iyileştirince titreyen ellerinden birini teredütle uzatıp Parvaneh'in tenini elledi; parmaklarını kanadının çıktığı kürek kemiğinin iç kısmındaki sarmal desenlerin üstünde gezdirdi. Teninin ne kadar yumuşak olduğuna şaşırdı; teni Soraya'nın güllerinin yapraklarından ya da yün eldivenlerinden de yumuşaktı. Parmaklarını omurgasına kaydırды ve narin ten katmanının altındaki güçlü kemikleri ve kasları hissetti. Elini hafifçe bastırarak omurgasının girintili çıkıntılı kemiklerini keşfetti. Bunu yaparken, Parvaneh'in içine ani bir nefes çektiğini duydu ve sırtını gerdiğini fark etti.

Elini adeta yanmış gibi hemen geri çekti. Kendisini kaybetmişti. Dokunmaya karşı hissettiği açlık dışında her şeyi unutmuştu.

Parvaneh başını çevirip ona baktı ve Soraya onunla alay edeceğini sandı. Ama ifadesi ciddi ve sesi yumuşak, adeta özür diler gibiydi. "İşin bitti mi?"

"Evet. Sanırım hepsini tamir ettim."

Parvaneh ağır ağır kanatlarını iki yana açtı, kapattı ve tekrar açtı. "Evet, iyileştirmişsin," dediğinde, Soraya onun gizleyemediği kadar mutlu olduğunu anladı. Parvaneh kanatlarını kapatıp omurgasının üstünde dümdüz hale getirdi ve elbisesini giydi. "Teşekkür ederim," dedi ona dönüp. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Do-

kunuşun çok hafif." Soraya'yı dili tutulmuş bir halde orada bırakıp merdivenlere yöneldi.

Mağaradan yukarı çıktıktan sonra Parvaneh, Soraya'nın dehlizlerde yol göstermesine izin verdi. Soraya onu dehlizlerin gizli girişine götürdü ve ne yapacaklarını düşünmek için durdu. Şahmar'ın henüz onun odasında olmadığını fark edip etmediğini bilmiyordu ama fark ettiyse büyük bir ihtimalle dehlizlerden çıkmasını bekliyor olmalıydı. Dehlizlere açılan kapılardan birinin yerini biliyordu. Soraya zindanın her zamanki girişini kullanmak daha mı güvenli olur diye düşündü ama orası da fazla savunmasız ve riskli bir noktaydı. Parvaneh'i dehlizlerden geçirip sarayın arka tarafındaki bir yere çıkmaları çok daha iyi olacaktı. Başarabilirlerse ahırların yakınındaki bir yere çıkabilirlerdi.

Soraya kapıyı açıp Parvanehe onu izlemesini söyledi.

Tekrar yuvarlak mağaraya indiler ama divler nöbet tutuyor olabilir diye dikkatle ilerlediler. Oradan merkezi tünele çıkıp yürümeye devam ettiler. Soraya sarayın en batı köşesine doğru gidiyordu. O köşede talim alanlarına bakan terasa açılan bir kapı vardı. Kapıya ulaşırlarsa ahırlara doğru koşabilirlerdi. Parvaneh'in arkasından gelmesi Soraya için ummadığı bir güvenceydi. Artık yalnız değildi. Yanında güçlü bir varlık vardı ve çok geçmeden diğer parikler de onlara katılacaklardı. Annesine tutamayacağı bir vaatte bulunmamış ya da sırf çaresizlikten bu işi başaracağına söz vermemişti. Başarması mümkündü. Hâlâ yaptıklarını telafi edebilirdi.

Terasa yaklaştıkça koridor daraldı ve Soraya'nın başını eğerek yürümesi gerekti. Elleri nihayet kare biçimli alçak kapıya değince rahatladı. Kapıyı itip açtı, serin gece havasının ve yıldızların ışığının içeri girmesini sağladı ve sarayın duvarındaki açıklıktan sürünerek terasın beyaz taş zeminine doğru ilerledi.

Derken bir şey kolunu kavrayıp onu çekerek dışarı çıkardı.

Gagalı div orada onu bekliyormuş gibi tek başına boş terasta duruyordu. "Şahmar seni burada bulacağımı söylemişti," dedi. "Seni bekliyor."

Şahmar'ın onu nerede bulacağını nasıl anladığını düşünecek vakti yoktu. Kaçmaya hazırlıklı olmalıydı çünkü gagalı divin yalnız olduğunu fark etmişti. Onun yanıdaysa Parvaneh vardı.

Ama dönüp tünele baktığında, Parvaneh'in orada olmadığını gördü. Bir dive daha güvendiği için kendisine kızdı.

Div onu saraya soktu ve diğer divlerin sıralandığı koridorlardan geçirdi. Divin onu sarayın yeni kanadına geri götüreceğini sanıyordu ama taht odasının girişine açılan koridorda ilerliyorlardı.

Taht odası tıpkı Nog Roz'da gördüğü gibiydi. Aradaki tek fark, tahtta gayet rahat ve küstah bir şekilde oturan yeni şahtı. Gagalı div onu Soroush'un anka kuşu deseninin üstünde gergin bir şekilde oturduğu odanın ortasına götürdü.

Bir grup div etraflarında bir daire oluşturdu ve Soraya sağdaki duvarda gizli olan kapıya şöyle bir göz atıp içinden lanetler okudu. Divlerden biri kapının tam önünde duruyor, kaçış yolunu tıkıyordu. *Şahmar kapıyı biliyor*, diye düşündü Soraya ama bu imkânsız değil miydi? Kapıyı ne ona göstermiş ne de bundan söz etmişti.

Şahmar onun bakışlarını takip etti. "Kapıyı arıyorsun, değil mi?" Kalın sesi gayet keyifliydi. "Seni burada mahkûm olarak tutmamam gerektiğini düşünmeliydim. Bu duvarları benden daha iyi biliyorsun. Aslında ben de onları çok iyi biliyorum. Seni senelerdir benden saklı tutan bu gizli dehlizleri ben inşa ettirdim ve kaçmak için hangisini seçeceğini biliyordum. Ne kadar romantik, değil mi?"

Paranoyak bir şah, diye düşündü Soraya konuşmalarını hatırlayarak. *Paranoyak ama akıllı*, demişti Azad ısrarla. Soraya hayatını onun hayatından ya da Şahmar'ın kaderini kendi kaderinden ayırmanın bir yolu olmadığını düşünmeye başlamıştı.

Şahmar devam etti: "Çok geçmeden seni bulurdum. Kardeşini öldürdüğümde burada olmanı istedim."

Soraya midesinin bulandığını hissetti. Soroush'la göz göze gelmeye çalıştı ama kardeşi istifini bozmadan ileriye bakmaya devam etti. Şahmar'a dönüp, "Onu neden öldüreceksin?" diye sordu. "Mahkûmun olması yeterli değil mi?"

Zayıf bir argümandı ve ikisi de bunu biliyordu. Şahmar başını salladı. “Geçen sefer yaptığım hatayı tekrarlamayacağım Soraya. Kardeşin yaşadığı sürece, insanlar onun bana baş kaldıracığını düşünüp umutlanacaklar. Ailenin beni yine tahttan indirmesine izin veremem.” Tahttan kalktı ve platformdan aşağı indi. Soraya hemen tuhaf bir şekilde direnmeyen kardeşinin önüne geçti.

“Burada durup buna seyirci kalamam,” dedi Soraya, Şahmar onlara yaklaşırken. “Bunu yapmana...”

“Soraya, yeter.” Sorush’un sesi taht odasında yankılandı ve elini Soraya’nın omzuna koydu. “Artık bir önemi yok.”

Soraya hayretle ona döndü. Sorush’un yüzü bomboştu ve herhangi bir ifadeden yoksundu ama nedense bu sakın hali Soraya’nın daha da telaşa ve çaresizliğe kapılmasına neden oluyordu. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi. “Bu senin tahtın. tehlikede olan *senin* halkın!”

Sorush başını hafifçe hayır anlamında salladı. “Artık değil. Senin sayende her şeyi kaybettim.”

Kardeşinin buz gibi ses tonu Soraya’nın ürpermesine neden oldu. “Sorush. Çok üzgünüm,” dedi boğazının kuruduğunu hissederek. “Böyle olacağı asla aklıma gelmemişti. Ateşi söndürdüğümde böyle olacağını...”

“Ben de benden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum. Bunu yapabileceğini de öyle.”

Soraya iki yanında yumruklarını sıktı ve kendisine hâkim olamadan yanıt verdi. “Elbette bilmiyordun. Çocukluğumuzdan beri benimle konuşmamışken ne hissettiğimi ya da ne yapabileceğimi nereden bilebilirdin? Şah olduktan sonra beni geride bıraktın.”

Hata ediyordu. Yaptıklarından sonra o anda ona öfkelenmemesi gerekirdi. Ama eski yaraları, sırf kardeşinin bir yara almasını sağladığı için yok olup gitmemişti ve Sorush’un soğuk tavrı ona sadece neden ateş tapınağına gitmek zorunda kaldığını hatırlatıyordu.

Sorush ona kısacık bir bakış fırlattı. “Haklısın,” dedi. “Seni ge-

ride bıraktım ve senin için sık sık endişelendim ama bu ülkenin kalanı için de endişelenmem gerekti. Ama hepimizden intikamını aldın. Müthiş bir intikam doğrusu.”

Soraya yanıt veremeden, Şahmar’ın pullu elini omzunda hissetti. “Sizi bu halde görmek çok keyifli olsa da bu kadar yeter.”

Divlerden birini çağırıp Sorush’u götürmesini emretti.

Soraya kardeşinin peşinden gitmek istedi ama Şahmar buna izin vermedi. “Onu nereye götürüyorsunuz?” diye sordu panik içinde.

“Onu infaz etmekten vazgeçtim,” dedi Şahmar. Önüne geçip Sorush’un götürülüşünü izlemesini engelledi.

“Neden?”

“Belki de dokunaklı yakarışın beni etkilemiştir.” Şahmar elini Soraya’nın beline doladı ve odadan çıkarken onu yanında götürdü.

Soraya onun kararlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştı ama Şahmar sarayın ana kapılarından dışarı çıkana dek durmadı. Karanlık, tarumar edilmiş olan bahçenin ne halde olduğunu gizliyordu ama Soraya yine de bahçeye bakamadı.

“Sorush nerede? Ona ne yapacaksın?” Ağlamak üzere olduğundan sesi titremeye başlamıştı.

“Şimdilik onun için endişelenmene gerek yok.”

“Ya annem?” dedi Soraya. Tahmineh’in acı dolu çığlığı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. “O...”

“Annen hayatta mı yoksa dikkatleri dağıtarak kaçmanı sağladığı için onu ölüme mi terk ettim diye mi merak ediyorsun?” dedi Şahmar sırtarak. Soraya nefes bile almadan yanıtını bekledi. “Annen hayatta ve yarası sarıldı.”

“Onu görmeme izin ver.”

“Hayır,” dedi Şahmar hiç düşünmeden.

“Peki,” dedi Soraya karşı koymaya gücünün kalmadığını hissederrek. “Beni odama geri götürsünler.”

“Hayır,” dedi Şahmar yine keyifli bir sesle. Gülümsememeye çalıştığı için dudakları titriyordu.

O belli belirsiz gülümseme öylesine sinir bozacak kadar tanıdıktı ki Soraya kendisini daha fazla tutamadı. “Benden daha ne istiyorsun?” diye bağırdı Şahmar’ın elinden kurtularak. “Bunca zamandır benimle bir kedinin bir fareyle oynadığı gibi oynuyorsun.”

Şahmar’ın gülümsemesi silindi ama gözleri karanlıkta parıldadı. “Tuhaf, değil mi? Sen tüyü verdiğin anda seni öldürmeyi düşünüyordum.” Şahmar pençelerinden birini Soraya’nın kuşağına geçirip onu kendisine çekti. Elini geri çekerken, tüyü de kuşağın içinden alıp pullu avcuyla sıkı sıkı tuttu. “Ama daha önce de dediğim gibi senden çok hoşlanmaya başladım Soraya. Birlikte geçirdiğimiz sürede beni çok etkiledin. Artık seni öldürmek istemediğimi fark ettim. Hayatta kalmanı istiyorum.” Soraya’yı yine yakaladı ve uzun parmaklarını kolunun etrafına sıkıca doladı. “Ama belli ki seni burada tutamayacağım. Eninde sonunda benden kaçacaksın. Seni başka bir yere götürmem gerek.”

Soraya yanıt vermeden Şahmar onu kollarına aldı ve ikisi birlikte sarayın tepesine yükselene dek devasa kanatlarını çırpıttı.

Soraya korkudan ona sarılıp gözlerini sımsıkı yumdu. Bir kere sinde, canavar bir kuş tarafından Arzur Dağı’na kaçırılan bir kızla ilgili benzer bir masal okumuştı. Ama kuş büyülüydü ve kız onu öptüğünde yakışıklı genç bir adama dönüşüyordu. Soraya yakışıklı genç bir adamı öpüp onu bir canavara dönüştürmesinin tam da kendi kaderi olduğunu düşündü.

Cesaretini toplayıp gözlerini yeniden açtı ve istila edilmiş şehrine tepeden baktı. Üstünden dumanlar tüten şehrin silueti giderek ufaldı. Güçlkle nefes alabilmeye başladı ve dehşet ve bitkinlik hissi dünyanın kararmasına neden olacak kadar baskın hale gelmeden önce içine nefes çekmeye çalıştı.

16

Soraya nefes almaya çalışarak uyandı. Hatırladığı son şey yıldızlara doğru yükseldiği ve Golvahar'ın aşağıda gözden kaybolduğuydu. Açılıp kapanan kanatları ve tenine batan sivri pençeleri hatırladı. Ama bunlar sadece birer anıydı. O sırada sert bir şeyin üstünde yatıyordu –bir yatak mıydı?– ve yalnızdı. En azından yalnız olduğunu umuyordu. Her neredeyse, içerisi loştu.

Dikkatle doğruldu ve gözlerini kısarak neredede olduğunu anlamaya çalıştı. Güç almak için yanındaki duvara tutunduğunda, eline soğuk ve pürüzlü bir taş değdi. Şahmar ne demişti? Onu Golvahar'da tutamayacağı için başka bir yere götürmesi gerektiğini söylemişti. Soraya olasılıkları düşünürken düzenli nefes alıp vermeye çalıştı. Ormanda bir yerde bir mağarada mıydı? Ondan sıkılana dek onu orada mı tutmayı planlıyordu? Soraya hâlâ Şahmar'ın onu öldürmeyi planlamadığından emin değildi.

Doğruldu ve ışığa doğru gitti. Gözleri karanlığa alışırken, bir

kayaya oyulmuş penceresiz bir mağarada olduğunu gördü. İçeriye bir masanın üstündeki demir bir şamdandan yayılan ışık aydınlatıyordu; bunun yanında bir sürahi su ve bir kâse meyve de vardı. Eğreti tahta karyoladan masanın çatlak mermerine ve altındaki güve delikli kilime kadar her şey oradan buradan toplanmış ve eski gözüküyordu. Birbirine uymayan bir koleksiyon gibiydi ve hiçbir şey Soraya'nın diri diri gömüldüğü hissini üstünden atmasına yardımcı olmuyordu.

Duvardaki kapıyı görünce derin bir oh çekti. Kapı da başka bir yerden alınıp oraya takılmış gibiydi –kemerli bir açıklığa oturtulmuş dikdörtgen biçimli tahta bir paneldi– ama daha da önemlisi, kapı kolunun altında bir anahtar deliği yoktu. O halde oradan kaçması mümkündü... Tabii orası farklı bir tür tuzak değilse. Kapıyı açarsa ne olurdu? Kapının diğer tarafında onu ne bekliyordu?

Kapıya doğru yürüdü ve yaklaştığında kapı kolunun etrafında derin çentikler gördü; bunlar pençe izleri olabilirdi.

Kapı kolu dönmeye ve kapı açılmaya başladığında hâlâ kapıya bakıyordu. Kendisini kâbuslarındaki yüzü, Şahmar'ı görmeye hazırladı.

Ama kapıdan içeri giren kişi Şahmar değil Azad'dı. Soraya onun ellerine, gözlerine ve saçlarına baktı ama dönüştüğü canavara ait herhangi bir işaret göremedi. Azad tıpkı onu ilk gördüğü günkü kadar yakışıklıydı.

Azad onu görünce gülümsedi. “Güzel, uyanmışsın. Şimdi otur...”

“Hayır.” Soraya'nın sesi içeride hafifçe yankılandı.

Azad başını yana eğdi. “Ne biçim bir yanıt bu?”

“Numara yapma. Bu kadar yeter.” Soraya öfkeyle gözlerine dolan yaşları zapt etmeye çalışırken boğazının tıklandığını hissetti.

“Numara yapmıyorum Soraya.” Azad ona yaklaşıp ellerini tuttu ve başparmaklarıyla ellerini okşadı. Soraya ellerini geri çekmek istedi ama teninin üstünde bir başka kişinin tenini hissetmek onun

için hâlâ o kadar *yeni* bir histi ki senelerce mahrum kaldığı bir şeyi reddedemedi. Azad onu dakhmehte teselli eden genç adam gibi gözükürken ondan nefret ettiğini hatırlaması da zordu. *O genç adam hiçbir zaman gerçek değildi*, dedi içinden ama Azad ellerini kollarından yukarı götürünce ve yüzünü tutup onu öpmek için eğilince, Soraya bunu unutmak istedi.

“Hayır,” dedi tüm iradesini kullanarak. Azad onu öpmeden geri çekildi ve Soraya kollarını etrafına sarıp eskisi gibi kabuğuna çekildi. Ona bakmaya cesaret edemeden yine, “Hayır,” dedi ama Azad’ın yüzünde beliren incinmiş ve şaşkın ifadeyi tahmin edebiliyordu. Zaten ondan hoşlanmasına neden olan şey Azad’ın sergilediği bu savunmasızlıktı. “Sesin, yüzün, ellerin... Bunlar gerçek değil. Sen böyle değilsin.” Başını kaldırıp kendisini ona bakmaya ve onu reddetmeye zorladı. “Bana kim olduğunu göster.”

Azad gözlerini kıstı ve bu sefer diğer sesiyle, *gerçek* sesiyle konuştu. “Peki,” dedi. “Madem bunu tercih ediyorsun.” Azad duman gibi silinmeye başladı ve karşısında Şahmar belirdi.

Soraya bu dönüşümü izledikten sonra aralarındaki benzer noktaları daha iyi görebildi: İkisi aynı kemik yapısına ve atletik zarafete sahipti. Azad tamamıyla yok olup Şahmar’a dönüşmemişti; biri diğerinin içine gömülmüştü. Hâlâ onun nasıl bir insan gibi görünebildiğini bilmiyordu –başka hiçbir divin bunu yapabildiğini duymamıştı– ama bu dönüşüm sırasında Şahmar’ın bir canavara dönüşmeden önceki prens haline büründüğü kesindi.

“Şimdi tatmin oldun mu?” diye sordu Şahmar hafif bir hırlamayla. Soraya’nın bu isteği onu kızdırmış, hatta belki utandırmıştı. Belki o da en az Soraya kadar canavar halini unutmak istiyordu ve ikisi birlikte geçirdikleri o birkaç hafta boyunca bir fantezi yaşamıştı.

Ama buna son veren Soraya değil, o olmuştu.

“Tatmin olmak mı?” dedi Soraya hayretle. “Kardeşimin tahtını ele geçirdin ve ailemi mahkûm ettin. Şimdi de beni kaçırdın. Her

fırsatta bana yalan söyledin ve adım adım ailemi mahvetmeye yönlendirirken güvenimi kazandın.” Soraya’nın sesi giderek yükseliyordu. Artık damarlarında zehir akmadığından ve öfkelenip kimseye zarar veremeyeceğinden, Şahmar’ın öfkesine layık bir hedef olduğunu bilerek korkmadan bağıırıyordu. “Seneler önce annemi tehdit ettin,” dedi. “Lanetlenmemin nedeni sensin. Tüm bunlara *sen* neden oldun!”

Bir anda ağzından çıkan bu sözleri söyler söylemez, bunların gerçekten de doğru olmasını istediğini fark etti. Her şeyin sorumluluğunu Şahmar’ın pullu omuzlarına yüklemek çok kolaydı.

Şahmar’ın bu son sözlerine öfkeleneneğini ya da bu felakette onun da oynadığı rolü hatırlatacağından korktu. Ama Şahmar ona sadece, “Demek annen sana nihayet gerçekleri anlattı?” demekle yetindi. “Sana her şeyi anlattı mı?”

Soraya annesinin sözlerini hatırladı: *Bir kızım olana dek bekleyeceğimi ve o reşit olunca onu kaçırıp onunla evleneceğini söyledi.* Onu gerçekten de kaçırmıştı ama vadinin son kısmını da gerçekleştirecek miydi? Bakışlarını ona çevirmeye cesaret edemeden titrek mum ışığına dikti. “Bu yüzden mi buradayım? Anneme kin beslediğin için mi?”

“Hayır,” dedi Şahmar ona bir adım yaklaşarak. “Seni buraya anene savurduğum tehdit yüzünden getirmedim. Onu sadece korkutmak istemişim. Lanetlenmeni sağlamamış olsaydı, bir daha aklıma bile gelmezdin. Senden haberim bile olmazdı ama yakaladığım bir parik bana senden söz etti. Özgürlüğüne karşılık olarak bana şahın kız kardeşinin damarlarında zehir akan, özgür kalmayı bekleyen bir kız olduğunu anlattı. Bu masalı dinlerken senin ve annenin kim olduğunu anladım ve Golvahar’ı ele geçirebilmemi sağlayacak olan anah-tar olduğunu fark ettim. Sonra da...” Şahmar’ın ses tonu yumuşadı. “Seni kendi gözlerimle görmek için can atmaya başladım.” Elini uzatıp eğri parmaklarıyla saçlarını okşadı. “Çoktan bana aitmişsin gibi, seni eskiden beri tanıyormuşum gibi hissettim. Sen de aynı şeyleri hissetmedin mi?”

Bu sözler Soraya'ya çok tanıdıktı. Şahmar fazla tanıdıktı: sesinin yükselip alçalışı, keskin bakışları, hatta saçlarını okşayışı. En kötüsü de en başından beri onu tanıdığını, onu hayal ederek var ettiğini hissetmesiydi. *Çoktan bana aitmişsin gibi.*

Ama bu tanıdıklık hissi kararlılığını kırdıysa bile hayatını kurtarmıştı. Zihninin bir köşesinde bir ses ona, *Yine aynı şeyi yapıyor,* diye fısıldadı. Sesin doğruyu söylediğini biliyordu. İster Azad ister Şahmar olsun, bu yaratık onun en çok duymak istediği sözleri, çok uzun zamandır içine attığı arzuları tetikleyecek hareketleri çok iyi biliyordu. O sırada bile Soraya'yı bir enstrüman gibi çalıyor, çaldığı akorun bahçeden gelen çığlıkları bastıracağını umuyordu.

Şahmar yüzüne sert bir ifade yerleştiğini fark etmiş olacaktı ki gözlerini kısıp elini geri çekti.

“Aynı numaralara kanacağımı mı sandın?” dedi Soraya buz gibi bir sesle. “Benden ne istiyorsun? Neden beni öldürmek yerine buraya getirdin?”

Şahmar bir an için sessizce ona baktı ve bir şey bekliyormuş ya da arıyormuş gibi bakmaya devam etti. Soraya neler olduğunu anladı. *Bunun nedenini o da bilmiyor.* Onu öldürmeyi planlamadığını söylerken yalan söylememişti. Ama tüm planlarına ve manipülasyonlarına rağmen Soraya onu şaşırtmış olmalıydı. Bu düşünce Soraya'yı umutlandırdı çünkü hâlâ Şahmar'ın ele geçiremediği ya da öngöremediği bir yanı var demekti.

Nihayet, “Bir konuda yanılıyorsun Soraya,” dedi Şahmar. “Kapıda kilit yok. Dilediğin zaman gidebilirsin.” Kapıyı işaret etti ve Soraya onun buz gibi bakışlarından niyetinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ama kapının diğer tarafında ne olduğunu görmesi gerekiyordu. Ona şüpheyile bir bakış daha fırlattıktan sonra yaklaşıp kapıyı açtı.

Hâlâ uykuda olduğunu, kötü bir kâbus gördüğünü düşünerek gözlerini kırptırdı çünkü Golvhahar'ın gizli dehlizlerinin eşliğinde durduğuna yemin edebilirdi. Ama sonra aradaki farkları gördü: ten

rengi taş duvarlar yerine kahverengi kayalar, daya yüksek duvarlar ve daha yüksek bir tavan, duvardaki bir desteğe asılmış olan yanan meşale.

“Devam et,” dedi Şahmar arkasından.

Soraya tünele adım atarken, ona hem tanıdık hem de yabancı olan bir yerde olmak ve attığı her adımın arkasında Şahmar’ın durduğunu bilmek onu huzursuz etti. İzleyebileceği tek yol olduğundan tünelin sonuna kadar gitti ve bunun daha büyük bir tünele açıldığını gördü. Şahmar o noktada onu kolundan tutup geri çekti.

“Yanımdan ayrılma,” dedi. Soraya’nın kolunu bırakmadan onu daha geniş olan koridora çıkardı ve Soraya birkaç saniye sonra bunun nedenini anladı.

O tünelde divler dolaşıyordu. Ama Soraya artık bir tünelde olmadığını, Golvahar’dan koparılıp başka bir yere koyulmuş olan bir koridordaymış gibi hissetti. Yukarı baktığında, kubbeli bir tavan olduğunu ve meşalelerin Şahmar’ın savaş zaferlerini temsil eden bir dizi duvar resmini aydınlattığını gördü. İçindeki canavarlarla, Golvahar’ın kâbuslardan fırlamış bir versiyonunda olabiliyordu.

Ama Soraya nerede olduğunu anladı ve hafifçe inledi. Diri diri gömüldüğünü hissettiğini hatırladı. Bu his hemen hemen doğrudu ama yeraltında değildi. Divlerin yuvası Arzur Dağı’nın içindeydi. O anda neden kapıda bir kilit olmadığını anladı. Bir dağın içine hap solmuştu ve oradaki bütün divler gardiyanlarıydı.

“Burayı hazırlamak senelerimi aldı,” dedi Şahmar gururla ona koridorda yol gösterirken. Ne zaman bir div onlara yaklaşırsa Soraya korkudan kaskatı kesiliyordu ama hiçbiri dönüp ona bakmıyordu. Şahmar’ı görünce saygıyla başlarını eğip selam veriyorlar, ona bakmadan yollarına devam ediyorlardı. Soraya bu düşünceden hiç hoşlanmadığı halde, Şahmar’ın yanı başında oluşu kendisinin yine lanetli olması, onu dokunulmaz kılan bir kalkanı olması gibiydi. “İlk önce divleri kendi tarafıma çekmek için uğraştım,” diye devam etti Şahmar. “Sonra, neden komutam altında daha güçlü olacaklarını

anlatmaya çalıştım ve bu dağı kazıp bir krala layık bir yere dönüştürmeleri için uğraştım. Ama tüm bunlar gerçek yuvama dönmenin bir yolunu bulana dek beni oyalayan işlerdi...” Soraya’ya baktı. “*Seni bulana dek.*”

Şahmar’ın bu sözleri Soraya’nın kalbinin sızlamasına, ailesinin mahvoluşunda oynadığı rolü hatırlamasına neden oldu. Ama ona yanıt veremeden, Şahmar sola saptı ve üstü yuvarlak bir açıklıktan devasa bir mağaraya girdiler.

Mağaranın tamamının etrafını çevirmiş olan dar taş bir köprüde duruyorlardı. Şahmar onu tutmasaydı, Soraya boşluğa adım atıp düşebilirdi. “Dikkatli ol,” dedi Şahmar.

Havada metalik bir kan ve silah kokusu vardı. Tepesinde dağın zirvesi vardı ve içeri gümüş rengi ay ışığının girmesini sağlamak için kayalara açılmış birkaç delikten başka kaçış yolu yoktu. Aşağıda, mağaranın ortasındaki sık ve dikdörtgen biçimli bir çukurda iki div vardı: Biri sivri boynuzlu bir dişi div, diğeriye gri renkli diken diken bir postu ve bir kurt burnu olan erkek bir divdi. Kıyasıyla dönüşüyorlardı ve birbirlerine savurdıkları savaş baltaları birbirine çarpıp feci bir metalik ses çıkarıyordu. Soraya talim yaptıklarını düşünebilirdi ama rakiplerinin uzuvlarını koparacaklarından ya da kan dökeceklerinden endişe etmeden vahşi bir şekilde baltalarını sallıyorlardı. Çukurun etrafında bazıları savaşı iki dive tezahürat eden, küfürler savuran, bileme tekerlekleriyle silahlarını bileyen ve tatbikat yapan başka divler vardı.

Şahmar onu kolundan tutup aşağıdaki talimi izleyen bir divin durduğu köprüünün ortasına götürdü. Diğer divlerden daha çok Şahmar’a benzeyen bir yaratıktı; daha ince uzun, daha insanı andıran bir görünümü vardı ve derisi bir akrep gibi bir kabukla kaplıydı. Ama Soraya’nın en çok dikkatini çeken şey elindeki kanla kaplı büyük sopa oldu. *Aeshma*, diye düşündü. Okuduğu kitaplardan onun Gazap divi olduğunu hatırladı.

“Aeshma,” diye seslendi Şahmar ona yaklaşırlarken. “Her şey yolumda mı?”

Aeshma ismini duyunca onlara döndü ve hemen başını eğip selam verdi. “Evet, şahım.” Sesi bir çingiraklı yılanın sesi gibiydi. Aşağıdaki dövüşü işaret etti. “Lütfen aşağıdaki dövüşü izleyin ve askerlerinizin dilediğiniz kadar acımasız olup olmadıklarını görün.”

“Teşekkür ederim Aeshma. Bizi yalnız bırakabilirsin.”

Aeshma yine eğildi ve köprünün diğer ucuna doğru gitti.

“İzleyelim mi?” dedi Şahmar. Aşağıdaki dövüşü iyi görebilsin diye Soraya’yı önünde tuttu. “Bunlar *benim* talim alanlarım ve kastarlar benim askerlerim,” dedi gururla.

“Kastarlar mı?” dedi Soraya. Bu sözcüğü daha önceden duyduğunu hatırlıyordu. Parvaneh farklı div türlerinden söz ederken söylemişti.

“Kastarlar iri ve yabani divlerdir; öldürme yöntemleri aşağıdan da gördüğün gibi daha vahşidir. Az önce gördüğün Aeshma isimli div ise bir drujdur. Drujları generallerim olarak kullanırım. Daha ufak tefek olurlar ama zihinleri daha keskin ve stratejiktir. Onları bir araya getirmeden önce divler nadiren işbirliği yaparlardı ve güçleri kısıtlıydı. Zaten bu yüzden asla şiddet dolu önemsiz saldırılardan ve kısa ömürlü baskınlardan daha fazlasını gerçekleştirememiştik. Ama tek vizyon altında birleştikten sonra krallıkları fethedebilecek düzeye geldiler. Buna şahit oldun zaten.”

“Ya parikler?” diye sordu Soraya aksi bir tavırla. Şahmar’ın son cümlesi onu öfkelenlendirmişti.

Şahmar kolunu daha da sıkıca tuttu. “Parikler casustur ve onlara güven olmaz.”

Soraya bu yeni öğrendiği bilgilerle mağaraya yeniden göz attı ve tatbikatlarda yer alan divlerin emir verenlerden daha iriyarı olduklarını fark etti. Sonra, iki divin dövüştüğü çukura baktı; her ikisi de dev gibi vahşi kastarlardı ve kıyasıyla dönüşüyorlardı.

Soraya daha önceden hiç dişi bir asker görmemişti. Zırhlar kuşanıp ordularda savaşan kadınlarla ilgili masallar okumuştı ama gerçek hayatta onlara hiç rastlamamıştı. Bakışlarını merakla boynuzlu

dive ve muazzam bir öfkeyle indirdiği darbelere dikti. Aşağıdaki dövüş kendisinin bir uzantısıymış, baltaların birbirine çarparken çıkardığı metalik sesler hayatı boyunca ciğerlerinde tuttuğu çığlık-mış gibi, boynuzlu divin indirdiği her darbeyi göğsünün derinliklerinde hissetti.

“Seni neden buraya getirdiğimi ve öldüremediğimi anladın mı şimdi?” diye sordu Şahmar arkasından yumuşak bir sesle. “Çünkü *buraya* ait olduğumu biliyorum. Bunu dakhmehe gittiğimiz gece anladım. O geceden önce sadece bana faydalı olacağını düşünüyordum. Ama kendi masalımı senin ağzından dinlediğimde ve tüm öfkeni yatuya yönelttiğini görünce, tıpkı benim gibi ailenin sana verdiğinden çok daha fazlasını hak ettiğini anladım.”

“Ben senin gibi değilim,” dedi Soraya. Bakışlarını ileri dikti ve gözlerini aşağıdaki korkunç dövüşten ayırabilmeyi ve Şahmar’a yarıldığını gösterebilmeyi diledi. “Senin gibi olmayacağım.”

“Dakhmehe gittiğimiz gece böyle dememiştin.” Şahmar ellerini Soraya’nın omuzlarına koydu, pençelerinin uçları köprücükkemiklerini okşadı. “*Benim* sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Olağanüstü olduğunu söylemiştim ve bunu içtenlikle söyledim. O gece canlandın.”

Elbette hatırlıyordu. Tıpkı o anda olduğu gibi, arkasından ellerini omuzlarına koymuştu ve Soraya kendisini ona teslim etmekten başka bir şey istememişti.

Soraya aniden ona dönünce, Şahmar’ın tırnakları tenini sıyrıp kırmızı renkli ince sıyrıklar oluşturdu. “O halde şu anda sana ne faydam var?” dedi boğuk bir sesle. “Artık ölümcül değilim.”

Şahmar başını salladı. “Seni ölümcül kılan şey zehir değil Soraya. *Sensin*. Zehir sadece bir araç, bir silahtı. Ama iraden ve öfken... Sende gördüğüm şeyler bunlardı. Bunlar sayesinde her şeyi yapabileceğini anladım. Ateş tapınağında bunu kanıtladın.”

Tapınağın lafı geçince Soraya yüzünün utançtan kıpkırmızı ke-sildiğini hissetti. Şahmar sürekli olarak onun sözlerini ve yaptıklarını ona karşı kullanıyordu; Soraya ise bunları inkâr edemiyordu.

Ama ona yanıt veremeden, aşağıdan canhıraş bir çığlık geldi ve neler olduğunu görmek için çukura baktı.

İlk önce, sadece aşağıdaki talim çukurunda toprak zemini kaplayan kanları gördü. Ama sonra kanların kime ait olduğunu fark etti. Gri renkli div baltasını boynuzlu divin koluna indirmişti. Boynuzlu div acı içinde böğürürken, kolundan korkunç bir çeşme gibi kanlar fışkırıyordu ve etraflarındaki diğer divler tezahürat ediyordu. Gri div baltasını diğerinin kolundan çıkardı ve sırtına ona dönüp tezahüratlar arasında başının üstüne kaldırdı. Kolu sadece ince birkaç kas ve deri parçası sayesinde eklem yerinde gevşek bir şekilde sallanan div baltasını yere düşürdü. Derken kolundan kalanları dehşet verici bir sesle koparıp bir kenara fırlattı ve bir çığlık atarak saldırıya geçti. Hâlâ zafer sarhoşu olan gri div, diğerinin boynuzları gövdesine saplanana dek saldırıyı fark etmedi.

Soraya kusacağından korkarak eliyle ağzını kapattı ve arkasını döndü. Elleri titriyordu, gördüklerini silmek istercesine gözlerini kırptırıyorlardı ama tiksinti ve mide bulantısıyla birlikte bu manzara onu dehşete düşürdüğü için büyük de bir rahatlama hissediyordu. Diğer divler gibi bu vahşetten keyif almadığı için rahatlamıştı. Altüst olan midesi ona, *Şahmar yanılıyor*, diyordu. *Buraya ait değilsin*.

Şahmar onu sessizce koridora geri götürdü. Soraya'nın odasına döndüklerinde Şahmar ona, Golvahar'a geri gideceğini ve ertesi geceye kadar yanına gelemeyeceğini söyledi. Soraya hâlâ gördüklerini unutmaya çalıştığından, onun sözlerini hayal meyal duydu.

"Ben dönene dek buradan çıkmamanı tavsiye ederim," dedi Şahmar. Nedenini açıklamasına gerek yoktu.

Şahmar kapıya doğru döndü ama Soraya arkasından seslenecek kadar toparlanabildi. "Dur!" Şahmar durup konuşmasını bekledi. "Kardeşime ne yapacaksın?"

"Neden hâlâ onları düşünüyorsun?" diye sordu Şahmar gerçek bir merakla. "Neden hâlâ bana direniyorsun? İstedğin her şeye sahip değil misin? Ailenden intikam almak istedin. Lanetini kaldırmak istedin. *Benimle* Golvahar'dan kaçmak istedin."

Soraya başını salladı. Şahmar yanıliyordu. Söyledikleri doğru olamazdı. Ona karşı hissettiği nefreti beslediği ve içini kaplamasına izin verdiği sürece, haklı olmasına fırsat vermeyecekti.

“Seni istemiyorum,” dedi öfkeyle. “Asla istemedim.”

“Bu bir yalan,” dedi Şahmar hemen. Bunu inkâr edememek Soraya’nın hiç hoşuna gitmedi. “Ayıca...” Ona doğru tereddütle bir adım attı ve Soraya’ya çok tanıdık gelen bir sesle, “Beni hâlâ istememen için hiçbir neden yok,” dedi. “İsmim zaman içinde unutulana ve bir efsaneye dönüşene dek gerçekten de Azad’dı.” Kollarını öne uzatıp ellerine baktı. “Eskiden yüzüm senin gördüğün gibiydi... Bu hale gelmeden önce.” Soraya’nın gözlerinin içine baktığında, gözleri rengine rağmen bir insana aitmiş gibiydi. “Aramızdaki uçurum düşündüğün kadar büyük değil,” dedi alçak sesle, adeta ona bir sır veriyormuş gibi.

Soraya az kalsın, *Biliyorum*, diye yanıt verecekti ama bunu söylerse Şahmar’ın o görünümünün altında Azad’ı görmek için çaba sarf ettiğini itiraf etmiş olurdu.

“Bu bana sadece sana asla güvenmemiş olmam gerektiğini hatırlatıyor. Şimdi bana kardeşime ne yapacağını söyle.”

Şahmar’ın bakışları bir anda buz kesti ve yumruklarını sıktı. “Kardeşinle ilgili planlarım var ama henüz bunları duymaya hazır değilsin.”

“Ona zarar verirsen,” dedi Soraya ama onu nasıl tehdit edebileceğini bilmiyordu. “Ailemden herhangi birisine zarar verirsen...”

“Saf olma,” dedi Şahmar. “Kardeşinin daha fazla yaşamasına izin veremeyeceğimi biliyorsun.”

“Seninle konuşmaya devam etmemi istiyorsan, yaşamasına izin verirsin.”

Şahmar alçak sesle hırladı. “Yarın akşam geri geleceğim,” dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Kapıyı arkasından kapatırken kırmasına ramak kalmıştı.

17

Soraya hain düşünceleriyle baş başa kalmıştı. Etrafında farklı duvarlar, farklı eşyalar vardı ama bir bakıma her zaman olduğu yerdeydi.

Şahmar'ın ona sunduğu hiçbir şeyi kabul etmek istememişti ama midesi ayrı telden çalışıyordu. Kâsedeki meyveleri yemişti ve o dönene dek vaktini nasıl geçireceğini düşünüyordu. Belki de Şahmar'ın amacı buydu: Döndüğünde Soraya'nın onu gördüğüne sevineceği, birilerinin yanında olmasını arzulayacağı kadar yalnız bırakmaktı. Bunu düşününce ürperdi çünkü bu planın eninde sonunda işe yarayacağını biliyordu. Golvahar'da da onun cazibesine kapılacak kadar yalnızdı ve o anda hissettiği yalnızlık hissi daha da şiddetliydi.

Odanın pencereleri olmadığı için Şahmar gittiğinden beri aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. İçinden bir armut ve birkaç üzüm tanesi eksilmiş olan meyve kâsesine baktı. Bunları dü-

şünmeden yemişti ama meyveleri dikkatle ayırması gerektiğini anladı. Azad gelene dek ona tekrar yemek getirip getirmeyeceklerini bilmiyordu. Suyunu da dikkatli içmeliydi. En azından Golvahar'da yiyecek ve içecek konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Yalnızlık dışında hiçbir eksiği olmadan yaşamıştı. Elleriyle yüzünü kapatı. Suçluluk ve pişmanlık duygularının ağızındaki meyvenin tadını ekşittiğini hissetti.

Annesinin hak ettiğinden daha yumuşak tatlı sesini duydu: *Bunu sen başlatmadın, o başlattı. Ama buna bir son verebilecek olan tek kişi sensin.*

Soraya başını kaldırdı. Annesine yaptıklarını telafi edeceğine yemin etmişti ve bunu yapabilmesi için hâlâ baykuş kanatlı pariki bulması gerekiyordu. Ama günlerini Azad'ın merhametinde o mağarada geçirdiği sürece bu sözünü yerine getiremeyecekti.

Mağaranın boşluğuna sıkıca yerleştirilmiş olan kapıyı birkaç denemede açabildi ama açtığı anda endişeleri büyük ölçüde hafifledi. Ne de olsa çocukluğundan beri tünellerde kendisini rahat hissediyordu. Aşağı doğru ilerlerse, dağın bir çıkış yolu bulabileceği en alt kısmına kadar inebilirdi. Sadece saraydaki gibi divlerden kaçınması gerekiyordu.

Sessizce tünelde ilerledi ve bir adım daha atmaya cesaret etmeden önce karşısına çıkan geniş koridor boşalana dek bekledi. Bu sefer zeminin aşağı doğru hafif bir eğim kazandığını fark etti. Bu eğimi izleyerek, duvarların önünden ayrılmadan ve gölgelerin arasından çıkmadan Azad'm onu götürdüğü yerin aksi istikametinde ilerledi. Koridorun iki yanında farklı dehlizlere açılan daha ufak girişler vardı. Bunların arasından geçmeden önce, karşısına aniden birisinin çıkmayacağından emin olmak için dikkat kesildi. Ayrıca o koridorun yuvarlak olduğunu da fark etmişti. Tünelin büyükçe bir helezon biçiminde dağın tepesine kadar çevresini sardığını umdu. Şayet tünel bu şekilde inşa edildiyse, dağın dibine varana dek eğimi izleyebilirdi.

Koridor boş kalsaydı bunu yapabilirdi.

Divleri görmeden önce ağır ayaklarının zemine yaydığı titreşimi hissetti ve üç iriyarı div koridora girmeden önce yandaki tünellerden birine gizlenecek fırsatı buldu. Arkalarından başkalarının gelmediğinden emin olmak için biraz daha beklemeye karar verdi ama yeteri kadar hızlı davranmadığı için koridordun karşı tarafından bir div daha geçti.

Soraya beklemeye devam etti ve bekledikçe iki yönde aşağı yukarı gezinen daha fazla div gördü. Bu kararının ne kadar faydasız ve aptalca olduğunu anladı. Gizlendiği yerin önünden ne zaman bir div geçse, Soraya nefesini tutup geri çekiliyordu ama eninde sonunda içlerinden birinin onu göreceğini biliyordu. Orada beklemeye devam edemezdi ama ana koridora da çıkamıyordu. O noktaya kadar ilerleyebildiği için bile şanslıydı. Daha ileri gidemeyeceğini kabullenerek aynı tünelde ilerlemeye devam etti.

Çok geçmeden karşısına bir merdiven çıktı. Basamaklardan inerken, o daracık alanda karşısına birisi çıktığı takdirde kaçamayacağını biliyordu. Kendisini daha ufak başka bir tünelde buldu ama orada meşaleler yoktu. Etrafı aydınlatan hiçbir şeyin olmadığı karanlık koridorda duvara tutunarak düşe kalka yürüdü. O kadar sesli bir şekilde nefes alıp veriyordu ki birisinin onu duyabileceğinden endişelendi. Ciğerlerinin korkudan çıkardığı hırıltı sesi bastırmak için diğer eliyle ağzını kapattı.

Buna rağmen hâlâ nefes seslerini duyabiliyordu. Ama bu sesler arkasından geliyordu ve ona ait değildi.

Soraya gizlenebileceği güvenli bir yer bulabilme umuduyla dağdan çıkabilmek için koşmaya başladı. Elini dayadığı duvarın sona erdiği noktada boşluğa adım attı ve onu dağın daha da derinliklerine götüren bir başka koridorda ilerlemeye başladı. Daha az sayıda ve geniş aralıklarla yerleştirilmiş olduğu halde yeniden yolu aydınlatan meşaleler gördü ve üstüne üstüne gelen gölgelerden, yankılanan ayak seslerinden kaçabilmek için bir labirenti andıran

tünellere daldı. Nerede güvende olacağını ya da soluklanabileceğini bilmiyordu. Kalbi tıpkı Nog Roz'da insanların ona sürtündüğü günkü gibi hızla atıyor, bir an için rahatlamasına izin vermiyordu. Ama bu sefer tehlikede olan kişi kendisiydi.

Onu dinlemeliydi. Odadan çıkmamalıydı. Fazla ağır davranması ya da yanlış bir adım atması artık an meselesiydi.

Aşağı doğru git, dedi içinden. *Aşağı doğru yürümeye devam et*. Bunun için çok geç kalmış, odasına dönemeyecek kadar kaybolmuştu. Tek umudu dağın en dibine varana dek aşağı doğru ilerlemektir.

Bir başka merdivenle karşılaşıp dek yoluna devam etti. Basamaklardan hızla indi ama bir başka tünel yerine kocaman bir odaya girdi. Neyse ki oda tam ortasında yakılmış bir ateş dışında bomboştu. Ateşin yanında çok lezzetli kokan bir şey duruyordu.

Soraya biraz soluklandıktan sonra ateşe yaklaştı. Koku bir şişe geçirilmiş bir parça etten geliyordu. Bir kuşa benziyordu. Odasındaki yakında tükenecek olan meyveleri düşünüp şişi aldı ve dişlerini pişirilmiş etin kanadına geçirdi. Lokmasını yutup keyifle iç çekti ve bir ısırık daha aldı.

Ama ikinci lokmasını yutamadan, arkasındaki basamaklardan gelen ayak seslerini duydu. Şişe derhal yere fırlattı ve bir başka çıkış aradı ama o mağaraya sadece o basamaklardan girip çıkılabildiğini fark etti. Bunu bilmesi gerekirdi. Orada başka bir çıkış olmadığını gördüğü anda dönmeliydi ama lezzetli etin kokusu direnemeyeceği kadar güzeldi. Bile bile bir tuzağa adım atmıştı.

Ayak sesleri giderek yaklaşırken, ateşten uzaklaşıp gölgelerin arasına gizlendi. Sırtını basamakların yanındaki duvardaki bir boşluğa dayadı ve sarayda yaptığı gibi div içeri girdiğinde sessizce kaçabileceğini umdu.

Ayak sesleri yavaşladı, durdu ve Soraya divin içeri girmesini bekledi.

Derken iri bir yumruk tam başının üstünde duvara indi.

Div ona basamakların dibinden hücum ederken, başına taş par-

çaları yağın Soraya eğildi. Div sırf bakmadan yumruğunu indirdiği için onu ıskalamıştı ve Soraya onun bir kere daha ıskalamayacağını biliyordu. Hemen basamaklara koştu ama bu kaçmak için son çaresiz girişimi oldu. Divin onu elbisesinin arkasından yakaladığı gibi geri çekmesine ve yere fırlatmasına şaşırmadı.

“Nefes alıp verdiğini duydum, seni küçük hırsız,” diye kükre-di div. Gövdesi bir insan gövdesini andırıyordu, teni kar beyazıydı ama bacakları ve başı yabani bir kedininki gibiydi. “Nefesinde akşam yemeğimin kokusunu alıyorum. Ama önemli değil. Onun yerine seni yerim.”

“Ben Şahmar’ın konuguyum!” diye bağırdı Soraya. Divin onu öldürmesini engelleyebilirmiş gibi kolunu öne savurdu. *Eskiden olsa onu kolumun bir hareketiyle engelleyebilirdim*, diye düşündü kalbinde garip bir sızıyla. Bir zamanlar onu tek dokunuşla öldürebilecek güce sahipti. Ondan daha ölümcül bir yaratıktı. Kendisini korumak için onu kaçırın kişinin ismini söylemesi gerekmezdi. “Bana zarar verirsen çok kızar.”

Div cık cık etti. “Burada ne aradığını bilmiyorum insan ama bunun da bir önemi...”

Div lafını tamamlayamadı çünkü başının yanında beliren iki el insanüstü bir güçle başını aniden yana çevirip boynunu kırdı.

Div yere devrilip ölmeden önce, Soraya’nın kurtarıcısı hızla onun sırtından yere atladı ve ellerini beline dayadı.

“Demek *buradaydın*,” dedi Parvaneh.

Soraya ağzı şaşkınlıktan açık bir halde eğildiği yerde kaldı. “Beni terk ettiğini sanıyordum,” dedi doğrularak. “Ortadan kayboldun.”

Parvaneh başını salladı. “Dönüşüm geçirdim. Bütün pariklerin alabileceği bir başka form vardır.” Dediğini kanıtlamak için birden ortadan kayboldu. Ama sonra Soraya, Parvaneh’in az önce durduğu yerde koyu gri renkli bir pervanenin uçtuğunu ark etti. Bir saniye sonra pervane kayboldu ve Parvaneh tekrar belirdi. “Seni buraya kadar izledim.”

“Demek bunca zamandır buradaydın,” dedi Soraya kendi kendine.

“Bir ara izini kaybettim ve seni tekrar bulduğumda tünellere girmiş kaçıyordun. Bu arada yaptığın şey çok aptalcaydı.” Yerdeki ölü divi işaret etti. “Sesini duymamış olsaydım, seni çoktan midesine indirmişti.”

Soraya bakışlarını Parvaneh’in keyifsiz yüz ifadesinden yerdeki dive çevirdi.

Sonra kendisi de şaşırdığı halde kahkahalarla gülmeye başladı. Tam olarak neden güldüğünü bilmiyordu. Bunun nedeni az kalsın bir divin onu yiyecek olması, bir iblisin ona nasihatte bulunması ya da hâlâ bir dostunun olması ve yanında sadece Azad’la o dağda mahsur kalmamış olması olabilirdi. Öylesine katıla katıla gülüyordu ki nefes alamıyordu. Gözyaşları sicim gibi yanaklarından akmaya başladığında, güldüğünden mi yoksa ağladığından mı emin olamadı.

Ancak Parvaneh soğuk ellerini yüzünün iki tarafına koyduğunda ve onu şok ederek susmasını sağladığında durabildi. Birisinin ellerini teninde hissetmek gibi basit bir şeye hiç alışabilecek miydi? Ona hiç olası gelmiyordu.

Soraya nefes alıp veriş i düzeline dek Parvaneh’in ateşin ışığında daha da canlı gözük en, parlak korları andıran parlak gözlerine odaklandı.

“Burada olduğuna sevindim,” dedi en sonunda.

“Bir anlaşma yapmış tık.”

“Evet ama divler verdikleri sözleri tutmamalarıyla bilinirler.”

Parvaneh kaşlarından birini kald ırdı. “Senden hoşlanmış olmalıyım.”

Parvaneh divin cansız vücudunun yanına eğilip onu incelerken, Soraya kendi kendine gülümsedi. Parvaneh yüzünü buruşturup divin üstündeki lime lime olmuş kocaman pelerini çıkardı. “Al,” dedi pelerini ona fırlatıp. “Bir daha tünellerde dolaşman gerektiğinde bunu giyip gizlenebilirsin.”

“Dolaşmıyordum,” dedi Soraya. “Dağdan çıkmanın bir yolunu arıyordum. Hâlâ baykuş kanatlı pariki bulmam gerek. Beni ona götüreceğini söylemiştin.”

Parvaneh evet anlamında başını salladı ama hâlâ ölü diye bakıyor, Soraya’nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

“Aza... Şahmar bana yarın gece geri geleceğini söyledi,” dedi Soraya. “O gelmeden önce beni aradığım parike götürebilir misin? Hemen şimdi gidebilir miyiz?”

Parvaneh nihayet ona baktı. “Sana bağlı,” dedi. “Anka kuşunun tüyünü getirdin mi?”

Soraya hemen kuşağını yokladı ama Azad’ın onu dağa getirmeden önce tüyü aldığını hatırladı. Parvaneh onu pervane olarak izlerken bunu görmüş olmalıydı. Yine de bunu ona söylemekte tereddütlüydü. Parvaneh’in onu diğer pariklere götürmek için neden tüye ihtiyacı vardı? Tüyün onda olmadığını öğrenirse, ona yardım etmeyi reddeder miydi? Soraya ona güvenmek istiyordu. Parvaneh garip bir şekilde hem sırdaşı hem de arkadaşı olmuştu ama Soraya hâlâ birisine en son gönülden güvendiği zamanın sonuçlarını yaşıyordu.

“Evet,” dedi elini kuşağının üstüne bastırıp. “Tüy yanımda. Ama onu sana pariki bulduktan *sonra* vereceğim.”

Parvaneh buna karşı çıkacak gibi oldu ama sonra keyifsiz bir gülümsemeyle tamam der gibi başını salladı. “Adil bir anlaşma. Zaten tüye o zamana dek ihtiyacım olmayacak.”

“Neden hâlâ tüye ihtiyacın var?”

Parvaneh hemen yanıt vermedince, Soraya onun da birbirlerine ne kadar güvenebileceklerine karar vermeye çalıştığını tahmin etti. “Tüy olmadan Şahmar’ı yenemeyiz.”

Soraya oflamadan edemedi. “Sadece bir tüy onu nasıl durdurabilir?”

Ama Parvaneh’in ciddi ifadesi değişmedi ve Soraya bir kez daha Azad’ın tüyü aldığını hatırlayarak endişelenmeye başladı.

“Tüy onu insana dönüştürebilen tek şey,” dedi Parvaneh.

Soraya başını salladı. “Dilediği anda değişebiliyor. Gözlerimle gördüm.”

Parvaneh ona ne kadar bilgi vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi yine tereddüt etti. “Kalıcı olarak demek istemiştım. Tüy onu bir div olmadan önceki insan haline dönüştürecek. Tıpkı lanetini kaldırdığı gibi. Onu ancak insan formundayken öldürebiliriz.”

Bu sözlerin arkasından gelen sessizlikte, Soraya ilk kez Azad’ın nasıl bir div haline geldiğini merak etti. Onun dönüşümüyle ilgili masallar kulağa bir tür ilahi ceza gibi geliyordu: Bir canavar gibi davranmıştı ve bir canavara dönüşmüştü. *Masallar yalan söyler*, demişti Azad. Soraya acaba Azad tüyün onu kalıcı olarak bir insana dönüştürebileceğini biliyor mu diye merak etti. Biliyorsa tüyü neden kullanmamıştı? Soraya’nın anlamadığı şeyi o biliyor olmalıydı: İnsan olmanın bedeli savunmasız kalmaktı.

Soraya kuşağını kavradı. “Onu div formundayken yenmenin bir yolu yok mu?”

“Bir darbe indirmek zor olur. Pulları zırh gibi,” dedi Parvaneh. “Ama bunu yapabilsen bile... divler hakkında bilmediğin bir şey var. Sana göstermem daha kolay olur.”

Parvaneh yırtık pelerini ondan aldı ve havaya kaldırıp dikkatle ona baktı. “İkimiz de bunun içine gizlenebiliriz,” dedi. Soraya’nın yanında durup pelerini onun omuzlarına attı ve ucunu bir kapüşon gibi başlarının üstünden geçirdi. “Pelerini sıkıca tut.”

Soraya pelerinin ucunu kendisine doğru çekti ve ikisi pelerinin altına birbirlerine sokuldular. Pelerin ayaklarını gizleyebilecek kadar uzun ve nereye gittiklerini görebilecekleri kadar inceydi.

“Bir terslik var,” dedi Parvaneh. “Rahat nefes alamıyor musun?”

Soraya’nın nefes alıp verışı hızlanmıştı ama bunun nedeni havasız kalması değildi. “Buna alışık değilim,” dedi sadece. Parvaneh’in omzu omzuna değiyordu ve pelerinin altındaki daracık alanda elleri ne zaman birbirine değse, Soraya elinde olmadan paniğe kapılıyordu.

“Bana elini ver,” dedi Parvaneh. Soraya çekinerek parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi ve beklemeye başladılar. Soraya dokunma hissine alışana, kalp atışları yavaşlayana ve nefes alıp verışı normale dönene dek beklediler. Soraya için bu his su dolu bir küvete girmek ve hassas teninin yavaş yavaş suya alışması gibiydi.

“Hazırım,” dedi.

Parvaneh tünellerde yolu gösterirken, birleşmiş olan ellerini kullanarak hangi yöne gitmeleri gerektiğini işaret ediyordu. Soraya pelerinin ucuna basıp tökezlememek için bakışlarını yerden ayırmıyordu. Yürürlerken birkaç divan yanından geçtiler ama hiçbir pelerinin altındaki garip şekle dikkat etmedi.

Uzun koridora döndüklerinde, Parvaneh aşağı doğru eğim kazanan yönde ilerlemeye başladı. Soraya da bunu yapmak istemiş ama kaybolmuştu. Yolun sonuna ve nihayet dağın dibine vardıklarında, Soraya tek başına oradan çıkmayı asla başaramamış olacağını anladı.

Dağın dibinde Soraya'nın hayatında gördüğü en büyük mağara duruyordu. Sarayın bahçelerinden de büyük bir yerdi. Duvarın önünden ayrılmadan pelerinin altında yürümeye devam ettiler. Soraya, Parvaneh'in elini daha da sıkı sıkı tuttu. Pelerinin altından daha çok şekiller ve gölgeler görüyordu ama o dağın cehennemi andıran merkezinde olduklarını anlamıştı.

Devasa mağarada bazıları yiyip içen, birçoğu uyuyan ve diğerleri sadece bir şeyi izleyen divler vardı. Mağaranın tam ortasında bir çukur vardı ve arada sırada derinliklerinden divler çıkıyordu.

“Bir test mi bu?” diye sordu Soraya talim alanını düşünerek.

“Burası taht odası,” dedi Parvaneh mağaranın karşı duvarını işaret ederek. Kayaya devasa bir taht oyulmuştu. Elbette o sırada sahibi farklı bir tahtı ziyarete gittiğinden boştu. “Şu da,” dedi Parvaneh büyük çukuru işaret ederek, “Duzakh.”

Soraya bunu duyunca ürperdi. “Yok Edici'nin evi,” dedi yatuyunu hatırlayarak.

“Yok Edici bizi dünyaya saldığında, o çukurdan çıkarız,” dedi Parvaneh. “Bir div öldüğünde, Yok Edici bunu hisseder ve onun yerine başkasını yollar. Bir drujun yerine başka bir druj, bir parikin yerine başka bir parik gibi. Şahmar bu yüzden hep parikleri yakalar ama onları asla öldürmez.”

Soraya’nın gözleri kurt başlı bir yaratığın çıktığı Duzakh’ın ağzına kilitlendi. Talim çukurunda ölen dive benzeyen ama tıpatıp aynısı olmayan bir div yukarı tırmanıp çukurdan ıktı. Div yüze-ye tamamıyla çıktığında, sıska bir druj yanma gidip onu bir yere götürdü. Soraya onu Şahmar’ın askerlerinden biri olarak eğitmeye götürdüğünü tahmin etti. Kardeşinin ve ondan önceki şahların katıldığı bütün savaşları, kazandıkları her zaferin geçici olduğundan habersiz öldürdükleri onca divi düşündü.

“Şahmar’ı öldürürsek aynı şey mi olur?” diye sordu. “Onun yerini de başka bir div mi alır?”

“Tam olarak öyle olmaz,” dedi Parvaneh sıkıntılı bir sesle. “Bazılarımız ilk başlarda Şahmar’ı öldürmeye çalıştık. Ama insan kökeni her zamanki süreci engelledi. Ölümül bir darbe aldığında ölmüyor, sadece yeniden oluşuyor. Pulları yayılıp açılan yarayı örtüyor. Her öldürme girişiminde, içindeki divin daha da güçlendiğini düşünüyorum. Onu gerçekten yenebilmek için, önce insana dönüştürmemiz gerek. Bunun için de anka kuşunun tüyüne ihtiyacımız var.”

Soraya elini yine kuşagina götürdü ve karnının dibinde giderek büyüyen bir boşluk hissetti.

18

Parvaneh onu Azad'ın taht odasından yine tünellere getirdi. Azad sadece pariklerin bildiği gizli bir kaçış yolu olduğundan söz etmişti ama Soraya onu pek iyi dinlememişti. İçinden kendisiyle tartışmakla meşguldü.

Bir yanı, *Ona tüyü söyle*, diyordu. *Hemen söyle.*

Diğer yanıysa ısrarla, *Tüyük sende olmadığını hemen söylersen, sana asla yardım etmez*, diyordu. *Seni divlerin paramparça etmesi için tünellerde bırakır.*

Boş bir duvarın önünde durdular. Parvaneh parmaklarını bir oyuğa sokmadan önce etrafına bakındı ve kalın bir taş bölmeyi açtı. Pelerini üstlerinden çekince, ikisi de rahat birer nefes aldılar. “Başına dikkat et,” dedi Parvaneh. Eğilip dar bir geçide girdiler. İçeri girdikten sonra Parvaneh gizli kapıyı kapattı ve zifiri karanlıkta kaldılar.

Soraya doğrulmaya çalıştı ama başını küt diye taş tavana çarptı.

Dehliz diğerlerinden çok daha ufaktı. Kendisini Azad'ın dağ sarayının incelikle oyulmuş koridorlarında değil de Golvahar'm dehlizlerindeymiş gibi hissetti. Ama Golvahar'ın dehlizlerinin karanlığına alıştı. Hiçbir şey göremediği karanlık tünelde dengesini sağlayabilmek için eliyle duvarı bulmaya çalıştı.

Saçlarına bir şey sürtününce korkuyla cıyaktı.

"Benim," dedi Parvaneh fısıldayarak. Elini Soraya'ya uzattı ve Soraya memnuniyetle hemen elini tuttu. "Arzur'un sadece pariklerin bildiği bir bölgesindeyiz," dedi Parvaneh. "Başını eğ ve elimi sakın bırakma."

Yürümeye devam ettiler ve zemin yukarı eğim kazanmaya başladığında, Soraya çıkışa yaklaştıklarını umdu. Dehliz havasız ve boğucuydu. Etrafını göremediği için onu dengede tutan tek şey Parvaneh'in eliydi.

Nihayet Parvaneh beklemesini söyledi ve elini geri çekti. Soraya taşların birbirine sürtündüğünü duydu ve birkaç saniye sonra yüzünde bir nehir gibi saf ve canlandırıcı bir hava akımı ve ay ışığını hissetti.

Dışarı ilk Parvaneh çıktı ve Soraya onu izledi. En sonunda dağdan çıkabildikleri için, Soraya başını geriye atıp ciğerlerini tertemiz gece havasıyla doldurdu. Sonra etrafına bakındı ve bambaşka bir dünyaya adım attığını hissetti.

"Neredeyiz?" diye sordu şaşkınlık ve korku karışımı bir ses tonuyla.

"Ormandayız tabii ki," dedi Parvaneh monoton bir sesle.

Ama Soraya hiç öyle bir orman görmemişti. Hatta hayatında hiç ormana gitmemişti. Golvahar'ın çatısından, dağın güneyindeki seyrek ağaçlı ormanı görebiliyordu. Orası annesinin ilk kez bir divle karşılaştığı yerdı. Ama toprağı çorak bir bölgeydi ve etraftaki az sayıdaki ağaç yeşil değil, daha ziyade kahverengiydi. Soraya'nın o anda adım attığı orman değildi.

Ağaçlar öylesine yüksek ve sıkı ki Soraya ileride neler olduğunu göremiyordu. Uzun ince filizleri, sarkık dalları vardı ve gövdeleri

kıvrılarak farklı şekiller oluşturmuştu. Soraya ay ışığında bile ormanın ne kadar yeşil olduğunu görebiliyordu. Ormanın yarattığı *his* yeşildi. Yeşil kokuyordu. Hava nemden ağırlaşmıştı ve etrafındaki her şey Soraya'ya bir nabzın üstünde duruyormuş gibi parlak ve canlı gözüküyordu. Ona gülistanı hatırlatmıştı ama gülistan etrafındaki bu yemyeşil ormanın ancak bir gölgesi olabilirdi.

“Atashar'da böyle bir yer olduğunu bilmiyordum,” dedi ormana doğru yürürken. Bir şeyi uyandırmaktan korkuyormuş gibi ağır ve tereddütlü adımlar atıyordu.

“Burası dağın kuzeyindeki ormandır,” dedi Parvaneh arkasından. Soraya orayı bu yüzden çatıdan görememişti. Dağlar her zaman daha kuzeydeki bölgeyi görmesini engellemişti.

Kumaş yırtılıyormuş gibi bir ses duyunca Parvaneh'e döndü ve bir kez daha hayretler içinde kaldı. Parvaneh yüzünü gökyüzünü bir daha göremeyeceğini düşünmüş gibi acıyla karışık bir mutluluk ifadesiyle yukarı çevirmişti. Soraya onu zindana hapsetmenin neden çok büyük bir ceza olduğunu o anda anladı. Parvaneh adeta geceden yaratılmış gibiydi. Geceyi ay ışığının altında parıldayan tenine serilmiş bir tuvalet gibi giyiyordu. Soraya'nın duyduğu ses, Parvaneh'in üstündeki elbisenin sırt kısmını yırtarken çıkan ses olmalıydı çünkü artık kanatları serbest kalmıştı ve iki yana açılmıştı. Yüzündeki pervane desenleri zindandaki gibi donuk ve silik değil, neredeyse parlak bir görünüm almıştı. Ay ışığı siyah saçlarına gümüş rengi kurdeleler gibi yansıyor ve bir şahininki gibi keskin olan gözleri alev alev yanıyordu. Soraya onun hiç bu kadar insana benzemediği, bu kadar güzel olduğu bir anı hatırlamıyordu.

Ben de onun gibi olabilirdim, diye düşündü. Derisinin altındaki zehir dolu damarlarını gizlemekten vazgeçmiş olsaydı, saçlarını toplayıp eldivenlerini çıkarsaydı ve kimsenin gözlerinin içine bakmaktan çekinmeseydi Parvaneh gibi görkemli görünebilir miydi? Lanetlenmesine neden olduğu için değil ama onu herkesten gizlediği ve lanetinin gerçek nedenini söylemediği, güzellik yeri-

ne utançtan var olduğunu düşünmesine izin verdiği için annesine içerledi.

Ama bu küskünlük hissi ona son derece tanıdık gelen, aklına gelmediği kadar ilerlediği ve onu bu hapse sokan yoldu. Aynı yolda devam edecek olursa, o noktadan sonra nereye varırdı? Adeta sorusunu yanıtlar gibi Azad'ın sesini duydu: *Seni neden buraya getirdiğimi anladın mı şimdi? Çünkü buraya ait olduğunu biliyorum.*

“Şimdi nereye gitmeliyiz?” diye sordu, zihnindeki o sinsî sesi bastırmak için.

“Emin değilim,” dedi Parvaneh biraz endişeli bir ses tonuyla. “Onun parikleri burada tuttuğunu biliyorum ama burası büyük bir orman ve fazla vaktimiz yok.”

“Onları bu gece bulmak zorunda değiliz,” dedi Soraya. “Aza... Şahmar yarın gece dönene dek ortadan kaybolduğumu öğrenmeyecek.”

Parvaneh başını salladı. “Atladığın bir şey var. Şahmar saraya döndüğünde benim orada olmadığını görecektir. Bunu gördüğü anda pariklerin başına daha fazla muhafız koyar ya da onları tamamıyla farklı bir yere götürür. Tek şansımız bu.” Parvaneh hızla ormana dalınca, Soraya onun önden gitmesine memnun oldu çünkü ağaçlar etrafını sarınca amacını kolaylıkla unutabileceğini ve orman onu yutana dek derinliklerine girebileceğini biliyordu. Ay ışığı ağaç örtüsünün arasından silik ipek iplikler ya da örümcek ağları gibi sızıyor, ormana çok yaşlı ve el değmemiş bir görünüm veriyordu. *Ama ben ona dokunabiliyorum,* diye düşündü Soraya. Gülistanının yaprakları ve gülleri onu çocukluğundan beri sarıp sarmalamış, dokunuşunu asla reddetmemiş ya da bundan kaçmamıştı. Dolayısıyla Soraya elini kaldırıp tepesinden sarkan yaprakları okşadığında, çok sevdiği bir arkadaşıyla karşılaşmış gibi hissetti.

Önünde ilerleyen Parvaneh de aynı hisleri paylaşıyormuş gibiydi. Ormana kararlılıkla girmişti ama adımlarını yavaşlatmıştı ve avcunu yanından geçtikleri ağaçların kalın, boğumlu gövdelerine

sürtüyordu. Koyu renkli kanatları ve saçları ormanın karanlığına karışmıştı. Önünü görebiliyormuş gibi duraksamadan ağaçların etrafından dolanıyor, köklerin üstünden atlıyordu.

Soraya onun gibi kendinden emin bir şekilde ilerleyemiyordu ama tökezlediğinde ya da saçları bir huş ağacının ince dallarına takıldığında bunu umursamıyordu. Bu ufak aksaklıklar sadece ormanla daha yakın bir temas kurmasını sağlıyor, parmaklarının altındaki ağaç kabuklarının kâğıdımsı dokularını, toprağın zengin ve keskin kokusunu, yanağına değen yaprakları daha iyi tanıyordu. Orman da onun dokunuşlarına karşılık veriyordu.

Kıvrımlı gövdeli, kalın sicimleri andıran dalları birbirine uzanmış, başlarının üstünde kafesli bir kemer oluşturan sıra sıra ağacın arasından geçmeye başladılar. Tam o sırada Soraya durması için Parvaneh'e seslendi.

Parvaneh ona döndü. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

Soraya hayır anlamında başını salladı ama gözlerini yakan yaşlar boşalmak üzereydi ve konuşamıyordu. Etraflarındaki manzarayı işaret etti. Ay ışığında ağaçların koyu renkli gövdelerine karşı parıltıyan yosun öbeklerini ve birbirine dolanmış dalların siluetlerini gösterdi. Uzakta bir yerde öten bir baykuşun alçak sesi etrafta yankılanıyordu.

Parvaneh'in yüz ifadesi yumuşadı ve başını salladı. "Anlıyorum."

Parvaneh'in saçlarına birkaç yaprak takılmıştı ve ay ışığının parıltılarını yakalayan gözleri mutlulukla ışıldıyordu. Sırtındaki kanatlarını çırtığında, ağaçların arasından esen tatlı bir esintiyi andıran bir ses çıktı. Parvaneh ona ormanın vücut bulmuş hali olduğunu söyleseydi, Soraya ona inanırdı.

Gözlerini ondan ayıramadan, "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," diye mırıldandı.

Parvaneh ona yaklaşırken etraflarındaki hava nemle ve sessizlikle ağırlaşmış gibiydi. Ama sonra birden durdu ve dikkat kesilerek sağa baktı. "Az önce rüzgârın yönü değişti," dedi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Soraya. Güçlükle nefes alabiliyordu.

“Kokusunu almıyor musun?”

Soraya başını kaldırıp içine derin bir nefes çekti ve etrafını tanıdık bir emniyet hissi sardı. *Bu koku...*

“ zerlik otu,” dedi Soraya heyecanla. “Parikler mahkûm olarak tutuluyorlarsa...”

“şahmar onları g cs z düşürmek ve dönüşüm geçirmelerini engellemek için üzerlik otu kullanıyor demektir,” diye lafını tamamladı Parvaneh.

Parvaneh yeni bir şevkle yine  ne geçti. Soraya karanlıkta onu kaybetmemek için düşe kalka hızlı adımlarına yetişmeye çalıştı. Teni terden ve nemli havadan yapış yapış olmasına, dallar ve çalılıklar her yanını sıyrmasına ve kesik kesik nefes alıp verdiğini duymasına rağmen yorulduğunu hissetmiyordu. Tam aksine, ormanın merkezine doğru gittikçe her adımla daha da büyük bir enerjiyle doluyordu.

“Yaklaşıyoruz,” dedi Soraya. “Koku belirginleşiyor.”

“Biliyorum.” Parvaneh yanında nefes nefese durdu. “G c kaybediyorum. Bensiz devam etmen gerek.”

Soraya hayretle sesinin geldiği yöne döndü. “Beni tek başıma mı bırakacaksın?”

“Burada bekleyeceğim. Ama önce üzerlik otunu s nd rmen gerek. Doğru dürüst nefes bile alamıyorum. Sen  zerlik otunu söndürür söndürmez gelip seni bulacağım. Söz veriyorum.”

Bir divin sözüne inanmak aptallıktı ama Parvaneh her dediğini yapmıştı ve esas sır saklayan kişi Soraya’ydı. Soraya tamam der gibi başını salladı ve üzerlik otu kokusunu takip ederek yola devam etti.

Biraz ileride ay ışığının tamamen aydınlattığı açıklık bir alana varınca rahatladı. Ama alan sadece ay ışığıyla kaplı değildi. *Duman*, dedi içinden. Alanın tamamı duman ve kokuyla kaplıydı.

Ama orada kimsecikler yoktu. Eliyle dumanları dağıtarak ala-

nın ortasına yürüdü ama dumanın nereden geldiğini anlayamadı. *Bana yardım et*, dedi içinden ormana. *Bana buraya ait olmayan şeyi göster*. Elbette orman yanıt vermedi. Dumanın kaynağını bulamadan açıklık alanın diğer tarafına yürüdü.

Derken yukarıdan bir iç çekişi andıran garip bir ses duydu ve başını kaldırdı.

Duman orada daha yoğundu ama yine de yüksek bir ağacın dallarından sarkan demir bir kafes gördü. Belli ki üzerlik otunun kaynağı bu kafesti. Ama her yer yoğun bir dumanla kaplı olduğundan ve Parvaneh bir anda güçsüz düştüğünden, tek kaynak bu olamazdı. Ama Soraya'nın dikkatini çeken bu kafes oldu çünkü duman örtüsünün arasından içinde uyuyan birisi olduğunu gördü.

Soraya tekrar açıklık alanın ortasına gitti. Artık nereye bakacağını bildiğinden, duman bile gerçeği ondan gizleyemedi. Açıklık alanın etrafına halka biçiminde kafesler dizilmişti. Her biri bir daldan sarkan on iki tane kafes vardı ve hepsinin altında üstünden dumanlar yükselen efsand mangalları duruyordu. Her kafesin içinde de uyuyan biri vardı. Bazı kafeslerden uzun saçlar sarkıyordu. Soraya bazı kafeslerin içinde kanada benzer şekiller gördü.

Parikler. Onları bulmuştu.

19

Dumanların arasında, ay ışığının aydınlattığı on iki demir kafesin içinde uyuyan on iki parik vardı. Soraya kitaplarından birindeki bir resme girmiş gibi hissetti. Kafeslere tırmanıp onları nasıl kurtarabileceğini düşündü ama sonra Parvaneh'in gelip ona yardım edebilmesi için sadece yanan üzerlik otunu söndürmesi gerektiğini hatırladı.

Parmak uçlarına kalkarsa, mangallara erişip ters çevirebilir ve tehlikeli olsa da kömürleri yere saçabilirdi. Teker teker kafesleri dolaştı ve mangalları söndürdü. Son mangaldaki kömürler de yere saçılırken ve duman dağılırken, pariklerden bazıları kıpırdanmaya, zoraki uykularından uyanmaya başladı. Kafeslerden uzaklaşıp Parvaneh'in kısa sürede yardıma geleceğini umdu. Pariklerin ona nasıl tepki vereceklerini ya da dostları olduğunu söylediğinde ona inanıp inanmayacaklarını bilemiyordu.

"Sen," dedi birisi sağından. Soraya irkilerek o yöne döndü ve pariklerden biriyle göz göze geldi. Parik hâlâ uyku pozisyonunda

yatıyordu ama başını kaldırıp turuncu gözleriyle parmaklıkların arasından Soraya'ya baktı. Derisindeki tüylü desenler dışında bir insana benziyordu. "Seni tanıyorum," dedi.

Soraya başını sallayıp bir açıklama yapmaya hazırlandı ama tam o sırada yaprakların hışırdadığını duydu. Parvaneh gözleri parılda-yarak, gayet sağlıklı bir şekilde ağaçların arasında belirdi. Soraya ona yukarı bakmasını işaret etti ve Parvaneh ailesinin uyandığını görerek derin bir oh çekti.

Parikler kendilerine gelmeye başlamışlardı. Birkaç tanesi kafala-rı karışmış bir halde Parvaneh'e seslendi. Parvaneh kanatlarını açıp kafeslerin parmaklıklarını aralarından geçebilecekleri kadar bük-melerine yardım etmek için havaya yükseldi.

Soraya onları izledi ama ön plana çıkmamaya, bir parçası olma-dığı bu kavuşmadan uzak durmaya çalıştı. Farklı olsa da hepsinin kanatları vardı; bazıları tüylü, bazıları da Parvaneh'inkiler gibi şef-faftı. Bir tanesinin bir yarasa gibi kayışimsı kanatları vardı. Diğer divlerden daha çok insan gibi göründükleri halde, hepsinin gözle-rinde insanlara ait olmayan bir parıltı vardı.

Ama ister insan ister iblis olsunlar, bir şey kesindi: Parikler bir aileydi. İçlerinden biri serbest kaldığı anda hemen kız kardeşlerine yardıma koşuyordu. Hepsi serbest kalıp zemine inene dek birbirleri-ne yardım etmeye devam ettiler. Çok geçmeden hep birlikte gülüyor, konuşuyor, birbirlerine sarılıyor ya da birbirlerinin saçlarını ya da kanatlarını düzeltiyorlardı. Soroush, Laleh ve annesini Nog Roz'da bir arada gördüğü anki gibi kalbinin sızladığını hissetti. O aidiyet, o doğ-ruluk hissi aynıydı ve Soraya bir kez daha bunun bir parçası değildi.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ama Parvaneh'in yanına geldiğini görünce şaşırdı. Onun bu mutlu kutlamanın merkezinde olacağını düşünmüştü ama Parvaneh açıklık alanının kenarına çekilip kanat-larını kapatmış, ne yapacağını bilemiyormuş gibi elleriyle oynuyor, dikkatle kız kardeşlerini izliyordu. Zindana hapsedildiğinde bile o kadar ürkek ve tereddütlü davranmamıştı.

“Parvaneh,” dedi birisi. Soraya sesin geldiği yere baktı. Bütün parikler kenara çekildiler ve içlerinden biri öne çıktı. Uyanırken Soraya’yla konuşan turuncu gözlü parikti. Soraya o sırada onun kanatlarını fark etmemişti ama artık kanatlarını daha iyi görebiliyordu: Kızıl-kahverengiydi ve kenarları bir baykuşun kanatları gibi testere dişlerini andırıyordu.

Soraya vakit kaybetmeden onunla konuşmak istedi ama parik gözlerini Parvanehe dikmişti. Diğer parikler ona yol açıp kenara çekildiği ve sessizce beklemeye başladıkları için Soraya araya girmemenin daha iyi olacağına karar verdi.

“Parisa,” dedi Parvaneh fısıldar gibi.

“Dönmüşsün,” dedi Parisa. Sesi yumuşaktı ama Soraya onu duyabiliyordu. “Görevini tamamladığın anlamına mı geliyor bu?”

Parvaneh yere baktı ve başını hızlı hızlı salladı. “Henüz tamamlamadım.”

Parisa’nın kanatları Soraya’nın bir hoşnutsuzluk ifadesi olduğunu tahmin ettiği bir şekilde titredi. “O halde neden buradasın?”

“Yardımcı olabileceğim bir konu var,” dedi Parvaneh sesini yükselterek. “Şahmar’ı durdurabilecek bir şey buldum.” Dönüp doğrudan Soraya’ya baktı. Soraya onun neden söz ettiğini anlayınca, bir kez daha içinin bomboş olduğunu hissetti.

“Anka kuşunun tüyü,” dedi Parvaneh kendinden emin ve son derece özgüvenli bir tavırla.

Parisa herkesi susturmak için elini kaldırana dek parikler heycanla kendi aralarında konuşmaya başladılar. “Tüyü göster,” dedi Parisa.

Parvaneh Soraya’ya yaklaştı. Herkes merakla ona bakınca, Soraya midesinin bulandığını hissetti. Başını hafifçe sallayıp fısıldadı. “Tüy bende değil.”

Bunu diğerlerinin duymasını istememişti ama birden öfkeli itirazlar ve dalgalanan kanatların sesini duydu. Parvaneh bileğini sıkıca kavradı. “Sende olduğunu söylemiştin,” dedi çenesini sıkarak.

“Beni buraya getirmeden önce tüyü aldı,” dedi Soraya. “Tüy olmadan...” Lafını tamamlayamadı. *Tüy olmadan seni kötü karşılayacaklarını bilmiyordum. Dışlandığını bilmiyordum.*

Ama Parvaneh ona ailesini terk etmesini söylediğinde nasıl öfkeli olduğunu hatırladı. *Seni aralarına kabul etmediklerine göre, gerçek ailen sayılırlar mı? Seni dışladılar ve küçümsediler. Neden hâlâ onları düşünüyorsun?* Belki de Parvaneh yanıtı kendisi merak ettiği için Soraya’ya bunu sormuştu.

Parisa yine herkesi sessizleştirdi. “Bizi kurtardığın için teşekkür ederiz Parvaneh ama aramıza dönmen için yeterli değil.”

Parvaneh, Parisa’ya ve diğerlerine bakmıyordu ama Soraya onun çenesini sıkıldığını ve gözlerindeki parıltının yok olduğunu fark etti. Parvaneh’in utancını ve aşağılanma duygusunu kendisi yaşıyormuş gibi hissetti çünkü bunları gerçekten de yaşamıştı. Bunları hâlâ hissediyordu.

Soraya, “Tüy şu anda onda değil ama onu size getirecek,” diye seslendi Parisa’ya.

Pariklerin hepsi şaşkınlıkla sustular. Parisa onu yeni fark etmiş gibi dikkatle yüzüne baktı. Parvaneh, Soraya’nın kolunu tuttu. “Soraya...”

Ama Soraya onu duymazdan geldi. “Şahmar tüyü benden aldı ama onu geri alabilirim.” Derisine asma dalları gibi yayılan yeşil damarlar hayal etti. Bu imge ona cesaret veriyordu.

“Nasıl?” diye sordu Parisa’nın arkasındaki yarasa kanatlı parik. Parisa bu soruyu onaylar gibi başını öne uzattı. “Şahmar’a tüyü alacak kadar nasıl yaklaşacaksın?”

“Şahmar benden hoşlanıyor,” dedi Soraya. “Beni öldürmek yerine buraya getirdi. Onunla birlikte olmak istiyormuş gibi numara yaparsam, beni sırlarını öğrenebileceğim kadar yakınında tutar. Tüyü bulurum ve Parvaneh’e veririm. Ama tüyü *sadece* ona vereceğim.”

Soraya ne zaman divlerle rahat rahat pazarlık etmeye başladığını bilmiyordu ama konuşurken ne gözlerini Parisa’dan ayırdı ne de sesi titredi. Sanki bu sözleri daha önceden prova etmiş gibi bir anda

söylemişti çünkü Parvaneh ona tüyün neden gerekli olduğunu söylediği anda, tüyü geri alabilecek tek kişi olduğunu anlamıştı.

“Ona güvenebileceğimizi nereden bilelim?” diye sordu incecik kanatları titreyen bir diğer parik.

Parisa, Soraya’nın karşısına geçip dikkatle yüzünü inceledi. “Seni tanıyorum,” dedi yine. Duman tamamıyla dağıldığından, derisindeki tüylü desen daha iyi gözüküyordu ve gözleri daha da parlaktı. “Bir keresinde beni güneydeki ormanda kurtarmıştın. Beni Şahmar’ın tuzaklarından birinden kurtarmıştın.”

“O annemdi,” dedi Soraya. “Annem küçük bir kızken kurtarmış seni.”

Parisa annesini hatırlayınca gözleri irileşti. “Sen o çocuksun.” Soraya’nın saçlarını okşamak için elini kaldırdı ama birden başını salladı. “Ama sen o olamazsın. Ben o çocuğa senin sahip olmadığın bir armağan vermiştim.”

“O armağana sahiptim,” dedi Soraya. Hüzün ve öfke diline dolanınca sözleri hem bir suçlama hem de bir özür gibi çıktı ağzından. Parisa’nın verdiği armağanın Soraya için bir lanet olduğunu anlaması mümkün değildi. Soraya bile artık bundan emin değildi. “Damarlarımda zehir akıyordu ama ben bunu reddettim, bu yüzden ailemi ve halkımı tehlikeye attım. Annem bana seni bulmamı ve Şahmar’ı yenebilmek için yardım istememi söyledi.”

Parisa tıpkı Parvaneh gibi başını yana eğince, Soraya neredeyse gülümseyecekti. “Sen de annen gibi misin?” diye sordu.

Soraya irkilir gibi oldu. Annesi, yani geceleyin bir dakhmehe gidebilecek kadar azimli ve korkusuz, bir pariki kurtarıp bir divi alt etmeye çalışmış, yaptıklarının sonuçları kontrolden çıkana dek utancının içinde büyümesine izin vermiş olan bir kadın gibi miydi? “Evet,” dedi gururla karışık bir pişmanlıkla. “Ona çok benzerim.”

Parisa diğerlerine seslendi. “Ona güvenebiliriz. Bize anka kuşunun tüyünü getirirse, Şahmar’a karşı ona ve insanlara destek olacağız.” Diğer pariklere döndü. “Buna karşı çıkan var mı?”

Diğer parikler hayır anlamında başlarını salladılar. “Hayır Parisa. Kararına güveniyoruz,” dedi yarasa kanatlı parik.

“Derhal bu açıklık alandan uzaklaşmalıyız.” Parisa, Soraya’ya döndü. “Elbette, bu durumda sen Arzur’a döneceksin.”

Soraya yutkunarak boğazındaki yumruyu gidermeye çalıştı. Ormanın özgür ortamını ve açık gökyüzünü geride bırakıp yeniden dağdaki hapishaneye dönme fikri ona korkunç geliyordu. Evet anlamında başını sallayarak üstlendiği görevi kabul etti.

Parisa, Parvaneh’e döndü. “Tüyü ele geçirdiğinde bizi nerede bulacağını biliyorsun.”

Parikler ormanın daha da derinliklerine doğru ilerlemeye başladı. Soraya anlam veremediği bir kayıp hissiyle gidişlerini izledi.

Yalnız kaldıklarında Parvaneh, “Bana neden tüyün artık sende olmadığını söylemedin?” diye sordu. Sesi öfkeli ya da dargın değil, sadece merak doluydu.

Soraya ona baktı. “Bunu biliyor olsaydın, bana yardım etmeye devam edip etmeyeceğini bilmiyordum. Sen neden bana parikler tarafından dışlandığını söylemedin?”

“Bunu biliyor olsaydın, bana tüyü verip vermeyeceğinden emin değildim.”

Sanki zindana dönmüşler gibi karşı karşıya duruyor, adeta parmaklıkların arasından gerçekleri parça parça paylaşıyorlardı.

“Yanlış bir karar verdim ve bu yüzden beni hâlâ affetmediler. Yaşım yüzünden bana hoşgörülü davrandılar.”

“Divlerin yaşlanmadığını sanıyordum,” dedi Soraya şaşkınlıkla.

Parvaneh’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “İnsanlar gibi yaşlanmazlar. Ben asla bir çocuk olmadım ama Duzakh’tan çıkan son pariktim. Div standartlarına göre, seninle hemen hemen aynı yaşlardaydım.” Soraya başka bir şey sormaya fırsat bulamadan, Parvaneh telaşla devam etti. “Biz de buradan uzaklaşsak iyi olacak.”

Parvaneh geldikleri yöne dönüp yürümeye başlayınca, Soraya’nın onu izlemekten başka çaresi kalmadı.

Orman artık hapishaneye geri giden yol olduğu için ona o kadar özgür bir yermiş gibi gelmedi ama orayı yine de hafızasına kazı-maya ve ıslak toprağın kokusunu doya doya içine çekmeye çalıştı. Günün birinde oraya gündüz vakti gelebilmeyi umut etti.

“Teşekkür ederim,” dedi Parvaneh aralarındaki sessizliği bölerek. Konuşurken bakışlarını ileriye dikti. “Sırf onları kurtardığın için değil, dediklerin için de teşekkür ederim. Teklifin için. Çok tehlikeli bir görev üstlendin.”

“Yapabileceğim başka bir şey yoktu,” diye mırıldandı Soraya el-bisesine basıp tökezlememeye gayret ederek. “Bir divle dövüşecek kadar güçlü değilim. Karanlıkta göremiyorum. Hatta...”

Tam o sırada bir ağaç köküne takılıp tökezledi ama Parvaneh onu düşmeden önce yakaladı. Soraya doğruldu ama Parvaneh ona yakın durmaya ve kollarını tutmaya devam etti. “Hatta ne?”

Soraya düşünmeden konuşmuştu ama artık gerçeklerle doğrudan yüzleşmek zorundaydı. Hatta artık zehirli bile değilim, demesine ramak kalmıştı. Ama bunu yüksek sesle söylemeye çalıştığında boğazı tıkanmıştı. O lanetten kurtulmak için ailesine ihanet etmişti; artık zehirli olmadığına üzölmeye hakkı yoktu.

Parvaneh aklından geçenleri anladı. “Onu özlüyorsun, değil mi?”

Gerçeğı başka birisinin ağzından duyan Soraya’nın boğazındaki yumru ufalmaya başladı. Neden bütün sırları hep Parvaneh’le yalnız kaldığında ortaya çıkıyordu? Bunun nedeni o muydu yoksa karanlık veya eski hayatından çok uzaklaştığı için artık her şeyin geçerli ya da affedilir olduğu hissi miydi?

“Çok aptal olduğumu düşünüyor olmalısın,” dedi Soraya titrek bir sesle. “Beni uyardın ama sana inanmadım. Ona inandım. Ona kalpten inandın.”

Parvaneh kollarını biraz daha sıkıca tuttu ve gözleri karanlıkta parıldadı. “Ona güvenmen için nedenler sundu... Sonra da bu güveni suistimal etti. Öfkeni kendine harcama. Ona sakla.” Ellerini geri çekti ve farklı bir yöne sapmadan önce birkaç saniye öylece durup Soraya’ya baktı.

“Beni izle!” diye seslendi.

Soraya karanlık ormanda onu gözden kaybetmek istemediği için hızla peşine takıldı. “Nereye gidiyoruz?”

Parvaneh, Soraya’nın ona yetişmesi için yavaşladı ve hızlı hızlı konuşarak, “Bütün hayatını onun yüzünden bu lanetle geçirdin,” dedi. “Ama lanetten *kurtulduğun* halde yine onun yüzünden bunun keyfini çıkaramıyorsun. Neden onun yaptığı bir şey için sen acı çekmek zorundasın?”

Parvaneh yine hızla yola devam etti. Soraya kendi kendine, “İyi de *nereye* gidiyoruz?” diye mırıldanarak onu izledi.

Parvaneh birden durunca, Soraya az kalsın ona çarpacaktı. Parvaneh havayı kokladı, elini yakınlardaki bir ağaca dayadı ve başını salladı. “Gürgen ağacı,” dedi. Soraya’yı biraz ileride ağaçların yapraklarının oluşturduğu örtüyü delmeyi başarmış olan ay ışığıyla aydınlanan bir alana götürdü. “Burada bekle,” deyip ağaçlardan birine gitti. *Gürgen ağacı*, demişti. Soraya her biri kalın ve sağlam gövdeli, birbirine pek de benzemeyen ağaçlara baktı.

Parvaneh geri geldiğinde, elleri ağaç reçinesiyle yapış yapış olmuştu. “Elbisenin kollarını sıyr.”

Soraya ona ne yaptığını sormayı düşündü ama Parvaneh’in gözlerindeki heyecan dolu parıltı ve ormana bir anda dalmanın yarattığı merakla dediğini yapmaya karar verdi. Kir ve toz içinde kalmış olan elbisesinin kollarını sıyırdı. “Şimdi ne yapacağız?”

“Kollarını öne uzat.”

Soraya heyecandan midisinin bulandığını hissederek dediğini yaptı çünkü Parvaneh’in ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Parvaneh ona bir adım yaklaştı ve ellerini Soraya’nın kollarının iç tarafında gezdirdi. Soraya nefesinin kesildiğini hissedip hemen sırtını dikleştirdi. “Ne yapıyorsun?” diye sordu nefesini dışarı verirken.

“Sessiz ol. Birazdan görürsün.”

Soraya’nın kollarının ön tarafı ve avuçları da ağaç reçinesiyle kaplandığında Parvaneh ondan uzaklaşıp sırtını en yakındaki ağaca yasladı. “Şimdi bekle,” diye fısıldadı.

Başka bir zaman olsaydı, reçineye sıvanmış kollarını öne uzatıp bir ormanın ortasında beklemek Soraya'ya aptalca gelebilirdi. Ama orman *canlıydı*. Etrafında bir nabız gibi attığını hissediyordu. Dolayısıyla öylece durmadığını, ormanın ona yollamak üzere olduğu her şeyi kucaklamak için beklediğini biliyordu.

Uzun süre beklemesine gerek kalmadı. İlk önce sesi duydu – hafif bir kanat sesini andırıyordu– sonra bir şey kolunu gıdıkladı. Aşağı baktığında, sol kolunun üstünde kanatlarını keyifle açıp kapatan gri kahverengi bir pervane gördü.

Soraya onun ürküp kaçacağından korkarak nefesini tuttu; daha da kötüsü, seneler önceki o ilk kelebek gibi bir anda hareketsiz kalıp öleceğinden ve yere düşeceğinden korktu. Ama teni zehirle değil, ağaç reçinesiyle kaplıydı. Pervane ölmedi ve birkaç saniye sonra ona diğerleri katıldı. Bir, iki pervane derken, üçüncüsü avcunun tam ortasına kondu. Soraya o anda onlar için ağaçlardan farksız bir beslenme ve hayat kaynağıydı, ölüm ya da yıkım kaynağı değildi. Gülmeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Parvaneh'in onu neden oraya götürdüğünü anlamıştı. Ormanda, Azad'ı, divleri ve ailesini unutabileceği kadar uzak olan o yerde, suçluluk ya da kafa karışıklığı hissetmeden lanetinden kurtulmanın keyfini çıkarabilirdi. Arzur'a dönecek, tüyü bulacak ve ailesini kurtaracaktı ama o an için pervanelerin kanatlarının teninde oluşturduğu o güzel hissin keyfini çıkaracaktı.

Birden kendisini fazla kaptırdığını düşünerek Parvanehe baktı. Parvaneh hâlâ sırtını ağaca yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde hafif bir gülümsemeyle onu izliyordu. Soraya onun içtenlikle gülümsediğini ilk kez görüyordu. Acaba kendisi için de aynı şey geçerli mi, Parvaneh de onun içtenlikle gülümsediğini ilk kez mi görüyor diye merak etti.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Soraya. Bu sözcükler hissettiği minnet duygusunun yanında hafif kalıyordu.

Parvaneh pervaneleri ürkütmemek için ağır ağır yanma geldi.

Ona yaklaşırken, Soraya pervanelerden biri midesinde uçuşuyormuş gibi garip bir heyecan hissetti. Ona bir şey hatırlatmıştı. Çocukluğundan beri hissetmediği bir şeydi bu.

“Zindandayken seni kızdırmak hoşuma gidiyordu,” dedi Parvaneh. Pervanelerden birini alıp yüzüne yaklaştırdı ve kanadını Soraya’nın midesindeki o heyecan hissini sadece arttıran bir şefkatle yanağına sürttü. Sonra pervanenin uçmasına izin verip Soraya’nın gözlerinin içine baktı. “Ama seni güldürmek daha çok hoşuma gidiyor galiba.”

“Beni kızdırmak neden hoşuna gidiyordu?” diye sordu Soraya buna gücenmiş gibi.

Parvaneh sırtıp Soraya’nın saçlarını yana atarken parmakları elmacık kemiğini okşadı. “Elbette damarlarını görmek için,” dedi. Parmak uçlarını Soraya’nın köprücük kemiğindeki silik pençe izinin üstünde gezdirdi. “Ben onların... her zaman çok güzel olduğunu düşündüm.”

Çırpılan kanatları andıran o his... Bunu daha önce de hissetmişti. Azad’la hissetmemişti çünkü o şimşek gibi farklı, ani ve yakıcı bir ateş yakmıştı içinde. Soraya’nın hissettiği şey daha çok bir yaz gününün ağır ağır ısınışı, el ve ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılan bir sıcaklıktı. O günü –yaz mevsimi değil, ilkbahardı– Laleh’le yana yana çimlerin üstünde nasıl uzandıklarını ve ona keşke evlenebileydiler dediğinde midesinde o heyecanı hissettiğini hatırlıyordu. Laleh gülmüştü ve o his bir daha geri gelmemek üzere yok olmuştu.

Ama o anda yine hissediyordu. Parvaneh gözlerinin içine baktığında ikisi de gülmüyordu.

Parvaneh’in eli hâlâ Soraya’nın köprücük kemiğinin üstündeydi ve ona o kadar yaklaşmıştı ki Soraya onun ılık nefesini yüzünde hissediyordu. Bu temas noktalarının hepsinin çok iyi farkındaydı –ten, nefes, bakış– ama en çok nabzının aynı anda yavaşlayıp hızlandığını, heyecanlı ama sakin hissettiğinin farkındaydı.

Konuş, dedi içinden. Ama çıkışı nasıl bulacağından emin olma-

diği bir labirentte kaybolmuş gibiydi. Labirentin tam ortasında kabul etmek istemediği gerçek vardı: Azad'ı önemsemişti ve Azad ona öylesine feci bir şekilde ihanet etmişti ki Soraya bir daha kalbine güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Bir bakıma, Parvaneh'in teninde gezinen parmaklarının hâlâ içinde bir şeylerin kıpırdamasına yol açtığını görmek onu rahatlatmıştı. Bu, Azad'ın tek seçeneği, tek şansı olmadığı anlamına geliyordu.

Konuş. Onu kızdırmış olsa bile zindandaki konuşmalarından keyif aldığını çünkü sadece orada rol yapmayı kesebildiğini ve kendisi olabildiğini söyleyebilirdi. Ya da bunca zamandır ona garip bir güven hissi veren şeyin zindan değil, Azad'dan çok daha dürüst davrandığını Parvaneh olduğunu anladığını söyleyebilirdi.

Konuş... Ama ilk konuşan Parvaneh oldu.

“Daha fazla oyalanmamalıyız,” dedi endişeyle aydınlanmakta olan gökyüzüne bakıp.

Pervanelerin hepsi uçup gittiği için Soraya elbisesinin kollarını indirdi. Kolları hâlâ yapış yapıştı ama mağaradaki sürahideki suyla reçineyi temizleyebilirdi.

Parvaneh sessizce onu geri götürdü. Gizli tünelin ağzında durdu ve pelerini ikisinin üstüne örttü. Odasına vardıklarında Parvaneh pelerini çıkardı ve yine ihtiyacı olabilir diye Soraya'ya bunu saklamasını söyledi.

“Yarın şafak söktüğünde geri geleceğim,” dedi. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Gel,” dedi. Masaya gidip şamdanı kaldırdı. “Şahmar yine giderse ve buluşmamız güvenli olursa, şamdanı masanın bu ucuna koy. Şahmar gitmezse ya da bir araya gelmemiz herhangi bir nedenden dolayı tehlikeli olursa masanın diğer ucuna koy.”

Soraya pelerini elinde bükerken tamam anlamında başını salladı. Parvaneh'in yine onu orada yalnız bırakmasını istemiyordu ama bir söz vermişti –annesine, diğer pariklere ve Parvanehe– ve bu sözü tutmak istiyordu.

Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı ama Parvaneh hâlâ endi-

şeyle ona bakıyordu. Soraya'ya yaklaşıp ellerinden birini omzuna koydu ve onu yanağından öptü. “Yarın görüşürüz,” dedi ve konuşurken dudakları Soraya'nın ağzının kenarına değdi. Soraya herhangi bir tepki veremedi ortadan kayboldu ve havada ormandaki pervanelere benzeyen bir pervane belirdi.

Soraya onun kapıyla duvarda arasındaki boşluktan dışarı uçtuğunu gördü ve yavaşça yanağına dokundu. Gördüğü onca şeyden sonra bile –iblisler, büyücüler ve lanetler– Soraya için Parvanehe dokunabilmekten daha hayret verici ya da büyülü bir şey yoktu.

20

Yorgunluğa yenik düşünce, Azad dönmeden önce biraz uyuyabildi. Izgara et kokusuyla uyandı ve masadaki meyve tabağının yerine bir tabak çöp şiş ve kızarmış ekmek bırakıldığını gördü. Birisinin o fark etmeden içeri girip çıkmış olması sinir bozucuydu ama yine de büyük iştahla yemeği yedi ve Azad'ın onu yola getirmek için aç bırakmayacağını anlayıp rahatladı.

Azad'ın dönmesine ne kadar zaman kaldığını bilmiyordu ama bu arada bir plan yaptı. Onu şüphelendirmeden doğrudan tüyün nerede olduğunu sormazdı. Bu yüzden konuya farklı yaklaşması gerekecekti.

Odada volta atarken söyleyeceklerini içinden prova etti ve bir süre sonra kapının tıklatıldığını duydu. *Ne kadar da düşünceli*, diye düşündü keyifsizce.

Azad kendisi olarak, canavar formunda içeri girdiği anda kaşlarını çatı. “Elbisen,” dedi.

Soraya nikâh sabahı giydiği açık turkuaz renkli elbiseye baktı. Kir toz içindeydi. Eteğinin ucu sökülmüştü ve simsiyah olmuştu; kol ve gövde kısımları da lekeliydi ve yırtıklarla doluydu. Saçları da korkunç bir halde olmalıydı. Seçeneği olsaydı, o gelmeden önce elbisesini değiştirdi ama Azad'ın üstünün başının ormanda değil dağda kirlendiğini düşüneneğini tahmin etti. Kararlılıkla ona bakıp, "Ne bekliyordun?" dedi. "Dün beni kaçırdığından beri üstümü değiştirmem ya da banyo yapmam için bir fırsat vermedin."

Azad'ın üstünde Soraya'nın kraliyet giysilerinin arasından çaldığından emin olduğu mor renkli sırmalı bir kıyafet vardı ve onun görkemli haliyle Soraya'nın pespaye hali arasındaki fark onu oldukça rahatsız etmiş gibiydi. "Bunu telafi edeceğim," dedi. "Ama şimdilik annene hayatta olduğunu ve seninle ilgilendiğimi söyleyerek onu rahatlattım."

Soraya bunu iyiliğinden mi yaptığını yoksa onlarla dalga geçmek için mi yaptığını bilemiyordu ama annesinin bu habere verdiği tepkiyi düşünerek üzüldü. Tahmineh'in yaptığı her yanlış ya da doğru seçimin amacı Soraya'yı Şahmar'dan uzak tutmaktı ve çabalarının boşa gittiğini düşünüyor olmalıydı. Soraya ona bir canavar olduğunu söylemeyi, hissettiği acıya karşılık olarak onu bir şekilde incitmeyi istedi ama kendisine onun güvenini kazanmak için yaptığı planı hatırlattı ve dilini tuttu. Ne de olsa bu konuda pratiği vardı.

Buna rağmen, "Ya kardeşim?" diye sormadan edemedi.

Azad kollarını göğsünde kavuşturup öfkeyle, "Hâlâ hayatta," dedi. "Şimdilik."

"Teşekkür ederim," dedi Soraya gözle görülür bir şekilde rahatlayarak. "Çok teşekkür ederim. Sana minnettarım ve... seni gördüğüme rahatladım."

Azad gülümsedi ama bakışları şüpheliydi. "Öyle mi?"

"Rahatlayacağımı biliyordun. Beni burada yapayalnız, çaresiz bir halde bıraktın. Seni düşünmekten ve döneceğini umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu."

Azad ona bir adım yaklaştı. “Beni düşündün mü?” diye sordu boğuk bir sesle.

Soraya başını eğip evet anlamında salladı. *Ben de ona bu kadar kolay mı kanmıştım?* diye düşündü. Birlikte geçirdikleri o ilk zamanlarda Azad’ın ona verdiği ders yüzünden ona minnettardı: İnsanlara en çok duymak istedikleri şeyleri söylediğinizde, size neredeyse kesin olarak inanırlardı.

“Sürekli olarak bana dediklerini hatırlıyorum. Bana şimdiki halinle eski halin arasında pek bir fark olmadığını söylemiştin. Benim tanıdığım genç adamdan çok farklı olmadığını iddia ettin.” Utangaç bir ifadeyle ona baktı ve Azad’ın o ilk günlerde ne kadar çekingen davrandığını, ona yalanlar söylerken Soraya sayesinde geçmişinden söz edebildiğine onu nasıl inandırdığını düşündü. “O genç adamla ilgili daha çok şey bilmek isterim,” dedi fısıldar gibi.

Azad gözlerini hafifçe kısmış, Soraya’nın ona bir tuzak kurup kurmadığını anlamak istercesine onu süzüyordu. Ama sonra, “Benimle gel,” deyip kapıya döndü.

Soraya hemen peşine takıldı ve Azad onu tünellere götürürken yakınında kaldı. Onu hemen tüyün olduğu yere götürceğini bekleyemezdi ama insanlığını nasıl kaybettiğinden söz etmesini sağlayabilirse, onun bir ara tüyden de söz edeceğini umdu.

Azad onu dağın içindeki kıvrılarak ilerleyen tünellerden geçirirken, “Sana bir şey sormayı unuttum,” dedi. “Saraydaki zindana atılmış olan divi hatırlıyor musun?”

Soraya sadece bir an için tereddüt etti. “Elbette hatırlıyorum. Onu planının bir parçası olarak zindana atmamış mıydın?”

“Evet ama onu zindandan almak için gittiğimde orada değildi. Onu en son ne zaman gördün?”

Soraya, Azad düşüncelerini okuyabilirmiş gibi Parvaneh’in ay ışığında parlayan saçlarını, ağzının kenarına değen dudaklarını aklından atmaya çalıştı. “Dakhmehe gittiğimiz gece gördüm. Ben... Ateş söndükten sonra kaçmış olmalı.”

“Evet. Ben de öyle düşünüyorum ama zindandaki üzerlik otu ya-
nıyordu.”

Soraya adımlarını onunkilere uydurmaya çalışarak yürümeye
devam etti ve yanıt vermedi.

“Ateş sönmenden önce onu görmediğinden emin misin?”

Soraya evet anlamında başını salladı.

“Çok ilginç,” dedi Azad tatlı bir sesle. “O halde ya parikler üzerlik
otunu etkisiz hale getirmenin bir yolunu buldular ya da bir insan
onlara yardım etti.”

Soraya aniden durunca, Azad da durup ona bakmak zorunda
kaldı. “Beni bir şeyle mi suçluyorsun? Beni tıktığın odada bekler-
ken, can korkusuyla hiçbir yere kıpırdayamaz haldeyken ne yaptı-
ğımı düşündüğünü söyle lütfen,” dedi. Elinde olmadan sesini yük-
seltmişti ama Azad’ın şüphelerini ancak onunla yüzleştiği takdirde
giderebileceğini düşünüyordu.

Azad gözlerini içine baktı, başını salladı ve yürümeye devam etti.
Soraya yine yanına gelince, “Hayır,” dedi, “sen bir şey yapmış olmaz-
sın. Ama onu görürsen ya da sana gelirse, bana derhal söyle.”

Soraya yanıt vermedi ve Azad’ın bunu evet yanıtı olarak kabul
edeceğini umdu.

“Sola sapacağız,” dedi Azad yola bir süre devam ettikten son-
ra. Farklı bir dehlize saptılar ve bir kapının önünde durdular. Ama
odasının kapısının aksine, bu kapı tamamıyla metalden yapılmıştı
ve kapıyla duvar arasında hiçbir boşluk yoktu. Ayrıca bir kilidi de
vardı. Azad sivri tırnaklarından biriyle kilidi açtı.

Bu odanın kilitli oluşu Soraya’yı umutlandırdı. Belki de Azad
onu tüyü gizlediği yere getirmişti.

Ama içeri girdiklerinde tüy tamamen aklından çıktı. Hangi yöne
baksa geçmişten kalan eşyalar gördü: vazolar ve renkli kavanozlar,
kadehler ve altın şeritli tabak çanaklar, duvar halıları ve öbek öbek
altın para. Hepsinin üstünde aynı adamın resmi vardı: Dönüşüm
geçirmeden önceki Azad.

Soraya avlanan genç bir adamın resmedildiği duvar halısını inceledi. O çok hoş bulduğu profili tanıdı ve gözleri boynunun yüzüne uzanan kıvrımını takip etti. Bir ata binmişti, ellerinde gergin bir yay ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Avını izleyen bir avcı. O bakışı iyi biliyordu. Azad'ın onu çatıda fark ettiği o ilk gün de yüzündeki ifade buydu.

Ona döndüğünde, Azad'ın dikkatle ona baktığını fark etti. Hâlâ bir canavar olduğu halde, yitirdiği insanlığından kalan eşyalarla dolu bu mabedin ortasında dururken zavallı bir hali vardı.

“Etrafına bak,” dedi Azad. “Ne görüyorsun?”

“Seni.”

“Başka?”

Soraya odada dolaştı, hiçbir değeri olmayan hazineleri, Azad'ın her birinin üstüne işlenmiş, oyulmuş ve çizilmiş yüzünü inceledi. Yerde ortasında Azad'ın resmi olan kenarları kırık bir tabak gördü. Kaşlarını çatarak bunu aldı. Altın rengiyle işlenmiş bir bahçe manzarasıydı. Azad bir çardağın altında bir kilimin üstünde oturuyordu ve etrafı gül tomurcuklarıyla çevriliydi. Başparmağıyla güllerden birini okşadı ve yapraklarının kabartmaları ona bir helezon şekli gibi geldi.

Başka mı?

Ailesine ihanet eden bencil bir çocuk görüyorum.

Bir iblise dönüşmekte olan genç bir adam görüyorum.

Tabağı daha da sıkıca kavradı. Tabağı var gücüyle yere ya da duvara fırlatmak istiyordu. O odadaki her şeyi yok etmek, üstlerindeki resimler tanınmayacak hale gelene ve kendi aksini görebileceği hiçbir şey kalmayana dek devam etmek istiyordu.

Azad'ın ona yaklaştığını duymamıştı ama Azad birden karşısına dikildi ve ne yapacağını tahmin etmiş gibi altın renkli tabağı elinden aldı. “Kim olduğumu, eskiden nasıl birisi olduğumu mu öğrenmek istiyorsun? Onu tanıyorsun. Sen *o'sun*.”

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Soraya ona bakıp. Konuşmayı

yönlendirmek için sormayı planladığı bir soruydu bu ama yanıtı gerçekten de öğrenmek istiyordu. “Neden aileni yok etmeye karar verdin?”

Azad iç çekip ona sırtını döndü ve rulo edilmiş kilimlere, duvar halılarına doğru yürüdü. Kolunu öne savurarak bunları yere attı ve en alttaki duvar halısını aldı. Soraya’ya yaklaşmasını işaret edip halıyı yere serdi.

Soraya yanına gidip halının desenine baktı. Desenin tam ortasında bir tahtta oturan orta yaşlı, sakallı bir şah vardı. Etrafında farklı boylarda ve yaşlarda beş genç adam duruyordu. Soraya teker teker hepsini inceledi ama hiçbirini Azad’a benzemiyordu. Duvar halısının kenarında sanki birisi halıyı yakmak istemiş ama birkaç kere fikrini değiştirmiş gibi yanık izleri vardı.

“Bunlar...” Soraya onun ne tepki vereceğinden emin olmadığı için sorusunu sormadı.

“Babam ve erkek kardeşlerim,” dedi Azad.

“Bu sahne sen dünyaya gelmeden öncesine mi ait?”

Azad alaycı bir sesle güldü. “Hayır. O sırada ben çok küçüktüm ama bu resimde olmamamın nedeni bu değil. Erkek kardeşlerimin beşi de ülkeyi yönetecekti. En büyükleri şah, diğer dördü de zengin ilçelerin satrapları olarak. Ama ben talihsiz yıldızların altında dünyaya gelmişim. Astrolog babama en küçük ilçeyi bile yönetsem, bunun korkunç sonuçları olacağını söylemiş. Babam adamın bu tavsiyesini çok ciddiye almış. Ağabeylerimin gerektiği gibi prensler olmalarını izlerken, bana savaş eğitimi ve devlet işleriyle ilgili hiçbir eğitim verilmedi. Geleceğimin nasıl olacağını bilemiyordum.” Halıya bir tekme attı ve halının kenarları ölü ağabeylerinin yüzlerinin üstünde kıvrıldı. “Yıldızların yanıldığını kanıtlamayı çok istiyordum. Geceleri uyumaz, gizlice kitaplar okur ya da talim alanında pratik yapardım. Babamın gözüne girmek için can atıyordum. Babam bana asla gaddar davranmadı ama beni nasıl gördüğünü biliyordum. Ben...”

Azad sözlerinin gerisini getiremeyince, Soraya tamamladı: “Aile-

nin utanç kaynağıydın.” Azad’ın onu Golvahar’da kolaylıkla bulmasına şaşmamak gerekirdi. İstenmediğini hisseden birisini nerede bulacağını biliyordu.

O anda tuhaf bir şey oldu. Soraya bunu hayal etmiş olabilirdi ama bir an için Azad’ın gözleri değişti. Buz gibi ve sarı olan gözleri Soraya’nın hatırladığı gibi koyu kahverengiye dönüştü. O kısacık sürede, Soraya onun gözlerinde tamamıyla insanlara has olan öz nefreti gördü. Bir kez daha pullarının arasından görünen tenini, Azad’m iblisin ele geçirmesine izin vermediği parçalarını fark etti. Azad’ın dönüşümü eksik kalmış olabilir mi ya da bazen uyandığında hâlâ derisinin bir noktasının daha pullarla kaplandığını, bir parçasını daha kaybettiğini görüyor mudur diye merak etti.

“Sonra divle karşılaştım,” dedi Azad çatlak bir sesle. “Bir keresinde bana anlattığın masaldaki gibi oldu. Bir gece gizlice ava çıktım ve bir div yakaladım. Ama onu hemen saraya götürmek istemedim. Onu bir mağaraya hapsettim ve her gece sırlarını öğrenmek için ziyaret ettim, babama sunabileceğim değerli bilgiler edineceğimi umdum. Ama senin de çok iyi bildiğin gibi, sen bir divin sırlarını öğrendiğinde, o da senin sırlarını öğrenir. Div zamanla arkadaşım oldu ve bana babamdan ya da kardeşlerimden çok daha iyi bir hükümdar olabileceğimi söylemeye başladığında ona inandım. Bana yapılan muameleye ne kadar öfkeli olduğumu tahmin ettiğini söylediğinde büyük bir öfkeye kapıldım. Astroloğun tahminin doğru olup olmadığını ya da babamın gizli birtakım nedenlerden dolayı bana yalan söyleyip söylemediğini sorgulamama neden oldu.” Azad devam etmeden önce içine titrek bir nefes çekti. “Böylece babamın şah oluşuna karşı çıkan bazı güç sahibi soylulara ve askerlere gidip onun yerine tahta geçmeme yardımcı olmalarını istedim. Babamın ya da yıldızların kutsamasıyla hükümdar olamayacaksam, ne kadar kan dökmem gerekse de hepsine karşı çıkmaya karar verdim.”

Soraya nereye bakacağını şaşırmıştı. Her yerde Azad’ı ve dolaşısıyla kendisini görüyordu. Gözlerini yumdu ve gözkapaklarının arkasındaki karanlıkta elleri kana bulanmış, tahta çıkabilmek için

karşısına çıkan herkesi katleden o tanıdığı genç adamı gördü. Bu görüntüyü aklından atmaya, kendisine tüyü ele geçirme planını hatırlatmaya çalıştı.

Gözlerini açtı. “Peki sen nasıl... Ne zaman...”

Azad tereddüt etti ama konuşmaya başladığında bir sırrı açıklayan bir çocuk gibi fısıldıyordu. “Bunu ben istedim,” dedi. “Babam ve ağabeylerim öldükten sonra, Atashar’ın kontrolünü sağlayamayacağımdan korktum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Dive ne yapmam gerektiğini sordum. Bana bir divin kalbini sökmemi ve onun kanıyla yıkanmamı söyledi. Elimdeki divi öldürmek istemediğim için pullu, sivri pençeli ve kanatlı bir başka div yakaladım. Neler olacağını bilmiyordum. Ben...” Sivri tırnaklı, pullu, eğri büğrü ve kan lekeli ellerine baktı. Sonra gözlerini Soraya’ya çevirip kendisini anlaması için yalvarıyormuş gibi bekledi.

Elbette Soraya onu çok iyi anlıyordu. Kendisini onun yerine koyması çok kolaydı. Dakhmehe gittikleri gece onun masalını anlattığında, Azad’ın neden o kadar etkilendiğini de anlamıştı. Bu, onun sadece duymuş olduğu bir masal değildi; korkuları ve onu boğan kalp atışlarını hayatında ilk kez bir başkasından duyuyordu.

“Bana bir insan gibi gözüktün,” dedi Soraya planına dönerek. “Neden hep öyle gözükmüyorsun? Neden bir insan yerine bir div olarak yaşamayı tercih ediyorsun?”

Azad’m bakışlarını kaçırmasından, bundan söz etmek istemediğini anladı. “Bir süre bunu denedim,” dedi. “Ama etkisi geçici ve ödediğim bedel her zaman çok kolay olmuyor.”

Soraya başını salladı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bir divin kalbinden akan kanlar beni bir dive dönüştürmüştü. Bunun tersini yaparsam, insan olabileceğimi düşündüm.”

“Tersini mi?” Soraya onun ne demek istediğini anlayınca gözleri irileşti. “Bir insanın kalbinden akan kanları kullanarak mı?”

“Evet,” dedi Azad. “Gerçekten de işe yaradı ama dediğim gibi etkisi kalıcı olmadı. Etkisi bir aydan biraz daha uzun bir süre devam ediyor, sonra aynı şeyi tekrarlamam gerekiyor.”

Soraya yüzünü buruşturup eliyle ağzını kapattı. Şahmar'ın masalının vahşet dolu bölümlerini, herhangi bir neden olmaksızın her ay iki adamın infaz edilmesini emrettiğini hatırladı. Tuhaf bir şekilde bunu öğrendiğine memnun oldu. Talihsiz çocuk imgesi çok güçlü hale gelmiş, zihnine fazla yerleşmişti. Onun kana bulanmış hükümdarlığını hatırlatan bir şey olması gerekiyordu.

Ama o anda aklına daha da korkunç bir şey geldi. "O halde Golvahar'a dönmeden ve ben seni görmeden önce..."

Azad evet anlamında başını salladı. "Hâlâ form değiştirebiliyorum ama etkisi kısa sürüyor." Azad konuşurken gözlerini ondan kaçırmıştı ama o anda ona baktı ve yüzünde gördüğü tiksinti ifadesi onu öfkelenirdi. "Hem bir insan olarak yaşamak, eskisi gibi bir hiç olacağım anlamına geliyordu. Bir insanın hayatının öyle olması gerekiyorsa, ben olduğum gibi yaşamayı tercih ederim. Şahmar olarak, bir şaha diz çökertecek güce sahibim."

Sorush'un onun karşısında nasıl diz çöktüğünü hatırlayan Soraya büyük bir öfkeye kapıldı ve kendisine hâkim olamadan, "Ama Şahmar olarak tahtını kaybettin," dedi.

Azad yumruğunu sıkıp açtı. Buz gibi bir sesle, "Henüz bana sormadığın bir soru var Soraya," dedi.

Soraya kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Azad o soruları neden sorduğunu anlamış mıydı? Bir sonraki sorusunun tüyle ilgili olacağını biliyor muydu? "Hangi soru?"

"Beni Şahmar'a dönüştüren divin ismini sor."

Azad'm sözlerinin kötü bir şeyin habercisi olduğunu hissettiyse bile, gerçek amacını anlamadığı için rahatlayıp bu hisse aldırış etmedi. "Pekâlâ. Seni Şahmar'a dönüştüren divin ismi ne?"

Soraya'nın tahmin etmesi gereken ismi söylerken Azad'ın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. Soraya'nın bunu tahmin etmesi gerekirdi çünkü onun için bir anlamı olan, onu incitecek olan tek isimdi bu.

"Parvaneh."

21

Yeniden odasına dönen Soraya, Azad'm sözlerini aklından silmeye çalıştı.

Beni Şahmar'a dönüştüren divin ismini sor.

Bunu kabullenmek istememişti ama düşündükçe daha mantıklı gelmişti. Azad bu yüzden parikleri avlayıp yakalıyordu. Diğer parikler bu yüzden Parvaneh'i dışlamışlardı ve Parvaneh bu yüzden Şahmar'ı yenmeyi o kadar çok istiyordu. Parvaneh Azad'a, Azad'ın Soraya'ya yaptığı şeyi yapmıştı. Azad'ın onu affetmemiş olması doğaldı.

Azad ertesi gece geri geleceğine söz verip onu odasına götürmüştü. Soraya masaya oturup şamdanı kendisine yakın olan uca yerleştirip Parvaneh'in gelmesini bekledi.

"Şansın yaver gitti mi?"

Parvaneh'in sesini duyunca başını hızla ona çevirdi. Üstünde

zindandan beri giydiği eski elbise değil, sırtında kanatlarının çıktığı bir yarık olan parlak gri renkli bir tunik vardı. Parvaneh, Azad'ın insan ve genç bir prens olduğu günlerden beri onun mahkûmu muydu? Şayet bu doğruysa, özgür kaldığı için o kadar coşkulu olması, gözlerinin parıldaması ve gülümsemesi doğaldı.

“Hayır, henüz değil,” dedi Soraya. “Ama bana güvenmeye başladığını düşünüyorum. Bana kendisiyle ilgili birçok şey anlattı.”

Parvaneh'in gülümsemesi silinir gibi oldu. “Öyle mi? Kayda değer bir bilgi verdi mi bari?”

“Öyle sayılır.”

Parvaneh bakışlarını ondan kaçırıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve etrafına bakındı. “Burada olmak beni yine bir mahkûm gibi hissettiriyor. Gizlice buradan çıkıp ormana gelemiz misin?”

Soraya sırf ona ters bir yanıt vermek ya da her şeyi anlatmamasının karşılığı olarak onu cezalandırmak için az kalsın hayır diyecekti. Ama orada kalmanın kendisi için daha büyük bir ceza olacağını biliyordu. Soraya oraya dilediği gibi girip çıkamazdı.

Dağdan yine pelerinin altına gizlenerek ve gizli kaçış tünelinden geçerek çıktılar. Dışarı çıktıklarında Parvaneh ağaçların arasında ona yol gösterdi ve gürgen ağaçlarının olduğu yere götürdü. Açıklık alanda ufak bir ateş yanıyordu ve etrafında ateşin parlaklığına kapılmış koyu renkli bir sürü pervane uçuşuyordu. Soraya, Parvaneh'in onu yeniden oraya götüreceğini tahmin edememişti. Önceki gece olanları hatırlayınca yüzü alev alev yanmaya başladı. Hep ona ihanet eden kişilerle mi yakınlaşması gerekiyordu? Ya da belki de esas sorun onun *insanlarla* değil, iblislerle yakınlaşmasıydı.

Soraya ateşin önündeki üstü yosun kaplı bir ağaç kütüğünün bir ucuna oturdu ve alevlerin etrafında uçuşan pervaneleri izlemeye koyuldu. Parvaneh omuzları birbirine değecek kadar yakınına oturup, “Sana bir şey getirdim. Bir armağan,” dedi.

Soraya onun vereceği hiçbir şeyi istemediğini söylemek istedi. Ya da ona Azad'ı ailesini katletmeye ikna ettiğinde ona da bir ar-

mağan mı verdiğini düşündüğünü sorabilirdi. Ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Parvaneh getirdiği armağanı çıkardı: Beyaz sümbül tomurcuklarıyla dolu bir ağaç dalıydı.

“Golvhahar’dan getirmişsin,” dedi Soraya dalı almak için elini uzatıp. Dalı yanağına sürttüğünde dalın tanıdık kokusu ve yarattığı his gözlerinin yaşlarla dolmasına neden oldu. “Oraya mı gittin?”

Parvaneh evet anlamında başını salladı. “Şahmar’ın gündüzleri ne yaptığını görmek istedim. Soylularla görüşüyor, desteklerini garantilemek için onlara armağanlar ve toprak veriyor. Bazıları ona destek vermeyi reddetti ama bunu kabul edenlere daha fazla hareket özgürlüğü tanıdı. Hatta bazılarını aileleriyle saraydan ayrılma izni bile verdi. Ayrıca divleri sokaklarda devriye gezmeleri için şehre yolladı. Binaların birçoğu hasar almış ama insanlar şu an için güvendeler. Sanırım günlerini dikkatleri üstlerine çekmeden geçirmeye çalışıyorlar.” Parvaneh duraksadı ve Soraya’nın elindeki sümbül dalına baktı. “Ailenin de iyi olup olmadığını kontrol ettim. Onları sarayın bir kanadına hapsedmişler ama görebildiğim kadarıyla hepsi iyi. Sana bir şey getirmeseydim içim rahat etmezdi.”

Soraya, Azad’ın söylediği şeyi ve ihanet duyularını bir anda unuttu ve şaşkınlıkla ona baktı. Parvaneh, Azad oradayken bile Soraya’ya bir parça huzur, evini hatırlatan bir şey getirebilmek için mahkûm olarak tutulduğu zindana geri gitme ve şekildeğiştirme riskini göze almıştı. Parvanehe bakamayacağını hissedip elindeki sümbül dalına baktı. “Kendini, özgürlüğünü tehlikeye attın...” *Benim için.*

Parvaneh, Soraya’nın saçlarını arkaya attı ve parmaklarını boynunda gezdirdi. “Bana güveniyorsun,” dedi alçak sesle. “Birisi bana güvendiğinden beri aradan uzun zaman geçti. Keşke sana daha fazlasını verebilsem.” Soraya başını kaldırdı ve Parvaneh’in sandığından da yakında oturduğunu, yüzlerinin birbirine değmek üzere olduğunu görünce donakaldı. Parvaneh onun dudaklarına bakıyordu. O yüzünü ona yaklaştıırken ve dudakları birleşirken, Soraya geri

çekilemedi. Azad'la öpüşmesi onu olduğu gibi yutmuş, hatta içinde vahşi bir his uyandırmıştı ama bu öpücük farklı ve narindi. Tıpkı bir pervanenin narin kanadı gibiydi. Soraya güneşin altına uzanmış bir kedi gibi hissederken, Parvaneh'in dudaklarının yumuşaklığının, boynunda ağır ağır gezinen parmaklarının keyfini çıkardı. Parvaneh adeta Soraya'nın teninin uyandırdığı hissi ezberlemeye çalışıyor, Soraya ise onun yırtılmış kanatlarını düşünüyor, en son ne zaman şiddet dolu olmayan bir dokunuş deneyimlediğini merak ediyordu.

Ama bu düşünce sadece Parvaneh'in gerçekleştirmiş olduğu şiddet dolu eylemi hatırlamasına neden oldu.

Soraya aniden geri çekildi, ayağa fırladı ve Parvaneh'ten uzaklaşıp ateşin diğer tarafına geçti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Parvaneh başını yana eğerek. Sonra buz gibi bir sesle, "Onu mu öpmeyi yeğledin?" diye sordu.

Soraya hayretle ona baktı. "Elbette ki hayır," dedi. "Sadece düşündüğüm kişi olmanı isterdim."

"Nasıl birisi?"

"Ellerini kana bulamamış birisi."

Parvaneh hemen yanıt vermedi. "Neden söz ediyorsun?"

Soraya başını salladı. "Bunu sırf mecbur kalmadıkça bana sırrını söylemek istemediğin için soruyorsun. Ama bunu bana söylemiş olsaydın, *ondan* duymama izin vermemiş olsaydın..."

"Neyi Soraya? Fark etmediysen söyleyeyim, Şahmar yalancının teki. Sana benimle ilgili bir sürü korkunç yalan söylemiş olabilir. Onunla birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz ve birbirimizin en kötü hallerini gördük. Onca senenin hesabını vermemi istediğini bilmiyordum."

"Her şeyin hesabını vermeni istemiyorum," dedi Soraya. "Sadece başlangıcını anlatmanı isterdim. Onu ailesini katletmeye ikna eden div sendin. Her açıdan bir canavara dönüştüren div de sendin. Bunların *hepsi* senin suçun!"

“Benim suçum olduğunu biliyorum!” diye bağırdı Parvaneh ayağa fırlayarak. “Neden hatamı telafi etmek için bu kadar uğraştığımı sanıyorsun? Kız kardeşlerimin gizlenmesinin nedeni benim. Verdiğim hasarı telafi etmeden beni geri kabul etmeyecekler. Ama hayatımda ilk kez onu durdurmaya bu kadar yaklaştım çünkü yüzyıldan uzun bir süredir onun mahkûmuyum!” Parvaneh’in öfkesi aniden dindi ve kanatlarını sarkıtırken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Biraz toparlandığında devam etti. “İlk başlarda sana bunları anlatmadım çünkü özgür kalabilmek ve Şahmar’ı durdurabilmek için tek şansım sendin. Sonra beni Parisa’ya ve diğerlerine savunduğunda...” Soraya’nın gözlerine bakamadı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. “O kararından pişmanlık duymanı ya da beni onlar gibi görmeni istemedim. Dün geceki gibi bakmaya devam etmeni istedim.”

Soraya kollarını etrafına doladı ve yere baktı. Parvaneh’in yüzünde ne gibi bir ifade gördüğünü bilmiyordu. O yüzden de duygularından emin olana dek ona bakmak istemiyordu. “Bunu neden yaptın?” dedi ona bakmadan. Azad’a sorduğu soruyu tekrarlıyordu. “Neden ona ailesini katletmesini söyledin?”

“Ona doğrudan böyle bir şey yapmasını söylemedim. Beni yakalayıp dönüşüm geçirmemem için kanatlarımı bağlamıştı. Ona faydalı bir bilgi verene dek beni serbest bırakmayı reddetti. Ben de her divin yapacağını yaptım. Onu elimden gelen her şekilde yok etmeye çalıştım. Zayıf yönlerini, hangi konularda kendisine güvenmediğini anlamaya çalıştım ve her fırsatta bunları ona hatırlattım. Nasıl bir seçim yapacağını bilmiyordum.”

Soraya başını kaldırdı. “Ama bunların senin için bir önemi var mıydı? Onun ne yaptığını anladığında, dökülen kanlar için hiç pişmanlık hissetmedin mi?”

Parvaneh gözlerini ondan ayırmadı. “Sana yalan söylememi istiyor musun?”

“Asla.”

“Hayır, benim için hiçbir önemi yoktu. Aksini düşündüysen haklısın... Ben gerçekten de düşündüğün kişi değilim.” Arkasını dönüp bıkkınlıkla ellerini saçlarının arasından geçirdi. Omuzlarını sarkıttı ve ateşin yanından dolanıp Soraya’nın karşısına geçti. “Onu ya da ailesini umursamıyor olabilirim ama benim de sadık olduğum kişiler var ve onlara dürüst davranırım. Kız kardeşlerim benim için çok önemli... Sen de öylesin. Neden sonlara doğru anka kuşunun tüyünü almanı engellemeye çalıştığımı sanıyorsun? Çünkü ona yaptığım şeyi sana da yapamazdım. Sonsuza dek onun mahkûmu olarak kalacak olsam da yapamazdım.”

Soraya’nın aklından geçen düşünce buz kesmesine neden oldu. “Ona benden ve lanetimden söz eden kişi sen miydin?”

“Hayır,” dedi Parvaneh hemen. “Annen seni pariklere götürdüğünde, ben hâlâ onun mahkûmuydum. Ama ona bu bilgiyi veren pariki sorguya çektiğinde ben de oradaydım. Varlığından öyle haberim oldu.”

Soraya kollarını etrafına biraz daha sıkıca doladı. “Ama divin kanını kullanmasını sen söyledin. Ona neler olacağını biliyor olmalıydın.”

Parvaneh başını salladı ve tiksintiyle dudaklarını büzdü. “Öfke liydim. O, şah olmuştu ve beni hâlâ serbest bırakmadığı halde gelip benden yardım istemişti. Bir divin kalbinden akan kanın özelliklerini biliyordum ama asla tam bir dönüşüme şahit olmamıştım. Bunun ne kadar *eksiksiz* bir dönüşüm olacağını ve onun nasıl bir divi yakalayacağını bilmiyordum.

“Şahmar tahttan indirildiğinde kaçmayı başardım ve bir süre pariklere döndüm. Ama Şahmar güç kazanınca ve bizi avlamaya başlayınca, onlara ne yaptığımı söylemek zorunda kaldım. Beni sürgüne yolladılar ve ancak hatamı telafi ettiğimde dönebileceğimi söylediler. Bu olaydan kısa bir süre sonra Şahmar beni yakaladı. Beni öldüreceğini sandım ama hıncını daha ufak cezalar vererek çıkardı.” Kanatları titredi. “Kendime onu yenebilmek için elimden geleni ar-

dıma koymayacağıma ve aptal, düşüncesiz hatamı telafi edeceğime söz verdim.”

Parvaneh’in sözleri Soraya’yı kabullenmek istemediği kadar etkilemişti. Bakışlarını yere çevirdi ve yanında onu teselli edecek kimse olmadığında hep yaptığı gibi omuzlarını sarkıttı. Parvaneh’in çıplak ayaklarının ona yaklaştığını gördü. Parvaneh, Soraya’nın kollarını yavaşça gevşetti ve ellerini tuttu.

Soraya başını kaldırınca, onun kehribar rengi keskin gözleriyle karşılaştı. “Beni affedecek misin? Hâlâ benim tarafımda mısın?”

Basit bir soruydu ama Soraya’ya bir çalılık gibi birbirine geçmiş, aşılmaz bir şey gibi geldi. O, Parvaneh ve Azad, seçimleri, hataları, hırslarıyla adeta birbirlerine dolanmışlar, ayrılmaz hale gelmişlerdi. Azad’ı affetmeden Parvaneh’i nasıl affedebilirdi? Kendisini affetmeden Azad’ı nasıl affedebilirdi? Belki üçü de birbirlerinden ve daimi bir ihanet döngüsünden başka bir şeyi hak etmiyordu.

“Bilemiyorum,” dedi güçlkle. Verebileceği en dürüst yanıt buydu.

Parvaneh onun devam etmesini bekledi ama Soraya bir şey demeyince, durumu kabullenmiş gibi başını sallayıp başka yöne baktı ve Soraya’nın ellerini bıraktı.

22

Soraya divler kadar gececi olmaya, zaman daha hızlı geçsin diye gündüzleri uyumaya başlamıştı. Her zamanki kâbuslarından birini gördükten sonra sersemlemiş ve asabi bir halde uyandı. Ama bu sefer Şahmar kendisiydi ve kolunda damarlar yerine pullar vardı. Başını kaldırınca Parvaneh'in bu dönüşümü büyük bir keyifle izlediğini görüyordu. Parvaneh ağzını açıyordu ve Soraya güleceğini düşünürken sadece, *Hâlâ benim tarafımda mısın?* diyor, etrafını çeviren bir pervane sürüsünün arasına karışıyordu. Ama pervaneler ona değer değmez, teker teker ölüp yere düşüyorlardı.

Soraya bıkkınlıkla inledi, yatağından kalktı ve karışmış olan saçlarını düzeltmeye çalıştı. Yemek kokusunun geldiği masaya doğru gitti ama onun için odaya bırakılan yemeklere bakarken, dikkatini daha tanıdık bir şey çekti.

Masanın üstüne Golvahar'daki elbiselerinden biri serilmişti. Üstünde altın rengi gül işlemeleri olan, mor renkli sırmalı ipek ku-

maştan dikilmiş en güzel elbiselerinden biriydi. Bunu hiç giymemişti ama elbiseyi ellerine aldı ve bahçesindeki güllerin kokusuymuş gibi gardiobunun hafif nemli kokusunu içine çekti. *Evim.*

Yerde elbiseye uygun renkte bir çift terlik duruyordu. Elbisenin yanında kendi koleksiyonundan birkaç parça takı, bir şişe gül suyu ve katlanmış bir not da vardı.

Bu gece şerefine bir ziyafet düzenlenecek.

Hazırlandığında seni alması için birini yollayacağım.

Notu kırıştırırken çıkan ses ona ezilen kanat seslerini hatırlattı ve yemek yemek için masaya oturdu.

Onun için süslenmeyeceğim, dedi içinden, bir parça lavaş ekmeğin arasına biraz ayva reçeli sürerken. *Ama elbisemi değiştirmek, özellikle de evimden getirilmiş bir elbise giymek güzel olurdu,* diye düşündü bir lokma aldıktan sonra. *Tüyü ele geçirene dek onun oyunlarına uymam gerek.*

Yemek yemeyi bitirdiğinde, elbisesini değiştirmeye karar vermişti. Güzel bir değişiklik olsun diye elbiseyi ve ayağındaki terlikler neredeyse parçalanmak üzere olduğu için terlikleri giyecekti ama ona fazla süslü gelen takıları takmayacaktı. Biraz daha düşünüp taşındıktan sonra şişenin tıpasını açtı ve saçlarına ve bileklerine gül suyu sürdü. Bunu Azad'ı ya da başka birisini memnun etmek için değil, gözlerini kapatıp içine bir nefes çektiğinde neredeyse gülistanda olduğunu hissettiği için sürüyordu. Zaman mevhumunu yitirdiği için, eski elbisesini çıkarıp yeni elbiseyi giyerken endişeyle kapıyı gözledi.

Giyindikten kısa bir süre sonra, odasının kapısı bir anda tıklatılmadan ardına kadar açıldı. Soraya bu kadar kaba davrandığı için Azad'ı azarlamaya hazırlanarak sırtını dikleştirdi ama kapıyı açan kişi Azad değildi. Derisinin üstü sivri dikenlerle kaplı bir divdi. Div monoton bir sesle, "Şahmar seni yanına götürmem için yolladı beni," dedi.

Soraya uzun koridora çıkıp divi izlemeye koyuldu. Yanlarından geçtikleri divler ne zaman merakla ona baksalar, Soraya korkuyla yanındaki dive biraz daha sokuluyordu.

Nihayet, “Buradan,” dedi div. Tünellerden çıkıp Azad’ın geçici taht odasını anımsatan bir başka devasa mağaraya girdiler. Soraya kendisini göreceği manzaraya hazırladı ama div talim alanlarına ya da Duzakh çukuruna benzer bir şey görmedi. İçerisi tıpkı... evine benziyordu.

Mağaranın dört bir yanına üstlerinde tabak tabak yemekler olan uzun ayaklı masalar yerleştirilmişti. Soraya’nın burnuna kuzu eti ve tereyağlı pilav, nane, safran ve şarap kokusu geldi. Bu tıpkı Golvhah’da yiyebileceği türden bir yemektir. Mağaranın ortasında yakılmış olan ateş etrafı aydınlatıyordu ve etrafına kilimler serilmişti. Azad ona bir ziyafet vaat etmişti ve gerçekten de Soraya’nın hayal ettiği gibi bir ziyafet düzenlemişti. Aradaki tek fark bütün davetlilerin div olmasıydı.

Divler kilimlerin üstüne oturmuş yemeklerini yiyor ya da ellerinde şarap kadehleriyle ziyafet masalarının arasında dolanıyorlardı. Soraya o kadehleri –ve masalarla yemeklerin koyulduğu tabakları– saraydan hatırlıyordu. Bunları görünce çok öfkelenmişti. Odasına bırakılmış olan giysileri gördüğü anda, Azad’ın onu daha rahat hissettirmek, sahte bir aidiyet hissi yaratmak için evinden bir şeyler getirttiğini anlamıştı. Ama Azad’ın planları bu kadarla bitmemişti. Çünkü ona hiçbir yere gidemediği için giymeye fırsat bulamadığı bir elbiseyi getirmişti. Eski hayatında yollanması asla mümkün olmayan bir davetiye yollamıştı. Şimdi de eskiden asla katılamayacağı türden bir ziyafetin şeref konukuydu. Bu, Golvhah’ın daha önceden hiç var olmamış olan bir versiyonuydu çünkü onun orada var olmasına asla izin verilmemişti. Azad ona asla sahip olmadığı bir hayatı vaat ederek kandırmaya çalışıyordu.

Ve bu planı işe yaradığı için Soraya çok kızgındı.

Divlerin hiçbirisi içeri girişine tepki göstermediler ama birden

içerisi sessizleşti, divler kenara çekildiler ve doğrudan ona açılan bir koridor oluşturdular. Soraya kalabalığın arasında onu görmeden bile yanma kimin geleceğini biliyordu.

Şahmar büyük bir kararlılıkla onun için açılmış olan alanda ona yaklaşıırken, Soraya gözlerini gözlerinden ayırmadı. Şahmar tam karşısında durdu ve hâlâ kahraman genç bir prensmiş gibi elini uzattı. Soraya bir an için acaba Soroush Laleh'i hiç böyle karşılamış mıdır diye merak etti. Az kalsın gülecekti çünkü bu ziyafet gerçek bir ziyafetin iblislerin konuklar olduğu versiyonuysa, Azad'ın Soroush ve Laleh'in nezaket kurallarına uygun bir şekilde kur yapışını taklit etmesi doğaldı. *Onların ne kadar çarpık bir versiyonu olurduk,* diye düşündü.

Azad gülümseyerek onun elbisesini süzerken, Soraya koyu mor renkli elbisesinin onun kıyafetinin rengine uyduğunu fark etti. Soraya onun elini tuttu ve Şahmar onu divlerin mırıltıları arasında boş alandan geçirip mağaranın diğer ucundaki kayaya oyulmuş yüksek bir platforma götürdü.

Platforma çıkmasına yardım etti, onu kalabalığa çevirdi ve birleşmiş olan ellerini havaya kaldırdı. "İşte, kahramanınız burada, Arzur divleri," diye seslendi. Sesi tüm mağarada yankılandı. "Soraya sayesinde sarayı ele geçirdik ve şahı tahttan indirdik." Azad'ın sözlerinin doğruluğu Soraya'nın içine buz gibi bir hissin yayılmasına neden oldu. Elini geri çekmeye çalıştı ama Azad elini bırakmadı. Sözlerine devam etmeden önce başını çevirip ona baktı. "Elde ettiğimiz zafer için ona teşekkürlerinizi sunun. Bilin ki ona hiçbir div zarar vermeyecek. Bu andan itibaren, divlerin bir dostu olarak Arzur'un odalarında dilediği gibi dolaşabilecek."

Divler bir ağızdan sevinçle bağırdılar ve kadehlerini Soraya'nın şerefine kaldırdılar.

Bu sesler ona o kadar yabancıydı ki divlerin Azad'ın emrine tezahürat mı ettiğini yoksa karşı mı çıktığını bilemedi. Yine elini geri çekmeye, geriye doğru bir adım atıp divlerin gözlerinden uzaklaş-

maya çalıştı ama Azad onu engelledi. Çok geçmeden Soraya'nın paniği dinmeye başladı. Sakinleşince Azad'ın emrinin ne anlama geldiğini ve ona ne tür bir fayda sağlayabileceğini fark etti. Arzur'da dilediği gibi dolaşabilecekse, gündüzleri Azad gittiğinde tüyü rahat rahat arayabilirdi. Bunun için bir pelerinin altına gizlenmeye ya da Parvaneh'in yardımına ihtiyaç duymayacaktı.

İçine derin bir nefes çekti ve nefesini dışarı verirken bir parçasının kalabalığa doğru süzüldüğünü, artık korkmadığını hissetti. Azad'ın onu dikkatle izlediğini, bir tepki vermesini ya da bir şey söylemesini beklediğini biliyordu. Bu yüzden bakışlarını ısrarla ileriye dikti ve onu kendi halkından daha gönülden kabul eden canavarlarla dolu mağaraya baktı.

Çenesinin altında pullu sert bir parmak hissetti ve Azad yüzünü kendisine çevirdi. "Ev sahibini görmezden gelmek kabalıktır," dedi esprili bir sesle. "Özellikle de ben seni rahat ettirmek için bunca zahmete girdikten sonra."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Soraya ağlamaklı bir sesle.

"Çok uzun süredir gizli kaldın," dedi Azad beklenmedik bir şefkatle. "Artık olman gereken kişi olmanın vakti geldi."

Soraya divlere ve tekrar ona baktı. Kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Ama bu... Ben..."

Soraya ne olduğunu ya da olmadığını dile getirmeye fırsat bulmadan, Azad onu platformdan indirdi. "Gel, yeni halkınla tanış."

Kraliyeti temsil eden mor giysileriyle kalabalığın arasına girdiklerinde, divler kenara çekilip onlara yer açtı. Soraya yanlarından geçerken birçoğu, halkının erkek kardeşine, annesine ve babasına yaptığı gibi diz çöküp alınlarını yere dayadı ya da elbisesinin eteğini öpmeye çalıştı. Ama bunların hiçbiri onu etkilemedi. Divlerin Azad'ın karşısında eğildiğini görmüş ve bunu saygıdan yaptıklarını sanmıştı ama o anda bu abartılı tavırlar ona sahte ya da alaycı geldi. Azad başını dimdik tutmuş yürüyordu ve divlerin alınlarını yere değdirmekten önce gözlerinde beliren o muzip parıltının farkında değildi. Ama

Soraya hiçbir şeyi gözden kaçırmıyordu ve huzursuz olmaya başlamıştı.

Sorush'tan önce şah, Golvahar'da hep diğerlerinden ayrı dururdu. Soraya o mesafenin bir dağın içinde bir arada yaşayan divler için fazla soğuk ya da sahte olup olmadığını merak etti. O mesafe kapansaydı neler olurdu diye düşündü.

Kalabalığın arasında başı fena halde dönmeye başladığından, Azad'ın elini bırakıp önüne geçtiğini ve divlere daha da yaklaştığını fark etmedi. Kalabalıktan heyecan dolu mırıltılar yükseldi ve divler başlarını kaldırıp yeni bir merakla ona baktılar. Soraya kollarından birini uzatıp divlerin pullu, postlu ve deri tabakalı ellerini ona değdirmelerine izin verdi. Onun için deneyimleyecek yepyeni bir histi bu. Divlerden bazıları ellerini uzatıp saçlarına ya da elbisesine dokunacak kadar cesurdu. Giderek ona yaklaştıkları halde, Soraya garip bir şekilde korkmadığını hissetti. Bir zamanlar damarlarında div kanı akmıştı ve divler hayatının gidişatını belirlemişti. Dolayısıyla Soraya'nın onlara, onların da Soraya'ya ait olması ona doğru geliyordu.

Bir şeyin yırtıldığını duydu, ani bir acı hissetti ve elbisesinin kollarında ince bir yırtık oluştuğunu gördü. Sıyrığın üstünde ince bir kan çizgisi belirdi. Divler ona o kadar yaklaşmışlardı ki güçlükle kıpırdayabiliyordu. Bu sefer acı içinde bir divin başını ısırıldığını ve saçlarını çektiklerini hissetti. Elbisesinin eteğini çekiştirdiklerini, parmakların ayak bileğine ve saçlarına dolandığını, ensesinde nefes alıp verdiklerini ve eldivenlerini takmadığında bahçesindeki güllerin dikenlerinin battığı gibi tenini sıyıran sivri tırnaklar hissetti. Gözleri dolmaya başlamıştı ama onlara karşı koymadı. Kendisini onlara sundu ve divlerin onu kendilerinden biri gibi kabul etmesine izin verse neler olur diye merak etti. Onu paramparça eder, kendilerine benzeyecek şekilde yeniden mi bir araya getirirlerdi? Onlara teslim olmak ne anlama gelirdi? Neye dönüşürdü?

“Yeter!”

Şahmar'ın sesini duyan divler geriye çekildi. Soraya hem rahatladı

hem de kendisini bomboş hissetti. Azad kolunu omzuna attı ve Nog Roz'da yaptığı gibi kalabalığın arasında yol gösterdi.

İlk başlarda Azad'ın sert emrinin divlerin onu reddetmesine neden olacağından korktu –hem de bunu kendisine itiraf etmediği kadar korktu– ama Azad'ın babacan denebilecek mesafesi ve Soraya'nın kendini tamamıyla teslim etmesi arasındaki zıtlık divlerle daha da yakınlaşmasını sağladı. Yanından geçtiği birçok div aralarında bir sır varmış, Şahmar'ın bile anlamadığı bir şey paylaşıyorlarmış gibi imalı gülümsemelerle başlarını salladılar ya da bakışlar fırlattılar.

Mağaranın diğer ucuna vardıklarında Azad divlerin dikkatini çekmek için kollarını havaya kaldırdı ve bir anons yaptı. “Şimdi sıra Soraya'ya hazırladığımız armağanı vermeye geldi.” İki dive bir işaret yaptı ve öne çıkan yaratıklar sürpriz armağanı getirmek için mağaranın girişine doğru gitti.

Soraya o sersemlemiş haliyle bile buz kestiğini hissetti. *Parvaneh*, diye düşündü, Şahmar'ın onu tekrar yakaladığından korkarak. “Ne armağanı?” dedi.

“Görürsün,” dedi Azad sırtarak. “Keyif alacağından eminim.”

Soraya nefes almaya çalıştı ama sanki hava göğsüne sıkışmıştı ve dışarı çıkamıyordu. “Lütfen, ne olduğunu söyle.”

Ama Azad yanıt vermek yine divleri sessizleştirmek için kollarını havaya kaldırdı. “Biraz eğlenelim,” diye seslendi. Sesi içeride yankılanacak kadar yüksekti. “Adamı getirin.”

Adamı mı? Soraya onun işaret ettiği yere bakınca, iki divin kalabalığın arasında bir şey sürükleyerek yaklaştıklarını gördü. Elleri önünde bağlanmış, başına bir çuval geçirilmiş bir adamdı. Belinden yukarısı çıplaktı ve yan tarafında kurumuş kanlarla kaplı ciddi bir yarası vardı. Divler Azad ile Soraya'nın karşısında durana dek, adam ayaklarını sürümüş, divleri onu taşımaya zorlamıştı. Azad başını salladı ve divlerden biri adamı dizlerinin üstüne iterken, diğeri de başındaki çuvalı çıkardı. Çuvalın altından öfkeden köpürmüş ve capcanlı olan Ramin çıktı.

“Eee?” diye fısıldadı Soraya'ya. “Beğendin mi?”

23

Onun öldüğünü gördüm, diye düşündü Soraya, Ramin'e bakarken. Ama sonra bunun tam olarak doğru olmadığını hatırladı. Sadece yaralandığını görmüş, kısa bir süre sonra da öldüğünü varsaymıştı. Ama yan tarafındaki derin yara, yüzündeki ve gövdesindeki birkaç sıyrık ve kesik dışında Ramin iyi gözüküyordu.

Soraya onu gördüğüne ne tepki vermesi gerektiğinden emin değildi. Hayatta olduğu için rahatlmalı mıydı? O anda içinde bulunduğu duruma acımalı mıydı? Yoksa onun mahkûmu olduğuna ve o güne dek onu yapayalnız hissettirmiş olmasına rağmen şimdi kendisinin yapayalnız olmasına memnun mu olmalıydı? Soraya onun hak ettiğini bulduğunu düşünmeden edemedi.

"Ona ne istersen yap," dedi Azad yanından. Bunu kimsenin duymaması için fısıldayarak söylemişti. "O senin kontrolün altında. Sen istemediğin sürece kimse karışamaz."

Azad'ın armağanının Ramin olmasına şaşırması gerekirdi.

Azad onunla Nog Roz'da karşılaşmıştı. Ona bir yumruk atmıştı, Soraya da bu yüzden ona teşekkür etmişti. Azad'la birbirlerine karşı bir çekim hissetmişler, şiddet içeren ilk eylemlerini deneyimlemişlerdi. Şimdiyse iblislerle dolu o mağarada, Ramin'i incitecek bir şey yaparsa kimsenin onu durduramayacağını, hatta umursamayacağını biliyordu. Muhtemelen ona tezahüratlarla cesaret verirlerdi.

Heyecandan kan akışının hızlandığını hissetti. Artık damarlarında zehir akmıyordu ama hâlâ –Azad ne demişti?– iradesine ve öfkesine sahipti. *Seni ölümcül kılan şey zehir değil.*

Hayır, düzgün düşünmüyordu. Parvaneh gibi düşünmeli, bu durumdan nasıl faydalanabileceğini görmeliydi. Ramin oradaki tek insandı ve parikler dışında sahip olabileceği tek dosttu. Ramin'i ona güvenmeye ikna edebilirse, belki birlikte tüyü bulmaya çalışabilirlerdi.

Soraya ona yaklaştı. Kalbi buz tutmuş gibi nabzının yavaşladığını hissetti. Ramin ona meydan okur gibi çenesini sıkarak yaklaşmasını izledi. “Sana güvenmemem gerektiğini her zaman biliyordum,” dedi öfkeyle. “Babamı yüz kere uyardım ama bana asla inanmadı.”

Soraya, Azad'm onu arkasından dikkatle izlediğini biliyordu. Mağaradaki bütün divler onun şiddet dolu bir şey yapmasını bekliyorlardı. Soraya etrafında dolaştı, elini Ramin'in omzuna koydu ve mümkün olduğunca alçak sesle konuşmaya çalıştı. “Ben de buraya senin gibi istemeden geldim.”

Ramin alaycı bir ses çıkardı. “Şahmar bize kim olduğunu, hepimizin düşündüğü kişi olduğunu söyledi. Ama sen başından beri biliyordun. Nog Roz'da onunlaydın.”

Soraya elini onun saçlarına daldırdı ve başını aniden geriye çekerek divlerin keyifle gülmesine neden oldu. “Bilmiyordum,” diye mırıldandı. “Beni de kandırdı. Ben de senin gibi bir mahkûmum. Birbirimize yardım...”

“Benim gibi bir mahkûm musun? Gerçekten mi?” Ramin'in bakışları öylesine öfkeli, sesi öylesine buz gibiydi ki Soraya ona ne

derse desin güvenini kazanamayacağını anladı. Ramin tiksintiyle dudaklarını büzdü. “Bana da seninkiler gibi güzel giysiler verecek mi? Yoksa bu tür şeyler elde edebilmek için senin gibi ailemin kanını mı dökmek zorundayım?”

Soraya tepki veremeyecek kadar incinmişti. Ama içgüdüğü her zaman böyle davranmasına neden olurdu: Donakalır, geri çekilir, alevler güven içinde söndürülene dek öfkesini yatıştırmak zorunda kalırdı. Daha önce olsaydı aynen böyle yapardı. Seneler içinde Ramin’le her karşılaştığında binlerce kere *bunu* yapmıştı. Ramin etrafı divlerle çevrili olmasına ve aciz durumda olmasına rağmen, dilediğini söyleyebileceğini sanıyordu. Soraya’nın karşılık veremeyeceğini düşünüyordu.

Divlere teslim olduktan sonra heyecanını üstünden hâlâ atamamış olan Soraya’nın istediği tek şey ona yanıldığını göstermekti.

Saçlarını bırakmadan eğildi ve diğer elinin tırnaklarını Ramin’in göğsüne batırdı. Ramin acı içinde bağırırken, divler tezahürat ettiler.

“Benimle bu şekilde konuşabileceğini sanıyorsun,” diye fısıldadı Ramin’in kulağına, “çünkü sana karşılık vereceğime asla inanmadın.” Hem kendisiydi hem de değildi. Özgür olduğundan başka ne olduğunu bilmiyordu. “Seneler içinde tek dokunuşla seni bir anda susturabilirdim ama her zaman kazanmana izin verdim. Bu yüzden benden hiçbir zaman korkmadın. Bu yüzden benimle alay ettin ve beni aşağıladın. Ama korkman gerekirdi Ramin. En başından beri benden korkman gerekirdi.” Doğrulurken tırnaklarını göğsüne sürüp derisini sıyırdı ve geride kırmızı bir iz bıraktı.

Divler sanki Soraya bir kılıç dövüşünde bir darbe indirmiş gibi yine tezahürat ettiler. Soraya içine yayılan tatmin hissine direnemedi. Direnmek istemedi. Başını kaldırdığında Azad’la göz göze geldi. Nog Roz’da oynadıkları oyuna dönmüşlerdi ve aralarında şimşek gibi çatırdayan bir enerji alışverişi gerçekleşiyordu.

Ramin başını eğdi ve omuzları sarsılmaya başladı. Soraya önce

onun acı çektiğini sandı ama sonra güldüğünü fark etti. Ramin ona baktı ve yüksek sesle, “Senden korkmadığımı mı sanıyorsun?” dedi. “Gerçekleri göremiyorsun Soraya. Senden *her zaman* korktum. Ama kendime sana bunu belli etmeyeceğime yemin ettim. Belli etseydim kız kardeşimi korktuğum bir şeyden nasıl koruyabilirdim?”

Soraya, Laleh’in ismini ya da Azad’ın armağanından keyif almasını engelleyecek hiçbir şeyi duymak istemiyordu. Yine de, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Hep senin ve Laleh’in peşinde olduğumu mu sanıyordun? Seni onunla yalnız bırakmaya tahammül edemiyordum. O ve Soroush seni o kasvetli dehlizlerde geride bıraktıklarında ona nasıl baktığını gördüm. Kıskançlıkla, nefretle bakıyordun.”

“Doğru değil bu,” dedi Soraya hemen ama doğru olsa da olmasa da Ramin’in yalan söylemeye çalışmadığını biliyordu. Artık her zamanki küstah duruşunu sergileyemiyordu ve yüzü de sesi de hissettiği acıyı yansıtıyordu: Ondan korkmuştu ve Laleh için endişelenmişti.

“Aradan seneler geçtikçe, o ifadenin giderek güçlendiğini, içindeki zehrin baskın hale gelmeye başladığını gördüm,” dedi Ramin. “Laleh’e senden uzak durmasını söyledim ama o çok iyi yürekliydi. Belki de sana acıyordu. Böylece sizi ayırmanın başka yollarını buldum. Günün birinde onu inciteceğini biliyordum.”

“Yeter,” diye bağırdı Soraya. Ramin’in ağzından çıkan her sözcük, Soraya’nın kontrol sahibi olmaktan dolayı hissettiği o tatmin hissini siliyordu. O hissi kaybetmek istemiyordu. O his olmadan karanlıkta kalacağını hissediyordu.

Ama Ramin’in sesi giderek yükseldi. “Ailemi senden koruyabileceğimi sanmıştım ama belli ki yanılmışım. Kız kardeşim nikâh gününü senin yüzünden ağlayarak geçirdi...”

“Yeter dedim!” diye bağırdı Soraya. Ona yaklaştı, ayağını geriye atıp hızla öne savurdu ve Ramin’in boğrundaki yaraya bir tekme attı.

Divlerin tezahüratları öylesine coşkuluydu ki Ramin öne düşer-

ken onun bağırdığını güçlükle duydu. Ama bunu *duymuştu* ve aklını başına getiren şey müthiş bir acıyı yansıtan, o son derece ilkel çılgılık oldu.

Olamaz.

Ramin'in söylediklerini duymamak, bir mahkûm olduğu halde *yeniden* kazanmasına izin vermemek için öylesine büyük bir çaba sarf etmişti ki düşünmeden tepki vermişti. Ama Ramin'in sözleri kafasına dank ederken, acı içinde gözlerini sımsıkı kapatmış olan Ramin'e baktı ve onu başka bir gözle gördü. O güne dek onu infazcısı, kendisini de onun gururu altında ezilmiş, ona zarar vermek istemediği için boyun eğmiş olan bir kurban olarak görmüştü. Ama Ramin ailesini, sadece kendisinin bir iblis olduğunu gördüğü kişiden koruyan bir kahraman olarak farklı bir masalda yaşamıştı.

Divlerle dolu o mağarada, tırnaklarının altına ve elbisesinin eteğine bulaşmış kanlarla, Soraya artık hangi masalın doğru olduğunu bilemiyordu.

Bir kez daha ona yaklaştı ama bu sefer bileklerindeki bağları çözmeye koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ramin şaşkınlıkla.

"Üzgünüm," dedi Soraya gözlerinin içine bakamadan. Ama bağları çözmeden, birisi omzunu tuttu ve Soraya donakaldı.

"Derhal dur," dedi Azad hırlar gibi. "Divlerin karşısında zayıflık sergilememelisin."

Soraya onun sert ifadesine baktı. "Ama ona ne istersem yapabileceğimi söyledin. Onu özgür bırakmayı seçiyorum."

Azad başını salladı. "Buna izin veremem. *Onlar* da izin vermezler."

Soraya mırıldanmaya başlamış, onun ne gibi şiddet dolu bir şey yapacağını görmek için boyunlarını uzatmış olan divlere baktı. "O halde onun sağ salım Golvahar'a geri götürülmesini istiyorum." Soraya büyük bir şaşkınlıkla ona bakan Ramin'e döndü. "Onlara iyi bak," dedi alçak sesle. "Elinden geldiğince koru."

Azad onu kolundan tutup ayağa kaldırdı. “Gidip beni şu kordorda bekle,” diye fısıldadı ve mağaranın açıldığı tünellerden birini işaret etti. Soraya, Ramin’e son kez pişmanlıkla baktıktan sonra hızla kalabalığın arasından geçti. Tünele doğru giderken Azad’ın, “Kahramanınız iyi bir karar verdi ve mahkûma daha fazla zarar vermeden önce ona toparlanması için süre tanımak istedi,” diye seslendiğini duydu.

Tünele girdiği anda başını taş duvara yasladı ve içine derin, titrek nefesler çekti. Ramin’in acı dolu çığlığı hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Kontrolünü nasıl o kadar kaybetmişti? Senelerce kendisini tuttuktan sonra bu becerisini yitirmişti. Bazen iki şeyden sadece biri olabileceğini, asla orta yolu bulamayacağını hissediyordu: Ya bir fare ya da bir çingiraklı yılan olabilirdi. Bu doğruysa, hangisi seçeceğini bilmiyordu. İki seçenek de ona mutsuzluk ve utanç hissettirmişti.

“Soraya.” Azad onu kollarından tutup kendisine çevirdi. Kollarını şaşılacak derecede nazik bir şekilde tutmuştu. “Onun sağ salım Golvahar’a geri götürülmesini emrettim.”

“Bana yalan mı söylüyorsun?”

“Tahtım üstüne yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.”

Soraya bu yanıtın tatmin olması gerektiğini düşündü. Azad onu mağaradan uzaklaştırmaya başlamıştı. “Beni nereye götürüyorsun?” dedi.

“Güven içinde dinlenebileceğin bir yere. Armağanımı beğeneceğini ummuştum ama seni üzdüm. Belki de acele ettim.”

Acele etmedin ama geç kaldın, diye düşündü Soraya. Ateş tapınağına ve dakhmehe gitmeden, saldırmanın verdiği keyfi keşfetmeden önce Ramin’e asla böyle zarar veremezdi.

Azad’ın onu odasına götüreceğini sanmıştı ama odasına giden tüneli geçtiler. Soraya’nın hiç çıkmadığı kadar tepelere çıktılar. Azad ancak kalın demir bir kapısı olan bir odanın önünde durduğunda nerede olduğunu anladı.

Kendi odasından çok daha büyük ve şık döşenmiş bir odaya

girdiler. İçeride bir divan ve birkaç sandalye vardı. Sert taş zemin aşınmış ve renkleri solmuş, kenarları üst üste binmiş kilimlerle kaplıydı. Oval biçimli büyük ve cilalı bir masanın üstüne mumları yakılmış kocaman kristal bir avize asılmıştı. Masaya bir Atashar haritası serilmişti ve üstündeki farklı noktalara kırmızı ve beyaz renkli tahta figürler yerleştirilmişti. Hatta duvarlardan birinde süslemeli bir şömine bile vardı. Soğuk bir esintinin yüzüne çarptığını hisseden Soraya şaşkınlıkla karşısındaki pencereye baktı. Kayaya açılmış, kenarları birbirine eşit olmayan dikdörtgen biçimli bir boşluktu ve camı bile yoktu.

Arzur'un kalanına kıyasla, orası bir şaha yaraşır bir odaydı. Azad ellerini omuzlarına koyunca, Soraya gerildiğini hissetti. "Beni neden buraya getirdin?"

"Temiz havanın sana iyi geleceğini düşündüm. Dağdaki başka hiçbir odada pencere yok."

Soraya aralarına biraz mesafe koymak istediğini hissedip pencereye gitti. Temiz hava onu gerçekten de rahatlatmıştı. Uzakta dağın güney tarafındaki fundalıkların ilerisinde Golvahar'ın kubbesinin karanlık silüetini görür gibi oldu. Kalbi sızladı.

"Dakhmehe gittiğimiz ve yatuyu öldürdüğüm gece, beni teselli etmiştin," dedi Azad'a dönüp. "Doğru olanı yaptığımı, utanmamam gerektiğini söylemiştin. Şimdi de aynı şeyi mi yapacaksın?" Bu soruyu bir rica gibi sormak istememişti ama titrek sesi yine de öyle çıkmıştı.

Azad dikkatle ona baktı. "İstediğin şey bu mu?" diye sordu. "Seni bağışlamam mı? O genç bu gece ona yaptıklarını hak etti. Hepsi hak ediyor. Bu yüzden..." Birden sustu ama gözleri garip bir heyecanla parıldadı. "Bu yüzden, kardeşini senin infaz etmeni istiyorum."

Soraya etrafındaki dehşet verici onca şeye rağmen şok içinde güldü. "Kardeşimi asla öldürmem," dedi buz keserek.

"Ben de eskiden öyle düşünüyordum. Ama birlikte geçirdiğimiz sürede, bir şeyi giderek daha iyi anlamaya başladım Soraya."

Azad fazla hızlı hareket ederse onu ürkütebilirmiş gibi ağır ve ölçülü adımlarla ona yaklaştırmaya başladı. “Divlerin önünde sana asla bir insan olarak görünemem. Kökenimi, zayıflıklarımı hatırlamalarını istemiyorum. Beni en güçlü halimle görmelerini istiyorum. Dolayısıyla bazen eskiden olduğum kişiyi unutuyorum. Neye benzediğimi, insan olmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyorum. Ama senin yanında bunu hatırlıyorum.” Azad ona yaklaşıırken, pulları derisine girmeye, vücudu tanıdık insan formunu almaya başladı. “Sen ve ben iki dünyaya da tam olarak ait değiliz. İnsan ve div arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Bizi inciten ailelerimize düşman olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. O gece taht odasında, kardeşini gerçekten de öldürmeyi düşünüyordum. Ama senin ona karşı çıktığını görünce bunu yapmadım çünkü onu senin infaz etmen gerektiğini anladım. Bunu *senin* yapmanı istiyorum. Senin de bunu istemeni bekliyordum. Bunu yaptığın anda yapamayacağın hiçbir şey olmadığını anlayacaksın. Özgür olacaksın.” Azad tamamıyla insan formunda karşısında duruyordu; Soraya’nın kendi damarlarının derisinin altında silikleştiğini, zırhının yok olduğunu görene dek anlamadığı o savunmasız durumdaydı. “Dahası yanımda, kraliçem olarak divlere hükmedeceksin.”

Soraya hayır anlamında başını salladı. Azad yine insan formunda karşısında durduğu, kıvrık kirpiklerini, düzgün burnunu, üst dudağının kıvrımını gördüğü için dikkatinin dağıldığını, dediklerini yanlış anladığını düşündü. “Benden ne istiyorsun?”

Azad’ın gözleri öylesine parlak ve genç gözüküyordu ki adeta yine genç bir prene dönüşmüştü. “Benim olmanı istiyorum. Seni sevdiğim gibi beni sevmeni istiyorum.”

“Beni sevmiyorsun,” dedi Soraya hiç düşünmeden.

Azad’ın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Buna inanman daha kolay ama seni sevdiğimi biliyorsun. Bunu ben de inkâr edemiyorum. Dakhmehe gittiğimizden, bana gerçekten kim olduğunu gösterdiğinden beri seviyorum. Sen benim unuttuğum

parçamsın Soraya. Ben de senin olabileceğin parçanım: engel tanımaz ve özgür.”

Soraya ona sırtını döndü ve Azad kollarını beline dolarken, gece havasını su gibi yutkuna yutkuna içine çekti. Azad’ı öyle gördüğünde, ona ve sevdiklerine yaptıklarını unutmaları çok kolaydı.

Azad arkasından ellerini –yumuşak, pürüzsüz ellerini– omuzlarına koydu. “Kardeşini öldüremeyeceğini hissedersen, bunu anlayışla karşılarım,” dedi tatlı, anlayışlı bir sesle. “Ben de öyle hissetmiştim. Babamı ve ağabeylerimi öldürdükten sonra bir hata yaptığımı düşünmüştüm. Onların ölümü ve tahta çıkmamı sağlayan her ölüm yüzünden ıstırap çektim. Ama kısa bir süre sonra tüm o acı ve şüphe silinip gitti. Ondan sonra sadece ne yapmam gerektiğini biliyordum. Zamanla sen de göreceksin ama o zamana kadar...” Elleri omuzlarından aşağı kaydırıp ve ellerini tutup parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. “O zamana kadar bırak da ben ellerin olayım. Öfken olayım. Bana benim olacağını söylersen, ne yapılması gerekiyorsa ben yaparım.”

Soraya sırtını ona yasladı ve Azad’ın ona söz verdiği gibi ağırlığını taşımasına izin verdi. O noktadan sonra ona direnmesinin bir anlamı var mıydı? Birbirlerine benzedikleri, onun geçmişinin kendi geleceği olduğu, damarlarında hâlâ farklı bir zehir aktığı konusunda haklı değil miydi? Soraya, Ramin’e vurduğunda kendisini kanıtlamamış mıydı?

Seni onunla yalnız bırakmaya tahammül edemiyordum. O ve Sorush seni o kasvetli dehlizlerde geride bıraktıklarında ona nasıl baktığını gördüm. Kısırlıkla, nefretle bakıyordun.

Gözlerini yumsa ve açtığında her şey sona ermiş olsa ne kadar kolay olurdu. *Tıpkı uykuya dalmak gibi olurdu,* diye düşündü. Azad’ın göğsünün nasıl kalkıp indiğini, nabzının onunkiyle bir attığını hissederken uyandığında dünya yeni ve farklı olurdu. Sorush öfkeli son sözleriyle birlikte çoktan gitmiş olurdu ve Soraya tersyüz olmuş bir dünyada onun yerini alırdı. Onun için yas tutardı ama

Azad'ın dediği gibi çok geçmeden hissettiği tüm suçluluk ve üzüntü silinip giderdi.

Soraya iç çekti ve Azad ellerini ellerinden ayırıp saçlarını boy-nundan yana attı. Parmakları ensesindeki o hassas noktayı okşadı. Ama Soraya onun dokunuşuna karşı ne tiksinti ne de keyif hisset-ti. Sadece onu uyuşturan bir rahatlama hissediyordu. Soraya onu durdurmayınca ya da ondan uzaklaşmayınca, Azad ellerini daha da aşağı kaydırды, elbisesinin arkasından omurgasına indirdi. Soraya tüm vücuduna akın eden bir anıyı hatırladı: üzerlik otu kokusunu, parmak uçlarının altındaki yumuşak teni, karalıktaki nefes sesle-rini, kürek kemiklerinin arasındaki derinin üstündeki helezoni bir deseni. *Kanatlarının arasındaki desen.*

Parvaneh'in sırtındaki lime lime olmuş, sarkık kanatları hatırladı.

O kadar şiddetli bir şekilde irkilerek ondan uzaklaştı ki ikisi de şaşırды. Bu canlı anı omurgasının üstünde Azad'ın gezinen elleriyle birleşince, Azad'ın parçaladığı kanatlar ona aitmiş gibi hissetmişti.

Hızla ona döndü ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Soraya hâlâ sırtında Azad'ın parmaklarının baskısını hissedebiliyordu ama bu his ona zindanda olduğu zamanı hatırlatıyordu. Kanatlarını özenle iyileştirirken parmaklarını Parvaneh'in sırtında gezdirmek, Azad'ın yok ettiğini tamir etmek istiyordu.

Azad çok fazla şeyi yok etmişti. Parvaneh'i, kafeslerde uyuyan diğer parikleri, ormanda bir canavarla karşılaşan dehşet içindeki bir çocuk olarak annesini, Laleh'in mahvolan nikâh gününü ve dizleri-nin üstüne çökmüş olan kardeşini düşündü... Azad'ın onu temize çıkaracağına inandığına inanamadı.

“Seni ürkütmek istememiştim,” dedi Azad sert bir sesle.

Soraya bir rüyadan uyanıyormuş, gerçek dünya etrafında yeni belirliyormuş gibi hissetti. “Özür dilerim,” dedi. Azad onu köşeye sıkıştırmamasın diye pencereden uzaklaştı. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

Soraya'nın bu ricasının arkasında onu oyalama niyetinin yattı-

ğmı anlayan Azad başını tamam der gibi salladı ama keyfi kaçmıştı. “Anlıyorum,” dedi ona yaklaşarak. “Ama erkek kardeşinin uzun süre yaşamasına izin veremem Soraya.” Onun geri geri şömineye gitmesine neden oluyordu. Soraya onu nasıl yatıştırabileceğini düşünürken endişeyle arkasına baktı. “Ama bir seçim yapman gerek.”

Gözlerinde buz gibi bir parıltı vardı. Soraya onun canavar formuna döneceğini sandı. Ama Azad insan formunda kaldı ve Soraya nasıl o genç adamın gözlerini Şahmar’da gördüğüne şaşırdıysa, şimdi de canavarın gözlerini Azad’da gördüğüne şaşırdı.

Aramızdaki uçurum düşündüğün kadar büyük değil. Azad bunu ilk söylediğinde kulağa bir yakarış gibi gelmişti ama Soraya artık bunun bir tehdit olduğunu anlıyordu.

“Hâlâ senin mahkûmunken, bu seçim *bana* ait olamaz,” dedi Soraya gergin bir sesle.

Azad bu sözleri ciddiye almamış gibi başını salladı. “Sen bir mahkûm değilsin Soraya.”

Ses tonu Soraya’nın öfkeden köpürmesine neden oldu. “Bir mahkûm değil miyim? Bir ağaçtan sarkan bir kafese tıklmadığım için mi? Artık Arzur’da dilediğim yere girip çıkabileceğimi söylediğin için mi? Ailem elinde olduğu sürece, senin kontrolün altındayım. Bunu sen de biliyorsun.”

Soraya hışımila yanından geçti ve o geceye bir nokta koyabilmek için kapıya yöneldi. Ama kapıyı tam açarken, pullarla kaplı güçlü bir el kapıyı itip çıkmasını engelledi. Soraya arkasına döndüğünde, karşısında canavar formuna dönmüş olan Şahmar’ı buldu.

“Parikleri nereye hapsettiğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Şahmar hırlar gibi.

24

Soraya hatasını fark edince buz kesti. Kendisine hâkim olamayınca öfkelenmişti ve ne kadar bilgi sahibi olması gerektiğini düşünmeden konuşmuştu. “Ben bunu... Ben...”

“Parvaneh’i görmediğin konusunda bana yalan söyledin.” Soraya’nın çenesini tutup yüzünü kendisine çevirdi. “Parvaneh’in bunca zaman sonra üzerlik otundan etkilenmemesi bana garip gelmişti. Ama suç ortağı bir insansa, bu her şeyi açıklar. En başından beri beni kandırıyordun demek.”

Soraya başını salladı. “Hayır... hayır, ben...”

Azad bıkkınlıkla iç çekti. “Hemen bir yalan uydur Soraya.”

Soraya’nın zihni çılgınlar gibi onun inanacağı bir yalan bulmaya çalıştı ama bunun bir faydası olmadı. Azad ona yeniden güveneceği kadar inanmayacaktı. Hele anka kuşunun tüyünün nerede olduğunu asla söylemeyecekti.

O halde doğruyu söylemesi gerekiyordu. Cesaret edebildiği kadarını söyleyecekti.

“Onu ben serbest bıraktım,” dedi. Sesi korkudan titriyordu. “Saraydan kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Parvaneh bana kanatlarına ne yaptığını gösterdiğinde, bana yardım edebileceğini düşündüm. Ama sen beni daha önce yakaladın.”

Azad hafifçe hırladı. “Diğer parikleri ne zaman buldun? Onları da serbest bıraktın, değil mi?”

Soraya evet anlamında başını salladı. “İlk gece, sen gittikten sonra. Parvaneh beni ormana götürdü ve onları bulunca... Hepsini serbest bıraktım.”

“Şimdi neredeler?”

“Bilmiyorum,” dedi Soraya. Minnetle bu kadarının doğru olduğunu düşündü. “Hep birlikte gittiler ama nereye gittiklerini bilmiyorum.”

Azad elini çenesinden çekti ve derin derin oflayarak arkasını döndü. Ellerini eskiden saçlarının olduğu başında gezdirdi. “Artık sana nasıl davranacağımı bilemiyorum Soraya,” dedi üzgün üzgün.

Soraya ağlamak üzereydi. Dilini tutamadığı kısacık bir an her şeyi mahvetmişti. Azad maskesini düşürmeden onu nasıl o kadar uzun süre kandırmayı başarmıştı? Soraya bir noktada onun yalan söylediğini görmeye başlamıştı. Onun rol yaptığını, duymak istediklerini söylediğini anlamıştı. Sonra Azad ona tüccar babasıyla ilgili hikâyeyi anlatmıştı ve Soraya ona yine inanmıştı çünkü ayrıntılar doğru olmasa bile sergilediği öfke gerçektir. O halde işin sırrı buydu: yalanları gerçeklerle inandırıcı hale getirmek.

Korkusunu dindirmeye çalıştı ama ona yaklaşıp beline sarıldı. Azad gerildi ama Soraya içine bir nefes çekip, “Onu serbest bıraktığımda sana ne yaptığını bilmiyordum,” dedi. “Bana yalan söyledi ve seni kandırdığı gibi beni de kandırdı.” Azad yanıt vermedi ama geri de çekilmedi. Soraya yüz yüze olabilmeleri için karşısına geçti. “Olanları öğrendiğimde ona çok kızdım. Böylece aramızda bir anlaşma varsa da bitti.”

Soraya, Azad’ın uzun sessizliğinden ve dikkatle ona bakışından

ona inanmak istediğini anladı. En sonunda, “Sana neden güveneyim?” dedi Azad.

Soraya gözlerini yumdu ve zihninde bir mumun titrek alevi belirdi. “Çünkü onu yakalamamı sağlayabilirim,” dedi. Bu sözcükler boğazını yakmış gibi hissetti. Düşünebildiği en korkunç ihanet buydu ama aynı zamanda Azad’ın ona yeniden güvenmesini sağlayabilecek tek çözümdü.

Gözlerini açtığı anda Azad merakla ona bakıyordu. “Nasıl?” diye sordu.

“Sen Golvahar’a gittiğinde hep odama geliyor. Odama gizlenirsen, geldiğinde onu yakalayabilirsin.”

“Onu yakalamam seni tatmin eder mi?”

Soraya seneler içinde duygularını gizlemekte ustalaştığına şükrederek evet anlamında başını salladı. “Ona ne yapacağın umurunda değil.”

Azad birden yanından uzaklaştı ve duvardaki demir bir sandığa gitti. İçinden bir şey alıp döndüğünde, Soraya koluna biraz ip dolamış olduğunu fark etti. Parvaneh’in ona, *Beni yakalayıp dönüşüm geçirmemem için kanatlarımı bağlamıştı*, dediğini hatırladı. Azad kapıya gidip onu izlemesini işaret etti.

“Şimdi mi?” dedi Soraya tiz bir sesle.

Azad büyük bir soğukkanlılıkla ona baktı. “Neden olmasın? Her zaman geldiği saat yaklaşıyor. Dediğin doğruysa, beklemenin bir anlamı yok.”

Soraya tünellerde Azad’ı izlerken, onun kararlı adımlarına yetişebilmek için hızlı hızlı yürümek zorunda kaldı. “Ona ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ona ne yapacağımı umursamadığını söylemiştin,” dedi Azad. Soraya başka bir şey demedi.

Onu öldürmeyecek, dedi içinden. Parvaneh onun parikleri öldürmektense yakaladığını söylemişti. Büyük bir ihtimalle diğerleri gibi onu da üzerlik otuyla baygın halde tutacaktı. Ama ya yanılı-

yorsa ve Azad tekrar kaçma riskini göze almayıp onu öldürmeye karar verirse? Ya onu öldürmez ama kanatlarını koparırsa ya da zarar vermenin başka yollarını bulursa? Midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Belki mumla Parvaneh'e tehlikeli bir durum olduğunu anlatabilirse, gelmemesi gerektiğini anlardı. Böylece Azad'a kavga ettiklerini ve Parvaneh'in onu terk ettiğini söyleyebilirdi.

Soraya söyleyeceklerini içinden prova etti. Odasına vardıklarında biraz sakinleşmişti.

Azad'ın ziyafetinden önce, şamdanı masanın en ucunda bırakmıştı –Parvaneh'e gelmemesini anlatan işaret buydu– ve hâlâ orada duruyordu. Şamdanı yerinden kıpırdatmadığı sürece, Parvaneh'in çoktan gelmiş olması gerekirmiş gibi davranabilirdi. Azad'a gizlenmesi için masanın karşısında karanlıkta kalan alanı işaret etti. Azad tamam der gibi başını sallayıp ellerindeki ipi gerdi.

"Gelmeyebilir," dedi Soraya hemen. "Geçen geldiğinde tartıştık. Onunla işimin bittiğini söyledim."

Azad hafifçe güldü ve Soraya'nın yüzünü tuttu. Bileğindeki ip Soraya'nın yanağını sıyırdı. "Umarım öyle olmaz Soraya. Çünkü Parvaneh bu gece gelmezse, bana yalan söylediğini düşüneneğim ve bana yine ihanet etmemen için önlem almak zorunda kalacağım. Bana ne demiştin? Ailen elimde olduğu müddetçe, kontrolüm altında olduğunu mu? Gel, bir anlaşma yapalım. Bu gece Parvaneh'i yakalarsam, ailenin yaşamasına izin vereceğim. Kardeşin haricinde tabii. Ama Parvaneh bu gece gelmezse ya da benden kaçarsa, bana her karşı geldiğinde kardeşinin güzel karısıyla başlamak üzere aileden birisini öldüreceğim."

Soraya'nın yüzünü bıraktı ve odanın karanlık bölmesine gizlendi. Sadece gözlerinin sarısı yerini ele veriyordu. Soraya içinden üçe kadar sayıp nefes alıp verişini kontrol etmeye çalıştı. Öne adım attı ve şamdanı masada kendi önüne çekti.

Aradan birkaç saniye geçti. Soraya kendisini giderek daha huzursuz hissetmeye başladı. Görüş alanı bulanıklaşıyor, ağzında acı

safra tadı hissediyordu. Sürekli olarak zihninde Parvaneh'in sesini duyuyordu: *Hâlâ benim tarafımda mısın?* Keşke ona içtenlikle, olabilecek her şekilde evet demiş olsaydı diye düşündü. Keşke onu gördüğü ilk andan beri içine işlemiş olan gözlerindeki hayal kırıklığını ve ihanete uğramışlık ifadesini görmeden önce bir anı daha paylaşabilmiş olsaydılar diye geçirdi içinden.

Soraya gözünün ucuyla hızla açılıp kapanan kanatlar gördü. Parvaneh sırtı ve kanatları Azad'a dönük bir şekilde masanın yanında belirdi.

Soraya onu uyarmak ya da en azından özür dilemek için bir şeyler söylemek istedi ama Parvaneh'e karşı sergileyeceği en ufak bir sadakat davranışı Azad'ı şüphelendirirdi.

Parvaneh başını hafifçe salladı. "Neyin var Soraya? Hâlâ bana kızgın mısın?"

Soraya tam o sırada Azad'ın gölgelerin arasından çıktığını ve ipi ellerinde gerip sessizce ona yaklaştığını gördü.

"Elbette sana hâlâ kızgıyım," dedi. İnandırıcı konuşmaya çalıştığı halde, sesi cansız çıkıyordu. "Bana yalan söyledin."

Azad sanki Soraya'nın bu sözleri söylemesini beklemiş gibi saldırıya geçti. Öne atılıp büyük bir hızla Parvaneh'in kanatlarını bağladı. Parvaneh debelendi, ona karşı koymaya çalıştı ama Azad kanatlarının etrafında sıkılaştıran ipi onu kendisine çekmek için kullandı. Bir elini boğazına dolayıp başını oynatmasını engelledi.

Soraya kaskatı kesilmiş, yumruklarını iki yanında sıkırmış onlardan uzakta dururken, yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Konuşamıyordu. Ağzını açtığı anda, *Özür dilerim*, diyeceğini biliyordu.

"Parvaneh," dedi Azad hırlar gibi. "Beni özlemedin mi? O kadar uzun zamandır birlikteyiz ki bensiz ne yapardın bilmiyorum."

Azad'ın kolu hâlâ boğazına dolanmış halde olduğundan Parvaneh boğulur gibi bir ses çıkararak güldü. "Bana ne yapacağını umursadığımı mı sanıyorsun? Kız kardeşlerimi elinden kurtardım. Benim için önemli olan tek şey bu."

“Onları yine avlarım. Sizden birini son yakaladığımdan beri aradan en azından bir sene geçti. Sıkılmaya başlamıştım.”

Azad onu ileriye itti ve Parvaneh kanatları arkasında sıkı sıkı bağlanmış bir şekilde Soraya’nın önüne düştü. Hâlâ Azad’ın elindeki ipe bağlıydı. *Bağlarımı çözebilirim*, diye düşündü Soraya. *Dönüşebilmesi için bunu büyük bir hızla yaparım*. Ama sonra Laleh ve arkasından diğerleri öldü.

Parvaneh doğrulup siyah saçlarının arasından Soraya’ya baktı. “Seçimini yaptın demek,” dedi. “Sonunda ona katılacağını biliyordum.”

Soraya buna gerçekten de şaşırp kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Parvaneh yine güldü ama bakışları sert ve soğuktu. “Birbirinize çok benziyorsunuz. Zindana geldiğinden beri farkındayım. Seninle her konuştuğumda, seneler önce onunla konuştuğum zamanları hatırladım. Hata yapmanı önleyebileceğimi sandım ama bunun bir faydası olmayacağını tahmin etmeliydim.” Yüzünü buruşturdu. “Birbirinizi hak ediyorsunuz.”

“Ayağa kalk.” Azad sert bir şekilde ipi çekince, Parvaneh acı içinde tısladı. “Yeteri kadar konuştun.”

“Tebrikler Azad.” Parvaneh ayağa kalkarken, bu ismi bir hakaret gibi söylemişti. Azad’la konuştuğu halde, bakışlarını Soraya’dan ayırmamıştı. “Nihayet kendin kadar zavallı ve rezil birisini bulmuşsun. Yerinde olsaydım, onu yanımdan ayırmazdım.”

Soraya’nın o gece Azad’a teslim olmasına ramak kaldığından, Parvaneh’in sözleri daha da acıydı. Dedikleri doğru muydu yoksa bunları sadece öfkelendiği ve ihanete uğradığı için mi söylüyordu? Soraya konuşmamak için direndiğinden titriyordu çünkü Parvaneh’e meydan okuyacak ya da ne kadar yanıldığını söyleyecek olsa, Azad aslında Parvaneh’e sadık olduğunu anlardı.

Sadece cılız, titrek bir sesle, “Böyle olduğu için üzgünüm,” diyebilirdi.

“Eminim,” dedi Parvaneh hışımla.

Azad onu boynundan geriye çekip kapıya doğru götürdü. Azad’ın yüzünde küstah bir ifadeyle gidişini izlerken, Soraya’nın içini büyük bir öfke kapladı. Artık ona aitti. Ondan ancak güçlü duygularını hiçe sayarak ve ihanet ettiği herkesi terk ederek kurtulabilirdi.

Azad, Parvaneh’i odadan çıkarmadan önce Soraya’ya döndü. “Bu gece birçok açıdan kendini bana kanıtladın,” dedi. “Yarın geri geleceğim.” Sonra Parvaneh’le çıkıp onu odasında yalnız bıraktı.

Soraya kıpırdayamadığını hissetti. Sanki hiç kıpırdamazsa zaman durabilirmiş gibi olduğu yere mihlanmıştı. Öfkesi dinmiş, Azad ve Parvaneh gittiği anda sakinleşmişti. Hep kalbinin derinliklerinde mütemadiyen yanan o öfke kıvılcımı söndürmek istemişti çünkü onu bir canavara dönüştüreceğine inanmıştı. Öfkesinin sırf hâlâ umut beslediği için var olabileceğini anlayamamıştı. Ama umudu tükenince, direnmenin de bir anlamı kalmamıştı. Dolayısıyla öfkelenmeye de gerek yoktu.

En sonunda kıpırdamak için bir neden buldu. Masaya gitti ve mumları söndürüp karanlıkta kaldı.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini ona anlatacak mumlar da olmayınca, ne kadar süre yere kıvrılıp yattığını ve sımsıkı yumduğu gözlerinden sıcaık yaşlar aktığını bilmiyordu. Uyumayı, düşüncelerinden ve anılarından biraz olsun uzaklaşabilmeyi istiyordu ama gözleri açıkken kâbus görüyor, huzur bulamayacak kadar gergin, bu durumdan sıyrılamayacak kadar bile takati kalmadığını hissediyordu.

Aradan saatler geçmiş olmalıydı ki Soraya gözlerini açtı ve turuncu renkli iki parlak noktayla karşılaştı.

Sersemlemiş bir halde telaşla doğrulunca başının zonkladığını hissetti. İçerisi masanın oradan ona çevrilmiş iki parlak turuncu

ışıktan başka bir şey göremeyeceği kadar karanlıktı. Turuncu ışıkların oradan hafif bir baykuş sesi gelince onun kim olduğunu anladı.

“Parisa?” diye fısıldadı.

Işıklar söndü ve masada güçlkle seçilen birisi belirdi. Parisa mumların yanındaki çakmaktaşıyla bunları yaktı ve Soraya ışıpta yüzünde suçlayıcı bir ifadeyle ona baktığını gördü. “Parvaneh nerede?”

Soraya bu ismi duyunca irkildi. “Burada gelmemeliydin,” dedi ayağa kalkarken. “O, geri gelebilir.”

“Hava hâlâ kararmadı. Alacakaranlık olana dek gelmez. Parvaneh nerede?”

“Ona ne olduğu umurunda mı? Onu dışladınız.” Gözlerin tuhaf turuncu ışığı silikleşir gibi oldu ve Parisa’nın kanatları titredi. “Hâlâ kız kardeşimiz,” dedi biraz asabi bir sesle. “Onun neler yaptığını izliyoruz. Dün akşam pariklerin dehlizini kullanarak Arzur’a girdi ama dışarı çıkmadı.” Parisa ona bir adım yaklaştı. “*Parvaneh nerede?*” dedi sözcükleri vurgulayarak.

Sıraya yanıt vermeden önce gözlerini onun ısrarcı bakışlarından ayırmak zorunda kaldı. “Bilmiyorum. Onu yakaladı.” *Ona ihanet ettim.* “Onu nereye götürdüğünü ya da hayatta olup olmadığını bilmiyorum.”

“Hayatta,” dedi Parisa. Soraya önceki geceden beri ilk kez umutlanıp ona baktı. “Ölseydi ve başka bir parik gelseydi bunu bilirdik.”

Soraya bütün vücudunun gevşediğini hissederek derin bir oh çekti. Ama sonra Parisa ona yaklaştı ve avcunu ona uzattı. “Al. Bunu onu bulmak için kullan.”

Loş odada Parisa’nın elini boş gibiydi. Soraya gözlerini kısınca avcunda ufak bir tutam siyah saç gördü. *Bir tutam saç mı?* Annesinin ona anlattıklarını hatırlayana dek bunun ne olduğunu anlamadı. Annesi ona rüyasında Parisa’yla konuşabilmek için saç tellerini yaktığını söylemişti. Göğsünün sıkıştığını hissetti. “Hayır,” dedi güçlkle. “Yapamam. Bunu sen yap.”

Parisa başını salladı. “Sadece bir insan bunu yaparsa işe yarar.”

Soraya saç tutamını almak için elini uzatacakken, Parvaneh’in o saçların arkasından öfkeyle parıldayan gözlerini hatırlayıp Parisa’dan uzaklaştı ve korktuğunda hep yaptığı gibi kabuğuna çekildi. Kollarını etrafına sardı, omuzlarını sarkıttı ve saçları yüzüne düştü. *Zehir*, diye düşündü. *Ben her zaman zehir olacağım.*

“Benimle konuşmaz,” dedi Soraya. “Yakalanmasına ben neden oldum.”

Saçlarının arasından Parisa’ya baktı ve onun gözlerinde buz gibi ya da öfkeli bir ifade görmeyi ya da bir yumruk yemeyi bekledi ama Parisa sadece sabırsız gözüküyordu. “Evet ve bizim yakalanmamızın nedeni de Parvaneh ama o bizi bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmedi.” Diğer eliyle Soraya’nın çenesini tutup başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Şu anda sana kızgınsa bile ona yardım edecek bir şey yaparsan seni affeder.”

“Belki affedilmek istemiyorumdur,” dedi Soraya başını geri çekip. “Belki sadece unutulmak istiyorumdur.”

Parisa’nın çatık kaşlı ifadesi bir tiksinti ifadesine dönüştü. “Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu sert bir sesle. “Bize yine de anka kuşunun tüyünü getirecek misin?”

Soraya bakışlarını kaçırdı. “Hayatımda yaptığım her hatanın nedeni o lanet olasıca tüyü bulmaya çalışmaktan kaynaklandı. Artık plan yapmıyorum.”

Parisa ilk önce bir şey demedi ama sonra başını ağır ağır salladı. “Öfkeli olman gerekirdi.”

Soraya boğuk bir sesle güldü ve kollarını daha da etrafına sardı. “Bunun bir faydası olacağını mı sanıyorsun? Hayatımı öfke içinde geçirdim ve bu, beni *onun* kadar korkunç ve saldırgan biri haline getirmekten başka bir işe yaramadı.” Gözlerinin önünden anılar geçti: ölmek üzere olan yatunun yüzü, dizlerinin üstüne çökmüş erkek kardeşi, Ramin’in acı dolu çığlığı. Tüm bunların ortasında bir kitaptaki bir resme bakan, derisi pullarla kaplı bir prens gören

ve ikisinin aynı olduğunu anlayan yeşil damarlı küçük bir kız vardı. *Birbirinizi hak ediyorsunuz.*

Büyük bir utanca kapıldı ve yüzünü elleriyle kapatıp anıları aklından atmaya çalıştı. Parisa ellerini tutup yüzünden çekti. Benzettiği kuş kadar dikkatli ve bilge bakışlarla ellerini sıkı sıkı tuttu.

“Öfkeyle yaşadığını, başkalarını incittiğini, onun gibi vahşi bir yaratığa dönüştüğünü söylüyorsun,” dedi. “Pekâlâ. *Öfkeli* ol o zaman. Saldırgan ol. Ama onun için değil. O, sana böyle olmanı emrettiği için değil. Kendin için öfkelen. Bu öfkeyi ona karşı koymak için kullan.”

Soraya başını salladı. “Bunun için çok geç. Annem zehirli olmamı sağladığında doğru şeyi yaptı. Bunu daha iyi anlıyorum. Bu halde kimseye karşı gelemem.”

“Annen ona karşı gelmişti. Seni bana getirerek ve korumamı isteyerek onu alt etti. Gerçekten de dediğin gibi annene benziyorsan, sen de onu alt etmenin bir yolunu bulabilirsin. Zeki ol. Sabırlı ol. Öfkeni içinde tut, bir alev gibi besle. Doğru vakit geldiğinde, ona var gücünle karşı koy. Kimse dokunulmaz değildir Soraya.”

Soraya’nın ellerini bırakıp arkasını döndü ve kapıya gitti. Kapıyı açtıktan sonra bir baykuşa dönüştü ve uçarak karanlık dehlizlerde gözden kayboldu.

Soraya bir süre daha olduğu yerde kaldı ve ellerine baktı. Elleri açık duruyordu ama boş değildi.

25

Yanık sa kokusu mağarayı kaplarken, Soraya dumanı derin nefeslerle içine çekti. Birkaç dakika Parisa'nın ona bıraktığı sa tutamına bakmıştı ama en sonunda Parvanehe ihanet etmekten daha da korkunç tek şeyin onu kurtarmaya çalışmadan pes etmek olduğuna karar vermişti.

Sa tellerinin hepsi yandıktan sonra Soraya saman şilteye uzandı ve uyumaya çalıştı. Aradan biraz süre geçtikten sonra nefes alıp verışı yavaşladı ve zihni rüya âlemine dalarken düşünceleri bulanıklaşıp kopuklaştı. *Parvaneh*, dedi içinden. *Parvaneh'le konuşmam gerek.*

Gözlerini açmadan önce rüyasının onu nereye götürdüğünü anlamıştı. Etrafındaki hava serin ve biraz da nemliydi. İçine nefes çektiğinde burnuna üzerlik otu kokusu geldi.

Golvahar. Zindandaydı. İhanet ettiği yuvasıyla yüzleşmeye hazır hissetmediği için gözlerini sımsıkı yumdu ama aniden gelen göz-

yaşlarına engel olamadı. Rahatladığı için mi yoksa pişmanlık hissettiği için mi gözlerinin dolduğunu bilmiyordu. Golvahar'ı yuvası olarak düşünmeye hakkı olduğundan bile emin değildi.

Kendisine acıma hissini bir kenara attı, oraya belirli bir amaçla gittiğini ve Parvaneh'in eski hapishanesine tıklılmaktan mutlu olmadığını hatırladı. Gözlerini açtı ve soğuş taş zeminden kalktı. Pek bir şey göremiyordu. Mağaranın tamamında puslu gri dumanlar süzülüyordu. Duman öylesine yoğundu ki her şeyi bulanık görüyordu ama tuhaf bir şekilde rahat nefes alabiliyordu.

Gözleri etrafa biraz alışınca, karşısındaki demir parmaklıkları gördü ve oraya yaklaştı. Parmaklıklara doğru yürürken, ayağı sert bir şeye takıldı. Yere bakınca, duman katmanlarının arasına gizlenmiş olan soluk turuncu renkli ışıkları gördü. Eğilip bunların üzerlik otu mangalları olduğunu umdu. Tamamıyla baygın hale gelmese bile Parvaneh'in güçsüz halde kalmasını garantilemek için en azından beş mangal yerleştirilmişti. Metal mangala elledi ama sıcak hatta ılık bile olmadığını hissedince şaşırdı. Mangal sertti ama buna bir rüyada dokunuyormuş gibiydi ve belirli bir his *yaratmıyordu*. Soraya zaten bir rüyada olduğunu hatırladı. Mangalı kaldırmaya ya da itmeye çalıştığında yerinden kıpırdamadığını gördü. Dumanları dağıtmaktan vazgeçip parmaklıklara doğru gitti ve elleriyle yokladı.

Parmaklıklardan ikisi Parvaneh'in kaçtığı zamandan hâlâ açık duruyordu. Soraya bunların arasından hücreye girdi. "Parvaneh?" diye seslendi. Parvaneh baygınsa bile, bu garip rüya diyarında hâlâ uyanık olabilirdi. Ama yanıt gelmedi. Belki de yanıt vermek istemiyordu.

Dumanlar dört bir yandan Soraya'nın etrafını sardı, bir rüyada bile dengesini kaybetmesine ve biraz başının dönmesine neden oldu. Mağaranın en ucunda yerde yatan birisinin karanlık şeklini seçene dek ufak, tereddütlü adımlarla ilerledi. Şekle doğru gitti ve yavaş yavaş dumanlar onun ne aradığını biliyormuş ve yardım etmek istiyormuş gibi biraz dağıldı. Sonra onu gördü.

Parvaneh kanatları görünmeyecek, ellerini karnının üstünde kavuşturmuş ve gözlerini yummuş bir pozisyonda sırtüstü yatıyordu. Soraya yanına çömelip yüzüne baktı. İnsanların uykuda hep huzurlu görünmesi gerektiğini düşünürdü ama Parvaneh kaşlarını çatmıştı. Soraya elini uzatıp onun alnındaki çizgileri yumuşatmak istedi ama mangala ellediğinde olduğu gibi etrafındaki hiçbir şeyi değiştiremediğini, dokunduğu hiçbir şeyi hissedemediğini fark etti. Parvaneh'le yeniden konuşmaktan korkacağını sanmıştı ama bu sessizlik ve ölümü andıran uyku çok daha kötüydü. O gözleri yine açık görmek için en sert sözleri duymaya hazırdı.

“Özür dilerim,” dedi sözlerini yutan dumanın arasında. “Seni kurtarmak için geri geleceğime söz veriyorum. Pes etmeyeceğim. Onun kazanmasına izin vermeyeceğim. Hakkımda ne kadar yanlış olduğunu kanıtlayacağım.”

Tekrar uyanmadan önce dudaklarını Parvaneh'in alnına değdirdi ve ikisinin de hissedemediği bir öpücük verdi.

Soraya yumruklarını sıkmış, vücudu harekete geçecek kadar gerilmiş bir halde uyandı. Derhal kalktı ve mumu kontrol etti. Uykuya dalmadan önceki haline kıyasla azıcık ufalmıştı. Yani alacakaranlıktan önce hâlâ biraz vakti vardı. Azad geri geldiğinde, nasıl anka kuşunun tüyünden söz edebileceğini düşünmesi gerekiyordu ama bu arada nihayet onu arayabileceği bir yer bulmuştu.

Pelerini saman şiltenin altına gizlemişti. Azad'ın emrinden sonra onu kimsenin engellemeyeceğini umduğu halde pelerini çıkardı. Ama bunun gereksiz olduğunu anladı. Ana tünele çıktığı anda, yanından başını sadece hafifçe sallayarak geçen bir divle karşılaştı. Muhtemelen, hâlâ gece vakti olmadığı için etrafta az div vardı ama Azad'ın odasına çıkarken karşılaştığı bütün divler ona selam vermekle yetindi. Onlarla her karşılaştığında garip bir heyecan hissetti. Azad'a karşı abartılı bir saygı sergiliyorlardı ama onu gördükle-

rinde fazla tepki vermiyorlar, başlarını hafifçe sallıyorlar, gülümsüyorlar ya da imalı bir bakış fırlatıyorlardı.

Seni görüyoruz ve tanıyoruz. Burada kabul görüyorsun, diyorlardı. Kısa bir süre sonra, Soraya onlara aynı şekilde karşılık vermeye başladı ve elindeki pelerini attı.

Azad'ın odasına yaklaştığını düşündüğünde yavaşlayıp dehlizlerde demir bir kapı aramaya başladı. Odaların ve mağaraların birçoğunun kapısı yoktu; diğerleriye tahta kapılarla ya da sade perdelerle kapatılmıştı. Dolayısıyla demir kapıyı bulması zor olmadı. Hazine odasının kapısının aksine bunda bir kilit yoktu. Azad'm insan haliyle olan bağı tek sırrıydı. Soraya kapıyı kolaylıkla açıp içeri girdi.

En kötü içgüdülerine az kalsın teslim olduğu o odaya dönmeye tahammül edemeyeceğini düşünmüştü. Ama içerisi hiç de önceki gece gördüğü gibi değildi. Azad'ın Arzur'daki tek pencere olduğunu söylediği boşluktan gelen hafif esinti olmasaydı, yanlış odaya girdiğini düşünebilirdi. Çünkü pencereden içeri giren şey sadece esinti değil, aynı zamanda gün ışığıydı. Odaya tamamıyla farklı bir görüntü veriyordu. Oda yavaş yavaş batmakta olan güneşin parlak turuncu rengine boyanmıştı. Soraya alacakaranlığın yakında çökeceğini anladı ama Golvahar'dan kaçırıldığından beri ilk kez gün ışığını hissetmek onu büyülemişti. Gün ışığının olmadığı bir yerde umutların nasıl bir anda kaybolduğunu, sadece gece varken yeni bir gün için savaşılmaya değer olduğuna inanmanın ne kadar zor olduğunu fark etmemişti.

Ama güneş aynı zamanda Azad geri gelene dek ne kadar zamanı olduğunu da gösteriyordu. Hemen toparlandı ve kısa bir süre önce annesinin odasında yaptığı gibi etrafı karıştırmaya başladı. Önceki gece Azad'ın ipi çıkardığı sandıkla başladı ama içinde sadece bir dağda yaşarken kullanılabilecek türden aletler vardı: keskiler, kazma başları ve biraz daha ip.

Sonra bütün kilimlerin altını kontrol etti, işi bittiğinde hepsini

yine düzgünce serdi ve haritanın hâlâ açık durduğu masaya gitti. Haritanın üstüne koyulmuş olan beyaz ve kırmızı tahta figürleri daha yakından inceledi. Bunlar Atashar sınırlarının çeşitli yerlerinde savaş halindeydi. Aynı bölgelerin işaretli olduğu bir başka harita gördüğünü hatırladı. *Bu işaretler divlerin son birkaç senede saldırdığı bölgeler. Sanki bir şeyin pratiğini yapıyorlar*, demişti Sorush. Soraya haritayı masadan yere fırlatmak istedi ama kendisini tuttu ve altına bakmak için dikkatle bir ucunu kaldırdı.

Odanın bir kenarında kısa bir koridor vardı. Soraya bu koridorun sonunda bir kapı olduğunu fark etti. Kapıyı açınca, hemen kendi odası büyüklüğünde ve orası kadar sade daha ufak bir odayla karşılaştı. İçeride bir masa, birkaç mum ve bir yatak görevi gören, üstünde bir battaniye olmayan tahta bir palet vardı. *Demek burada uyuyor*, diye düşündü. İçeriye bir türlü adım atamadı. Orası fazlasıyla Azad'ı hatırlatıyordu.

Ama ana odaya döndüğünde, her yeri aramış olduğunu fark etti. Dikkatle odada dolaştı, gözden kaçırdığı bir yer var mı diye etrafa bakındı ve devasa şöminenin önünde durdu. *Acaba...*

Giderek artan bir dehşet hissiyle şöminenin önüne çömeldi ve külleri karıştırmaya koyuldu. Azad yeniden insan olmasını sağlayabilecek tek şeyi yok etmiş olabilir miydi? Artık bir insan olarak yaşamakla ilgilenmediğini söylemişti ama hükümdarlığından kalma eşyalarla dolu hazine odası bunun doğru olmadığını anlatıyordu. Soraya'nın parmak uçları küllere bulanmıştı ama gözüne yeşil bir şey çarpana dek devam etti. Aynı tüyü bir ateşin korlarının içinden çıkardığı zamanki haline benziyordu.

Anka kuşunun tüyünden kalanları küllerin arasından çıkardığında, birkaç yeşil renkli ince kıl da kül olup ufalandı.

O halde her şey bitmişti. Şahmar'ı yenmek, Soraya'nın ailesini ve Parvaneh'i kurtarmak için tek şansları da yok olup gitmişti.

Şöminenin önünden kalkmadan sanki küller tüyü büyülü kılan o güçle onu yeniden yaratabilirmiş gibi bakışlarını küllere dikti.

Tüyün kendisinden başka her şeyi iyileştirme gücüne sahip olması çok saçmaydı. Ama yatu onu uyarmıştı ve Soraya adamın sözlerinin doğru olduğunu anlamamıştı: Tüy, Kraliyet Ateşi'nden başka her ateşte yanıp kül oluyordu.

Gözlerini yumdu. Esintinin yüzünü ve ensesini rahatlattığını hissetti...

Yüzünü ve ensesini mi?

Gözlerini aniden açtı ve hem arkasındaki pencereden hem de... önündeki şömineden bir esinti geldiğini fark etti.

Eliyle şöminenin arkasını yoklayarak esintinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Eli taş duvara değdi ve bunu biraz ittiğinde o parçanın kıpırdadığını hissetti. Şömine içinde ayakta durabileceği kadar büyüktü. Doğrulup şöminenin içine girdi ve var gücüyle arkasındaki tuğla duvarı itti. Duvar içe kaydı ve karşısına karanlık bir dehliz çıktı.

Gizli bir dehliz, diye düşündü. Zeki ve paranoyak bir şah tarafından inşa edilmiş bir dehliz. Buna şaşırması gerekirdi.

Dehlizden geldiği belli olan esinti giderek güçlendi. Dehlizin sonunda bir açıklık olmalıydı. O noktada bir kaçış yeri bulması bir işine yaramazdı ama merak ve çaresizlikten yola devam etti. Kaybolmamak için elini duvardan ayırmadan ilerledi.

İçerisi tahmin ettiği kadar karanlık değildi ama bunun nedeni sadece odadaki pencereden içeri ışık sızması değildi. Dehlizin ilerisinde bir ışık kaynağı daha vardı ve orada bir açıklık olduğu tahminini doğruluyordu.

Dehliz başka koridorlara ayrılmadan devam ediyor, Soraya yürüdükçe ışık giderek artıyordu. Çok geçmeden, dehliz tavandaki bir yarıktan içeri dolan soluk turuncu renkli bir ışıkla aydınlanan bir mağaraya açıldı. Soraya zincir çingirtısını andıran bir ses duyana ve karşı duvarda bir şeyin kıpırdadığını görene kadar içerisinin boş olduğunu sandı.

Parvaneh, diye düşündü içine aniden dolan bir umutla. Belki de

saç yakma ayinini yanlış yapmıştı ve rüyası sadece suçluluktan kaynaklanan bir fanteziydi. Işığa ve gölgelerin arasındaki mahkûma doğru adım attı.

Sonra onu gördü... *Ona* yaklaştıkça, şekli belirginleşti. Gerçek olduğuna inanmadığı halde, o kadar tanıdıktı ki Soraya onu hemen tanıdı. Uçları turuncu yeşil kanatlar, uzun zarif bir boyun, bir tavus kuşunun başı, vücudu ve bir kartalinki kadar görkemli, geniş kanatlar. Onun ortadan kaybolmasıyla ilgili bütün teoriler yanlıştı; bunların hiçbirisi Soraya'yı anka kuşunun Arzur Dağı'nın içindeki o odada bulmaya hazırlamamıştı.

Kuşun bacaklarındaki kalın zincirler taşa bağlıydı ve erişebileceği tek şey bir su kabı ve o sırada boş olan bir başka kaptı. Azad bunca zamandır onu orada mahkûm etmişti ve öldürmemişti. Ama neden? Neden onu bazılarının inandığı gibi öldürmemişti? Parvaneh de zindandayken aynı şeyi merak etmişti. Soraya onun ne dediğini hatırladı: *Beni yakalamıştı... Ona faydalı bir bilgi verene dek beni serbest bırakmayı reddetti.* Anka kuşunun Azad'a faydalı olabilecek ne gibi bir özelliği vardı? İnsanlığını kaybetmemek için bir tüyü ele geçirmek isteseydi, bunu uzun süre önce yapar ve anka kuşunu öldürürdü. Ama belki de esas istediği şey tüy değil, ona sağlayabileceği korumaydı. Tabii, anka kuşunun bu korumayı isteyerek vermesi gerekiyordu.

Anka kuşunun korumasını istemiş ama kuş onu bugüne dek reddetmiş olmalı, diye düşündü Soraya.

Dikkatle kuşa yaklaşıırken, acaba kuş onun soyundan geldiğini, Soraya'nın reddettiği ve ihanet ettiği o soydan geldiğini biliyor mudur diye merak etti. Anka kuşu tüylerini hafifçe kıpırdattı ama onun orada oluşuna başka bir tepki vermedi. Soraya onun gözleminde hiçbir kuşa olmayan bir bilgelik gördü ama insan da değildi. Sanki tüm bunların yaşanıp sona ereceğini biliyordu ve sadece olayların gerçekleşmesini bekliyordu. Soraya kuşun alnında sert bir çizgi görür gibi olsa da bunun gerçek mi olduğunu yoksa kendi

suçluluk duygusunun bir hayal ürünü mü olduğunu bilemedi. Anka kuşunun bakışları, *Seni bekliyordum*, dermiş gibiydi. *Ama çok geç kaldın.*

“Beni anlıyor musun?” diye fısıldadı Soraya, yavaş yavaş ona yaklaşarak.

Elbette anka kuşu konuşmadı ama başını evet anlamında hafifçe salladı.

Soraya titreyen elini kaldırıp üstünde anka kuşu deseninin bulunduğu mühür yüzüğünü gösterdi. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Bu, birçok yanıtı olan bir soruydu ama anka kuşunun sert ve dikkatli bakışları Soraya’nın onun bütün yanıtları bildiğini düşünmesine neden oldu. *Ben senin soyundan geliyorum. Sana ben ihanet ettim. Seni kurtaracak olan benim.*

Anka kuşu yine evet der gibi başını salladı ama bu sefer Soraya’nın anladığını sandığı tatlı, boğuk bir ses çıkardı. *Benden birisin.* Anka kuşu zincirlerini sürüyerek öne çıkabildiği kadar çıktı ve Soraya’nın bir adım ötesinde durdu. Büyük bir köpek ya da ufak bir at büyüklüğündeydi. Başı ancak Soraya’nın göğsüne ulaşıyordu ama Soraya tüm benliğinin onun tarafından sarıp sarmalandığını hissetti. Kuş tatlı bir ses daha çıkardı ve onu kabul etmiş gibi güzel uzun boynunu öne uzatıp kanatlarını kıpırdattı.

Soraya göğsünün bir anda sıkıştığını hissetti ve dizlerinin üstüne çöküp kuşun boynuna sarılırken acı bir hıçkırıkla sarsıldı. Soraya’nın gözyaşları onun tüylerine akarken, anka kuşu başını onun başına yasladı. Soraya bu sevgiyi hak etmediğini, seneler sonra ailesinin soyunun geldiği anka kuşunu bulmaya layık olmadığını hissetti. Ama ailesinin başlangıç masalı böyle değil miydi? Anka kuşu istemeyen bir çocuk buluyordu ve ona ait olduğuna, başkaları onu istemese bile, onu öz yavrusu gibi sevip büyötmeye karar veriyordu. Soraya kendisini Şahmar yerine o çocukta görmüş olsaydı, uzun zaman önce aile soyundaki yerini bulmuş olabilirdi. Soyunu tanım-

layan şeyin kan, görev ya da sorumluluk hissi değil, bir merhamet eylemi, istenerek verilen bir koruma olduğunu görebilirdi.

Soraya geri çekildi. Gözleri hâlâ yaşlarla ıslaktı ama hiç olmadığı kadar hafiflemiş hissediyordu. Havanın kararmaya başladığını fark etti ve anka kuşunu orada bırakma düşüncesi ona tahammül edilmez geldiği halde gitmesi gerektiğini anladı. *Ondan bir tüy alabilirim*, diye düşündü anka kuşunun muhteşem tüylerine bakarak. Ama böyle bir armağan istemek bile ona yanlış geldi. Tüy kuşun isteyerek vermesi gereken bir şeydi, bunu zorla alamazdı. Belki de bu yüzden tüyü kendisi için her ele geçirmeye çalıştığında, bunun sonuçları feci olmuştu.

“Geri döneceğim,” dedi kuşa. “Zincirlerini çözebilmek için bir şey bulmam gerek.”

Anka kuşu anlayışlı bir tavırla başını eğdi ve Soraya kalbinin sızladığını hissederek dehlizden döndü. Sahte tuğla duvarı bulduğu gibi hafif aralık bir şekilde bıraktı ve şömineden odaya adım atmadan önce üstüne bulaşan isleri silkeledi. Tereddütle aletlerle dolu sandığa ve pencereden hızla kararmakta olan havaya baktı. Onu serbest bırakacak kadar vakti var mıydı?

Sandığa doğru bir adım attığı anda, odaya bir gölge çöktü ve başını çevirince Azad’ın pencerenin önünde durduğunu gördü.

“Soraya,” dedi Azad şaşkınlıkla. Pervazdan odaya atladı. “Burada ne işin var?” Sakin konuşmaya çalışıyordu ama Soraya onun şüphelendiğini anlamıştı.

“Seni görmeye geldim,” dedi Soraya hemen. Ona duymaktan mutlu olacağı bir şey söylemeye çalıştı. “Artık Arzur’da dilediğim gibi dolaşabildiğim için, seni odamda bir mahkûm gibi beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdim.”

Azad hafifçe güldü. “Haklısın. Dün geceki teklifimi düşündün mü?”

“Erkek kardeşimi öldürmem ya da bunu sana bırakmamla ilgili seçimi mi?”

“İstersen senin yerine ben karar verebilirim.”

“Hayır,” dedi Soraya hemen. “Kararımı verdim bile.” Sırf Azad’ı sinirlendirmemek için düşünmeden konuşmuştu ama zihni aşırı hareketli bir yusufçuk böceği gibi çalışmaya başlamış, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

Azad gözlerini kısarak ona dikkatle baktı. Soraya elinden geldiğince kararlı bir ifadeyle karşılık verdi. Seçeneklerini düşündü ve sadece bir seçim yapabileceğini anladı.

“Neye karar verdin?” diye sordu Azad şüpheyle.

“Bana daha önceden anlattıklarını düşünüyordum,” dedi Soraya. “Hatırlarsan sana neden bir insan olarak yaşamayı seçmediğini sormuştum. Güce sahip olmak istediğin için bu seçimi yapmadığını söylemiştin ama bence bu gerçeğin sadece bir kısmı.”

Azad ona doğru yürümeye başladı ve Soraya’nın başını kaldırıp gözlerinin içine bakmak zorunda kalacağı kadar yaklaştı. “Öyle mi?” dedi keyifli bir gülümsemeyle. “Esas neden neymiş?”

“Taht için mücadele etmeyi bırakmayı ve bir insan olarak sessiz sakin bir hayat sürmeyi seçersen, ailene yaptığın her şey boşa gitmiş olur.”

Azad’ın gülümsemesi silindi. Gözlerine mutsuz bir ifade çöktü. “Soraya...”

“Ben de bu seçimi yaparsam, aynı şey benim için de geçerli olur.”

Azad onu azarlamaya hazırlanırken ağzı açık kaldı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Sorush’u ben öldüreceğim.” Soraya yüzünü kaldırıp kirpiklerinin arasından gözlerinin içine baktı. “Sonra da senin olacağım.”

Yaptığım şey acımasızca mı? diye düşündü. Azad’ın ona ihanet edeceğini bile bile gülistanın dışında söz verirken olduğu kadar acımasız mı davranıyordu? *Şayet acımasız davranıyorsam, bunun nedeni bana bunu Azad’ın öğretmiş olması.*

Azad yine dikkatle onu süzüyor, var olduğunu hissedecek kadar zeki olduğu ama gerçek olduğunu görmek istemediği tuzağın ne

olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye hırladı.

“Artık oyunlarla işim kalmadı,” dedi Soraya. “Burada divler arasında kendimi Golvahar’da hiç olmadığım kadar rahat hissediyorum. Dün gece bana söz verdiğin şeyi istiyorum. Özgür olmak istiyorum.”

Sorush’u öldürmeyi kesinlikle istemediği halde, bu sözleri Azad’ın inanacağı kadar doğrudu.

Azad elini onun omzuna koydu ve başparmağını boğazının kıvrımında gezdirdi. “Tek neden bu mu?” diye sordu. Yumuşayan sesinde arzulu denebilecek bir ifade vardı.

Soraya onun duymak istediği şeyleri biliyordu. İçine bir nefes çekip yalan söylemeye hazırlandı. “Seni özledim,” dedi. “Sana karşı olmayı değil, yanında olmayı özledim. Bir zamanlar aramızda oluşan bağı özledim. Bunu tekrar bulup bulamayacağımı görmek istiyorum.”

Azad, Soraya’nın omzunu biraz daha sıkıca kavradı. “Bulacaksın,” dedi. “İnan ki bulacaksın.”

Azad’ın kararlı sesi Soraya’ya bunun doğru olup olamayacağını düşündürdü... Zamanla bir gün ona baktığında yine çatıda onu gören, Nog Roz’da yardımına koşan o genç adamı görürse... Hayır. O genç adam asla gerçek olmamıştı. Olduysa bile Soraya artık onu istemiyordu. Ona her zaman duymak istediklerini söyleyen birisini istemiyordu. Onun için Azad’dan daha iyi, daha gerçek ve daha canlı birisi vardı ve o sırada Golvahar zindanında baygın bir halde onu bekliyordu.

Ama önce anka kuşunu özgür bırakması gerekiyordu. “Buraya sana bunları söylemek için gelmiştim,” dedi. Arkasını dönüp kapıya ilerledi. “Sen Golvahar’a dönmeden önce kararımı bilmeni istedim.”

“İkimiz birlikte Golvahar’a dönmeden önce,” dedi Azad.

Soraya ona döndü ve zihnindeki yusufçuk böceği yine uçuşmaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Daha fazla beklemenin bir anlamı yok. Şafak sökünce ya da istersen daha da önce yola çıkabiliriz.”

Soraya onu Golvahar’a götürmek –ve Soroush’u öldürmesi– için en azından bir gün daha bekleyeceğini ve böylece anka kuşunu kurtaracak kadar zamanı olacağını düşünmüştü. *Onu yine de oyalayabilirim*, diye düşündü. Sadece onun Arzur’dan gitmesini sağlamalıydı.

“Şaşırmış gibisin,” dedi Azad. “Sözümü tutmayacağımı mı sanıyordun?”

“Sadece ayarlamalar yapmak için zamana ihtiyacın olacağını düşündüm. Beni bir mahkûm gibi omzuna atarak buraya getirdiğin gibi dönmek istemiyorum.”

Azad başını eğdi. “O halde şehrin sokaklarında altın bir tahtirevanda taşınarak döneceksin kraliçem.”

“Bir şey daha istiyorum,” dedi Soraya onu oyalamaya, Golvahar’a ondan önce dönmesini sağlamaya çalışarak.

“Dile benden ne dilersen.”

Ailem dışında. Parvaneh dışında. Özgürlüğüm dışında. “Saraya döndüğümüzde, eski odalarımı istiyorum.”

Azad tereddüt etti. “Soraya, sana güvenmek istiyorum...”

“Evet, önce dehlizlere açılan kapıyı kapatman gerekecek. Anlıyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama tanıdık bir yerde olmak istiyorum. Bana eski hayatımı hatırlatan bir yerde olmak istiyorum.” Daha yumuşak bir sesle, “Bunu anlayacağından eminim,” dedi.

Azad tamam der gibi başını salladı. “Pekâlâ. Bu gece odanı hazırlarım. Sen de şafak vakti yola çıkarsın.”

Azad onu dağdaki odasına geri götürmek için ısrar etti ve Soraya kalbinin korku ve heyecan karışımı bir duyguyla hızla attığını hissetti. İşe yaramıştı. Tekrar Azad’ın odasına gitmeden önce mumun yarıya kadar yanmasını bekleyecekti ve bu sefer anka kuşunun zincirlerini kırabilmek için yanına bir alet de alacaktı.

Ama Azad onun odasına doğru gitmedi. Onu kolundan sıkıca tuttuğu gibi dehlizde ilerlemeye devam etti. “Ne yapıyorsun?” dedi Soraya.

“Dağda özgürce dolaşabileceğini söylediğimde, pariklerle dışarı çıktığını bilmiyordum. Onlar sadık yaratıklardır. Parvaneh’e yaptıklarını öğrenirlerse, intikam almak için gelebilirler. Bu gece daha güvenli bir yerde kalmanı tercih ederim.”

Bu öylesine bariz bir yalandı ki Soraya az kalsın yalan söylediğini itiraf etsin diye Parisa’nın onu ziyaret ettiğini söyleyecekti. Ama bu hatayı daha önce yapmıştı. Azad onu kapısında bir kilit olan tek odaya, hazine odasına götürürken, Soraya öfkesini zapt etmeye ve dilini tutmaya çalıştı.

“Beni buraya tıkamazsın,” dedi kapıya yaklaştıklarında ondan kurtulmaya çalışarak. “Burada yatak yok.”

“Üst üste koyabileceğin bir sürü kilim olduğunu biliyorsun.”

“Ya yiyecek?”

“Sabaha kadar idare edersin. Uyursan zaman çabucak geçer.”

Azad kilidi açtı ve Soraya’yı kapıdan içeri sürükledi.

“Ama ya...”

Azad parmağını onun dudaklarına götürüp onu susturdu. “Bunu bana olan sadakatinin sınanması olarak düşün. Çünkü bu da bir başka numaraysa Soraya... Beni herhangi bir şekilde kandırdığını anlarsam, artık pazarlık ya da anlaşma yapma şansın biter. Kendi ailemi nasıl katlettiysem, senin aileni de gözlerinin önünde katlederim.”

26

Soraya'nın annesi ona bir keresinde çocukluğunu geçirdiği Şehir-
den Golvahar'a hemen hemen bir günde gidildiğini söylemişti. Dola-
yısıyla saraya vardığı anda ne yapacağına karar verebilmesi için aşağı
yukarı Şafak vaktinden günbatımına kadar zamanı olacaktı.

Şafak sökmeden biraz önce, Azad onu hazine odasından alıp
dağın girişine götürdü. Söz verdiği gibi, Soraya'nın taŐınması için
altın bir tahtirevan getirtmiŐti ve yanında at sırtında iki daha ufak
div duruyordu. Soraya tahtirevana yerleŐtikten ve tahtirevan atla-
ra bağlandıktan sonra, Azad onunla Golvahar'da buluŐacağına söz
vererek gitti.

Soraya saraya vardığında ne yapacaktı? Anka kuşu dağın içinde
bir yerde zincire vurulmuŐ haldeydi. Parikler ormanda gizleniyor-
lardı. Ailesi ve Parvaneh mahkûmdu. Soraya orada geçirdiği sürede
neler başarmıştı? Eline fırsat geçmiŐken anka kuşunun tüylerinden
birini koparmadığı için kendisine kızdı ama aslında böyle bir hır-

sızlığın iyi sonuçları olmayacağını biliyordu. Anka kuşunun tüyü isteyerek vermesi gerekiyordu; aksi takdirde tüy koruma sağlamıyordu.

Dağın yamacındaki seyrek ormanlık alandan geçerlerken ve güneş yükselmeye başlarken, Soraya uzakta güney yönünde şehir duvarlarını gördü. Annesi orada dünyaya gelmiş, aynı ormanda bir divle karşılaştıktan sonra bir gün oraya dönmüştü. Arzur'un gölgesi ve sürekli olarak bir div baskını riski altında büyümenin nasıl bir his olduğunu merak etti. Annesi hayatı boyunca tehlikeyle burun buruna yaşamıştı. Soraya'nın lanetini güvende olması için ödenmesi gereken makul bir bedel olarak görmüş olmasına şaşmamak gerekirdi.

Şehre biraz daha yaklaştıklarında, yıpranmış kerpiç duvarlarda iri delikler olduğunu fark etti. Bunun yakın tarihli bir saldırıda mı olduğunu yoksa divlerin çok yakında olduğunu bilen halkın seneler içinde duvarları tamir etmekten vaz mı geçtiklerini merak etti.

Güneş tam tepeye yükseldiğinde mola verdiler. Etrafta hâlâ atların otlanabileceği kadar çim olduğundan, öndeki div tahtirevanı çözdü ve atları otların daha gür olduğu bir alana doğru götürdü. Soraya ona da yiyecek bir şeyler verecekler mi acaba diye düşündü.

Tahtirevandandan kalkmasına izin verileceğinden emin değildi ama bacaklarını esnetmek için yine de dikkatle kalktı.

"Merkat etme," dedi arkasından tiz bir ses. "Yanımızda senin için de yiyecek var."

Div yanına gelip ona bir sepet uzattı. Soraya hava karanlık olduğu için sabahleyin ona eşlik eden divleri yakından inceleyememişti. Karşısındaki divi görünce donakaldı. Div tıpkı bir insanı andırıyordu. Daha doğrusu, bir kefen gibi beyaz sargı bezlerine sarılmış bir insan cesedini andırıyordu. Dişi divin saçları uzun, gri renkli ve pisti; teni soluk ve kayış gibiydi ve elmacık kemiklerinin üstüne gerilmiş gibi duruyordu. Üstünden tanıdık bir koku yayılıyordu. Tanıdıktı çünkü Soraya'ya dakhmehi hatırlatmıştı. Aklına bir isim geldi ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

Soraya başını gergin bir şekilde hızlı hızlı sallayarak sepeti aldı ve tahtırevana geri gitti.

“Orada yemek zorunda değilsin” dedi div. “Kaçacak olursan, seni yakalayacağımı ikimiz de biliyoruz.”

Soraya divin görünümünün onu Arzur’da gördüğü canavarlardan daha çok huzursuz ettiğini itiraf etmek istemiyordu. Bu yüzden, div onu komik bulmuş gibi onu süzerken olduğu yerde kaldı.

“Dakhmehe gitmişsin,” dedi div. Başını öne uzatıp havayı kokladı. “Üstünde kokusunu alabiliyorum.”

Soraya midesinin kalktığını hissetti. En sonunda konuşacak cesareti toplayabildi. “Sen Nasu’sun, değil mi?”

Div onu tanıdığına ve ismini söylediğine memnun olmuş gibi gülümsemekle yetindi.

Tahmini doğru çıkan Soraya korkmadı ama kafası karışmıştı. “Onu neden lideriniz olarak kabul ediyorsunuz?” diye sordu.

Nasu bu ani soru karşısında ona şaşkınlıkla baktı. “Şahmar’ı mı?”

“İnsanlar arsında en korkulan ve güçlü divlerden birisin. Şahmar nasıl divler arasında hepinizin emirlerine uyacağı ve ona bir şah gibi davranacağı sadakati elde etti?”

Nasu yanıt vermeden önce biraz düşündü. “Dakhmehe gittiğine göre, akbabalar, çakallar gibi leşle beslenen yaratıkların nasıl olduğunu biliyordur. Birisi senin yerine avlanabiliyorsa ve avını sana bırakıyorsa, neden avlanmakla uğraşasın? Şahmar bizim için faydalı şeyler yapıyor. Onsuz divlerin hiçbir amacı olmadığını sanıyor ama bu konuda yanılıyor. Ama insan içgüdülerini anlıyor ve zayıflıklarını nasıl kullanacağını biliyor.” Ona imalı bir bakış fırlattınca Soraya yanaklarının utançtan yandığını hissetti. “Biz sadece onun bizim için kırdığı kapılardan geçiyoruz,” dedi Nasu. “Buna karşılık olarak yanımızdan geçerken başımızı eğmemizi istiyorsa, bu kadar ufak bir bedeli ödemeye razıyız. İnsanlara özgü bu tür formalitelere inanması aramızda bir espri konusu haline geldi.”

Soraya hayretle onu dinlerken, divlerin onunla ziyafet gecesin-

den beri paylaştığı, başlarını sallayarak ve gülümseyerek anlattıkları sırrı anladı. Şahmar divleri yönettiğini, vizyonunu gerçekleştiren araçlar olduklarını, amacı olduklarını sanıyordu ama divler onu kullanıyorlardı.

“Öte yandan, *sen* farklısın,” dedi Nasu, Soraya’nın dikkatini çekerek. “Divlerin hepsi seni çok ilginç buluyor.”

“Halkıma ihanet ettiğim için mi?” diye sordu Soraya güçlükle.

Nasu hayır anlamında aşını salladı. “Ziyafet gecesi, kalabalığın arasına girdiğinde ve üstünden parçalar koparmalarına izin verdiğinde ben de oradaydım. O gece orada olmayanlar bile olanları öğrendiler. Bizi... mest ettin. O gece bize teslim oldun.” Soraya’ya bir adım daha yaklaşp elini Soraya’nın boğazının önüne kaldırdı. “İçinde kıpır kıpır bir şey var. Serbest kaldığında neler olacağını çok merak ediyoruz.”

Soraya, Nasu’nun havada duran ve ona değmeyen eline baktı ve geri çekilmemek için ilkel bir içgüdüye direndi. Ama divler ondan teslim olmasını istiyorlardı. Soraya bu çekimi sadece ziyafette değil, pariklerin ormanında da hissetmişti. Azad’ın anlamadığı sır buydu. Divleri yönetmek mümkün değildi. Gerçek olan şey ya teslimiyetti ya da yıkımdı. Azad’a sonunda ne olacağını merak etti. Birden aklına bir fikir gelince, başını hızla kaldırdı ve Nasu’yla göz göze geldi: Divler o sırada Azad’dan çok onu destekliyorlarsa, belki bunu lehine kullanabilirdi. “Divler bana yardım ederler mi? Ona karşı savaşırılar mı?” diye sordu heyecanla. Ama bu soruyu sorar sormaz pişman oldu. Ya Nasu Azad’a ona komplo kurduğunu söylerse? Azad’ın son tehdidi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Ama Nasu bu soruya ne şok geçirdi ne de afalladı. Sadece şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve elini indirdi.

“Henüz onunla işimiz bitmedi. Neden ona karşı gelmek isteyelim ki? Sen bunu neden istiyorsun? Onunla bizi yönetmeyi istemiyor mu? Seni bu yüzden saraya götürmüyor muyuz?”

“Ona karşı çıkarsam, ailemi öldürecek.”

“O halde onu reddetme. Hayat arkadaşı olursan, korumak istediğin herkesi daha iyi koruyabilirsin. Bence yapman gereken seçim çok basit. Ya o dilediğini yaparken onun mahkûmu olursun ya da onun yanında kalırsın ve onu etkileyecek güce sahip olursun. Belki sana bile faydalı olabilir.”

Soraya yanıt vermedi. Bu tavsiye içinin buz kesmesine neden oldu çünkü Nasu doğruyu söylüyordu ve Soraya daha iyi bir seçeneği olmadığını biliyordu. Diğer div, atlarla döndüğünde Soraya, Nasu’nun ona verdiği ama elini bile sürmediği ekmek ve soğuk et dolu sepetle tahtirevana oturdu.

Golvahar’a varana dek mola vermediler.

Soraya güneşten korunmak için tahtirevanın perdelerini çekmişti ama güneşin sıcaklığını hissetmemeye başlayınca, perdelerden birini açtı ve şehir duvarlarına yaklaştıklarını gördü. Şehrin tam ortasında yükselen Golvahar’ı da görebiliyordu.

Golvahar’a döndüğünde ne hissedeceğini bilememişti ama şehri görünce zihninde çığlıklar yankılandı ve suçluluk hissi bir düğüm gibi midesine oturdu. *Hatalarımı telafi edeceğim*, diye yemin etti zihnindeki dehşet içindeki seslere. Ama hâlâ bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ve aradan zaman geçtikçe, zihninde Nasu’nun sesi giderek yükseliyordu.

Azad kontrolü ele geçirdiğinden beri şehrin ne kadar değiştiğini görebilmek için perdeyi açık tuttu. Çok ciddi bir hasar olmadığını ummuştı ama şehrin sokaklarında ilerlemeye başladıklarında, suçluluk düğümü sıkılaştı.

O sokaklarda son yürüdüğünde, her şeyin mümkün olduğu hissine kapılmıştı. Dünya gözüne öyle büyük, öyle geniş gözükmişti ki kendisi için de bir yer olması gerektiğine inanmıştı. Ama artık... yollar molozlarla kaplıydı. Bunlar nikâh günü verilen zararın kalıntılarıydı. Evlerden bazıları kapkaraydı, yarısına kadar yanmıştı ve du-

varların ya da çatıların büyük bir kısmı yıkılmıştı. Binalar Soraya'ya tamamıyla eriyip şekilsiz hale gelen balmumu bibloları hatırlattı. Havada toz ve kül zerrecikleri uçuşuyordu. Soraya öksürmemek için burnunu ve ağzını kapatmak zorunda kaldı.

İnsanları da gördü. Azad, Sorush'a karşısında diz çöktüğü takdirde halkının normal hayatlarına döneceğine söz vermişti. Tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı. Şehir halkı diledikleri yere gitmekte özgürdü. Dükkânlar hâlâ açıktı ve sokak satıcıları pazar meydanında tezgâhlarını kurmuşlardı. Ama Soraya insanların sokaklarda başlarını önlerine eğip hızlı hızlı yürüdüklerini, şehrin yeni muhafızları olarak devriye gezen divlerin dikkatini çekmemeye çalıştıklarını fark etti. İnsanların yüzleri kül gibiydi. Birkaç kişi bir soylu gibi kimin sokaklardan geçtiğini merak edip başını kaldırdığında ve onu gördüğünde, bakışlarındaki dalgın ifadenin çok geçmeden öfkeye dönüştüğünü fark etti. Bir hain gördüklerinde tanıyorlardı.

Soraya perdeyi indirmek istedi ama bunu yapamadı. Görmesi gerekiyordu: hem onların öfkesini hak ettiği için hem de Azad'ın kazanmasına neden izin veremeyeceğini hatırlaması gerektiği için.

Şehrin merkezine vardıklarında, Golvahar tüm gorkemiyle karşılarında belirdi. Soraya hemen çatıya baktı ve içinden keşke orada tek başına olabilseydi diye geçirdi. Olaylar nasıl gelişmiş olursa olsun, sonucun böyle mi olması gerekiyordu? Azad şehre hiç gelmeseydi, kendisi Parvaneh'le hiç konuşmasaydı, yine de günün birinde sabrı taşar ve ailesine isyan eder miydi? *Evet*, dedi içinden bir ses. Nedenini, nasıl o hale geldiğini anlamadan sonsuza dek öyle yaşayamazdı. Kafesinin parmaklıklarını sarsmaya başlamış olması ve içine attığı öfkenin bir çıkış yolu bulması kaçınılmazdı. Çatıdaki kız artık yoktu. Soraya defalarca farklı bir seçim yapmış olmayı dilediği halde, o kızın ailesini ya da halkını Soraya'nın o anda sevdiği kadar sevemeyeceğini biliyordu. O zamanlar herhangi bir şey hissedemeyeceği kadar zehir doluydu ve korkuyordu.

Golvahar'ın kapıları onun için açıldı ve bahçelerin zarar gör-

mediğini görüp rahatladı. Yine de oraya girdiklerinde, zihnindeki çığlıklar yükselmeye, askerlerin yığıldıkları yerlerdeki görünmez cesetlerini görmeye başladı.

Seni asla affetmeyecekler, dedi zihnindeki ses. Ama oraya affedilmek için dönmemişti. Bir şeyi kırmıştı ve şimdi bunu elinden geldiğince tamir etmeye çalışmayı gerekiyordu.

Divler tahtırevanı Azad'ın dimdik onu beklediği saray basamaklarının önüne bıraktılar. Azad ona yardım etmek için yanına geldi. Soraya Azad'ın ona önceki gece dediklerini hatırlayınca, öfkesini belli etmemeye çalıştı.

Azad ona yolculuğunun nasıl geçtiğini sorunca, nazik bir yanıt verdi ve yorgun olduğunu, dinlenmek istediğini söyledi. Azad ona odasına kadar eşlik etti. Soraya dehlizleri kullanmaya alışık olduğundan, ona yabancı gelen bir koridordan geçtiler.

Odası bıraktığı gibiydi. Azad sohbet etmeye çalışmasın diye ona yorgun olduğunu söyledi ama yatağını gördüğü anda yalan söylemediğini, gerçekten de çok yorgun olduğunu hissetti. O oda bir kuvetmiş gibi kendisini içine bırakmak ve dağda geçirdiği zamanla ilgili anılarından kurtulmak istiyordu.

Azad'ın gitmesini bekledi ama Azad bir şey demesini bekliyor-muş gibi ona bakıyordu. En sonunda, “İnfazın ne zaman gerçekleşeceğini bilmek istemiyor musun?” diye sordu.

“Elbette istiyorum. Ama o kadar yorgunum ki düşünemiyorum bile.”

Azad'ın bakışları yumuşadı. “Anlıyorum. Ama bundan böyle her şey daha kolay olacak, göreceksin. Yarın şafak sökmeden önce kardeşinle ilgili konuyu halledeceğiz ve bu zorluğu geride bırakmış olacağız.”

Soraya kendisini gülümsemeye zorladı ve Azad bundan tatmin olmuş gibi gitti. Soraya kapının kapandıktan sonra kilitlendiğini duydu.

Nihayet yalnız kaldığında, bir ihtimal Azad kilitlemeyi unut-

muştur diye hemen duvardaki gizli kapıya gitti. Ama ne o kapıyı ne de gülistana açılan kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Kapı kolları dışarıdan bir tahtayla sıkıştırılmıştı. Bu yüzden kapıları sadece azıcık aralayabilmişti.

İlk bakışta odasını son gördüğünden beri hiçbir şeyin değişmediğini düşünmüştü ama odayı dikkatle incelemeye başladığı anda bunun doğru olmadığını fark etti. El aynasının yanı sıra, parfüm şişeleri ve kristal bir vazosu da kayıptı. Kırılabilircek –ufak parçalara ayrılabilircek ya da sivri kenarları olabilircek– her şey bunları silah olarak kullanmasın diye götürülmüştü.

Bahçe aletlerim. Soraya hemen yatağına gidip Azad altına gizlediği deri parçalarına sarılı makaslarını ve diğer aletlerini de bulacak kadar her yeri araştırmış mı diye kontrol etti. Aletleri orada değildi ama eline başka bir şey geldi. Yumuşak ve paçavra gibi bir şeydi...

Ya da bir battaniye gibi.

Yatağının altından onu yıkıma götüren yıldızlı battaniyeyi çıkardı. Bunu annesinin odasından nasıl alıp yatağının altına gizlediğini hatırlayarak önüne yaydı. Parmaklarını kumaşın üstündeki kuruyup katılaşmış kan lekelerinde gezdirdi. Sonra, Azad'm yanlışlıkla olabilircek en güçlü silahı orada bıraktığını fark etti.

Bunun nasıl yapıldığını merak ediyor musun? Seni zehirli kılan şey bir divin kanı. Bir insan bir divin kalbinden akan kanlarla yıkanır, o divin özelliklerini alır. Sen birkaç damla kana maruz kalmış olmalısın.

Yeterli olur muydu? Battaniyedeki yıldızlar yaşlıydı ve uzun süre önce sönmüşlerdi. Kanın işine yarayabilmesi için battaniyeyi suya daldırması gerekecekti ama o zaman bile etkili olacağından emin değildi. Ama işe yararsa, kendisini yeniden lanetleyebilir ve yine zehirli olabilirdi. *Ama ya laneti tekrar kaldıramazsam?* Anka kuşu laneti kaldırmak için tüylerini hemen kullanabileceği kadar yakında değildi. Hem onun izni olmadan tüylerinden birini almaması gerektiğini biliyordu. Ya anka kuşu onu böyle bir armağana layık görmüyorsa? Soraya yine de bu seçimi yapar mıydı?

Ağzının kuruduğunu hissetti. Öylesine battaniyeye odaklanmıştı ki yıldızlar bulanıklaşmaya başladı. Zehri Şahmar'ı durdurmak için yeterli olur muydu? Parvaneh onu daha önceki öldürme girişimlerinin başarısız olduğunu, hatta onu daha da güçlendirdiğini söylemişti ama annesi seneler önce bu zehrin onu Şahmar'dan koruyacağına güvenmişti. Soraya tüyü kullanmadan önce, Azad hep ona dokunmamaya özen göstermişti... Dahası, kendisini diğer divlerden de koruması gerekecekti. Başka bir planı ya da seçeneği yoktu. Bunu yapmazsa, büyük bir ihtimalle kardeşini öldürmek ve Azad'la ülkeyi yönetmek zorunda kalacaktı. Aksi takdirde, ailesinin infaz edilmesini izleyecekti.

Ne yaptığını fark etmeden parmaklarını battaniyenin üstünde gezdiriyordu; sanki elleri ne düşündüğünü biliyordu ve ona nelerden vazgeçeceğini hatırlatmaya çalışıyordu. Annesinin onu saran kolları. Tenine değen açılıp kapanan pervane kanatları. *Parvaneh*.

Ama Soraya ona yardım etmek için bir şey yapmazsa, Parvaneh sonsuza dek uykuda olacaktı. Annesine gelince, Soraya onun ne gibi bir seçim yapacağını biliyordu. Tahmineh, Şahmar'ı kendi oyununda alt ettiğini bildiği tek kişiydi.

Annene benziyor musun? diye sormuştu Parisa ona.

Soraya battaniyeyi sıkı sıkı tuttu. *Evet*, diye düşündü. *Ona hâlâ benziyorum*.

Battaniyeyi tekrar yatağının altına gizleyip var gücüyle kapıyı yumrukladı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve bir leopar gibi benekli bir postu olan bir div kaşlarını çatarak karşısına dikildi. "Evet?"

"Banyo yapmak istiyorum," dedi Soraya dişi dive.

Div tamam anlamında başını sallayıp kapıyı kapattı.

Soraya beklerken heyecanla bir şekilde volta attı, divin sadece onu yatıştırmak için mi başını salladığını merak etti ama kapı tekrar açıldığında, aynı div metal bir küvet ve iki tane sıcak su dolu kovayla içeri girdi.

Soğuk su daha çok işine yarardı ama şüphe yaratmadan bunu nasıl isteyeceğini bilemediğinden dive teşekkür etti ve onun gitmesini bekledi.

Kapının yeniden kilitlendiğini duyduğu anda, fazladan bir önlem olarak kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırdı. İçeri birisi girmeye çalışırsa ve Azad ona bununla ilgili bir soru sorarsa, banyo yaparken biraz yalnız kalmak istediğini söyleyebilirdi.

Battaniyeyi aldıktan sonra, üstünden buharlar tüten suyu leğene döktü. Bahçesiyle ilgilenmek gibi rutin bir şey yaptığını hayal ederek sadece hareketlerine odaklandı. Yoksa bu seçimi neden yaptığını, hatta bir noktada derisinin altındaki o yeşil damarları görmeyi ve dokunulmaz olduğunu bilmeyi özlediğini unutabilirdi.

Battaniyeyi küvete batırıp suyun yavaş yavaş pembeye boyanışını izledi. Suyun yeteri kadar pembeleştiğini düşündüğünde ve su yeteri kadar ılık hale geldiğinde battaniyeyi çıkardı, soyundu ve küvetin içine girdi.

Su dizlerine ulaşıyordu. Ayaklarına bakıp zehrin hemen etki edip etmeyeceğini merak etti. İlk seferinde lanetlenmesi için sadece birkaç damla yeterli olmuştu ama suyla karıştığında kanın etkisini kaybedip kaybetmediğini bilmiyordu. Kısıtlı süreyle ve kaynaklarla elinden gelenin en iyisi buydu: bütün vücudunu kanlı suya sokmak ve bunun etkili olacağını ummak.

Suyun başı dışında her yerini kaplayacağı şekilde küvete oturdu. Kalbi çılgınlar gibi atıyor, ona kaçmasını söylüyordu ama bu hissi duymazdan gelmeye çalıştı. Her düşünceyi ve dürtüyü, her şüpheyi ve pişmanlığı bir kenara atmaya çalıştı. Seçimini yapmıştı ve fikrini değiştirmeyeceği kadar geç kalmış olabilirdi. İçine derin bir nefes çekti, gözlerini yumdu ve her yeri suyun altında kalsın diye başını suya batırdı.

İçinden ona kadar saydı ve başını sudan çıkardığında tuttuğu nefesini sesli ve neredeyse acı veren bir hıçkırık gibi dışarı verdi. Gözlerinden yaşlar akarken elleriyle yüzünü kapattı; vücudu içinden bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsılıyordu.

Gözyaşları dinmeye ve nefesi vücudundan koparılmış gibi gelmemeye başladığında, kol bileklerine baktı. Damarları koyu yeşil renkli değildi. Hatta belirgin bile değildi. Belki de lanetin etkili olabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekiyordur diye düşündü ve kalkıp diğer kovadaki suyla durulandı. Gardırobundaki giysileri hâlâ orada olduğundan, geceliklerinden birini giydi ve kaşlarını çatarak küvetteki pembe suya baktı.

Divlerden biri suyun pembe renkli olduğunu fark eder ya da fark etse bile bunu önemser miydi? Soraya kazara bir yerini kestiğini söyleyebilirdi ama odada bu yalanı inanılır kılacak hiçbir şey yoktu. Kanlı su işe yarsa bile kalanına ne olacağını bilmemek de onu huzursuz ediyordu. Belki de annesi battaniyeyi yakmak ya da atmak yerine bu yüzden bunca sene saklamıştı.

En sonunda, küveti bahçe kapılarına sürüklemeye ve suyu gülistana dökmeye karar verdi. Su kapı aralığından ve basamaklardan dışarıdaki çimlere aktı. Birisi ona küvetin neden boş olduğunu soracak olursa, o yokken birisinin bahçesini sulayıp sulamadığını bilmediğinden güllerini suladığını söyleyebilirdi. Bu tam olarak yalan da sayılmazdı.

Nöbetçi divin geri gelmesini beklerken sürekli olarak kollarının iç kısmını inceledi ama hâlâ bir değişiklik olmamıştı.

Nihayet div geri geldi ve küvette neden su olmadığını sormadı. Soraya ona yardım etmek için kalkarken nazıkçe teşekkür etti. Kovalardan birini ona verirken elleri birbirine değince, nefesini tutup bu nihai ve her şeyi belirleyecek olan testin sonucunu görmeyi bekledi.

Div hiçbir şey demeden kovaları ve küveti alarak gayet sağlıklı bir şekilde odadan çıktı.

Soraya'nın başvurduğu son yöntem de başarısız olmuştu.

27

Ertesi sabah, onu güneş ışığı uyandırdı. Bunu tuhaf buldu çünkü önceki gece perdelerin kapalı olduğundan emindi.

Gözlerini kırptırdı ve pencerelerden içeri sızan gün ışığına karşı elini gözlerine siper etti. İki planı da –anka kuşu ve kan– başarısız olduğu için ne yapacağına karar vermeye çalıştığı uykusuz bir gece olmuştu. Gece boyunca Azad'ın sözlerini düşünmüştü: *Kendi ailemi nasıl katlettiysem, senin aileni de gözlerinin önünde katlederim.* Peki doğru seçenek neydi? Ailesinin ölebileceği ihtimaline rağmen onu reddetmek mi yoksa kalanları kurtarmak için kardeşini öldürmek mi? Kalan tek seçenek Nasu'nun söylediği seçenek miydi? En sonunda uyuyakalmıştı ama hâlâ bir yanıt bulamamıştı.

Doğrulup ışığın nereden geldiğine baktı... ve o anda gülistanın yardımına koştuğunu fark etti.

Gülistanın çift kapıları zorlanarak açılmış gibiydi ve gün ışığıyla birlikte içeri kapının etrafına dolanmış karmakarışık dikenler

ve güller de girmiş, tüm zemine yayılmıştı. Soraya yataktan kalkıp bunları yakından incelemek istedi.

Gülistanı son gördüğünde, her şeyi söküp paramparça ettiği için berbat bir durumdaydı. Ama o sırada eski halinden de güzeldi ve her yanı güllerle kaplıydı. Gül çalılıkları tüm bahçeyi kaplamış, duvarlara da tırmanmıştı. Dallar öylesine kalındı ki duvarlarda hemen hemen hiç boşluk kalmamıştı. Ama Soraya'nın dikkatini çeken şey güller değil, dikenler oldu. Gül çalılıklarının eskiden de dikenleri vardı ama yeni güllerin dikenleri hatırladığı kısacık dikenlerden çok daha uzundu ve sivri iğneleri andırıyordu. Odasına giren güllerden birini incelemek için eğilip avcuna aldı. Ama anında bıraktı çünkü gülün bir nabız, şekli bozuk bir kalp gibi attığına yemin edebilirdi. Dikkatini çeken bir şey daha vardı. Güllerin aniden büyümesine neyin neden olduğunu ona kesin olarak anlatan bir şey. Çiçeklerin genellikle beyaz olan alt kısmındaki damarlar artık koyu renkli ve zehirli yeşildi.

Küvetteki sudan bunu bahçeye dökerek kurtulmuştu ve bahçesi bir divin kanıyla beslenip yeşermişti.

Soraya kapıyı açıp tehlikeli gözükten dikenlere değmemeye çalışarak bahçeye çıktı. Açıklayamadığı bir şekilde bu dikenlerin zehirli olduğunu biliyordu. *Benim olmam gerektiği gibi*, diye düşündü. Kanın etkili olabilmesi için biraz zaman geçmesi mi gerekiyordu? Gülistan bir gecede büyümüştü; belki de planının başarısız olduğunu düşünmekte acele etmişti.

Damarları hâlâ normaldi ama hemen dokunabileceği bir böcek aramaya koyuldu. Gülistanda adım atmak zorlaşmıştı ve dikenler tehlikeye girmeden adım atacak çok az alan bırakmıştı ama fazla yer kaplamadan dar yerlerde hareket etmeye alışıkta. Dikenlerle kaplı olmayan ufak bir alan görünce yere çömeldi ve kıvranan pembe renkli bir solucan bulana dek toprağı kazdı. Parmağını solucanın üstünde gezdirdi, hareket etmeyi kesecek mi diye biraz bekledi ama dokunuşunun hiçbir etkisi olmadı.

Bıkkınlıkla iç çekip kıskançlıkla etrafındaki dikenlere baktı. Ama hayal kırıklığı uzun sürmedi çünkü dikenlerin arasında bahçe kapısını gördü.

Kaçış yolu. Golvahar'dan kaçamaz, o kadar uzağa gidemez, ailesini de kaderine terk edemezdi. Ama kimseye görünmeden zindana gidebilirse...

Soraya odasına dönüp hızla giyindi. Vakit hâlâ erkendi. Azad'ın ona birisiyle yemek yollamayacağı kadar erken olduğunu umdu. Fazla vakti yoktu ama kapıyı örtmüş olan dikenleri ve gülleri yana çekerken acele etmemesi ve çok dikkatli olması gerekiyordu. Dikenlerden birkaçı elbisesinin koluna takıldı ama derisine değmedi. Kapıyı açabileceği noktaya geldiğinde, kapı kolunu çevirdi ve kilitli olmadığını görünce rahatladı.

Kapıyı azıcık aralayıp divlerin devriye gezip gezmediğini kontrol etti. Dışarıda kalmamak için kapı aralığına bir taş yerleştirdi ve var gücüyle koşma dürtüsüne yenik düşmemeye çalışarak sessizce dışarı çıktı. Saray duvarlarının diğer tarafına geçene dek bahçe duvarının önünden ayrılmadan ilerledi. Yine de ağır ağır, dikkatle yürüdü ve senelerce gölgelerin arasına gizlendiği için şükretti. Bahçede gerçekten de devriye gezen divler vardı –bunlardan birinin aksi yöne doğru gittiğini gördü– ama divlerin duyuları geceleri daha keskin oluyordu. Ani hareketler yapmadan sessizce ilerlediği için div onun olduğu yere bakmadı ve onu fark etmedi.

Ancak büyük bir gayretle zindanın basamaklarına kadar gittiğinde hızlı hareket etmeye başladı. Oradaki divler için endişelenmiyordu çünkü basamaklardan inerken bile üzerlik otu kokusunu hissetmeye başlamıştı. Zindanda hızla koşarken, Parvaneh'in hücrelerine kadar dumanı izledi.

Mağara yoğun bir duman örtüsüyle kaplanmıştı ve tıpkı rüyasında gördüğü gibi, kömürle dolu beş mangal yan yana parmaklıkların önüne dizilmişti. Ama bu sefer Soraya bunları tekmeleyerek sıcak kömürleri etrafa saçmayı başardı. Dumanı biraz dağıtmak

için elini salladı, etrafı biraz seçebilecek duruma geldiğinde iki yana bükülmüş olan parmaklıkları buldu. Parmaklıklardan hücreye girdi ve duman dağılmaya başladığında Parvaneh'i yerde baygın halde buldu. Yanına çömelip onun uyanmasını bekledi.

İlk olarak Parvaneh'in gözkapaklarının titrediğini, kirpiklerinin kıpırdadığını gördü. Yavaşça gözlerini açınca açık kehribar rengi gözleri karanlıkta parıldadı. Birkaç kere gözlerini kırptırdıktan sonra da öksürmeye başladı.

Soraya, Parvaneh'in ona kızgın olup olmadığından emin olmadığı için ondan uzak durmak istemişti ama ciğerlerine dolan dumanı öksürerek çıkarması için oturmasına yardım etti. Parvaneh şaşkınlıkla ona bakınca Soraya hemen elini onun sırtından çekti. Kanatlarının hâlâ sırtında olduğunu görünce rahatladı.

Parvaneh ayağa kalktı. "Soraya?" dedi çatlak bir sesle.

"Lütfen, beni dinle," dedi Soraya telaşla, ayağa kalkarken. Rüyadan beri ona ne diyeceğini, yaptıklarını nasıl açıklayacağını düşünmüştü ama sözcükler büyük bir pişmanlık hissiyle plansız ya da hazırlıksız ağzından dökülmeye başladı. "Asla sana ihanet etmek istemedim ama ağzımdan bir şey kaçırıp ve Azad seni gördüğümü anladı. Senin nerede olduğunu bilmediğimi söylediğimde bana inanmadı. Bunca zamandır arkasından iş çevirdiğimi anlamasını istemedim. Ailemi öldüreceğini söyleyince başka seçeneğim kalmadı. Yoksa seni hayatta ona teslim etmezdim. Hâlâ senin yanındayım, hâlâ..."

Parvaneh, "Soraya," diye lafını kesip kolunu tuttu. "Biliyorum."

"Ne?"

"Bana ihanet etmek istemediğini biliyorum. İkinci odana girdiğinizde ben oradaydım. Onun sana ne dediğini, o gece beni yakalamadığı takdirde aileni öldürmeye başlayacağını söylediğini duydum. Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum."

Soraya buna inanamadı. "Ama onu seçeceğimi başından beri bildiğini, birbirimizi hak ettiğini söyledin..."

"Bunları senin için değil, onun için söyledim. Ona sadık oldu

ğuna inanmasını, misyonunu tamamlayabilmen için seni yanında tutmasını istedim.”

“Ama madem bunun bir tuzak olduğunu biliyordun...” Soraya başını salladı. “Çok uzun süre onun mahkûmuydun. Neden ona görünmeden uçup kaçmadın? Neden orada olduğunu belli ettin?”

Parvaneh doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi düşündü. Gözleri doldu ve ciddi bir sesle, “Daha önce de söylemiştim,” dedi. “Benim de sadık olduğum kişiler var.”

Soraya bu sözlerin –hem dile getirilen hem de getirilmeyen sözlerin– ne anlama geldiğini idrak edince düşünmeyi kesti. Kollarını Parvaneh’in boynuna dolayıp onu dudaklarından öptü.

Soraya’nın aniden onu öpmesine şaşırان Parvaneh boğuk bir ses çıkardı ama ona karşılık vermesi uzun sürmedi. Soraya daha önceden birisini öpmek için hiç girişimde bulunmadığından, memnuniyetle kontrolü Parvaneh’e bıraktı. Parvaneh ellerinden birini onun saçlarına dolanırken, diğer eliyle onu geriye itip parmaklıklara dayadı. Soraya, Parvaneh’in tüm cesaretini içine çekebilirmiş gibi ona daha da sıkı sıkı sarıldı. Başparmağını Parvaneh’in ense-sinden kürek kemiklerinin arasındaki noktaya, onu baştan çıkaran deri kaplı yere kaydırdı.

Öyle sarmaş dolaş haldeydiler ki Parvaneh aniden geri çekilince, Soraya bir parçası kopmuş gibi hissetti. Ama Parvaneh onun kollarından sıyrılmadan iki yanındaki parmaklıkları kavradı ve boynuna eğilip, “Az önce ne demek üzereydin?” diye fısıldadı.

“Ne zaman?” diye sordu Soruya nefes nefese.

“Ben lafını kesmeden önce. Hâlâ benim yanımda olduğunu söyledin ve bir şey daha söylemek üzereydin.”

Soraya o durumda bile yanaklarının kızardığına inanamadı ama yanakları alev alev yanıyordu. “Hatırlamıyorum.”

Parvaneh gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. “Yalancı. Hâlâ arkadaşım olduğunu mu söyleyecektin? Benim tarafımda olduğunu mu? Söyle. Bu zindanda sır saklanmaz.”

“Sana aitim.” Bu sözcükler bir meydan okumaymış gibi Parvaneh’in gözlerinin içine baktı. “Hâlâ sana ait olduğumu söyleyecektim.”

Parvaneh kaşlarından birini kaldırdı. “İlginç,” dedi. Yine eğilip dudaklarını Soraya’nın omzunda gezdirdi. “Ne zamandan beri bana aitsin?”

Soraya onun saçlarını hafifçe çekip ona bakmasını sağladı. “Kanatlarını iyileştirdiğimden, sana ilk kez dokunduğumdan beri.”

Parvaneh bunu duyunca gülümsedi ama Soraya onu iyileştirmek için kullandığı tüyü düşününce aklına mahkûm olarak tutulan anka kuşu geldi.

“Ne oldu?” diye sordu Parvaneh. Soraya’nın birden gerildiğini hissetmişti.

Soraya başını salladı. “Burada seninleyken, dünyanın kalanını ya da zamanın nasıl geçtiğini unutmak çok kolay. Odamda olmadığım anlaşılmadan önce dönmem gerek ama önce sana öğrendiklerimi anlatmalıyım.” Parvaneh’e anka kuşunun yerinden, lanetini yeniden canlandırmayı başaramamasına kadar her şeyi anlattı.

Parvaneh, Soraya lafını tamamlayana kadar onu dikkatle dinledi. “Bunu yapabilirim,” dedi. “Anka kuşunu serbest bırakıp onunla buraya dönebilirim.”

“Sadece o olmaz,” dedi Soraya. “Parikleri de getirmen gerek. Hepsine ihtiyacımız var.”

Parvaneh sustu ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Buraya geleceklerinden emin değilim,” dedi en sonunda. “Anka kuşu yanımda olsa bile beni kabul edip etmeyeceklerini bilmiyorum. Beni asla...” Sesi çatladı ve lafını tamamlayamadı.

Soraya, Parvaneh’in ellerini sıkı sıkı tuttu. “Kabul edecekler,” dedi. “Sen yakalandıktan bir gün sonra Parisa bana geldi ve nerede olduğunu sordu. Senin hâlâ hepsinin kız kardeşi olduğunu söyledi.”

Parvaneh bu sözleri ay ışığını içine çekiyormuş gibi mutlulukla, gözlerinde büyük bir hasretle dinledi. Sırtını dikleştirip, “Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu.

“Azad infazın bugün günbatımından önce gerçekleştirileceğini söyledi.”

Parvaneh tamam der gibi başını salladı ama ifadesi ciddiydi. “O halde çok vaktimiz yok.”

“Biliyorum. Ama vaktinde buraya dönemesen bile...” *Önce kardeşimi öldürmem gerekse bile...* “Bu işe bir son verebiliriz.”

“Vaktinde döneceğim,” diye söz verdi Parvaneh. Soraya’yı yanından öptü ve kulağına, “Sonra da o hergeleyi dizlerinin üstüne çökmüş bir halde sana getireceğim,” diye fısıldadı.

Zindandan gizli dehlizlere dalmak, Golvahar’ın onu ortadan kaybolana dek gizlemesini sağlamak çok cazip bir düşünceydi. Ama ailesi sarayın yeni kanadında erişemeyeceği bir yerdeydi ve Azad odasında olmadığını anlarsa, Soraya herkesi ölüme mahkûm etmiş olurdu.

Parvaneh’in koyu gri renkli bir pervane olarak uçarak uzaklaşmasını izledikten sonra odasına döndü. Gülistandan dikkatle odasına giderken, bahçenin oradan çıktığından beri daha da büyüdüğünü fark etti. İnce dallar ve güller sarayın duvarlarına tırmanmaya başlamıştı. Ama bunu düşünecek vakti yoktu. Neredeyse içeri girdiği anda kapı aralandı. Gün boyunca da açılıp kapanmaya devam etti.

Önce kahvaltısı geldi; bunun arkasından leopar benekli dişi div ona ellerinde ince ince işlenmiş bir tuvalet olan, korkudan tir tir titreyen bir terzi kızı getirdi. Belli ki Azad önceden plan yapmış, Soraya’nın gardırobundaki elbiselerinden ölçü alarak ona yeni bir tuvalet dikmesini emretmişti. Terzi kız ayarlaması gereken bir yeri olup olmadığını görmek için korkuyla Soraya’dan tuvaleti giymesini rica etti.

Soraya buna karşı çıkmadı. Aksi davranışları yüzünden kızın cezalandırılmasını istemedi. Tuvalet üstüne yeşil ve altın rengi dalgalar gibi yayıldı. Bunlar Nog Roz’da Azad’la ilk konuştuğu gün

giydiği elbisenin renkleriydi. Demek Azad romantik de olabiliyordu. Sırmalı kumaşın desenini incelediğinde, irkilerek terzi kızın iğneyi ona batırmasına neden oldu. Tuvaletin üstünde tekrar eden desen etrafına yılan dolanmış bir güldü.

Prova bittikten sonra banyo yapmasına ve hazırlanmasına yardımcı olmak için başka insan hizmetkârlar geldiler. Soraya ancak o anda tuvaletin ne anlama geldiğini fark etti. *Bir nikâh töreni kıyılacakmış gibi davranıyor.* Aynı gün, bir infaz ve bir nikâh töreni düzenlenecekti. Kardeşinin kanı ellerinden silinmeden evleneceklerdi.

Soraya hizmetkârların normal şartlar altında bir nikâh töreninden bir gün önce hamamda yapılan ayinlere yardım etmesine ses çıkarmadı. Bir ponza taşıyla onu keselerlerken ve iplerle kaşlarına şekil verirlerken, itiraf etmek hoşuna gitmese de onlara itiraz etmek *istemediğini* fark etti. Annesi ve Laleh bu tür hizmetlere alışmışlardı ama o güne dek kimse onun saçlarını örmemiş ya da yüzüne makyaj yapmamıştı. Annesi bile bunları onun için yapamamıştı.

Elbette Azad bunu biliyordu. Bir kez daha ona ailesinin asla veremediğı şeyleri sunuyor, ailesini değıl onu seçmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ama Azad'ın öngöremediğı, hizmet edilmenin rahatlığını mahveden bir şey vardı. Soraya ne zaman hizmetkârlara baksa, hepsi hemen bakışlarını kaçırıyordu ama yine de korktuklarını ve öfkeli olduklarını görebiliyordu. İstedikleri için orada değillerdi ve Soraya unutabilse bile onlar bunu unutamazdı. Onu tanımışlar mıydı? Onun Şahmar'a isteyerek mi katıldığını düşünüyorlardı? Şayet öyleyse, ondan nefret ediyor olmalıydılar. Hizmetkârların elleri nazikti ama bakışları ona dikenler gibi saplanıyordu.

Bir yemek daha geldi ve terzi kız tuvaleti tamamlamış bir halde döndü. Soraya tuvaleti giydikten sonra kendisini tutamadı ve benekli dive, "Bana bir ayna getirebilir misin? Kısa bir süreliğine," dedi.

Div bunu biraz düşünüp tamam der gibi başını salladı. Terzi kızı odadan çıkardı ve birkaç dakika sonra bir boy aynasıyla geri geldi.

Div aynayı duvara yasladıktan sonra, Soraya elleri heyecandan titreyerek aynanın karşısına geçti. Laneti kalktığından beri örümcek ağlarını andıran, yayılmaya hazır damarlar olmadan ilk kez vücudunu ve yüzünü görecekti.

Aynada üstüne tam uyan bir tuvalet giymiş, saçları örölüp değerli taşlarla süslenmiş, gözlerine sürme çekilmiş genç bir kadın gördü. Bu görüntüden nefret etmek istedi ama edemedi. Annesine daha çok benzemişti. Nihayet onun duruşunu ve güzelliğini yansıtıyordu. Laleh'in olmuş olması gereken kraliçe gibiydi. Elinden alınan her şey gibiydi. Lanetlenmemiş olsaydı böyle bir kız olurdu diye düşündü.

Leopar desenli div onu aynadan uzaklaştırıp odadan dışarı çıkardığında, Parvaneh vaktinde dönemezse ne yapacağını düşünmeye başladı. Kendisinin neye dönüşmesine izin verecekti?

28

Soraya ayva ağacının gölgesine adım atıp elini gözlerine siper ederek bahçeye baktı. Oradaki divlerden bazılarını tanıyordu. Gözüne ilk olarak Nasu çarptı ama Arzur'da gördüğü divleri de fark etti. Divlerin arasında korkuyla etraflarına bakınan soylular da vardı. Neden bahçede toplanıldığını biliyorlar mıydı? Azad'ı şah olarak kabul ederek özgürlüklerini satın aldıklarına pişman olmuşlar mıydı? Soraya onlara acıması gerektiğini düşündü ama kendilerini korumak istedikleri için onları yargılayamazdı. Sadece onun yüzünden o gece hepsinin ölmeyeceğini umut etti.

Basamakların tepesinde başlarını önlerine eğmiş, elleri arkalarından bağlanmış üç kişi vardı. Soroush, Laleh ve Tahmineh'in sırtları ona dönüktü. Soraya'nın gözleri onları gördüğü andan beri öylesine büyük bir dikkatle onlara kilitlenmişti ki duvarın önünden uzaklaşıp yanına gelen uzun gölgeyi sonradan fark etti.

"Hayal ettiğimden de güzelsin," diye fısıldadı Azad kulağına. "Şimdiden bir kraliçe gibi gözüküyorsun."

Soraya ona baktı ve kendisini gülümsemeye zorladı. “Çok güzel bir tuvalet bu ama infazlarda çok kan dökülür. Tuvaletim mahvolsa çok üzülürüm. Odama gidip üstümü değiştirmek istiyorum.”

Azad elinin tersiyle onun yanağını okşadı. “Soraya, seni şu anki halinden daha güzel gösterecek olan tek şey o genç adamın kanının üstüne bulaşması.”

Soraya buna yanıt veremedi.

Azad elini tuttu ve onu ailesinin elleri bağlanmış bir halde bekledikleri basamaklardan yukarı çıkardı. Azad o noktayı dikkatle seçmişti. Sorush’un kanı beyaz mermer basamaklardan aşağı akacaktı.

“Bu akşam bir kraliçeniz olacak,” diye seslendi Azad kalabalığa. “Ama önce, kan dökülecek.”

Divler tezahüratlar ederken, kalabalığın arasındaki insanlar korkudan bayılacakmış gibiydi. Soraya yanında diz çökmüş olan üç kişinin bakışlarıyla karşılaşmaya hazır olmadığı için gözlerini kalabalıktan ayırmadı. Bunu kabul ettiğini mi düşünüyorlardı? Öyle düşünüyorlarsa onları suçlayabilir miydi?

Azad belindeki kılıcı çekti ve Soraya’nın parmaklarını kılıcın sapına doladı. “Birazdan her şey bitecek,” diye mırıldandı kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. “Düşündüğünden de kolay olacak.”

Soraya elinde kılıçla dönüp diz çökmüş olan kardeşine baktı. Onun taht odasında söylediği sert sözler hâlâ kulaklarında çınlıyordu ve göz göze geldiklerinde göreceği şeyden korkuyordu. Ama Sorush’un ona hiç bakmayacağı aklına gelmemişti. Kardeşi ellerinin bağları elverdiği ölçüde sırtını dik tutarak ileriye bakıyordu. Bir kral olarak ölecekti.

Onun arkasındaki Laleh de ona bakmıyordu ama onun da gözleri yaşlarla doluydu ve Sorush’un infaz edilmesine şahit olmamak için başını önüne eğmişti. Peki Sorush neden ona bakmıyordu? Neden başını kaldırıp Soraya’nın ona vereceği gizli bir mesaj olup olmadığına, her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret verip vermediğine bakmıyordu? Soraya kılıcın sapını sıkıca kavradı. Sorush hep böyle yapmıştı: Bir şey kabul edemeyeceği kadar zor olduğunda ya da yansıtmak istediği hükümdar imajına ters düştüğünde bakışla-

rını kaçırmıyordu. Soraya'nın ne kadar mutsuz olduğunu bildiği halde, ona yardım etmek için kılını kıpırdatmamıştı. Soraya bir kez daha kalabalıkta Nasu'yu buldu ve göz göze geldiklerinde, Nasu devam etmesi için hafifçe başını salladı.

Soraya kılıcı kaldırdı ve düz bir şekilde Soroush'un ensesine yasladı. Soroush soğuk metali teninde hissedince irkildi. *Bunu hissetmemiş gibi davranamazsın, değil mi?* "Başını eğ," dedi Soraya buz gibi bir sesle. Azad'ın onu izlediğini biliyordu. Fazla tereddütlüyümüş gibi davranırsa, Azad şüphelenmeye başlardı. *Düşündüğünden de kolay olacak.*

Soroush başını eğdiğinde, Soraya annesinin yüzünü gördü. Üç mahkûm arasından sadece o Soraya'ya bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ama kuruydu. Göz göze geldiklerinde Tahmineh dudaklarını sessizce oynatarak, *Özür dilerim,* dedi.

Soraya'nın elindeki kılıç sallandı. İçinden ağlamak, kılıcı yere fırlatıp küçüklüğünde hep yapmak istediği gibi annesinin kucağına kıvrılmak geliyordu. Ama Soroush'un ensesinde kıvrılan saçlarına, omurgasının çıkıntısına baktı ve onu tek darbede öldürecek kadar güçlü olup olmadığını merak etti.

Çünkü onu öldürmesi gerekiyordu. Artık bundan kurtulmanın bir yolu kalmamıştı. O anın yarattığı heyecandan faydalanıp oyalanıyor, Azad'ın kardeşine işkence ettiğini düşünceğini umuyordu ama daha fazla bekleyemezdi. Parvaneh gelmeyecekti ve Soroush'u öldürmezse Azad zaten onu ailesinin kalanıyla birlikte öldürecekti. Bu bir infaz değil, bir fedakârlıktı. Soroush ona *şöyle* bir baksa bile ona bunu anlatmaya çalışır, kayda değer bir nedenden dolayı öleceğini bilmesini sağlardı.

Kılıcı havaya kaldırdı...

...ve tam Soroush'un ensesine indirmek üzereyken, tiz bir çığlık sessizliği böldü. Bir insan çığlığı değil, avcı bir kuşun savaş çığlığıydı. Soraya gökyüzüne baktı ve selvi ağaçlarının üstünden alçalan haşmetli anka kuşunu gördü. Derin bir oh çekerek, *Yavrularını korumak için gelen bir anne gibi,* diye düşündü.

Bahçedeki herkes göğe baktı ve ilk ok yağmuru başladı.

Azad'ın, "Bu da ne?" diye bağırıldığını duydu. Azad bağırırken, bahçedeki divlerden bazıları –hepsi kanatlıydı– göğüslerini delip geçen oklarla yere yığıldılar. Gökyüzündeki en az yirmi kanatlı yaratık yere konmadan oklarını fırlatmaya devam etti. *Parvaneh parikleri bulmuş*, dedi Soraya içinden gururla.

Hemen harekete geçip Soroush'un yanına çömeldi ve kılıcıyla bileklerinin bağlarını kesti. "Bunu al," dedi kılıcı Soroush'un ellerine tutuşturup. "Yeniden halkının şahı ol."

"Soraya..." Soroush nihayet ona bakabildi. Şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapattı ve gözlerinde kararlı bir ifade belirdi. Soraya kardeşi şah olduğundan beri ilk kez kendi yansımasını onun gözlerinde gördü ve birbirlerini çok iyi anladıklarını hissetti. Soroush hafifçe başını sallayıp kalabalığa doğru koşmaya başladı.

Soraya sonra Laleh'in bağlarını çözdü. Ona ne yapacağını söylemesi gerekmedi. Laleh, Soraya'nın başını ellerinin arasına alıp yanağından öptü. Koşarak babasının ve esir alman azatan askerlerin beklediği saraya girdi.

"Biliyordum," dedi Tahmineh, Soraya onun bağlarını çözerken. "Onları bulacağını biliyordum."

Aına Soraya annesinin bağlarını tamamıyla çözemeden önce, bir el bileğini demir bir kısıkaç gibi kavradı. Azad onu çok hafif bir şeymiş gibi yerden kaldırıp kendisine çevirdi. "Biliyordun," dedi. Bunu kükrer gibi söylediği halde Soraya onun incindiğini anlamıştı. "Beni kandırdın."

"Bunu bana sen öğrettin."

Azad bileğini sıktı. "Seni uyarmıştım Soraya."

Azad konuşmaya devam edebilirdi ama tam o sırada omzuna isabet eden bir ok bir zırh gibi kalın olan pullarının arasına saplandı. Şaşkınlıkla çığlık attı, Soraya'nın bileğini bıraktı ve öne doğru sendeledi. "Sen," dedi Soraya'nın arkasındaki birisine bakarak. "Ama nasıl..."

"Yenildiğini görmek için gelmeyeceğimi mi sanmıştın?" dedi

Parvaneh. Soraya'nın yanına geçti. Yeni bir ok yerleştirdiği gergin yayını Azad'a çevirmişti. "Hiçbir şey gelmemi engelleyemezdi."

Azad omzuna saplanan oku çekip çıkardı, yere fırlattı ve belindeki hançeri çekti.

Parvaneh, Soraya'ya, "Geride kal," dedi. "Sana verdiğim sözü tutacağım. Ona diz çöktüreceğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Soraya ona cesaret vermek için omzunu sıktı ve hızla Tahmineh'in yanına gitti.

"Onlara bak," dedi Tahmineh alçak sesle. Gözlerini bahçedeki çatışmaya dikmişti. "Karşı koyuyorlar."

Soraya annesinin bakışlarını takip edince, haklı olduğunu gördü. Anka kuşu ve parikler hâlâ divlere gökyüzünden ve yerden saldırıyorlardı ama yalnız değillerdi. Soroush'tan cesaret almış olan bahçedeki diğer insanlar da ölen divlerin silahlarını kapıp çatışmaya katılmış, gökyüzünden gelen saldırıyla meşgul olan divleri alt etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Tahmineh'in bağlarını nihayet çözen Soraya, Parvaneh'e baktığı anda donakaldı. Parvaneh'in yayı iki parçaya ayrılmış bir halde yerde duruyordu ve Parvaneh sırtüstü yere serilmişti. Azad hançerini kaldırmış, ona saplamaya hazırlanıyordu. *Tipki dakhmehte olduğu gibi*, diye düşündü Soraya. Ama bu sefer yatunun yerini Azad almıştı. O gün Azad'ı kurtarmıştı ama o zamanlar damarlarında hâlâ zehir akıyordu. Şimdi neye sahipti?

Anka kuşu gökyüzünde vahşi bir çılgılık daha attı. Soraya başını kaldırdığında, hızla üstüne doğru süzülen bir şey gördü. Ucu turuncu renk olan yeşil bir tüydü: Anka kuşu doğuştan hakkı olan tüyü ona kendisini veriyordu.

Soraya havaya sıçrayıp tüyü kaptı ve Azad'a koştu. Tüyü onun pullarını aşip derisini delecek kadar derine saplayacak güce sahip olduğunu sanmıyordu ama Parvaneh bunu yapabiliirdi.

Azad hançeri Parvaneh'e saplamak üzereydi. Soraya yatunun bileğini tutup onu engellemişti ama Azad'ı durdurabilmek için daha

fazlasını yapması gerektiğini biliyordu. Parvaneh'in üstüne atlayıp vücuduna siper oldu ve içinde tuttuğu tüm nefretle Azad'a baktı.

Azad'ın kolu havada asılı kaldı. İnce gözbebekleri birer jilet kadar keskinleşti. Kolunu yavaşça indirdi. "Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu çaresizlikle. "Bunca zamandır bana karşıydın."

Gözlerini Azad'dan bir an olsun ayırmayan Soraya, Parvaneh'in eline ulaşmaya çalıştı. Parvaneh anka kuşunun tüyünü sıkıca tuttu. "Buna gerçekten de şaşırdın mı?" diye sordu Azad'a. Azad ile Parvaneh'in arasında durarak doğrultmaya başladı. Etraflarındaki çatışma ve yıkım devam ediyordu ama ikisi orada değilmiş gibiydi. Azad tüm dikkatini ona vermişti. "En başından beri beni kullandın. Aileme zarar verebilmek için beni kullandın..."

"Sen bu seçimi kendin yaptın. Ben sadece seni engellemedim."

"Hayır," dedi Soraya sert bir sesle. Azad'm afallamış bir ifadeyle gerilediğini görünce sevindi. Olanlar için, yapmış olduğu seçimler için defalarca kendisini suçlamıştı ama yanlış yönlendirildiği her seçimin, her korkunç sonucun arkasında sadece bir isim vardı. "Ben suçluysam, sen de suçlusun. Sana güvendiğim, senin için bu kadar kolay bir hedef olduğum için kendimi suçladım," dedi yumruklarını sıkıp ağır ağır ona yaklaşarak. "Ama o güveni sarsan kişi sen oldun." Attığı her adımla, Azad geriye doğru gidiyordu ve Soraya kendisini eskisi gibi tehlikeli hissediyordu. "Ateşi ben söndürdüm ama Golvahar'a saldıran ve kardeşimi dizlerinin üstüne çöktüren sen oldun. Annem lanetlenmemi sağlamıştı ama nedeni sendin. Bundan sonra başına gelecek olan her şey senin..."

"Yeter!" diye bağırды Azad onu omuzlarından tutarak. "Bunların hiçbir önemi yok," dedi büyük bir öfkeyle. "Kazanamazsın. Bugün burada öldürdüğün her divin yerine orduma bir yenisi gelecek. Sen sadece ailenin ölüm fermanını imzalamış oldun."

Soraya ona buz gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bundan böyle ordun emirlerini dinlemeyecek."

"Nedenmiş?"

Soraya'nın bu soruyu yanıtlamasına gerek yoktu çünkü konuşur-

larken ve Soraya onu meşgul ederken Parvaneh kalkmış, Azad'ın arkasına geçmek için etraflarından dolanmıştı. Soraya onun elinde yeşil tüyle Azad'ın arkasına geçtiğini gördü. Azad sözlerini tamamladığı anda Parvaneh sırtına atladı ve tüyün sivri tarafını ensesine indirip pullarla kaplı olmayan noktaya sapladı.

Şahmar öfkeyle ve acıyla bir çığlık atıp Parvaneh'in söz verdiği gibi Soraya'nın karşısında dizlerinin üstüne düşerken bahçedeki herkes –divler, parikler ve insanlar– suspus oldu.

Azad yere devrilirken, Parvaneh tüyü saplandığı yerden çıkarıp yere atladı. Görevini yerine getirmiş olmanın gönül rahatlığıyla derin bir oh çekti. Ama Soraya ve bahçedekilerle birlikte o da hayretler içinde Azad'ı izlemeye koyuldu. Şahmar'a bir şeyler oluyordu. Derisinin üstündeki pullar onu diri diri yiyormuş gibi dalgalandı. Sonra pullar derisinden içeri girmeye başladı ve geride ona yarı iblis yarı insan görünümü veren pul ve deri karışımı benekli bir katman kaldı. Elleriyle yüzünü kapattığında, Soraya sivri tırnaklarının ufaldığını ve başındaki pulların yerine saçlarının çıkmaya başladığını gördü. Kanatları hâlâ duruyordu ama çaresizlik içinde Soraya'ya baktığında, gözleri bir insana aitti.

Soraya'nın karşısında zırhı olmadan diz çökmüş halde son derece çıplak ve savunmasız gözüküyordu. Soraya zehri vücudundan attığında ne kadar büyük bir boşluk hissettiğini hatırlayınca, ona biraz acımadan edemedi.

Azad titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. Dönüşümünü henüz tamamlamadığı halde, Soraya'nın hiç şahit olmadığı kadar bir insana benziyordu. Divler liderlerinin artık onlar için değersiz hale geldiğini fark edip keyifsizce mırıldanmaya başlamışlardı ama Soraya gözlerini ondan ayırmadan divlerle ilgilenmemesini diledi. Elini ona uzattı. İsmi söylediğinde, Azad büyük bir panik ve çaresizlik içinde ona baktı. "Yakında her şey sona erecek," dedi Soraya yumuşak bir sesle. Zafer kazandığı için böbürlenmiyordu; sadece onu yatıştırmaya, teselli etmeye çalışıyordu. Azad'ın ona, kendisine ve kadere karşı verdiği mücadele artık sona ermişti ve özgür olabilirdi.

Soraya onun nasıl bir seçim yapmış olabileceğini asla öğrenemedi çünkü bahçenin arka tarafından, sarayın kapılarına yakın bir noktadan gelen savaş sesleri aralarındaki sessizliği böldü.

İnsanlar bahçeye akın etmişti. Şehir halkı ellerinde kararan havayı aydınlatan meşalelerle, gizlice yapıp sakladıkları silahlarla bahçeye giriyordu. Anka kuşunun çığlığı onlara savaşma vaktinin geldiğini anlatmış olmalıydı. Soraya şehrin sokaklarından geçerken umutsuz gözüken ama aslında onun gibi saldırmak için doğru zamanı beklemiş olan insanları hatırladı ve muazzam tahammülle riyle gurur duydu. Savaş yeni başlamıştı ama artık divlerin sayısını bastıracakları belliydi.

Gözleri panikle irileşmiş olan Azad’la göz temasını kaybetmişti. “Azad,” dedi ama Azad dönüp ona baktığında, gözlerine yine o buz gibi ifade çökmüştü. *Ah, geri gelmiş,* diye düşündü Soraya. Düşünmeden geri çekildi ama bu hareketi Azad’m geriye kalan avcı içgüdülerini harekete geçirdi. Azad öne atılmadan önce, Soraya elindeki hançerin parıltısını gördü. Parvaneh derhal üstüne atıldı ama ikisi de hedeflerine ulaşmadan birisi hızla Soraya’yı yana itti.

Tahmineh kızının durduğu yere geçtiğinden, Azad ellerini onun boynuna dolayıp hançerini boğazına doğru kaldırdı. Soraya, “Hayır!” diye bağırırken, Azad’m arkasında kalmış olan Parvaneh onu kışkırtmaktan korkarak olduğu yerde kalakaldı.

“Peşimden gelmeyin,” diye hırladı Azad. Tahmineh’i bırakmadan geri geri sarayın kapısına doğru gitti. Ama o ayva ağacının altında geri geri gitmeye çalışırken, sarayın kapısında kılıçlarını çekmiş birileri belirdi. Soraya ordu komutanını tanıdı. Beli hâlâ sarılıydı ama kılıcını Azad’a doğru kaldırmış dimdik duruyordu. Onun yanında ve arkasında da savaşılabilecek kadar iyileşmiş olan diğer yaralı askerler vardı.

Azad bir kez daha köşeye sıkıştığını anlayınca öfkeyle bağırdı. Sonra hâlâ güçlü olan kanatlarını ardına kadar açarak Soraya’nın annesiyle havalandı.

29

Soraya sürekli olarak, “Hayır,” diye mırıldanıyor, tekrar tekrar bu sözcüğü söylüyordu. Dehşet içinde ikisinin çatının üstüne yükseldiğini gördü. Ama uçmak için sarf ettiği çaba, Azad’ın kanatlarının kalan son gücünü de tüketmişti. Tam sarayın üstüne yükseldikleri anda, kanatları kuru yapraklar gibi ufalanmaya başladı ve Tahmineh sert bir şekilde çatıya düştü.

“Oraya git!” diye seslendi Soraya, Parvaneh’e ama o çoktan havalanıp çatıya ulaşmaya çalışıyordu bile. Soraya askerlerin yanından geçip saraya girdi.

Ona bir şey olmayacak, dedi içinden. Onu her zaman alt etmeyi başardı. Ama çatıya çıkmak için merdivenlere doğru koşarken, Azad’ın ailesini katletme tehdidi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Merdivenlere tam vardıgı anda, birisi pençelerini elbisesinin arkasına geçirdi ve tepesinden bir hırlama sesi geldi. Soraya bıkkınlıkla bağırıp çılgınlar gibi debelenmeye başladı ama birkaç saniye sonra div cıyaklayıp onu bıraktı.

Soraya arkasına bakınca, divin sağ kolunun yerde olduğunu gördü. Divin arkasında, kılıcı divin kanına bulanmış tanıdık bir asker duruyordu.

“Git!” diye bağırdı Ramin gözlerini üstüne gelen divden ayırmadan.

Soraya içinden ona teşekkür etti ve basamakları çıkmaya başladı. Ama nefes nefese yukarı çıkarken yarı yolda durmak zorunda kaldı. Vücudunun her yerine iğneler batıyormuş gibi hissetti. Dengesini sağlayabilmek için duvara tutundu, aniden başlayan acı hissini geçmesini bekledi ve yoluna devam etti.

Sarayın dış duvarındaki balkonlu platformun merdivenlerini de çıktıktan sonra yine durmak zorunda kaldı. İlk önce, sadece gözüne yeşil bir parıltı çarptığı için durmuştu ama sonra ne gördüğünü anladı ve ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Gülistan yayılmaya devam ediyordu. Üstleri dikenlerle dolu yeşil renkli kalın dallar balkon demirlerine dolanmıştı. Soraya duvarın üst kısmına baktığında, ince dalların sarayın duvarlarını da neredeyse tamamıyla kapladığını fark etti. Bir kez daha nefesini kesen ani bir acı hissetti ama toparlanır toparlanmaz dallara ve zehirli dikenlerine değmemeye çalışarak kalan basamakları da çıktı.

Nihayet çatıya vardı. Azad’ın hançerini Tahmineh’in boğazına tutarak geri geri sarayın ön tarafına doğru ilerlediği kenara koştu. Parvaneh onlardan birkaç adım ötede durmuş dikkatle onları izliyordu ama kıpırdamıyordu.

Soraya, Parvaneh’in yanına koşup seslendi. “Bırak onu Azad. Onun bununla hiçbir ilgisi yok.”

Azad başını çevirip ona bakınca Soraya korkuya kapıldı. Onu çaresiz ve korku içinde bulacağını, hâlâ canavar ve insan arası bir yaratık olarak göreceğini sanmıştı. Aşağıdaki basamaklarda denediği gibi konuşabileceğini düşünmüştü. Ama Azad’ın bakışları buz gibi ve sakindi. Pulları ve Şahmar olduğuna dair diğer özelliklerinin tamamı yok olmuştu. Kendisini korumak için Tahmineh’i kullanmıyordu.

Tahtını ve divler üstündeki hükmünü kaybettiğini biliyordu. Yapabileceği tek şey bunları kaybettiği için Soraya'yı cezalandırmaktı.

"Bununla hiçbir ilgisi yok mu?" dedi sakın bir sesle. "Şu anda burada olmamızın nedeni annen. Ceza çekmesinin vakti geldi."

"O haklı," diye seslendi Tahmineh gözlerini Soraya'ya dikerek. "Onu durduran kişi sen olmamalısın Soraya. O kişi başından beri ben olmalıydım." Azad'a dönerek, "Yap o zaman," dedi. "Otuz sene önce yapmış olman gereken şeyi yap."

Soraya annesinin sözlerini şaşkınlıkla dinliyordu. Ama Parvaneh elini onun omzuna koydu ve sadece onun duyabileceği bir şekilde fısıldadı: "Sana bir iyilik yapıyor." Soraya annesinin ne yapmak istediğini o anda anladı. Onlarla Azad arasındaki tek şey annesinin hayatıydı. Dolayısıyla kızının, ailelerinin en büyük düşmanını sonsuza dek yok edebilmesi için hayatını feda edecekti.

Tahmineh, Soraya'ya hafifçe başını salladı. Parvaneh omzunu sıkı sıkı tuttu. İkisi de ona, *Bırak istediğini yapsın*, diyordu. Bir başka fedakârlık, bir başka değiş tokuş. Soraya lanetini kaldırabilmek için ateşi söndürmüş, kardeşinin hayatının tehlikeye atmıştı. Ailesini kurtarabilmek için Parvaneh'i Azad'a teslim etmişti. Aynı nedenden dolayı Soroush'u öldürmesine ramak kalmıştı. Ama ilk kez bir hayata karşılık başka bir hayatı feda etmek istemiyordu. Ailesinin güvende olmasını, annesinin hayatta kalmasını, halkının korunmasını ve Parvaneh'in özgür olmasını istiyordu. Bunların hepsini istiyordu ve Azad'ın birini bile elinden almasına izin vermeyecekti. Bunu tekrar yapamazdı. Yapmaya devam edemezdi.

Keskin acı hissi yine başlamıştı ama bu sefer vücuduna iğneler batmıyor, derisinin her yerine yayılmış bir baskı hissediyordu. Sanki derisinin *altında* yüzeye çıkmaya çalışan bir şey vardı. Buna aldırış etmeden öne adım atınca Parvaneh'in eli omzundan kaydı. "Azad, lütfen beni dinle. Artık tamamıyla insansın, öyle değil mi? Kendine başka bir yerde, en kötü anılarından uzaklarda yeni bir hayat kurabilirsin. Geçmiş i unutup her şeye yeniden başlayabilirsin."

Azad'ın elindeki hançer titrer gibi oldu ama yüz ifadesi değişmedi. "Gidecek olursam, benimle gelir misin?"

Soraya bir an için tereddüt etti ama kendisini, "Evet," demeye zorladı.

Azad acı bir ifadeyle güldü. "Böyle diyeceğini umuyordum. Son bir kez yalan söylediğini duymak istedim. Ama sen verdiğin sözleri asla tutmadığın halde, ben her zaman tutarım Soraya."

Azad kolunu hızla hareket ettirdi ve hançer Tahmineh'in boğazında kayarken Soraya çığlık attı.

Ama Azad'ın refleksleri artık insan refleksleriydi. Kolu hareket etmeye başladığında, Soraya yanında bir kıpırtı fark etti; gözünün ucuyla kanatlar gördü ve Parvaneh, Azad'm kolunu itince hançer elinden fırlayıp çatıda öteye sürüklendi.

Soraya annesine, onu hem lanetlemiş hem de kurtarmış olan kadına koşup yanına çömeldi. Parvaneh çoktan tuniğinin kuşağını çıkarmış, Tahmineh'in çok kan kaybetmesini engellemek için yarasını sarıyordu. "Çok derin değil," dedi. "Yarayı sararsak..." Elini kuşağını çıkardığı beline götürdü ve birden başını kaldırdı. "Buraya uçarken tüyü düşürmüş olmalıyım ama dönüp bulabilirsem..."

"Git!" diye bağırdı Soraya. Annesinin elini tutuyordu ama eli soğuktu... Fazla soğuktu. "Hemen git."

Parvaneh yere yıktığı Azad'a baktı. Tereddüt etti ama kalkıp çatının kenarına koştu ve kanatlarını açıp aşağı uçtu.

Soraya'nın derisinin altındaki baskı giderek artıyordu ama hissettiği acıdan çok annesinin ne durumda olduğuyla ilgilendiğinden bunu umursamıyordu. Tahmineh'in gözleri hâlâ açıktı. Elini kızının yanağına götürdü ve dudakları aralandı. "Kazanmasına izin verme," dedi güçlkle ve gözkapakları titreyerek kapandı.

Hâlâ nefes alıp veriyordu ama Soraya annesinin yaşadığı her şeyi -çocukluğundan beri altında yaşadığı gölgeyi, yaptığı fedakârlıkları- düşündü ve bir an için her yer karardı. Sonra da alev kırmızısına dönüştü.

Kalbi o kadar sert atıyordu ki damarlarında akan kanın derisinin yüzeyine akın ettiğini hissediyordu. Bu hissi biliyordu. Bu yüzden ellerine ve bileklerine baktığında neyle karşılaşacağını da biliyordu.

Koyu yeşil renkli damarlar derisine yayılmaya başlamıştı ama onları görmese bile içindeki zehri hissedebiliyordu. Zehri bir arkadaş, bir kurtarıcı gibi karşıladı. Eskiden bu noktada her zaman uçurumdan atlamadan önce geri çekilirdi. İçine derin nefesler çeker, hızla atan kalbini sakinleştirir, damarların yayılması yavaşlayana dek beklerdi. Ama sözcükler zihninde dönüp duruyordu.

Öfkeni kendine harcama. Ona sakla.

Kazanmasına izin verme.

Baskı artık tahammül edilecek gibi değildi. Derisi kemiklerinin üstünde öylesine gerilmişti ki içinden bir şey fırlayacakmış gibi hissediyordu. Tam uyanmadan önce kâbuslarında hissettiği şeydi bu. *Teslimiyet ya da yıkım*, dedi içinden. Divler bu ilkeyle yaşarlardı. Ya içindeki div kanına teslim olacaktı ya da onu yok etmesine izin verecekti.

Senelerce içindeki zehre direnmeye çalışmıştı ama bu sefer... Bu sefer ona teslim oldu.

Günbatımı gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Soraya yüzünü gökyüzüne çevirdi ve öfke, acı ve rahatlama karışımı bir sesle çığlık attı. Çığlıkla birlikte baskı azalmaya, hissettiği acı dinmeye başladı.

Ona bir şey oluyordu. Yepyeni bir şeydi bu.

Damarları boyunca gülistandakilere benzeyen sivri ve uzun dikenler derisinden fırlamaya başladı. Ellerini öne uzattı ve dili tutulmuş gibi hayretle üstlerinde beliren yeşil kahverengi dikenleri izledi. Dikenler elbisesinin kumaşını deldi ve yüzüne dokunduğunda dikenlerin yanaklarından boynuna kadar iki çizgi halinde indiğini hissetti. Her zaman bundan korkmuştu: Dönüşümünün hiçbir zaman tamamlanmadığını, içindeki zehri kontrol edemeyeceği günü beklediğini düşünmüştü. Ama yaşadığı değişim onu dehşete düşürmek yerine bir bütün haline gelmiş gibi hissettirdi.

İçindeki zehri hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu. Ama daha da önemlisi, bunu *kontrol* edebildiğini, dikenlerinden akıtmayı tercih edene dek hareketini yönlendirebileceğini hissediyordu. Seneler önce bu dönüşüme teslim olmuş olsaydı, kendisini dokunma duyusundan mahrum etmeden bu güce ve korumaya sahip olabilirdi. Ama geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. Bunu Azad yapmıştı.

Azad'ı düşününce başını aniden kaldırdı ve bir an için kendisini başka bir yerde bulduğunu sandı. Azad hâlâ çatının bir köşesine kısıtlanmış bir halde duruyor, hayretle ve bariz bir kıskançlıkla onu izliyordu. Ama gülistanın çalılıklarının ince dalları çatının dört kenarından yukarı tırmanıyordu. Dallar yeşil bir ağ gibi çatının yüzeyine yayılmaya, Azad'a giderek yaklaşmaya başladı ve hiçbir yere kaçamayacağı şekilde etrafını çevirdi. Soraya gülistanı, ikisini birleştiren divin kanında hissedebiliyordu. Kanı canlı bir varlık gibiydi ve sanki düşüncelerinin bir uzantısı gibi onun ne istediğini, ne yapacağını biliyordu.

Soraya annesinin nabzını kontrol ettikten sonra yavaşça ayağa kalktı ve ağır adımlarla Azad'a doğru yürüdü. Azad endişeyle ona giderek yaklaşan, etrafında dikenlerden bir kafes oluşturan dallara baktı.

"Yerinde olsaydım onlara dokunmazdım," dedi Soraya.

Azad sesini duyunca ona baktı ve ismini fısıldadı. Ona doğru yürümeye çalıştı ama dikenler ona biraz daha yaklaştı.

"Beni böyle sevmedin mi?" diye sordu Soraya. Dallar ona yol açıp Azad'a yaklaşmasını sağladı. "Güzel ama ölümcül olduğumu söylemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedi Azad. Dikenlerin derisine değmemesi için çabalarken güçlüklerle konuşabilişti.

Soraya tam karşısında, dokunabileceği kadar yakınında durdu. Muhteşem Şahmar, kâbuslarının canavarı, annesini dehşete düşüren ve onu ailesine ihanet etmesi için kandıran iblis karşısında duruyordu. Artık savunmasız, narin ve korumasız, yok etmesi çok kolay olan

genç bir adamdan başka bir şey değildi. Soraya elini ona uzattı ve elinin üstündeki dikenler Azad'ın boğazına doğru ilerledi...

“Soraya.”

Arkasından Parvaneh'in sesini gayet iyi duydu ama ona dönemedi. “Annem?”

“Tüyü buldum. Annen iyileşecek.”

Soraya rahatladığını hissediyordu ama bu şiddetli ve aç his başka bir şeyin altında gömülüydü. Gözlerini Azad'ın boğazından ayırmadan, “Bu durumda, yaşamasına izin vermeli miyim?” dedi.

“Hayır.”

Parvaneh'in sesi daha yakından geliyordu. Elini omzuna koyduğunu, parmaklarının dikenlerin etrafına yerleştiğini hissetti. Parvaneh nasıl değiştiğini merak ediyorsa bile belli ki soru sormanın vakti olmadığına karar vermişti.

“Seni durdurmayacağım,” dedi Parvaneh. “Ama bunu öfkeyle, ne yaptığını anlamadan bir anda yapmanı istemiyorum. Ben de bir keresinde sonuçları düşünmeden ona saldırmıştım ve çok sonra bundan pişman olmuştum. Onu öldürecekse, bunu adilane bir şekilde zihnini açıkken yapmalısın. O yüzden sana bunu sormak zorundayım: Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

Elbette eminim, demek geliyordu içinden ama kendisini elini indirmeye zorladı. Azad'ı sarmış olan dallardan birkaçını geriye çekti ve bu soruyu dikkatlice düşünürken dalların onu okşar gibi koluna dolanmasına izin verdi. “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Azad'a. “Seni öldürmeli miyim yoksa bana ve Parvanehe yaptığını mı yapmalıyım? Seni suçluluk hissinle baş başa bırakıp bir yere mi hapsedmeliyim? Güzel olurdu, değil mi?”

Azad gözlerini ondan ayırmadı. Yüzündeki korku tıpkı sıvı metalin bir kılıca dönüştüğü gibi küstah bir ifadeye dönüştü. “İstersen beni hapsed ama irademi bu şekilde yerle bir edebileceğini sanma. Tahtımı geri almak için iki yüz seneden uzun süre bekledim. Bu sefer beni zincirlerin ve dikenlerin durduracağını nereden biliyorsun?”

Başını salladı. “Pes etmeyeceğim Soraya. Sana teslim olmayacağım ve aileninin tamamı ölene dek savaşmaktan vazgeçmeyeceğim...”

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Soraya önce ne olduğunu anlamadı. Parvaneh onu kuşağından kenara çekmişti. Bir şey hızla yanından geçmişti ve hançeri kaburgalarının hemen altına saplanmış olan Azad acı içinde kıvranıyordu.

“Yeter,” dedi birisi arkalarından. Soraya arkasına dönünce, Tahmineh’in sendeleyerek ayağa kalktığını gördü. Kanla kaplanmış olan tüy yanında duruyordu ve boğazındaki gümüş rengi, şekli bir tüyü andıran yara izi dışında Azad’ın açtığı kesikten eser kalmamıştı. Parvaneh onun hançeri kapacağını görmüş ve Tahmineh’in hedefine erişebilmesi için Soraya’yı kenara çekmiş olmalıydı.

Tahmineh bakışlarını Azad’dan ayırmadan yanlarına geldi. Azad sırtı korkuluğa dayanmış bir halde yere kaymıştı. Soraya hayretle annesine bakarken, Parvaneh hemen hançeri saplandığı yerden çıkardı. Azad kanlı elleriyle karnının üstüne yayılan kanları örtmeye çalıştı.

“Benimle ilgili olarak düşündüklerinde haklıydın,” dedi güçlkle. “Dağda bana neden insan olarak yaşamadığımı, yaptığım her şeyin boşa gideceğini söylerken haklıydın...”

Soraya yanına çömelip anlayışlı bir tavırla başını salladı. Tahmineh ona saldırmadan önce söyledikleri de doğrudu ama bunları belirli bir niyetle söylemişti. Soraya’yı onu öldürmesi için kışkırtmaya ve karanlıkta tüm başarısızlıklarıyla baş başa kalmaktan kurtulmaya çalışmıştı. Soraya onun bir keresinde, *Bazen eskiden olduğum kişiyi unutuyorum*, dediğini hatırladı. Kendisini çoktan ölmüş gibi mi hissettiğini, Şahmar’la birlikte ölüp ölmediğini ve sadece Azad olmayı unutup unutmadığını merak etti.

Nihayet kâbusuyla yüzleşip bu savaşı kazanmış olan annesine bakıp başını salladı. “Yeter,” dedi onun gibi. Belki Azad dikenlerinin, hızlı bir ölümün merhametini hak etmiyordu ama bunu yine de ona verecekti. Azad’ın ellerinden birini yarasının üstünden çekti

ve elinin tersini onun avcuna bastırıp zehrin damarlarına yayılmasını sağladı. Azad'ın gözleri, donuklaşıp sabit kalana dek Soraya'dan ayrılmadı.

Soraya nefesini uzun uzun dışarı verdi ve huzur üstüne kar taneleri gibi çökerken Azad'ın elini bıraktı. Annesinin ve Parvaneh'in de hayatlarında ilk kez nefes alabiliyorlarmış gibi nefeslerini dışarı verdiklerini duydu.

Ayağa kalktı. Annesinin yeni görünümüne ne tepki vereceğini bilemediği için endişelendi. Ama Tahmineh yanına gelip armağanının bu son aşamasını gördükten sonra, gözlerinde beliren ifade korku ya da tiksinti değil hayret oldu. Elini kaldırıp kızının yüzündeki boş bir noktaya dokundu. "Sana yakışıyor," dedi.

"Aynı fikirdeyim," dedi Parvaneh. Soraya güldü.

Ama savaş henüz sona ermemişti. Soraya çatının kenarına gidip aşağıdaki çatışmaya baktı. Divlerin birçoğu öldüğü için insanlara karşı sayıları daha da azalmıştı ama bunun geçici bir durum olduğunu biliyordu. Yerdeki her div cesedine bakarken, savaşmak ve ölmek için Duzakh'tan defalarca çıkacak olan yeni bir divi gördü. Ama bu da bir daha tekrarlanmayacaktı.

"Gelin," dedi. "Buna bir son vermemiz gerek."

Korkuluğun üstüne çıktı ve gülistan onu aşağıdaki platforma taşımak için kollarına ve beline dolandı. Tahmineh ve Azad'ın cesedi de dallara sıkıca sarılmış bir şekilde aşağıya indi. Parvaneh ise uçarak indi.

İnişleri çatışmanın duraksayacağı kadar çarpıcıydı. Soraya bu fırsatı kullanıp öne çıktı ve kalabalığa seslendi.

"Şahmar öldü," dedi yüksek sesle. Azad'ın basamaklardaki cansız bedenini işaret etti. Nasu'nun ona söylediği her şeyi düşündü ve sözcükleri dikkatle seçti. "Lideriniz artık yok ve size hiçbir şey veremez."

Soraya platformdan bahçeye inip tıpkı ziyafet gecesi yaptığı gibi korkusuzca kalabalığın arasından geçti. Divler dikkatle onu izliyor-

lardı ama artık ona dokunmamaları gerektiğini biliyorlardı. “Savaşmaya devam ederseniz, tekrar tekrar yenileceksiniz çünkü bu topraklar ve bu insanlar artık benim korumam altında.” Divden dive giderken, gülistan onu izledi ve sessiz bir tehdit gibi divlerin ayaklarına dolandı. “Ama silahlarınızı bırakıp bana teslim olursanız, daha büyük bir zarar almadan Arzur’a dönmenize izin vereceğim.”

Soraya konuşurken, dallar divlerin ayak bileklerine dolanmaya devam etti. Soraya elini uzatıp yanından geçtiği her dive dokundu; tırnaklarını bir kola, yanağa ya da omza sürterek divlerin onu kendilerinden biri gibi kabul ettikleri ziyafet gecesini hatırlatan hareketler yaptı. *Bugün beni kabul ederseniz, bundan böyle sizi korurum*, mesajını verir gibiydi.

Dokunduğu bütün divler silahlarını bırakmaya başladı. Soraya onlardan bunu istemeyeceği için Şahmar’a yaptıkları gibi karşısında eğilmediler ve sadece teslim oldular.

Soraya bahçede dolanıp tekrar basamaklardan yukarı çıktı. “Sizden, *bütün* divlerden ve insanlardan bu gece silahlarınızı bırakmanızı ve bu savaşın sona erdiğini düşünmenizi istiyorum.” Ama kalabalığa baktığında, onu bütün divlerden daha çok rahatsız eden bir şey gördü. Bahçedeki insanlardan çoğu sanki onu savaştıkları canavarlardan farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi ona tiksintiyle ya da dehşetle bakıyorlardı. Bunu fark edince kararlılığı biraz silinir gibi oldu. Ellerini eldivenleriyle gizlemek, saraya kaçıp dehlizlere sığınmak istedi.

Ama tam o sırada kan ter içinde kalmış ama her zamanki gibi hayat dolu olan birisi kalabalığın arasından öne fırladı. Sorush hızla basamakları çıkıp onun dengi olarak yanına geçti. Konuşmadı; konuşmasına gerek *yoktu*. Sorush’un yanına gelişi, Soraya’ya onun adına da konuştuğunu ve birini reddetmenin ikisini de reddetmek anlamına geldiğini anlattı. Sorush herkesin görebileceği şekilde kılıcını kaldırıp basamaklara bıraktı.

Nihayet Atashar halkı silahlarını bıraktı ve Soraya’nın savaşı sona erdi.

30

İlkbahar yağmurlarının başlaması bir hafta, fırtınanın onlara istediklerini vermesi için biraz daha beklemek zorunda kaldılar: Yaratıcı tarafından yollanan bir şimşek.

İlkbahar sona ermeden kısa bir süre önce, ateş tapınağının yanında büyük bir kalabalık toplandı ama kalabalık sadece kraliyet ailesinin üyelerinden ve birkaç rahipten oluşuyordu. Soraya, annesi, ordu komutanı ve istemeden de olsa barıştığı Ramin'le bir kenarda dururken, Soroush ve Laleh mihraba yürüdü. Baş rahip hem Kraliyet Ateşi'ni hem de koruması altındaki şahı kutsayacak olan sözleri söylerken, ikisi başlarını önlerine eğdi.

O koruma artık daha ziyade sembolikti. Savaş sona erdikten ve divler geri çekildikten sonra anka kuşu bu sefer geride bir tüyünü bile bırakmadan ortadan kayboldu. Soroush bu konuda endişelenmişti ama Tahmineh anka kuşundan koruma istediğinde, onun bunu sadece oğlunun korumaya ihtiyacı olduğundan kabul ettiği konusunda

güven verdi. Artık Şahmar bir tehdit değildi ve Atashar'ın divlerin sözünü dinleyeceği bir başka koruyucusu vardı.

Soraya annesinin onun divlere söz geçirme becerisine olan inancının boşa olmadığını umdu. Savaştan sonraki günlerde Soraya, Arzur'u ziyaret etmişti ve divlerin çoğu onu ya iyi karşılamışlardı ya da görmezden gelmişlerdi. Aeshma gibi drujlardan birkaçı yenilgilerinden memnun değildi ama sayıları yüksek değildi. Özellikle de Soraya iddia ettiği kadar tehlikeli olduğunu göstermek için ona saldırmaya çalışan birkaç druju zehirledikten sonra.

Savaştan sonra Arzur'a ilk girdiğinde ve yine Duzakh çukurunu gördüğünde, divleri öldürmeyerek korkunç bir hata mı yaptı diye endişelenip bir divin bile dışarı çıkamayacağı şekilde gülistanın dallarını dağı kaplaması için oraya yollamasa mı diye düşündü. Ama onların Duzakh'tan çıkmanın bir yolunu bulacaklarını biliyordu. Belki de onları tamamıyla yok etmek yerine dağda kontrol altında tutmak daha iyiydi. Ne de olsa divler sadece Duzakh'tan çıktıklarında ve Yaratıcı'nın dünyasında var olduklarında görülebiliyor, kabul ediliyor ve onlara karşı savaşılıyordu.

Ateş töreni sona erdikten sonra, Soraya tapınaktan çıkmak üzere arkasını döndü ama kapı eşiğinde giysisinin altındaki dikenleri umursamayan birisi elini omzuna koyup onu dururdu. *Laleh*, dedi içinden hemen.

“Soraya?”

Soraya boynundaki ve yüzündeki dikenleri gizleme içgüdüsüne direnerek ona döndü.

“Sorush'un rahiplerle görüşmesi gerekiyor ama daha sonradan seninle bahçelerde buluşmak istediğini söylememi istedi,” dedi Laleh.

Soraya tamam anlamında başını salladı ve tapınaktan dışarı çıkacakken durup ona seslendi. “Laleh?”

Laleh onun konuşmasını bekledi ama Soraya ne demek istediğinden emin değildi. *Benden korkuyor muydun? ya da Sırf bana acıdığın için mi arkadaşışındın?* diye sorabilirdi. Ramin'in dağdaki

itirafından beri bu sorular içini kemiriyordu ama Laleh'i karşısında görünce bunları sormasına gerek olmadığını fark etti.

Laleh'in ona divlerden ilk kez söz ettiği ve her şeyi harekete geçirdiği Suri günü ona söylediklerini düşünüp duruyordu: *Korunmaya değer birisi olduğumu hissettiren tek kişi sendin.*

Laleh hâlâ konuşmasını bekliyordu. Soraya arkadaşının ellerini tuttu ve bir anda kalbini dolduran sözcükleri söyledi: "Kız kardeş olduğumuz için çok mutluyum."

Laleh kollarını onun boynuna dolayıp dikenlerinden korkmadan ona sıkı sıkı sarıldığında, son birkaç senedir aralarında gideerek büyümüş olan huzursuzluk bir anda silindi. "Ben de öyle," diye fısıldadı.

Soraya kardeşini beklerken bahçede dolaşmaya başladı ve gülistanın dalları onu gittiği her yere izledi. Dalların birçoğunun saray duvarlarından çekilmesini sağlamış, genellikle koluna ya da beline dolanan dallar onu gittiği her yere izlemesin diye de birkaçını kesmişti.

Korkmadan herkese açık bir yerde olabilmesi onun için hâlâ bir lükstü. Soylulardan bazıları ona hâlâ şüpheyile bakıyorlardı ama Sorush ve Laleh'in ona verdiği destek, birçoğunun her yanı zehirli dikenlerle kaplı olan prensesin onların tarafında olduğunu kabullenmelerini sağlamıştı.

"Soraya!"

Arkasına baktığında Sorush'un hızla yanına doğru yürüdüğünü gördü. Bu manzara ona o kadar imkânsız geldi ki rüya gördüğünü sandı. Ama başparmağını, parmağının üstündeki dikenlerden birinin üstünde gezdirdi ve rüya görmediğini anladı.

Son birkaç haftadır birlikte fazla vakit geçirememişlerdi. Sorush tahtını geri almakla meşguldü. Ankara kuşu geri geldikten ve divler bir tehdit olmaktan çıktıktan sonra, nihayet babasının bir zamanlar

hayal ettiği reformları yapmaya başlamıştı. Soraya ise divlerin şehre verdiği zararın bir kısmını tamir etmek için pariklerle çalışmıştı. Ama Sorush'un savaş gecesi yaptığı jesti unutmamıştı. Sorush'u görünce ona içtenlikle gülümsedi.

"Seninle konuşmak istiyordum ama şu ana kadar fırsat bulamadım. Özür dilerim," dedi Sorush.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Soraya ama ikisi de onun ne için özür dilediğini biliyordu. "Ben de özür dilerim."

Yan yana yürürlerken aralarına gergin bir sessizlik çöktü. Ama Sorush, "Yakında yaz gelecek," dedi. "Saray halkı Golvahar'dan ayrılmaya hazırlanıyor... Senin de bizimle gelmeni isterim."

Soraya güldü. "Saray halkına ilginç bir ilave olurdu, değil mi?"

Sorush ciddi bir ifadeyle durdu. "Ciddiyim. Saray halkına katılmanı çok isterim."

Soraya bunu biraz düşündü, seneler önce olsaydı bu teklife ne tepki verirdi diye merak etti: Minnettar mı olurdu, kaygılanır mıydı? Ama eskiden onların bir parçası olmayı çok istediği halde, artık öyle hissetmiyordu. "Teklifine gerçekten de çok mutlu oldum ama size katılacağımı sanmıyorum. Halkımı seviyorum ve onları koruyacağıma dair verdiğim sözü tutacağım ama kendimi evimde hissettiğim başka bir yer buldum."

"Nereye gideceksin?"

"Bizimle gelecek," dedi birisi yukarıdan.

İki kardeş yukarı bakınca Parvaneh'i gördüler. Bir ağaç dalma oturmuş, ayaklarını aşağı sarkıtmıştı. Soraya onu görünce gülümsemeden edemedi. "Ne zaman döndün?"

"Az önce," dedi Parvaneh. Kanatlarını hafifçe çırparak zarif bir şekilde aşağı süzüldü. "Ama ikiniz de o kadar ciddi gözüküyordunuz ki konuşmanızı bölmek istemedim." Soraya'nın yanına gidip onu yanağından öptü. "İşimiz bitmek üzere," dedi. "Birkaç gün sonra, bu şehri bir iblis birliğinin talan ettiğini anlamayacaksın bile."

Sorush hafifçe öksürüp durduğu yerde kıpırdandı. "Teşekkür

ederim, bizler için yaptıklarınızdan dolayı *hepinize* teşekkür ederim. Parikler gerçek birer dost olduklarını kanıtladılar.”

“Bunun için annene teşekkür et,” dedi Parvaneh. “O ve Parisa çok iyi arkadaş oldular ve biz parikler dostlarımıza her zaman yardımcı oluruz.”

Soraya onu aralarına geri kabul etmiş olan kız kardeşlerinden söz ederken Parvaneh’in ne kadar gururlu olduğunu fark edip içinden gülümsedi. Soraya ona verilen ağır cezadan sonra Parvaneh’i yeniden aralarına alıp almayacaklarını merak etmişti ama yaşlanmayan yaratıklar arasında böyle bir cezanın nispeten kısa süreli olduğunu düşünmüştü.

“Sence sizinle gelmeme izin verecekler mi?” diye sordu ona.

“Elbette,” dedi Parvaneh. “Sana uzun süre önce bize katılabileceğini söylemiştim.”

Soraya, Sorush’a ne yapmak istediğini açıkladı. “Parikler dağın kuzeyindeki bir ormana yaşıyor ve oraya gitmek istiyoruz. Orada divleri daha yakından izleyebilirim ve ilkbaharda saray halkı geri geldiğinde ben de Golvahar’a geri gelebilirim.”

Sorush bunu onaylayarak başını salladı. Parvaneh diğer pariklere yardım etmeye dönmek için müsaade istedi.

Sorush uçarak uzaklaşan Parvaneh’in arkasından bakarken, “Beni öldürmeye çalışmış olan parik bu değil miydi?” diye sordu.

Soraya güldü. “Emin ol ki kişisel bir mesele değildi.”

Golvahar’dan ayrılan kafil e hemen hemen ilkbaharın başında gelen kafil eydi. Hatta halka şahın bu zorlu sınavdan alın nın akıyla ve zafer kazanarak çıktığını göstermek için daha da görkemli bir hale bürünmüştü. Sorush generalinin yanında, azatan askerlerin arasında olan ve yarasından dolayı atının üstünde pek de rahat olmayan Ramin’le kafilenin başını çekiyordu. İnsanların tezahüratları gerçekten de şahın zaferinin yanı sıra kendi zaferlerini de kutladıklarını anlatıyordu. Ama kafil eyi çatıdan izleyen Soraya için neredeyse hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

“Bir yerden diğerine gitmek için epey zahmete katlanıyorlar,” diye mırıldandı Parvaneh yanından.

Soraya içinden gülümsedi. *Eh, belki bazı şeyler değişmiştir*, diye düşündü.

Parvaneh dönüp geriye yaslanarak kesinlikle uçabilen birisinin rahatlığı ve zarafetiyle dirseklerini korkuluklara yasladı. “Gittiklerine üzüldüyor musun?” diye sordu Soraya’ya.

Soraya hayır anlamında başını salladı. “Bu kafiye ilk kez, döndüklerinde beni hatırlayacaklar mı diye endişe etmeden izliyorum,” dedi. Elini Parvaneh’in kolunun yanına, korkuluğa dayadı. “Ayrıca ilk kez yanımda birisiyle izliyorum onları.”

Parvaneh, Soraya’nın elini bakıp hafifçe gülümsedi. Parmağını Soraya’nın elinin üstündeki bir labirenti andıran dikenlerin arasındaki boşluklarda gezdirdi. “Benimle ormana geleceğin için mutluyum. Buraya geri gelip de baktığım her yerde seni görmeye dayanamazdım.”

Parvaneh’i izleyen Soraya içine tatlı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Hiçbir şeyin dokunma gibi basit bir duyudan daha muhteşem olabileceğini düşünmemişti ama yanılmıştı: Dikenlerini özgürce sergileyebilmesi, tehlikeli olduğu halde birisinin ona korkmadan dokunabilmesi çok daha muhteşem bir histi.

Ama birden bir bulut güneşi örtmüş gibi keyfi kaçtı. “Beni ilk böyle gördüğünde neler hissettiğini söylemedin,” dedi Parvanehe tereddütle. “Hayal kırıklığına uğradın mı?”

Parvaneh şaşkınlıkla ona baktı. “Kesinlikle hayır. Sana damarlarının güzel olduğunu söylemiştim. Dikenlerin çok daha güzel. Ama en önemlisi,” dedi elini çekip ona yaklaşarak, “seni daha huzurlu görmek hoşuma gidiyor.”

Bu sözler Soraya’yı şaşırttı ve ne kadar doğru olduklarını düşündü. İlkbaharın son aylarında, sanki hayatı boyunca bu dikenlerin ağırlığını taşımış –lanetinden kurtulduğunda bile– ve nihayet bu yükten kurtulmuş gibi hissetmeye başlamıştı.

“Beni öfkeli görmekten hoşlandığını sanıyordum,” dedi yüzünü yüzüne yaklaştırarak.

Parvaneh evet anlamında başını salladı. “Doğru. Ama belki de sadece seni görmeyi seviyorumdur.” Soraya’yı ensesinden tutup kendisine yaklaştırdı ve dudakları birleşti.

Gözleri kapalı olan Soraya, Parvaneh’in kanatlarının sesini duyduğunu sanıp şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı ama Parvaneh’in kanatları hareketsizdi ve hayretle Soraya’nın arkasındaki bir şeye bakıyordu. O kayış gibi kanatları hâlâ çok iyi hatırlayan Soraya panik içinde arkasına döndü ama anka kuşunun çatının kenarına, Azad’ın öldüğü yeri belli eden soluk kan lekesinin üstüne tünediğini görüp rahatladı.

Parvaneh dudaklarını Soraya’nın boynunda, dikenlerle kaplı olmayan noktada gezdirdi. “Seni sonra bulurum,” diye mırıldandı ve kanatlarını açıp çatıdan atladı.

Anka kuşuyla yalnız kalan Soraya geçen seferki gibi ne yapacağını bilemedi. Ona doğru tereddütlerle bir adım attı. “Bizi yine terk ettiğini sanmıştım.”

Anka kuşu kanatlarını çırparak yanıt verdi.

“Hayır, sana ihtiyacımız olduğunda bizi asla terk etmezsin,” dedi Soraya. “Tüm yaptıkların için sana teşekkür ederim ve yaptığım her şey için de özür dilerim.” Soraya bu sözleri söylerken çok endişeliydi. Ateşi nasıl söndürdüğünü her hatırladığında, içindeki boşluğu büyük bir suçluluk hissi kaplıyordu. Bu boşluğun zamanla ufalacağını umuyordu.

Anka kuşu çatıya adım atıp ona yaklaştı. Bilge gözleri düşüncelerini görüyormuş gibiydi. Bir kere gözlerini kırıştırdı ve başını eğip tüylerini karıştırmaya başladı. Başını kaldırdığında, gagasında bir tüy duruyordu. Boynunu öne uzatıp tüyü Soraya’ya verdi.

Soraya tüye baktı ve anka kuşunun böyle bir armağana layık olmadığını düşündüğünden nasıl endişelendiğini hatırladı. Ama... Eskisi gibi zehrinden ya da dikenlerinden kurtulmayı istemediğini

fark etti. O kadar uzun seneler gizlenmiş, duygularını ve onlarla gelen tüm zehri gömmeye çalışmıştı ki artık dikenlerini utanmadan ya da özür dilemeden gururla taşımasının vakti gelmişti. Ailesi vardı. Parvaneh vardı. Bir yuvası vardı. Dikenleri onu hiçbir şeyden mahrum etmiyordu; tam aksine, dünyada ona bir yer ve bir amaç veriyor, var olduğunu teyit ediyordu. Soraya'nın artık bir parçasıyla diğeri arasında bir seçim yapmasına gerek yoktu. Bir bütün olabilecekti.

“Teşekkür ederim,” dedi anka kuşuna. Onun bu iki sözcüğün arkasındaki yoğun duyguları anlayabileceğini umdu. “Bu armağan için minnettarım. Ama artık buna ihtiyacım yok.”

Anka kuşunun gözleri onun bu kararını onaylamış gibi parıldadı. Tüyü gagasından bırakmadan kanatlarını iki yana açtı ve Soraya'nın güneye doğru ilerleyen ailesine doğru uçtu. Soraya, anka kuşu sadece gökte ilerleyen canlı bir renk, masmavi berrak gökte parıldayan yeşil bir alev gibi kalana dek çatıdan onu izledi.

YAZARIN NOTU

Kız, Yılan ve Diken hayatım boyunca çok sevdiğim masalların (özellikle de “Uyuyan Güzel”), “Rappacini’nin Kızı” isimli masaldaki bir bahçede yaşayan zehirli bir kız kavramına duyduğum büyük ilginin ve daha yakın tarihte kendi kültürümün mitlerini ve efsanelerini daha iyi öğrenmeye dair hissettiğim isteğin bir sonucudur.

Romanı en çok etkileyen unsurlardan biri efsanevi Pers destanı *Şahname*’dir (*Krallar Kitabı*). *Şahname*, milattan sonra 11. yüzyılın başlarında tamamlanmıştır ve Pers İmparatorluğu’nun uzun bir tarihini anlatır. İlk üçte ikilik bölümü daha ziyade mitlerle ve efsanelerle ilgiliyken, son kısmı gerçek tarihle daha yakından bağlantılıdır. İlk bölümlerde iblislerden ve kahramanlardan, yılan kralardan ve büyümlü kuşlardan söz edilir; hatta Rapunzel’e benzer bir masal da içerir. Bu mit tarihini kullanarak eski Pers İmparatorluğu (özellikle de Sasani dönemi) ve halk masallarından esinlenmiş bir dünya yaratmak istedim. *Kız, Yılan ve Diken* dünyasına ilham veren birkaç unsur şöyle:

ROMANIN DİLİ

Bu kitaptaki İngilizce olmayan terimlerin birçoğu Eski Farsça, Orta Farsça ve modern Farsçadan alınmış sözcüklerin bir karışımıdır. Örneğin, *yatu* Eski Farsçada “büyücü” ya da “sihirbaz”; *Nog Roz* Orta Farsçada “Yeni Yıl” ve *div* sözcüğü modern Farsçada “iblis” anlamına gelir.

Tarihi bir atmosfer yaratmak ya da romanda kullanılan terimleri modern Farsça anlamlarından ayırmak için sözcüklerin bu eski versiyonlarını kullanmayı tercih ettim; ancak okumayı kolaylaştırmak ve yaratmak istediğim ruh hallerine göre modern terimleri de kullandım. Terimlerden bazılarının gerçek hayatta kullanılan tanımları, romanın amaçları doğrultusunda değiştirilmiş ya da basitleştirilmiştir.

Telaffuzla ilgili kısa bir not: Farsçada i harfi uzun i harfi gibi telaffuz edildiğinden, *div* sözcüğü DÎV, parik sözcüğü PARÎK gibi telaffuz edilmelidir. *Dakhmeh* sözcüğündeki “kh” sesiyse boğazı hırıldatarak çıkarılan “h” sesi şeklinde okunur: İngilizcedeki *loch* (Loch Ness isminde olduğu gibi) ya da *Chanukah* sözcükleri gibi.

YARATICI VE YOK EDİCİ

Romanın evrenbilimi eski zamanların Zerdüş inancının fantastik, kurgusal ve kısaltılmış bir versiyonudur. Zerdüşlük uzun seneler içerisinde evrim geçirmiş ve hâlâ sürdürülmekte olan eski ve karmaşık bir inanç sistemidir.

Özellikle Zerdüşlüğün Sasani döneminde popüler olan eski ve inançlara ters düşen bir versiyonu olan Zurvanizmden ilham aldım. Zurvanizm’in daha düalist olan versiyonunda, iki başlıca kişilik olan Ahura Mazda (iyiliğin vücut bulmuş hali) ve Angra Mainyu (kötülüğün vücut bulmuş hali) ikiz erkek kardeşlerdir, mutlak bir bütünün iki yarısıdır ve Zurvan’ın (zamanın vücut bulmuş hali) çocuklarıdır.

Ortodoks Zerdüştlük ise tek yaratıcı olan Ahura Mazda ile bariz şekilde daha tek tanrıdır ve Angra Mainyu hastalık ve ölüm gibi unsurlarla Ahura Mazda'nın doğal bir şekilde iyi olarak yarattığı şeyleri mahvetme amacını güden daha düşük seviyeli bir varlıktır. Zurvanizm aynı zamanda kader ve astroloji gibi konulara ağırlık verirken (*Şahname* gibi), ortodoks Zerdüştlük her bireyde özgür iradeyi, iyi ve kötü arasındaki seçimi vurgular.

Ateş tapınağı Zerdüştlüğün geleneksel ibadet yeridir. Zerdüştlükle ilgili yaygın bir kavram hatası da bu dine mensup kişilerin ateşe tapındığıdır ama aslında ateşe tek başına değil, Ahura Mazda'nın yaratıcı gücünün bir sembolü olarak tapınılır. Romadaki Kraliyet Ateşi için çok genel anlamda bana ilham vermiş olan unsurlar ise hem her şah için eski taç giyme törenlerinden yakılan kraliyet ateşi geleneği hem de hiç sönmeden yanan, şimşek de dahil olmak üzere birçok farklı ayinsel kaynağı bulunan ve en üst seviye kutsal ateş olarak kabul edilen Zafer Ateşi'dir.

Dakhmeh (yaygın olarak dakhma şeklinde de yazılır) ya da "sessizlik kulesi", Eski Acemistan'da Zerdüştlüğün mezarlığıdır. Ateş ve toprak Ahura Mazda'nın kutsal yaratımları olduğundan, cesetler yakılmaz ya da gömülmez, havaya ve leşçil kuşlara teslim edilmek üzere gömülmeden üstü açık yapılarda bırakılırdı. Kabri hâlâ İran'da bulunan Büyük Kürüş gibi önemli kişiler için de yer üstünde kabirler inşa edilirdi.

DİVLER

İlk betimlemelerde divler gazap, kıtlık ya da yozlaşma gibi dünyanın fiziksel ve manevi kötülüklerini temsil ediyorlardı. Daha sonraları ve *Şahname* isimli eserde, divler genellikle hayvanlara özgü özellikler taşıyan canavarlar ya da ogreler olarak ortaya çıkmıştır. Geleneksel masalların canavarları olan bu yaratıklar, bakireleri ve kralları kaçıırır, kahramanlara karşı savaşı ve genel anlamda

yıkıma neden olur. *Şahname*'de şekil değiştirebilen, hatta görünmez olabilen yaratıklar olarak tasvir edilmişlerdir.

Druj ("yalan" anlamına gelir) isimli yaratıklar bir iblis türüdür ve zaman zaman dişi iblisleri temsil ederler. *Kastar* sözcüğü Orta Farsçada "yok eden" ya da "kötülük eden" anlamına gelir ama romanda bu terimi bir başka iblis türünün ismi olarak kullandım.

Divler geleneksel olarak kuzeyle ve dağlarla ilişkilendirilir ve Arezur Dağı'nın uçurumu cehenneme açılan kapı olarak bilinir (bu kapıya *Duzakh* denir).

PARİKLER

Bu romandaki parikler, pairika ve pari isimli varlıkların bir karışımıdır. Pairika (Eski Farsça) birçok farklı şekle girebilen ve gece vaktiyle ilişkilendirilen kötücül dişi iblislerdi. Zamanla daha romantik pari ya da peri denen varlıklara dönüştüler. Bu varlıklar masallardan bildiğimiz perilere benzeyen, insanlara iyi davranan, güzel, kanatlı kadınlardı. Romanda parikaların düşmandan dosta dönüşümünü izlemenin ilginç olabileceğini düşündüm. Dolayısıyla parikler her ikisinin özelliklerini de taşıyorlar.

ŞAHMAR

Azad ya da diğer ismiyle Şahmar'ın (kral anlamına gelen "şah" ve yılan anlamına gelen "mar" sözcüklerinin bir birleşiminden oluşmaktadır) kökeni *Şahname*'nin Kral Zahhak'ına, Kral Zahhak'ın kökeniyse daha eskilerden Azhi Dahaka'ya dayanmaktadır. Çılgın bir masal okumaya hazır olun.

Azhi Dahaka en başından itibaren insanlığı yok etmek isteyen üç başlı bir ejderha formunda olan bir iblistir ancak yenilgiye uğrar ve bir dağa zincirlenir. *Şahname* bu karakteri almış, onu Ahriman (Orta Farsçada Angra Mainyu'nun ismi) tarafından babasını öldürmeye ve tahta çıkmaya ikna edilmiş olan insan bir prence

dönüştürmüştür. Ahriman bir aşçı olarak kılık değiştirir ve yaptığı yemekler karşılığında bir ödül teklif edilince Zahhak'ın omuzlarını öpmek ister. Zahhak bunu kabul eder ve iki omzundan birer yılan çıkar. Zahhak onları keserek kurtulmaya çalışsa bile yılanlar her seferinde büyürler. Ahriman (bu sefer bir doktor olarak kılık değiştirir) Zahhak'a yılanlara insan beyni yedirdiği takdirde öleceklerini söyler. Böylece Zahhak omuzlarındaki yılanları beslemek için her gece iki adamının öldürülmesini emreder ve en sonunda tahttan indirilene ve bir dağın içine zincirlenene dek zorba bir hükümdar olarak yaşar.

Azad aynı zamanda *Şahname*'deki Shiroyeh isimli bir karaktere de benziyor (gerçek bir tarihi kişilik olan 2. Kavad). Shiroyeh babasını askeri bir darbeyle deviren ama sonradan zehirlenip öldürülen bahtı kara bir prenstir.

Ayrıca, çeşitli Batı Asya kültürlerinin halk masallarında Şahmaran isimli iyi yürekli bir yılan kraliçe de vardır ama bu romandaki Şahmar karakterinin onunla bir ilgisi yok.

ANKA KUŞU

Anka kuşu romanda olduğu gibi halk masallarında da mitolojik bir kuştur. Romanda bir erkek çocuğu evlat edinen anka kuşunun masalı, *Şahname*'de Zal'ın masalının birebir olmayan bir versiyonudur. Masalda (*Şahname*'de romanda olduğu gibi aynı zamanda değil, Zahhak'ın masalından sonra gelir) anka kuşu beyaz saçları olduğu için (kötülüğün işaretidir) dağ başına terk edilmiş olan bir erkek bebeği evlat edinir. Zal isimli çocuk büyüdüğünde şahın baş danışmanı olur. Aynı zamanda, Herkül'e benzer efsanevi bir kişilik olan Rostam'ın da babasıdır.

Seneler sonra Rostam ölümcül bir yara aldığıında, Zal onu evlat edinen annesinin verdiği üç tüyden birini yakarak onu çağırır ve anka kuşu tüylerinden birini süte batırıp yaranın üstüne bastırarak Rostam'ı iyileştirir.

SURİ VE NOG ROZ

Romandaki Suri festivali Chaharshanbeh Suri ve Fravardigan festivallerinin bir karışımıdır. Fravardigan geleneksel olarak Yılbaşından beş (bazen on) gün önce düzenlenirdi. O gün insanlar evlerini temizler, atalarının fravashilerini (koruyucu ruhlar) buyur eder ve kutlama yaparlardı. Zerdüştlar hâlâ bu festivalin modern bir versiyonunu kutlarlar.

Chaharshanbeh Suri Pers Yılbaşından önceki salı gecesi kutlanır. Bu gecede, kutlama yapan kişiler ufak ateşlerin üstünden atlarlar ve, “Kırmızını ver, sarımı geri al,” derler (“Bana sağlık ver, hastalıklarımı al” anlamında). Bu şekilde, biten senenin olumsuzluklarından kurtulup yeni yılı kutlarlar.

Nog Roz, Orta Farsça Perslerin Yılbaşı kutlaması olan Nevruz anlamına gelir ve ilkbahar ekinoksunda kutlanır. Nevruzun kökenleri en önemli birkaç tarım festivalinden biri olarak eski Zerdüş zamanlarına kadar gider ama günümüzde hâlâ İranda ve dışında farklı dinlere mensup kişiler tarafından kutlanır.

DİĞER AYRINTILAR

Üzerlik otu: Bir Pers geleneğine/batıl inancına göre, Nazar’dan kurtulmak ve diğer olumsuz enerjileri kovmak için üzerlik otu yakılır. Denemeden karar vermeyin. (Kokusu da harikadır.)

Pariklerin Ormanı: Pariklerin ormanı İran’ın kuzeyindeki Hyrcania ormanına dayalıdır (Hazar ormanı diye de bilinir). Hazar Denizi ve Alborz sıradağları arasındaki bölge, mutlaka internette araştırmanız gereken yemyeşil bir kıyı ormanıdır çünkü muhteşem bir güzelliğe sahiptir ve Orta Doğu’yla ilişkilendirmeye alıştığımız çöl bölgelerinden çok farklıdır.

Bir varmış bir yokmuş: Perslerin sözlü masalları İngilizce masallardaki “Bir zamanlar” ifadesinin karşılığı ve birebir çevirisi “bir

varmış bir yokmuş” olan *yeki bood, yeki nabood* sözleriyle başlar. Bu ifade, romanın başındaki daha genel bir çeviri olan “Kız hem vardı hem de yoktu” cümlesi için bana ilham verdi. Varyasyonları başka kültürlerin masallarında da görülebilir.

FAYDALANABİLECEĞİNİZ DİĞER KAYNAKLAR

Daha fazla bilgi edinmek için aşağıdaki kaynaklara göz atınız:

Shahnameh (Şahname), Abolqasem Ferdowsi (Dick Davis tarafından İngilizceye tercüme edilmiştir)

Persian Mythology, John R. Hinnells

Wise Lord of the Sky: Persian Myth, Tony Allan

The Circle of Ancient Iranian Studies: www.cais-soas.com

Encyclopaedia Iranica: www.iranicaonline.org

TEŞEKKÜR

Bu kitabı büyük bir sevgiyle yazdım. Kitabı hayata geçirmeme yardım eden herkese teşekkür ederim:

Anlayışı, sergilediği empati ve destek için temsilcim Meredith Kafel Simonof'a.

Muhteşem yaratıcı vizyonu ve bu kitaba karşı hissettiği sevgi için editörüm Sarah Barley'ye.

Amy Einhorn, Patricia Cave, Claire McLaughlin, Caroline Bleke, Sydney Jeon, Bryn Clark, Brenna Franzitta, Emily Walters, Anna Gorovoy ve Melanie Sanders da dahil olmak üzere Flatiron'daki herkese.

Tom Mis, Nikki Massoud ve Macmillan Audio ekibine.

Sasha Vinogradova, Kelly Gatesman ve o muhteşem kapak için Keith Hayes'e.

Coşkusu ve azmi için WME'den Flora Hackett'a.

İlk okuyucularımdan Parik Kostan, Dahlia Adler, Naz Deravian ve Luna Monir'a.

Kitabı okudukları, sevdikleri ve tanıttıkları için Emily Duncan, Patrice Caldwell, Tasha Suri, S. A. Chakraborty, Kat Howard, Gita Trelease, Shveta Thakrar, Cristina Russell, Cody Roecker, Laura Graveline, Kalie Barnes-Young ve Sami Thomason'a.

Destekleri, arkadaşlıkları ve seneler boyunca beni teşvik ettikleri için sevgili arkadaşlarıma.

Coşkularını, sözlerini, sanatlarını benimle ve başkalarıyla paylaşan bütün kütüphanecilere, kitapçılara, blog yazarlarına, eleştirmenlere, sanatçılara ve okurlara.

Son olarak, bir eseri yazma sürecinde iniş çıkışlarıma şahit olmak zorunda kalan anneme.

Daimi sevgisi, desteği ve beni İran kültürüyle gurur duymaya ve ilgilenmeye teşvik ettiği için babama.

Sırdaşım, özel amigom ve zaman zaman ilham perim olan Roxannée.

Benimle gurur duyan büyükannelerime, büyükbabalarıma ve geniş aileme.